MUSTAFA MUTLU

HAYDUTLAR ORKESTRASI

SOYGUN

storytel original

HAYDUTLAR ORKESTRASI / SOYGUN

Bölüm 1 AÇILIŞ / 4
Bölüm 2 BOŞA GEÇMİŞ HAYATLAR / 38
Bölüm 3 KIRIK BİR AŞK HİKÂYESİ / 75
Bölüm 4 KIZIM SEN NE YAPTIN? / 107
Bölüm 5 SON PİŞMANLIK / 138
Bölüm 6 HIRSIZ VE OĞLU / 169
Bölüm 7 MELEKLER VE ŞEYTANLAR / 202
Bölüm 8 MEZARLIK / 237
Bölüm 9 İNSAN ÖLDÜKTEN SONRA NEREYE GİDER / 271
Bölüm 10 KAPANIŞ / 305

“Haydutlar Orkestrası”

SOYGUN

MUSTAFA MUTLU

Dijital Kitap Yapım
Sistematik Dijital Kitap Atölyesi
E-kitap 1. Sürüm: Kasım 2020

ISBN
9789180115636

MUSTAFA MUTLU

HAYDUTLAR ORKESTRASI

SOYGUN

1. Bölüm

storytel original

1. BÖLÜM

AÇILIŞ

Sıradan bir Pazartesi gününde, sıkışmış trafikte kağnı hızıyla ilerlemeye çalışan alelade bir servis aracının içinde, koca kulaklı bir **fare** başını cama yaslamış dışarıyı seyrediyordu. Alabildiğine sessiz ve düşünceliydi. Böyle olmasının geçerli bir nedeni vardı; o günün akşamında, gözünü dahi kırpmadan birini öldürecekti. Onun hemen arkasındaki koltukta, uzun sarı tüyleri en ufak hareketinde dahi dalgalanan devasa bir **kanarya** oturuyordu. Birkaç saat sonra işlenecek cinayeti biliyordu. Çünkü bunu o planlamıştı. Karşısındaki koltukta ise, ellerini koca göbeğinde kavuşturmuş kahverengi bir **ayı**, soyacakları bankanın her köşesini, her metrekaresini zihninde dolaşıyor, ardından sadece kendisinin duyacağı bir sesle aylardır üzerinde çalıştıkları planı tekrarlıyordu. Servisin arkasındaki dörtlü koltukta turuncu gagalı bir **ördek**, bacaklarını açmış, adeta işlediği günahların ağırlığıyla başını önüne eğmişti. Çok can yakmıştı bugüne kadar. Bugün yapacaklarının dahi onu cehennemin ateşinden kurtaramayacağını biliyordu. Servis şoförünün hemen arkasındaki koltukta, altın rengi yelesiyle bir **aslan** oturuyordu. Silahları o ayarlamıştı. Beş adet tam otomatik silah ve kilolarca plastik patlayıcı, servisin bagajındaki çuvalda duruyordu.

Yoğun trafikten ve durmadan çalan kornalardan bunalmış huysuz **servis şoförü**nün ve dışarıdaki caddede, hepsi aynı değirmende öğütülmekte olan insanların, bütün bu düşüncelerden ve birkaç saat sonra bildikleri hayatın akışının değişeceğinden haberi yoktu.

Dışarıdaki korna seslerine, akıp giden hayatın onca bağırış çağırışına rağmen, aracın içi sessizdi. Aylar boyunca bugünü planlamış, defalarca kez üstünden geçmişlerdi. Artık konuşacak bir şey kalmamıştı. Her şey, son ana kadar, sanki bir rüyaymış gibi görünüyordu ama işte buradalardı. Her şey gerçekti.

Sessizliği servis aracının şoförü bozdu. Birkaç metre ilerledikten sonra tekrar sıkışan trafikte aracı durdurdu, etrafına tespihini doladığı vitesi boşa aldı, el frenini çekti ve arkasına dönerek, "Fare kardeş, geçen sizinkilerden birini yakaladım bizim depoda, inşallah akraban filan değildi rahmetli" dedi. Sonra da kişnemeye benzer sesler çıkararak birkaç kez kıkırdadı. Bir süre boş yere yolcularından bir tepki vermelerini bekledi. Baktı ki kimse esprisine gülmüyor, hemen toparlandı, yüzüne ciddi bir ifade yerleştirerek "siz nefes alabiliyor musunuz onların içinde kardeş? En azından şu kafanızdakileri çıkartsaydınız" dedi.

Servisin dar koltuklarına zar zor sığışabilmiş Fare, Kanarya, Ördek, Aslan ve Kahverengi Ayı, üzerlerine bir ağ gibi örtülmüş sessizliği bozmadılar. Dönüp şoföre bakmadılar bile. Gerçi şoför, ona bakıp bakmadıklarını da anlayamazdı. Gözleri açık mı kapalı mı, uyuyorlar mı yoksa uyanıklar mı belli olmuyordu. Kostümlerin sahte gözleri boşluğa bakıyor ve ardındaki kederli bakışları başarıyla saklıyordu.

Bir süre daha cevap bekleyen şoför, dikkate alınmamasına içerleyerek önüne döndü. Kendi kendine; "Şerefsizler. Sabahtan beri ağızlarından tek laf çıkmadı. İnsan iki kelam eder" diye sinirle söylendi. Sabahtan akşama, her günü birbirine benzeyen bir hayat mücadelesinin içinde direksiyon sallayan bu öfkesi burnunda adam, henüz gün ağarmadan, şirket yetkilisi olduğunu

söyleyen telefondaki kadının verdiği adresten, karanlık bir sokağın başından almıştı onları. O gün, Taksim'de, meydana iki adım mesafedeki bir kozmetik mağazasının açılışı yapılacaktı. Sanki bir çizgi filmden fırlamış gibi duran bu hayvan kostümü giymiş adamlar da işte o açılışta görevliydiler.

Sabahın alacasında, onları, kostümlerini giymiş halde bir elektrik direğinin dibinde dikilirken gördüğünde şaşırmamıştı hiç. Bu ilk değildi. Servis işine girdiğinden beri kimleri taşımamıştı ki? Örneğin, yılbaşı öncesinde kısası uzunu, şişmanı sıskası, onlarca Noel Baba'yı bir alışveriş merkezinden diğerine götürüp durmuştu. Bir keresinde de bir düğün için hazırlanmış, bembeyaz kanatlarıyla bir sürü melek, sonra da cüceler federasyonunun toplantısına gelmiş yirmi kadar cüceyi taşımıştı. Tavus kuşu gibi giyinmiş dansçı kadınları taşıyalı henüz birkaç hafta olmuştu mesela. Hala aracının içinden tüylerini topluyordu.

Yine de aklına takılan bir şey vardı, kozmetik mağazasının açılışına neden bunları çağırmışlardı ki? "Oje, ruj filan almaya gelecek kadınlar ne yapsın ördeği, fareyi…" diye düşünürken ısrarla çalan korna sesiyle kendine geldi şoför. Gaza bastığı sırada, bir motosiklet, servis aracının aynasını sıyırarak geçip gitti. Şoför; "görüyorsunuz değil mi şerefsizi? Şimdi şuna çarpsam suçlu benim." diye arkasından sinirle söylendi. Sonra da kornaya, küfreder gibi üst üste birkaç kez bastı. Trafik tekrar durduğunda ise can sıkıntısıyla el frenini çekti, direksiyona yaslandı.

Çoktan servis aracını arkasında bırakmış olan motosikletli delikanlı ise duraksamadı bile. Alışkındı bunlara. Korna seslerini, aralanan camlardan sallanan küfürleri duymazlıktan geldi. Trafikte homurdanıp

duran araçların arasından kayarak geçip gitti. Uzun zamandır betondan bir çöle benzeyen Taksim Meydanı'na çıktı. Meydana hâkim bir noktada bulunan bankanın önüne geldiği sırada, geçecek yer bulamayıp kaldırıma çıktı. Tam o sırada bankayı açmakta olan güvenlik görevlisi Yusuf onu fark etti ve parmaklarını ağzına götürüp tiz bir ıslık çaldı, sonra da avazı çıktığı kadar; "**Sabit**!" diye bağırdı. Sabit sert bir frenle durup, kaskının önünü açarak ona baktı. Yusuf parmaklarıyla iki işareti yaparak "iki sosisli gönder bana." dedi; "mayonez olmasın."

Sabit bir şey demeden kaskını indirip devam ederken, Yusuf'un bakışları önünden geçen bir genç kıza takılıp kaldı. Elleriyle saçını şöyle geriye doğru tarar gibi bir hareket yaptı ve kız gözden yitene kadar peşinden baktı. Sonra da kendinden emin, havalı bir tavırla, sanki sahibi oymuş gibi, giderek kalabalıklaşan meydana göz gezdirdi. Daha sonra arkasını döndü, önce bankanın devasa camında kendini seyretti bir süre. İncecik, yay gibi vücuduna baktı. Annesinin deyimiyle, gerçekten de heykel gibi özene bezene yontulduğunu düşündü. Sonra da onlarca anahtarın şıngırdadığı anahtarlığını belinden çıkardı, doğru anahtarı hemen buldu ve kapıyı açarak içeriye girdi. Kapıyı tekrar kilitledikten sonra, bankanın ferah giriş bölümüne kendinden emin bir gülümsemeyle baktı. Tıpkı dedikleri gibiydi, bankada güvenlik görevlisi olarak çalışmak dünyanın en rahat işlerinden birisiydi. Arada sırada, sıra beklemekten sıkılan ya da kredisini ödeyemediği için huzursuzluk çıkaran müşteriler dışında hiçbir sorun yaşanmıyordu. Gerçi o hep bekliyordu; bir gün gelip bankayı soymaya kalkışacaklar, şerefsizler daha "bu bir soygundur" diyemeden "tak, tak" halledivereceklerdi işi. Gazete ve televizyonlardaki haberlere

kadar hayalini kurmuştu; "kahraman güvenlik görevlisi **Yusuf Taşısıkan**, canı pahasına, çalıştığı bankanın soyulmasına izin vermedi." Eli silahına gitti. Göğsünü şişirdi ve sanki gazetecilere poz verirmiş gibi kısa bir an öyle durdu. Sonra da tek kaşını kaldırarak güvenlik kamerasına bir selam çakıp içeriye gitti.

Birkaç blok ötede Sabit, motosikletini büfenin hemen önüne park etti ve içeriye girdi. Daha Yusuf'un sosisli sandviçlerinin siparişini veremeden, eline bir paspas ve su dolu bir kova tutuşturdular. Kendisinden tek farkı, ondan üç ay önce işe başlamak olan **Cemil**, "nerede kaldın lan?" diye önce Sabit'i bir güzel azarladı, sonra da temizleyeceği yeri gösterdi. Müşterilerden birisi, midesinde ne var ne yoksa büfenin tam orta yerine çıkarmıştı. Cemil; "ne bakıyorsun oğlum, hadi temizle şurayı. Kapıdan giren hemen geri kaçıyor bunu görünce" dedi ve mutfağa gitti. Sabit, elinde paspas ve kovayla bir an öyle kalakaldı. Hiçbir şey geçmiyordu. Geçmeyecekti.

Okumayı nerdeyse anne karnında öğrenmişti Sabit. Gittiği her okulda sınıfları ikişer üçer atlamış ve her seferinde de okul birincisi olmuştu. Hayali genetik mühendisi olmaktı, ama şimdi elinde paspas, adamın birinin, bezelye ve havuçların üstüne yapışmış DNA'sını temizliyordu. Birkaç ay sonra da askere gidecek, paspasın yerini makineli bir tüfek alacaktı.

Sabit, paspası kovaya daldırdı ve yeri temizlemeye başladı. Tam bu sırada, büfenin sabah sabah iğrenç, ekşi bir kokuyla dolmasına sebep olan müşteri tuvaletten çıktı. Adı **Hikmet** olan adam, Sabit'i görünce bir an öyle kaldı. Sabit de durdu ve ona baktı. Hikmet; kilolu, genç bir adamdı. Üzerinde kocaman "FEARLESS" yazan tişörtünün yaka kısmı ıslaktı. Belli ki temizlemeye çalışmış

ama yeterince başarılı olamamıştı. Sabit'ten olsa olsa dört beş yaş daha büyüktü. Yuvarlak gözlüklerinin ardına saklayamadığı yüzü sapsarıydı. İkisi de hareket etmeden, bir süre öyle kaldılar. Öyle ki, dışarıdan bakan birisi, Sabit'in birazdan adamın boğazına paspası sokacağını zannederdi. Ama Sabit öyle biri değildi. Eline makineli tüfek alınca, bir insanı öldürebilecek biri de değildi.

"İyi misiniz" diye sordu gerçek bir kaygıyla Sabit. Hikmet, o an kendine geldi ve "Kusura bakmayın! Özür dilerim. Benim midem.." diyerek bir şeyler geveledi, lafını tamamlayamadan, sarsak hareketlerle gitti, belirgin bir telaş içinde, sandalyeye asılı sırt çantasını aldı, cebinden çıkarttığı paraları saymadan masaya bıraktı. Sonra da kaçarcasına giderken, farkında olmadan kendi kusmuğuna bastı ve her adımında Sabit'e temizleyecek yeni izler bırakarak büfeden çıktı. Sabit, şaşkın bakışlarla arkasından baktı bir süre. Cemil'in; "bu ne lan? Hala temizlemedin mi?" diye bağıran sesiyle kendisine geldi ve temizliğe kaldığı yerden devam etti.

Hikmet, büfeden çıktıktan sonra ne yapacağına, nereye gideceğine karar veremedi önce. Sonra, kalabalığı yararak, insanlara çarpa çarpa Taksim Meydanı'na doğru gitti bir süre. Birkaç yüz metre yürüdükten sonra başını kaldırdığında, biraz önce güvenlik görevlisi Yusuf'un açtığı banka şubesini gördü ve dondu kaldı. Henüz gelmiş olan banka hizmetlisi Fatma kapıda bekliyordu. Derken Yusuf kapıyı açtı ve gülümseyerek Fatma'yı içeriye aldı. Kapıyı tekrar kapatmadan dışarıya şöyle bir baktı ve kısa bir an Hikmet'le göz göze geldiler.

Hikmet, sanki yakalanmış gibi anında arkasını döndü, hızlı adımlarla geldiği yönün tersine yürümeye başladı. Oysa Yusuf onu fark etmedi bile. Onun için her

şey fazlasıyla sıradan bir günün habercisiydi. Sosisli sandviçinin nerede kaldığını düşünerek tekrar içeriye girdi.

Hikmet ise, arkasına bakmaya çekinerek hızla yürüdü. Biraz önce çıktığı büfenin önünden geçerken, hala yerleri temizleyen Sabit'i görmedi bile. Hikmet'in tek isteği vardı, oradan olabildiğince çabuk uzaklaşmak. Belki İstanbul'dan da giderdi. Kimsenin bilmediği bir köye mesela. Hayır hayır, bir ormana, bir dağa. Belki de mültecilerin arasına karışıp, küçücük bir botla Yunanistan adalarından herhangi birine giderdi. "Suriyeliyim ben" derdi, "bakmayın böyle kıvırcık saçlı, beyaz tenli olduğuma. Herkesten daha çok Suriyeliyim." derdi. Kafasının içi arı kovanı gibiydi. Yapamayacaktı!

Bu düşüncelerle adımlarını giderek hızlandırdı Hikmet. Öyle ki, neredeyse koşmaya başlayacak, kanatları olsa, cüssesine bakmadan uçup gidecekti. O dalgınlıkla, o gün açılışı yapılacak kozmetik mağazasının önüne geldiğinin farkında değildi.

Mağazanın dışı renkli balon ve çiçeklerle süslenmişti. Girişin sağında ve solunda birkaç abartılı çelenk göze çarpıyordu. Mağaza müdürü, telaşlı bir tavırla sağa sola koşturup duruyordu. Mini etekli hostes kızlar, üzerlerinde kuru pasta ve meyve suyu bulunan kokteyl masalarının etrafına dizilmiş, son hazırlıklarını yapıyorlardı. Başka zaman olsa, en azından kızlara ilgisini esirgemeyecek olan Hikmet, öylece geçip gidecekken, biraz ötede bir servis aracı, hafifçe kaldırıma da çıkarak mağazanın önüne yanaştı. Açılan kapıdan önce Aslan çıktı. Hemen arkasından Kahverengi Ayı, Kanarya ve Fare indiler. Hikmet, servis aracını geçip, hızlıca birkaç adım daha attıktan sonra birden durdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve öylece kaldı. Hemen arkasında Fare ve

diğerleri de kıpırdamadan durmuş, ona bakıyorlardı. Yavaş hareketlerle döndü Hikmet. Kahverengi Ayı'ya, Kanarya'ya, Aslan'a, araçtan henüz inmekte olan Ördek'e teker teker baktıktan sonra bakışları, Fare'nin üzerinde takıldı kaldı. Sabahın bir vaktinde, Türkiye'nin en kalabalık şehrinin, en kalabalık caddelerinden birinde, bir fare ile karşılıklı bakışıyorlardı. Hikmet için zaman durmuştu. Tıpkı birkaç hafta önce, bir türlü mezun olamadığı üniversitenin çatısına, intihar etmek için çıktığı zamanki gibi.

Boşa geçmiş, başarısızlıklarla dolu hayatına veda etmeye ne kadar yaklaşmıştı oysa. Böylece, okuldan atıldığı halde, o yıl mezun olacağını söylediği ailesine gerçeği söyleme yükünden kurtulacaktı. Böylece; onun aptalın teki olduğunu düşünen babasını üzmüş olacaktı. Belki de ölümüyle, babası, emekli albay Hasan Baldıran'ı hayatında ilk kez ağlatacaktı. Böylece; kendisiyle dalga geçen, aşağılayan, itip kakan zorba arkadaşlarına, ölümünden onların sorumlu olduğunu söyleyip, son bir tokat atıp gidebilecekti. Böylece, son bir umutla açtığı ve türlü şaklabanlıklar yapıp, abone sayısı elliye bile ulaşmayan Youtube kanalını binler, yüzbinler, belki de milyonlar izleyecekti. Böylece, ünlü olacak, sonunda bir şeyi başarmış olacaktı. Tabii bütün bunlar o öldükten sonra olacaktı. Çünkü intiharını, Youtube kanalından canlı yayınlayacaktı.

Kendisinden beklemediği bir soğukkanlılıkla her şeyi hazırlamıştı. Okuldan atılmıştı ama kampüsün kapısındaki güvenliğin henüz bundan haberi yoktu. Selam verip geçmişti. Geçmiş hayatında ona bir pislik gibi davranan okul arkadaşlarına neşeyle gülümseyerek selam vermiş, fakültenin merdivenlerinden, kendisinden beklenmeyecek bir çeviklikle üçer beşer atlayarak

çatıya çıkmıştı. Sırt çantasından çıkardığı tripodun üzerine cep telefonunu yerleştirmiş, bir film yönetmeni edasıyla kadrajı ayarlamıştı. Çatıda tünemiş güvercinleri, bir türlü susmayan martıları, masmavi gökyüzünün ortasında tek başına kalmış küçük bulutu, derin bir huzurla seyretmişti. Gördüğü ve yaptığı her şey, kararını daha da pekiştirmişti. "Ölüm, daha ölmeden huzur veriyor bana" diye düşünmüştü. Telefonun kayıt tuşuna basıp, çatının kenarına çıktığı ana kadar, her şey yolundaydı. Orada durup aşağıya baktığı anda kekelemeye başlamış, birkaç gündür söylemek için hazırladığı her şey aklından uçup gidivermişti. Dizleri titriyordu. "Yapmalıyım" diye düşünmüştü, "bu benim son şansım." Ama zaman durmuştu işte. Ne ölüme, ne hayata adım atabiliyordu. Hayatın kıyısında gidip geldiği o anda duyduğu bir ses, her şeyi bir anda değiştirivermişti; "kadrajın dışına çıkmışsın" demişti birisi. Şaşkınlıkla dönüp baktığında, tripodun hemen yanında birisinin dikildiğini görmüştü. Adam eğilmiş, cep telefonunun ekranına bakıyordu. Hikmet, ne yapacağını bilemez bir halde donup kalmıştı.

Şimdi de öyle hareketsiz, neredeyse nefes dahi almadan Fare'nin ifadesiz yüzüne bakıyordu. Derken arkadan bir yerden servis aracının şoförünün sesi duyuldu; "Fare kardeş, ne koydunuz bu çuvalların içine ya? Ne bu böyle, eşek ölüsü gibi. Fıtığım var, kaldıramam ben bunları. Hadi şunları da bir zahmet alın da işime gücüme gideyim." Fare dönüp baktığında, şoförün bagajdaki çuvalları işaret ettiğini gördü. Tekrar önüne döndüğünde Hikmet gitmişti. Birkaç adım atıp sağa sola, caddenin karşısına, işine gücüne yetişmeye çalışan insan seline baktı ama Hikmet'i göremedi. Kanarya, sakince Fare'nin yanına sokuldu ve "gelecek mi sence?"

diye sordu. Fare fazla düşünmeden cevapladı, "gelecek. Bunun gerçekten son şansı olduğunu biliyor." dedi ve ardından, hafifçe aksayarak mağazaya doğru yürüdü. Kanarya ise, servis aracının bagajındaki ağır çuvalları indirmeye çalışan Kahverengi Ayı'nın yardımına koştu. İkisi, güçlükle de olsa çuvalları mağazaya taşıdılar.

Servis şoförü, hem sabahki trafik, hem de ağzından cımbızla dahi laf alamadığı yolcularının ona karşı tavırları yüzünden hala gergindi. Kolay gelsin bile demeden aracına bindi, derin bir nefes alıp telefonunu çıkardı. Numarayı buldu ve telefonu kulağına götürüp beklemeye başladı. Bekledi, bekledi ama çalmasına rağmen telefonu açan kimse olmadı. "Ya sabır" dedi şoför ve bir daha aradı aynı numarayı.

İstanbul metrosunun Taksim Meydan'ına çıkan yürüyen merdivenlerindeki insanlar, tarihin ilk cep telefonlarına ait, kulak tırmalayan çalma sesinin kimden geldiğini anlamaya çalışıyorlardı. Sevmedikleri ve asla sevemeyecekleri işlerine giden bu huzursuz insanlar birbirlerine bakıp duruyor, kimileri ofluyor, kimileri sadece kendi duyabileceği bir sesle söyleniyordu. Uykusunu alamadığı her halinden belli olan **Yeşim**'in ise başı omzuna düşüp duruyor, kapanıp duran gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Orta yaşını çoktan geçmiş, her ay boyadığı saçlarının dibinde beyazları seçilen, sık sık yaptırdığı botoks yüzünden, yüzünün hem çizgileri, hem de mimikleri yok olmuş huysuz ve mutsuz bir kadındı Yeşim.

Yine kısa süreli uykusuna dalmak üzereydi ki arkasından genç bir kız "hanımefendi" diye hafifçe dürtükledi Yeşim'i. Yeşim başını kaldırdı, gözlerini açtı ve hayal âleminde gibi, omzunu hala parmağıyla dürtükleyen, saçlarını yeşile boyamış genç kıza baktı. Deyim yerin-

deyse içi uyuyordu. Yeşil saçlı kız inanamaz gözlerle baktı Yeşim'e ve "hanımefendi, iki saattir telefonunuz çalıyor. Bir zahmet açsanız diyorum" dedi gözlerini devirerek. Yeşim kendinden emin bir tonda, çantasından son model cep telefonunu çıkartıp genç kızın burnunun ucunda sallayarak; "benimki değil." dedi. Genç kız "aptal mıdır nedir" diye yanındakine fısıldadıktan sonra "ses çantanızdan geliyor hanımefendi" dedi. O an Yeşim'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir anda o uyku hali, yerini kısa süreli bir paniğe bıraktı. Aceleyle çantasını karıştırdı ve bir türlü susmayan, cılız ışığı yanıp sönen, küçücük, antika sayılabilecek bir cep telefonu çıkarttı. Merdivendeki herkes, aynı anda homurdanınca telefonu açıp kulağına götürdü; "efendim," dedi ve geri kalan mesafeyi hızla yürüyerek Taksim Meydanı'na çıktı. Çıkışta durdu ve sağı solu tedirgin bir tavırla kolaçan ederek "evet, **Mavi Kuş Organizasyon**, buyurun" dedi.

Muhatabının birkaç yüz metre ötede olduğundan habersiz olan şoför, telefonunu kulağıyla omzu arasına sıkıştırıp aracı çalıştırırken "sonunda açabildin yani ablacım. Haber ver dediydiniz ya, arkadaşları bıraktım mağazanın önüne. Onu şey edecektim." dedi. Kısa bir an dinledikten sonra "ablacım biraz yüksek sesle konuş, hiçbir şey anlamıyorum." diye devam etti.

Metronun girişinde, kalabalığa arkasını dönmüş, gizlenmeye çalışır gibi eğilip bükülüp, olabildiğince kısık sesle konuşmakta olan Yeşim, sesini biraz olsun yükseltti ve "teşekkür ederim. Hayırlı işler demiştim." dedi. Sonra da telefonu kapattı ve elinin bir oryantal dansçısının göbeği gibi titrediğini görünce bir an şaşırdı. "Ne kadar zormuş bu işler," diye düşündü. Heyecandan kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. "Ama dur,

sakinleşmem lazım, sakin olmalıyım" diye tekrarladı kendine. Büyük gün bugündü. Her şey bitecek, hakkı olanı sonunda alacaktı. Gözlerini kapattı, yoga ve meditasyon derslerinde öğrendiği gibi, derin bir nefes aldı, sakinleşmeye çalıştı. Bir süre öylece hareketsiz kaldı. Ardından yavaşça gözlerini açtı. Eli artık titremiyordu. Telefonu çantasına attı, kendine güvenen tavırlarla saçını başını düzeltti, eteğini çekiştirdi ve yüzüne, her gün yaptığı gibi yapmacık bir gülümseme yerleştirip işine gitmek üzere, her zamankinden daha kararlı adımlarla yürümeye başladı. Caddenin karşısına geçti, bankanın önüne geldi ve içeride, ikinci çayını yudumlamakta olan Yusuf'a kapıyı açmasını işaret etti.

Yusuf, bankada bir tek Yeşim'i sevmezdi. Suratsızın tekiydi. Kendisi de dâhil kimseyle geçinemezdi. Bankanın, ağzında bakla ıslanmayan hizmetlisi Fatma; "evde kaldı ya, o yüzden." deyince Yusuf da ağzını yayarak bir kahkaha patlatırdı. Aklından bunlar geçerken kapıyı açtı ve Yeşim'e gülümseyerek; "günaydın Yeşim Hanım." dedi. Yeşim, ufak bir baş hareketi yapıp içeriye gidecekken Ceyda'nın sesi duyuldu; "dur kapatma Yusuf."

Ceyda Matruşka, Yeşim'den birkaç yaş küçük olan banka müdürüydü. İnce telli, kumral saçları güneşte parıldardı. O saçlar yürüdüğünde de düzenli spor yaptığını belli eden sıkı kalçalarıyla beraber sallanırlardı. Yeşim'den bir on santim daha uzun, en azından on santim daha inceydi. Kocasını tek celsede, acımadan boşamış, küçük kızının velayetini de almayı başarmıştı. Her yerinden kendine güven, başarı, güzellik ve zekâ fışkırıyordu. İşte tam da bu yüzden nefret ediyordu Yeşim, Ceyda'dan. Yıllarını vermiş, gece gündüz çalışmış ama iki yıl önce bankaya gelen bu kadını, sırf boyu posu yüzünden müdür yapmışlardı. "Ama bugün her şey

değişecek. Yarın, bütün bu gereksiz özgüveninden geriye hiçbir şey kalmayacak" diye düşündü Yeşim. Ve yanından geçip giden Ceyda'ya ağız dolusu gülümseyerek "günaydın Ceyda Hanım." dedi. Ahmet'in, Ceyda'nın kalçalarında asılı kalan bakışlarını önemsemedi. İstediği kadar bakabilirdi, ne de olsa bugünden sonra bir daha göremeyecekti. Yeşim keyif içinde döndü, heyecanla o gün olacakları bekleyeceği masasına doğru yürüdü.

Zaman geçti. Güneş yavaşça yükseldi, gölgeler biraz daha kısaldı.

Saat dokuz olduğunda **Ahmet**, bankanın kapısını ardına kadar açtı ve ilk müşterileri içeriye aldı. O sırada bankanın önünden geçen siyah, gösterişli cip, biraz daha ilerleyerek açılışı yapılacak kozmetik mağazasının önünde durdu. İçinden, özel dikim olduğu belli olan bir takım giymiş, pos bıyıklı, tıknaz bir adam olan mağaza sahibi **Hayrettin** indi.

Hayrettin'in küçük sosislere benzeyen parmaklarının ucundan başlayan kıllar, ense kökünden dışarıya fırlıyordu. Görüntüsünden şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Para en karmaşık problemleri dahi çözüyor, çirkini güzel yapıyordu nasıl olsa. Hayrettin, bunun fazlasıyla bilincindeydi. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı kürdanı geviş getirir gibi birkaç kez çevirdi, ellerini beline koydu ve mağazaya şöyle bir göz gezdirdi. En ufak rüzgârda uçup gidecek kadar zayıf bir adam olan mağaza müdürü, Hayrettin'i fark eder etmez, düşe kalka koşturarak yanına geldi. Önünde saygıyla durup "hoş geldiniz Hayrettin Bey" dedi. Hayrettin ona bakmadı bile. "Hazır mı her şey?" diye sordu. Kibarlıktan kırılan mağaza müdürü; "Hazır efendim. Animatörler de içerideler, başlamak için sizi bekliyorduk." diye cevap verdi. Hayrettin şöyle bir toparlandı, "o zaman, haydi bis-

millah." dedi ve mağaza müdürünün verdiği işaretle, sanki start tabancası patlatılmış gibi mağazada bir koşuşturma başladı. Hostes kızlar ve mağaza çalışanları, cadde boyunca dizilerek gelip geçen kadınlara kuru pasta ikram edip, içinde deneme ürünlerinin de olduğu poşetler dağıtmaya başladılar.

Çok geçmeden Fare, Ördek, Kanarya, Aslan ve Kahverengi Ayı da çıktılar mağazanın önüne. Onların hemen ardından, saçı başı, kaşı gözü, her yeri baştan aşağıya altın rengine boyanmış, melon şapkalı bir adam daha çıktı. Elinde taşıdığı, yine altın rengine boyalı ahşap kaideyi mağazanın tam da önüne, kaldırımın orta yerine koydu. Mağazanın hemen girişinde dikilen Hayrettin, mağaza müdürüne, "bu kim?" diye sordu. Mağaza müdürü, onun da şirket tarafından gönderildiğini, heykel rolü yapacağını söyledi. "Avrupa'daki şehirlerde çok seviliyor bu heykel adamlar Hayrettin Bey." diye ekledi sonra. Hayrettin'in aklına yatmamıştı ama bir şey demedi. Heykel adam, kaidenin üzerine çıktı, parmağını, arkasındaki mağazayı gösterecek şekilde arkaya uzattı, pozisyonunu aldı ve hareketsiz kaldı. Heykel adam denilen **Selman Karakış**'ın hayatta yapabildiği tek şey buydu, hiçbir şey yapmamak. Gerçekten de, dibine kadar sokulup, dikkatlice bakılsa dahi, nefes alıp verdiği bile belli olmuyordu.

O sırada, ne pop, ne türkü, ne de herhangi bir kalıba uyan, kulakları sağır edecek derecede yüksek sesli, hareketli bir müzik mağazanın hoparlörlerinden caddeye yayıldı. Müziği duyan Fare ve diğerleri şaşkın kala kaldılar. Geri kalan her şeyi düşünmüşlerdi ama o anda ne yapacaklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Hayrettin, bakışlarını heykel adam Selman'ın üzerinden çekip aldığında, kaldırımın ortasında şaşkın balıklar gibi

dikilen animatörleri gördü. Bir süre daha bekledi bir şeyler yapmalarını. Fare, Kanarya'ya bakıyor, Kahverengi Ayı, Aslan'a ne yapacaklarını soruyordu. Ördek, bambaşka bir dünyada, geleni geçeni seyrediyordu. Bu saçmalığa daha fazla dayanamayan Hayrettin, sinirle mağaza müdürünü yanına çağırdı ve bağıra çağıra bir şeyler söyledi. Azarı yiyen mağaza müdürü, telaşla Fare'nin yanına geldi ve dans etmeye ne zaman başlayacaklarını sordu. Fare bunu beklemiyordu işte. "Dans mı?" diye sordu şaşkın bir tavırla ve dönüp arkadaşlarına baktı. Yapacak bir şey yoktu. Kollarını kaldırdı, belini kaba ve hayli komik hareketlerle kıvırarak, dansa benzer bir şeyler yapmaya başladı. Onu gören diğerleri de oldukları yerde, danstan daha çok, kısa devre yapmış bir robotun birbirini tekrarlayan hareketlerine benzeyen figürler yapmaya başladılar.

Hayrettin, ağzı beş karış açık kalmış bir halde bir süre daha bu rezaleti izledi. Gerçi, gelen geçen insanların ilgisini de çekmiyor değildi ama çok geçmeden internette viral olup, çiçeği burnunda mağazasının adını kötüye çıkarma riski de az değildi. Kararsızlığı, Fare'nin hafifçe topalladığını fark edene kadar sürdü. İçinden hiçbir yere ve kimseye yakışmayacak küfürler ederek hemen telefonuna sarıldı.

Yeşim'in antika telefonu, bankada olağan bir iş günü bütün sıradanlığıyla devam ediyorken çaldı. Bankadaki herkes bir anda sustu, çalışma arkadaşları, ellerindeki işleri bıraktılar ve dönüp Yeşim'e baktılar. Yeşim, özür dileyen bakışlarla çantasını aldı ve kendini tuvalete zor attı. Telefonu çantadan çıkardı, kulağına götürdü ve "buyurun, Mavi Kuş Organizasyon." dedi. Ardından, Hayrettin'in kulak tırmalayan sesiyle irkilerek, telefonu kulağından biraz olsun uzaklaştırdı. Hayrettin, onları

dolandırıcı olmakla itham ediyordu. Gönderdikleri animatörler, dans etmeyi dahi bilmeyen, beceriksiz tiplerdi. Daha önce bu işi yaptıkları bile şüpheliydi. Üstelik, Fare'nin bir ayağı topaldı. Topal animatör görmüş müydü hiç? Ses tonunu giderek yükselten Hayrettin, parasını geri istiyordu.

Hayrettin'in bütün kabalığına rağmen Yeşim, sanki bunu bekliyormuş gibi son derece sakin bir tavırla, defalarca kez özür diledi ve "zannedersem bir karışıklık olmuş. Şirketimizde çalışan herkes profesyoneldir ve son derece tecrübelidir. Yine de söylediklerinizi kabul edilir gibi değil. Anlaştığımız gibi saat dörde kadar, animatörlerimizi istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Saat dört buçukta, animatörlerimizle beraber meydandaki bankaya gelirseniz, orada sizi bekliyor olacağım ve sizden şahsen özür dileyeceğim. Ayrıca, ödediğiniz parayı, kuruşu kuruşuna size iade edeceğim. Tekrar özür diliyorum beyefendi." dedi.

Hayrettin'in keyfi yerine gelmişti. Bedava sirke, baldan tatlıydı ne de olsa. Telefonu kapattı, yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirdi, bir sigara yaktı ve Fare'yle arkadaşlarının komik dansını seyretmeye başladı.

Yeşim ise, konuşma bittikten sonra tuvalette kaldı. Döndü, aynada kendine baktı. Bütün bunlar bittikten sonra ilk iş spora başlayacak, kilo verecekti. Göz altı torbalarını aldıracak, saçlarını kısacık kestirecekti. Belki burnunu da yaptırır, göğüslerine de silikon taktırırdı. Hayatının baharı, 47 yaşından sonra başlayacaktı. Aynada, yüzünün her detayını inceleyip, daha neler yapabileceğini düşünürken arkasından gelen sifonun sesiyle irkildi. Kısa süre sonra kapı açıldı ve banka müdürü Ceyda Matruşka, üstünü başını düzelterek tuvaletten

çıktı. Yeşim'in tedirgin bakışları arasından gitti, sanki Yeşim orada değilmiş gibi ellerini yıkadı. Makyajını kontrol ederken; "demek Mavi Kuş Organizasyon. Hayırdır, ikinci işte mi çalışıyorsunuz Yeşim Hanım?" diye sordu. Yeşim, arkadaşlarıyla arasında bir şaka olduğunu boş yere açıklamaya çalışırken, Ceyda sözünü kesti ve Yeşim'e döndü, tehditkâr bir ifadeyle; "ne dolaplar çevirdiğini bilmiyorum. Umurumda da değil. Ama, bankayı özel ofisinmiş gibi kullanmana asla izin vermem." dedi. Sonra döndü, aynada kendisine son bir kez baktı ve çıkarken; "eşyalarınızı toplamaya başlasanız iyi edersiniz Yeşim Hanım." dedi. Ceyda tam kapıyı açmış, dışarıya çıkacakken Yeşim kendini daha fazla tutamadı ve "ne yaptığını biliyorum." dedi ve dediği anda bunu söylediğine pişman oldu. Hata yapmıştı. Ceyda durdu, yavaşça ona döndü ve "ne yapmışım?" diye sordu. Yeşim, o andan sonra durumu toparlayamayacağının farkındaydı. Boğuntuya getirmeye çalışarak, "hiçbir şey" dedi ve Ceyda'nın yanından sıyrılıp çıkmak istedi. Ceyda, Yeşim'i kolundan sertçe yakaladı ve kendine doğru çekerek "sana bir soru sordum!" dedi. Bu Yeşim'i daha fazla sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı. Kolunu çekti ve Ceyda'nın gözlerinin içine bakarak, dişlerinin arasından; "eğer bana bir daha dokunursan, şimdi, şu anda gider, bankayı kullanarak ne haltlar yediğini herkese anlatırım" dedi. Sonra da dönüp gitti.

Artık tedirgin olma sırası Ceyda'daydı. Başı döndü, düşmemek için lavabonun kenarına tutundu. Kafasının içinde sorular, vızıldayan arılar gibi uçuşmaya başladı; bu kadın ne biliyor? Ne kadarını biliyor? Nasıl biliyor? Ne yapacak? Ne yapacağım? Elini, sıkışan kalbine götürdü ve "benim bir kızım var." diye düşündü. Aynaya baktığında, birkaç dakika öncesinin o kendine güvenen,

cesur kadınının yerinde, yüzü endişeyle kasılmış, korkak, küçük bir kız çocuğunun durduğunu gördü.

Yeşim ise, zafer kazanmış komutan edasıyla gitti, yerine oturdu. Bilgisayarında bir tuşa basınca, bankanın numara ekranında 155 yanıp söndü. Yaşlı bir kadın, bastonuna yaslanarak zorlukla kalktı ve ağır adımlarla Yeşim'e doğru yürürken, ekrandaki numaralar durmadan değişti. Kimi dertli, kimi neşeli yüzlerce banka müşterisi bankaya girdi, çıktı. Zaman, ağır aksak ilerledi ve saatler dördü gösterdiğinde, bankadan içeriye, elinde büyükçe bir çanta olan genç bir adam ile bir kadın el ele tutuşarak girdiler. Adam, Yusuf'a şöyle bir selam verdi ve doğrudan arka tarafa, Ceyda Matruşka'nın ofisine yöneldiler. Bütün banka çalışanları gibi Yeşim de bu adam ve kadını tanıyordu. Adamın adı **Kerem**, kadınınki ise **Sema**'ydı ve bugün olacak her şeyin nedeniydiler.

Kerem ve Sema'yı, pek sevdiği müdürünün ofisine girene kadar gözleriyle takip etti Yeşim. Ardından saatine baktı. Zamanı gelmişti. Tekrar antika cep telefonunu çıkardı, önündeki kâğıtta yazılı bir numarayı aradı.

Aynı anda, büfede masaları silmekte olan Sabit'in telefonu çaldı. Adına gelen havaleyi alması için bankaya gelmesi gerekiyordu. Sabit, hayatı boyunca kimseden havale almamıştı. Herhangi bir bankada hesabı bile olmamıştı hiç. Çünkü, Sabit'in ve ailesinin ne parası vardı, ne de öyle yok yere onlara para gönderebilecek bir tanıdıkları. İşte bu yüzden, kimsenin kendisine para göndermeyeceğinden emin olan Sabit, bir hata olduğunda ısrar etse de, banka memuru bir yanlışlık olmadığını söyledi ve telefonu kapadı. Eğer bir yanlışlık varsa, en azından onu düzeltmek üzere bankaya gitmeye karar verdi Sabit. Patronundan yarım saatliğine izin aldı, önlüğünü çıkardı ve büfeden çıktı.

Yeşim, konuşmasını bitirdiğinde telefonu tamamen kapattı. Arka kapağını açarak sim kartını çıkarttı. Ardından bankadan çıkarak, telefonu ve kartı, az ötedeki çöp kovasının içine attı. Rahatlamış bir tavırla bankaya geri döndü.

Yaklaşık bir on dakika sonra Sabit, bankaya girdiğinde, kalabalık bir insan topluluğunun hararetle Yusuf'la tartıştığını gördü. Sabit önemsemedi. Kendine bir numara aldı, koltuklardan birine oturdu ve beklemeye başladı.

Yusuf, giderek kakofoniye dönen bağırış çağırışa sonunda dayanamadı ve sesini yükseltmek zorunda kaldı; "abicim, ablacım bir susun ya, bir susun! Derdiniz neyse biriniz sakince anlatsın" dedi.

Yaşlıca bir adam öne çıktı ve; "evladım, biz beş sene önce bir müteahhitten, topraktan daire aldık. Neyimiz var, neyimiz yoksa verdik" dedi.

Küçük kızının elinden sıkıca tutmuş, zayıf bir kadın, ağlamaklı bir ses tonuyla devam etti; "şerefsiz paramızı aldı, sonra ortadan kayboldu. Benim kocam, bu yüzden intihar etti. Kızım yetim kaldı" dedi.

Yusuf sakin kalmaya çalışarak; "anlıyorum da ablacım, bizim bankanın ne alakası var bununla." diye sordu.

Yaşlı adam devam etti yine; "bu it herif aradı dün bizi. Saat dörtte bu bankaya gelmemizi, paramızı vereceğini söyledi" dedi.

Yusuf anlamıyordu. Tekrar homurdanmalar başladığında ellerini kaldırdı, sessiz bir şekilde beklemelerini, banka müdürüne bu durumdan haberi olup olmadığını soracağını söyleyip içeriye gitti.

Kalabalık, bir köşeye çekilerek, aralarında fısıltılarla durumu tartışmaya devam ederken, bankaya yaşlı

bir kadın girdi. Abartılı makyajıyla porselen bebekleri andırıyordu. Saçını güzelce şekillendirip tepesine de çiçekli bir taç kondurmuştu. Üzerindeyse çiçekli etekleri, yürürken hafifçe savrulan eski ama şık bir elbise vardı. Birkaç kişinin meraklı bakışları arasında, önce sağa sola göz gezdirdi. Aradığı kişinin henüz gelmediğini anladığında, numara dahi almadan Sabit'in yanındaki boş koltuğa oturdu. Ardından, utangaç bir genç kız edasıyla, yüzü kapıya dönük, beklemeye başladı.

Saatler dört buçuğu gösterdiğindeyse; önde kozmetik mağazası sahibi Hayrettin, arkasında da sırasıyla Fare, Kanarya, Ördek, Aslan, Kahverengi Ayı ve onların da arkasında, heykel adam Selman bankaya girdiler. Aslan ve Kahverengi Ayı, yanlarında getirdikleri iki ağır çuvalı duvar dibine bıraktılar ve çuvallar gözükmeyecek şekilde önlerinde durdular. Onları gören Yeşim, dananın kuyruğunun kopmak üzere olduğunu anladı ve kalbi çılgınca atmaya başladı.

Mağaza sahibi Hayrettin, organizasyon şirketini sorumlusunu aradı gözleriyle. Kadını daha önce görmemişti ama herhalde bankaya, yanında çizgi film kahramanlarıyla başka biri daha gelmezdi. Bu yüzden, onun kendisini tanıyıp yanına geleceğini düşünerek sabırsızca beklemeye başladı.

Fare, Hayrettin'in biraz gerisinde durmuş, bir kapıya, bir duvardaki saate bakıyordu. Giderek huzursuzlanan Kanarya, Fare'nin yanına gitti ve "gelmeyecek. Onsuz başlayalım." dediği anda, bankanın kapısı, o gün için son kez açıldı ve Hikmet, sırtında çantasıyla içeriye girdi. Kısa bir an Fare'ye baktı ve duraksamadan kendine bir numara aldı, kendisini görür görmez tanıyan Sabit'in bakışlarına aldırmadan bir koltuğa oturup beklemeye başladı. Aynı anda güvenlik görevlisi Yusuf,

yanında banka müdürü Ceyda ile beraber, müteahhit mağduru kalabalığın yanına geldi. Ceyda, kalabalığın derdini anlamaya çalışırken, Yusuf da hemen arkasında dikiliyordu. Fare, Kanarya, Ördek, Aslan ve Ayı birbirlerine baktılar.

Bazı anlar vardır; sanki zaman, duygularımıza göre göreceli bir hal almış gibi görünür. Hayatlarımızı onulmaz derecede değiştirecek büyük bir olayın öncesinde, mesela önemli bir sınavdan ya da nikâh memurunun sorusuna cevap vermeden önce, iş görüşmesine girerken, caddenin ortasında, arkadan çıkan arabanın üzerimize geldiğini gördüğümüz anda, saniyeler lastik gibi uzar.

Fare de o durumdaydı şimdi. Zaman, erimiş asfalta yapışan ayaklar gibi, bir saniyeden diğerine geçmekte zorlanıyordu. Saatler gibi gelen bir anlık bir bekleyişten sonra Fare, Kanarya'ya harekete geçmesini işaret etti.

Kanarya, sakin hareketlerle Yusuf'un arkasından yaklaştı. Elini kostümünün içine soktu ve beklemeye başladı. Kalabalığın içinde, Ceyda'ya hararetle derdini anlatmaya çalışan, zavallı kadının küçük kızı, Kanarya'ya gülümseyerek el salladı. Kanarya da abartılı bir şekilde sağa sola sallanarak aynı şekilde karşılık verince, doğduğundan beri çok az gülümsemiş olan bu küçük kız, neşeyle kıkırdadı.

Ne olduysa o an oldu.

Fare, Kahverengi Ayı, Ördek ve Aslan, acele etmeden çuvallardan birisini açtılar, ellerine birer makineli tüfek aldılar. Diğerleri banka içine hızla dağılırken Fare bir masanın üzerine çıktı ve havaya ateş edip bağırdı; "kimse kıpırdamasın, bu bir soygundur!"

Bir anda kızılca kıyamet koptu. Müşterilerin bir kısmı çığlık çığlığa yere kapaklandılar, bir kısmı, masa,

sandalye, bulabildiği ne varsa arkasına saklandı. Bazıları birbirlerine korkuyla sarıldı. Hayrettin, sabahtan beri mesai içinde olduğu çizgi film kahramanlarına şok içinde bakakaldı. Hayli gecikmiş bir randevuya gelmiş gibi görünen yaşlı kadınla beraber, Hikmet'in de dâhil olduğu birkaç kişi yerinden dahi kıpırdamadı. Sabit, anında kendisini koltuğun arkasına atmış, kapıyla arasındaki mesafeyi ölçmeye çalışarak, kaçıp kaçamayacağını hesap etmeye çalışıyordu. Ördek'in alnına dayadığı tüfeğin namlusuyla, hesabı yarım kaldı.

Yıllardır bu anın ve yapacağı kahramanlıkların hayalini kuran bankanın güvenlik görevlisi Yusuf ise, Kanarya'nın kostümünün içinden çıkartıp sırtına dayadığı tabanca yüzünden neredeyse altına yapmak üzereydi. Demek ki gerçek hayat; filmlerde ya da bilgisayar oyunlarında olduğu gibi değildi. Burada sadece bir canınız vardı. O gitti mi oyun tamamen bitiyordu. Yusuf, korkudan ağlamamak için dudaklarını ısırırken Kanarya, son derece tehditkâr bir ses tonuyla, filmlerdeki en klişe repliklerden birini söyledi; "kıpırdama, yakarım." Ardından uzandı, Ahmet'in tabancasını aldı ve köstümünün içine yerleştirdi.

Fare ve diğerleri, silahlarını müşterilere doğrultmuşlardı. Fare; "sessiz olun! Herkes şu duvarın önüne dizilsin! Çabuk!" diye bağırdı.

Müşteriler ve banka çalışanları, korkuyla duvarın dibine dizildiler. Daha kimse bir şey demeden ellerini havaya kaldırmış olan Hayrettin, şaşkınlık içerisinde Heykel Adam Selman'ın da yanında, ellerini kaldırmış halde dikildiğini gördü. Sanki soyguncular dan bir kişi eksilmiş gibi, nedensiz bir rahatlamayla, "iyi, en azından bu heykel onlardan değilmiş." diye düşündü.

Kerem ve Sema, Ceyda Matruşka'nın masasının altı-

na saklanmışlardı. Sema, korku içinde Kerem'in elini sıkıca tutmuştu. Kerem'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Sema onu sarsıp, cep telefonuyla polisi aramasını söylemese, o şekilde kıpırdamadan, sonsuza kadar kalabilirdi. Cep telefonunu çıkardı, 155'i tuşladı, tam arama tuşuna basacakken birden durdu. Polisi aramak, üstelik yanında bu paralar varken doğru olur muydu? Belki bir şey olmazdı ama eğer olur da, diyelim ki soyguncular yakalandı, eğer yanındaki paraları bir şekilde soruşturmaya dâhil ederlerse, işte o zaman…" diye derin düşüncelere daldığı sırada Sema sarstı Kerem'i tekrar; sesini yükseltmeden, neden bir türlü polisi aramadığını sordu nişanlısına. Kerem'in vereceği bir cevap yoktu. Zaten, olsa bile artık veremezdi, çünkü Aslan, namlusunu Kerem'e ve Sema'ya doğrultmuştu. Son derece sakin bir ses tonuyla; "Lady and gentleman, rica etsem, o telefonu bırakıp içeride bize katılır mısınız" dedi.

Kısa süre sonra, Aslan'ın, Kerem ve Sema'yla beraber, içeriden toplayıp getirdiği diğer çalışanlar da onlara katıldı. Aynı anda Kanarya, Yusuf'u itekleyerek kapının yanına götürdü ve kilitlemesini söyledi.

Ördek, çuvalın içerisinden büyük boy bir çöp poşeti çıkardı ve çoğunluğu, üzerlerine doğrultulmuş makineli tüfeklerin verdiği korkuyla tir tir titreyen kalabalığın karşısında durdu. Fare, üzerinde olduğu masadan indi. Ördek'in yanına gitti ve "hepinizin arkadaşımın bir ördek olduğunu anladığını düşünüyorum. Nasıl, yakından da oldukça sevimli değil mi?" dedikten sonra, daha ciddi bir ses tonuyla; "bu andan itibaren, ben ne söylersem, harfi harfine, itiraz etmeden yapacaksınız. En ufak bir itiraz ya da karşı gelme halinde, üzülerek söylemeliyim ki bu, sizin değil ama aranızdan herhangi birinin ölümüne yol açacak. Yani söylediklerimi yapmazsa-

nız, bir başkasının ölümüne yol açarsınız."

Fare, bir an, başı önünde, diğerleri kadar korkmuş gözükmeyen Hikmet'in önünde durdu. Sonra da, çoğunluğu ona bakmaya dahi korkan rehinelerin önünde volta atarak konuşmasını sürdürdü; "şimdi, herkes cep telefonunu, çantasını, cüzdanını, kolyesini, küpesini, velhasıl, üstünde kıyafetleri dışında ne varsa sevgili ördeğimizin elindeki çöp poşetine atacak."

Kısa zaman sonra, Ördek'in elindeki çöp poşeti; cep telefonları, çantalar, yüzükler, küpeler, saatler, kemerler, tokalar ve cüzdanlar ile dolmuştu. Aslan ve Kanarya, son kez rehineleri kontrol ettiler. Aralarında, her şeyin yolunda olduğuna dair küçük hareketlerle anlaştıktan sonra, Fare gitti, bankanın geniş camından, sağa sola baktı. Gördüklerinden memnun olmamış gibi oflayarak tekrar rehinelere döndü. "İstanbul'un göbeğinde banka soyuyoruz, makineli tüfekle ateş ediyoruz ama polisimize duyuramıyoruz. Acaba aranızda polise haber veren oldu mu" diye sordu. Kimse cevap vermeyince; "olmuyor ama, her işi de biz yapmak zorunda kalıyoruz" diyerek, güvenlik görevlisi Yusuf'un önünde durdu.

Yusuf o sırada, zihninde kendi kendisiyle şiddetli bir kavga içerisindeydi. "Yer yarılsa da beni yutsa daha iyi" diye düşünüyordu. Hem korkuyor, hem de olan bitenin, hayatı boyunca üstünde taşıyacağı kara bir leke olacağını düşünmeden edemiyordu. Ancak, Fare elini ona doğru uzatınca, düşüncelerinden sıyrıldı. Fare, nazik bir tavırla; "sayın güvenlik görevlisi, telsizinizi çıkartıp, polise haber vermek istemez miydiniz" diye sordu. Yusuf şaşkın, anlamamış bakışlarla Fare'ye baktı. Bunun bir aldatmaca olup olmadığını bilmiyordu. Karşısındaki adamın yüzü, kocaman, aptal bir farenin ifadesiz yüzü arkasına saklanmıştı. Ne yapmak istediğini anlamasına

imkân yoktu. Evet, bu bir oyun, bir aldatmaca olmalıydı. Neden soyguncular polise haber vermek istesinler ki? Biraz daha bekleyen Fare, Yusuf'ta bir hareket olmadığını görünce tüfeğini kaldırdı. Yusuf'un göğsüne dayadı ve tehdit eder bir tonda; "lütfen, polise bankanızın soyulduğunu haber verir misiniz Yusuf Bey." dedi. Yaşadığı dehşetle nefesi kesilen Yusuf, telsizini çıkarttı, ellerinin titremesini zorlukla bastırarak, bir tuşa bastı, telsizi ağzına götürdü, ama ağzından tek bir kelime çıkmadı.

"E hadisene." dedi Fare sabırsızca. Yusuf, bir süre daha bocaladı, sonunda, duraklayarak, bazen kekeleyerek de olsa, bankanın soyulduğunu polise haber vermeyi başardı. Fare, telsizi Yusuf'un elinden söker gibi aldı ve "teşekkür ederim" dedi. Telsize bakarak; "istediğim zaman bununla polisle iletişim kurabilirim değil mi?" diye sordu. Yusuf başını evet anlamında salladı.

Telsizi kostümünün cebine atan Fare, tekrar rehinelere döndü ve herkesin ne iş yaptığını söylemesini istedi. Bankada çalışanları ve Ceyda hanımı zaten biliyordu. Onlarla ayrıca ilgileneceklerdi. İlk sırada dikilen Sabit'in önünde dikilerek, "senden başlayalım." dedi. Sabit, öfkeli bir tavırla, büfede çalıştığını söyledi. Hemen yanında renkli elbisesi ve abartılı makyajıyla, gecikmiş randevusunu muhtemelen yine ertelemek zorunda kalacak olan yaşlı kadın dikilmekteydi. Yaşlı kadın iç çekerek; "eskiden hemşireydim. Yani olacaktım. Şimdi sadece bekliyorum." dedi. Hayrettin, iş adamı olduğunu söyledi. Kocası intihar eden kadın, eğer iş çıkarsa evlere temizliğe gitmekteydi. Onun yanındaki adam, müteahhitten hakkını aramaya gelen kalabalık içerisindeydi ve işsizdi. Kerem, "işletmeciyim." dedi. Fare, Sema'ya geçmeden önce, yuvarlak burnunu Kerem'e yaklaştırdı ve dalga geçer tonda "ne işletiyorsun?" diye sordu.

Kerem, başını kaldırdı ve belki de Fare'nin kendisine kostümün neresinden baktığını anlamaya çalışarak "Cihangir'de, kafe işletiyorum." dedi. O an Fare, sanki Kerem'e inanmıyormuş gibi hafifçe kıkırdadı ve yanındaki Sema'ya döndü. Sema, "üniversitede öğretim görevlisiyim." dedi. "Ne güzel," dedi Mickey Mouse, "herhalde babanız sizinle gurur duyuyordur." Sema cevap vermeyince hemen yanındaki Hikmet'in karşısına geçti. Hikmet, teklemeden, sanki günlerce çalışıp ezberlemişçesine rahat bir şekilde "Hikopotam adında bir Youtube kanalım var. Eğlenceli videolar çeker, ilginç bilgiler derlerim. Bazen de gittiğim konser ve etkinliklerden canlı yayınlar yaparım." dedi. "Kaç takipçin var?" diye sordu Fare. Hikmet, durgun bir ses tonuyla "pek fazla yok" dedi. Fare, sanki aklına bir şey gelmiş gibi, "canlı yayın yapıyorum demiştin değil mi?" diye sordu. Hikmet başını evet anlamında sallayınca Fare, "peki, bu canlı yayını yapmak için gereken her şey yanında mı?" diye sordu. Hikmet, "her zaman." diye cevap verince, "yarından itibaren, gezegenin en popüler Youtube kanalına sahip olacaksın. Gerçek bir soygunu, rehine olarak canlı yayınlayacaksın." dedi.

Hikmet, herhangi bir konuda başarılı olamamıştı belki ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Önce, Milli Savunma Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü de dâhil olmak üzere, bütün televizyon kanallarını, gazeteleri, tek tek habercileri, radyocuları, hatta internet fenomenlerini, Taksim Meydanı'ndaki bankanın soyulduğunu ve internetten canlı yayınlandığını duyurabilecek herkesi tag'lediği bir tweet attı. Canlı yayın linkini de tweet'in sonuna ekledi.

Aynı anda, dışarıdan siren sesleri, polis araçlarının frenlerinin çıkardığı cayırtılara karıştı. Dakikalar içinde

bankanın önü onlarca polis aracıyla dolmuştu bile. Trafik polisleri, caddeyi çift yönlü olarak trafiğe kapatırlarken, havada helikopterler uçmaya başlamış, keskin nişancılar bankayı gören her çatının üzerine konuşlandırılmıştı. Özel harekât polisi çoktan yola çıkmıştı bile.

Emniyet Müdürü Mustafa Yazdın bankanın önüne geldiğinde, Taksim Meydanı'nın neredeyse tamamı polisler tarafından kontrol altına alınmıştı. Mustafa, aracından inerken Başkomiser Hüseyin yanına koşturdu. "Durum ne" diye sordu Mustafa. Başkomiser, derin bir nefes aldı ve "bankada 22 rehine var. Soyguncular 5 kişiler, hepsinde birer AK47 var ve hayvan kostümleri giymişler." dedi. Mustafa bir an durdu ve Hüseyin'e baktı; "hayvan mı?" diye sordu. "Evet," diye cevap verdi Hüseyin, sonra da; "liderleri bir fare, hafifçe topallıyor" diye ekleyerek, kendisine şaşkın bir halde bakakalan emniyet müdürüne bir tablet uzattı. Mustafa tableti aldığında, Hikmet'in Youtube kanalı canlı yayına çoktan başlamıştı ve Fare ekrana el sallıyordu. "Bu ne saçmalık böyle" dedi Mustafa gözlerine inanamayarak. "Bu arada" diye devam etti Hüseyin ve diğer elindeki telsizi Mustafa'ya uzatırken; "sizinle görüşmek istiyor." dedi.

Kötü haber tez duyulur derler ya, onun doğrusu, "insanlar kötü haberleri duyurmayı severler" olmalı; Hikmet'in tweet'i neredeyse ışık hızıyla yayılmıştı. Bir saate kalmadan, 54 kişiyle başlayan Youtube kanalının abone sayısı 100 bine dayanmıştı bile ve hızla artmaya devam ediyordu. Hikmet, bir gözü abone sayacında, yayına kesintisiz devam ediyordu. O anda Fare'nin elindeki telsizden Emniyet Müdürü Mustafa'nın sesi duyuldu; "ben İlçe Emniyet Müdürü Mustafa Yazdın, dinliyorum, tamam."

Fare, telsize cevap vermek yerine, elindeki telsizi Hikmet'in kamerasına göstererek konuştu; "işte beklediğimiz kişi de geldi. Hoş geldiniz sayın emniyet müdürüm. Merak etmeyin, sonrasında uzun uzun konuşacağız, ama önce bir konuya açıklık getirmek istiyorum."

Mustafa, sinirden yüzü gözü seğirerek Fare'yi izliyordu. Fare, "çatılara keskin nişancılar yerleştirdiğinizi biliyorum." dedi. "Muhtemelen özel harekât ve istihbarat da gelmek üzeredir" diye devam ettiği sırada Mustafa, Hüseyin'e döndü ve "bu yayını kaç kişi izliyor" diye sordu. Hüseyin, cep telefonuna baktı ve "şu an itibariyle 375 bin 458 kişi" diye cevap verdi. Mustafa; "hemen internet erişimini kesin." diye talimat verdiği sırada Fare'nin sesi duyuldu tekrar; "mümkün olan en kısa zamanda belki de şu anda internet erişimini, mobil bağlantıyı ve elektriğimizi kesmeyi düşünüyorsunuzdur. Muhtemelen özel harekât gelir gelmez de bankaya girmeyi düşünecektir. Normal koşullarda, ben de evimde, koltuğuma kurulmuş, televizyonda bu yayını izliyor olsaydım, bütün bunları yapmanız konusunda sizi desteklerdim, inanın. Ama diğer tarafta olunca her şey o kadar farklı gözüküyor ki…" dedi ve arkasındaki rehineleri gösterdikten sonra; "bunu yapmanız halinde neler olacağını size göstermek istiyorum." diyerek, Hikmet'in cep telefonunu Ördek'in taşıdığı çuvaldan çıkan patlayıcıları kolonlara yerleştiren Kanarya'ya çevirdi. Kanarya ve Ördek, sanki bir çocuk oyunundaymışçasına neşeyle el salladılar. Ekranda tekrar Fare belirdi ve; "ne tatlılar değil mi. Bu görüntünün hemen ardından, uzman ekipleriniz patlayıcıların çeşidini, nereden alındığını ya da patlaması halinde, nasıl etki yaratacağını araştırmaya başlamışlardır bile. Merak etmesinler; bu binayı ve 100 metrelik bir alandaki her

şeyi yerle bir edecek kadar patlayıcımız var. Bu ve bu gibi müdahalelerin nelere yol açacağını söylememe gerek kalmadı sanırım" dedi. Mustafa donup kalmıştı.

Fare, konuşmaya devam etti; "ülkemizdeki doktorları anlamıyorum. Yapmaları gereken, önce en kötü ihtimali elemek, öyle değil mi? Düşünün, hafif şiddette ama düzenli bir baş ağrısı şikâyetiyle doktora gidiyorsunuz. Doktor, size ancak on dakika ayırabiliyor ve bir ağrı kesici verip evinize gönderiyor. Ağrı kesicilerle ağrınızı kontrol altına alıyorsunuz. Düzenli ağrılar için düzenli almaya başladığınız ağrı kesiciler de hayatınızın bir parçası oluyor. Mutlusunuz, çünkü hayatınıza sorunsuz devam ediyorsunuz. Derken bir gün, yolun ortasında, hiçbir neden yokken, pat diye düşüp bayılıyorsunuz. Hastaneye götürdüklerinde, tamamen tesadüfen, beyninizde kocaman, kötü huylu bir ur olduğu ortaya çıkıyor. Artık ölüm, kaçınılmaz. Ne düşündüğünüzü biliyorum, bu koca kafalı fare ne demeye çalışıyor diyorsunuz. O zaman sadede gelelim." diye rehinelere döndü Fare. "Ben, o doktor gibi yapmayacağım. Size önce en kötü ihtimali göstereceğim ki durumun ne kadar ciddi olduğunu anlayasınız ve ona göre önleminizi alasınız" dedi ve elini uzattı, Kahverengi Ayı'nın uzattığı küçük tabancayı aldı. Silahı, tek tek rehineler üzerinde gezdirmeye başladı. Bir an tir tir titreyen Sema'nın önünde durdu. Yanındaki Kerem'e işaret ederek Sema'ya; "siz ikiniz, nişanlı mısınız?" diye sordu. Sema, tir tir titriyor ve bir türlü cevap veremiyordu. Bunun üzerine Fare, Kerem'e döndü ve soruyu tekrarladı. Kerem, onaylar anlamda başını hafifçe sallayınca, Fare, silahını Sema'nın başına dayadı. Canlı yayını izleyenlerin sayısının 500 bini geçtiğini gören Hikmet, sahneyi nefesi kesilerek izliyordu.

Alnına dayalı soğuk namluyu hisseden Sema, gözyaşlarına boğuldu. Son bir çabayla, yardım ister gözlerle Kerem'e baktığında, Kerem ondan gözlerini kaçırmaktaydı. Bunu fark eden Fare, daha iyi bir fikri olduğunu söyleyerek elindeki silahı Sema'nın alnından çekti ve Kerem'e uzattı. Kerem, şaşkın, tedirgin bir halde bir silaha, bir Fare'ye baktı. Kerem kararsız kalınca da Aslan yaklaştı ve elindeki tüfeği Kerem'in kafasına dayadı. Kerem yavaş hareketlerle silahı aldığında Fare ona Sema'yı vurmasını söyledi. Kerem donup kaldı. "Ama, ben nasıl…" gibi bir şeyler gevelemeye başladığı sırada Fare; "şimdi 10'a kadar sayacağım. Ben saymayı bitirmeden, ya nişanlını ya da kendini vuracaksın. Eğer dediğimi yapmazsan, ormanlar kralı Aslan ikinizi birden öldürecek." dedi. Sema dehşet içinde, sarsılarak ağlamaya başlamıştı. Kerem'in elleri titriyor, ne yapacağını bilmiyordu. Derken Fare saymaya başladı; "1, 2, 3, 4, 5..."

Hikmet'in elindeki sayaç, 1 milyonu çoktan geçmiş ve hızla artmaya devam ediyordu. Sadece İstanbul'da değil, bütün ülkede hayat neredeyse durmuş, kahvehanelerde, iş yerlerinde, sokaklarda, evlerde, herkes Hikmet'in Youtube kanalını seyrediyor ve sanki bir televizyon şovuymuş gibi, merakla Kerem'in ne yapacağını bekliyordu.

Fare saymaya devam ediyordu; "6, 7, 8, 9." dediği anda Kerem, gözlerini kapayarak Sema'ya doğrulttuğu tetiği çekti. Sema küçük bir çığlık atarak başını çevirdi ama silah boştu. Kerem, hayal kırıklığıyla üst üste tetiğe bassa da değişen bir şey olmadı. Fare, sonunda Kerem'in elinden silahı aldı ve koca burnunu yüzüne yaklaştırarak "müstakbel karını sonsuza kadar böyle mi koruyacaktın?" dedi. Kerem, yaptığı hatanın farkında bir tavırla başını önüne eğerken Fare bir anda silahını

kaldırdı ve tereddüt dahi etmeden Heykel Adam'ı göğsünün ortasından, tek kurşunla vurdu. Selman, yere yığıldı. Birkaç ufak çırpınmadan sonra, hayatta tek işi hiçbir şey yapmadan durmak olan bu sessiz adam, bu sefer sonsuza dek hareketsiz kaldı. Yavaşça akan kanı, bankanın parlak, mermer zemininde ufak bir göl oluşturmaya başladı. Rehinelerin bir kısmı çığlık attılar korkuyla. Başta Emniyet Müdürü Mustafa olmak üzere, içeride dışarıda, herkes şok içinde öylece kalakalmıştı. Koskoca ülkede çıt çıkmıyordu. Bütün olan biteni canlı bir şekilde yayınlayan Hikmet'in elleri titriyordu. Böyle olacağını söylememişlerdi. Kimseye zarar gelmeyecek demişlerdi.

Çok değil, birkaç hafta önce, ona tek bir şans daha vermeden kapının önüne koydukları üniversitenin çatısındaydı Hikmet. İntihar edecek ve her şey bitecekti. Hayata son bir gol atacak, onu bu hale getirenlerin kalbini kıracak, kâbuslarına girecekti. Ama birisi onu durdurmuştu; ona, eğer teklifini kabul ederse, hayatındaki en büyük başarıyı vaat eden, yaşlı, zayıf ama zeki görünümlü bir adamdı bu ve bir ayağı topallıyordu.

Fare, hafifçe topallayarak camın önüne gitti. Elindeki telsize dokundu; "anladın mı Mustafa müdürüm?" dedi. Şok içindeki Mustafa cevap bile veremez haldeydi. Fare, Mustafa'yı giderek çıldırtan o sakin tavrıyla "Taraf de Haidouks'u bilir misiniz" diye sordu ve cevap beklemeden "**haydutlar orkestrası** demektir" diye devam etti. "Daha önce dinlemiş miydiniz?" diye sordu. Cevap gelmeyince de "tabii ki dinlemediniz. O zaman, dünyanın bütün dışlanmışlarına, bütün lanetlilerine, yoksullarına, hayatının boşa geçtiğini düşünen herkese gelsin" dedi ve arkaya bir işaret yaptı. Kanarya, önündeki bilgisayarda bir tuşa bastı ve bankanın hoparlörlerinde,

internette, memleketin her köşesinde, sanki olan bitenle dalga geçermiş gibi oynak, saçma bir şarkı çalmaya başladı. Fare, aksayan ayağına aldırmadan neşeyle, yavaşça hızlanarak dans etmeye başladı.

Kahverengi Ayı, yerdeki cesedin üzerini örterken Kanarya, Ördek ve Aslan da dansa katıldılar. Sanki ilk çağlardan kalmış bir ayindeymiş gibi, yerde cansız yatan Heykel Adam'ın etrafında dans ederek dönüyorlardı ve televizyonlarının, bilgisayarlarının, cep telefonlarının başında, internet olan her yerde; İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, Paris'te, Londra'da, ülkenin ve dünyanın her köşesinde milyonlarca kişi, bu doğaüstü gibi görünen anı izliyordu.

MUSTAFA MUTLU

HAYDUTLAR ORKESTRASI

SOYGUN

2. Bölüm

storytel original

2. BÖLÜM

BOŞA GEÇMİŞ HAYATLAR

Hava kararmıştı. Taksim Meydanı'nı çevreleyen ışıklar, şehrin gece hayatının alışkın olduğu turistler ve eğlence arayan insanların yerine, miskin miskin gezen sokak hayvanlarını ve meydanı çepeçevre saran çevik kuvvet polislerinin zırhlarını aydınlatıyordu. Her zaman coşkun akan bir nehir gibi gürüldeyen meydanda polis telsizlerinin, tepede turlayan helikopterlerin ve devrilen bir simit tezgâhının başına üşüşen martıların çığlıklarından başka ses duyulmuyordu. Meydan o kadar hızlı boşaltılmıştı ki ne kadar seyyar satıcı varsa, tezgâhlarını olduğu gibi bırakmak zorunda kalmışlardı. Sıraselviler'den Galatasaray Lisesi'ne, Tarlabaşı'ndan Gümüşsuyu'ndaki Alman Konsolosluğu'na ve Gezi Parkı'nın tamamını içine alacak kadar geniş bir alan dakikalar içerisinde kapatılmıştı. Başta konsolosluklar olmak üzere bütün işyerleri ve oteller de boşaltılmıştı. Metro istasyonlarında, henüz ne olduğundan habersiz olan yolcular, itirazlarına aldırmayan görevliler tarafından karga tulumba dışarıya çıkartılmıştı.

İstanbul'un kalbine akan kan kesilmişti adeta.

Her köşe başında ağır silahlı polislerin beklediğini, Taksim'e çıkan bütün sokakların kapatıldığını gören insanlar arasında bir endişe dalgası yaratmıştı. Bu insanların pek çoğu; İstanbul'un göbeğinde bombaların patladığına şahit olmuşlardı. Belki, yine bir terör saldırısı olmuş, masum insanlar ölmüştü. Belki, birkaç yıl önceki gibi bir darbe girişimi yaşanıyordu. Eğer öyleyse birazdan F16'lar, korku imparatorluğunu kurmak için alçak uçuş yapacaklardı. Belki de, Gezi Parkı Olayları

gibi kitlesel bir protesto gösterisi vardı. Meydan hıncahınç doluydu ve biber gazı kapsülleri, ölü kuşlar gibi insanların üzerine yağıyordu.

Eğer milenyum öncesinde bütün bunlar olsaydı, İnsanlar gerçekte ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemez, boşluklar hayal gücümüzün insafına bırakılırdı. Çünkü o zamanlar bildiklerimiz, duymamızı istedikleri kadardı. Neyse ki artık herkesin cebinde, internete bağlı birer telefon vardı. Ve insanlar, doğru haberi öğrenmenin tek yolunun sosyal medya olduğunu yaşayarak öğrenmişlerdi. Herkes aynı anda cep telefonuna sarılmıştı. "Taksim'deki bir bankayı soymuşlar" diye bağırmıştı Twitter'a bakan bir delikanlı. "Soyguncular çizgi roman kahramanları gibi giyinmişler" demişti bir başkası. Bir diğeri, soyguncuların hala bankada ve silahlı olduklarını, ellerinde de rehineleri olduğunu söylemişti heyecanla. "Birini öldürmüşler" demişti gözleri fal taşı gibi açılmış bir kadın. "Burada bir link var" demişti bir lise öğrencisi; "bir Youtube hesabından soygun canlı yayınlanıyormuş!"

O andan itibaren cin lambadan çıkmıştı. Hava kararkça, cep telefonlarının ve bilgisayarların ışıkları, romantik bir şarkıya eşlik edermişçesine sokakları aydınlatmaya başlamıştı. Adeta ateş böceklerinden oluşan coşkun bir sel, önüne çıkan herkesi sürükleyerek götürmüştü. Kimileri bunun ahlaken sorunlu olduğunu düşünüp seyretmeyi reddederken, çoğunluk, gözünü ayırmadan, tıpkı bir televizyon şovunu izler gibi merakla neler olacağını takip etmeye başlamıştı.

Emniyet Müdürü Mustafa Yazdın da, polis kordonunun arkasında bomboş uzanan meydana ve bütün ışıkları yanan bankaya bakarken "hepsi bu canlı yayın saçmalığı yüzünden" diye düşünüyordu. Ahlakı bozuk

bir nesil yarattığı için internetten oldum olası nefret etmişti. "Bu internet denen bok çukurunda" derdi, "her türlü çarpık fikir, her türlü ahlaksızlık, hiçbir engelle karşılaşmadan yayılıyor ve evlatlarımızı zehirliyor. Bana bıraksalar, her neredeyse bu zamazingonun fişini çeker, icat eden adamı da bulur, hiç düşünmeden kafasına sıkardım." Zaten ona kalsa, çoktan bankanın elektriğini kesmiş, her türlü iletişimi engellemiş ve aynı anda da içeriye girip bu deliliğe bir son vermişti.

Ama ona kalmamıştı. Hatta şu anda ne olup bittiğinden haberdar dahi değildi. Olay büyüyünce Ankara da işin içine girmiş, İç İşleri Bakanlığı'ndan ve istihbarattan gelen yetkililer operasyona el koymuştu. Bankayı karşıdan gören binalardan birinin bir katı operasyon merkezi yapılmıştı. O andan itibaren, soyguncuları Taksim'e getiren servis aracının şoförü, kozmetik mağazasının çalışanları ve Sabit'in çalıştığı büfe de dâhil, civarda ne kadar esnaf varsa sorgulanmış ama bir şey çıkmamıştı. Soyguncuların çalıp oynadıkları şarkı ve müzik grubu da araştırılmıştı. Taraf de Haidouks'un Romanyalı çingenelerden oluştuğu, aralarında bir de Türk olduğu, üstelik Türkiye'ye gelip konser verdikleri anlaşılınca terör bağlantısı üzerinde durulmuş, çalınan Dumbala Dumba şarkısının Aptal Aptal gibi bir anlama geldiği öğrenilmiş, aklı evvel birisinin şarkıyla birilerine mesaj yollanmış olabileceği fikri ciddiyetle irdelenmiş ama bir yere varılamamıştı. Meydanı ve bankayı gören kameraların kayıtları onlarca teknisyen tarafından inceleniyordu ama o ana kadar, kayıtlardan da dişe dokunur bir sonuç elde edilememişti. Olan bitenin alelade bir soygun olmadığı, yarattığı etki göz önüne alındığında bir ulusal güvenlik sorunu olduğu açıktı. Ama, ellerinde herhangi bir istihbarat olmayan bu

yetkili adam ve kadınların, günün sonunda varabildiği tek sonuç da bu olmuştu. Bir türlü soygunun bir terör saldırısı mı, yoksa münferit başka bir olay mı olduğuna dair bir karar verilememişti. Müdahale bir seçenek olarak masaya konulmuş ama Ankara, yaklaşan seçimlerden dolayı canlı yayında başka bir rehinenin öldürülmesi ya da daha kötüsü, soyguncuların kolonlara yerleştirdiği patlayıcıların patlatılmasıyla, daha büyük bir felaket yaşanması riskini göze alamamıştı. Yapılan tek somut şey, her zaman yapıldığı gibi ulusal kanallara, gazetelere ve haber sitelerine, soygunla ilgili yayın yasağı getirmek olmuştu. Nihayetinde, Ortadoğu'da arabuluculuk konusunda uzmanlaşmış epey önemli bir istihbarat yetkilisi eline telsizi almış ve şu basit soruyu sormak zorunda kalmıştı; "ne istiyorsunuz?" Hattın diğer ucunda önce bir sessizlik olmuş, ardından Fare'nin boğuk sesi duyulmuştu; "telsizi Mustafa Müdür'e verirseniz söyleriz."

Mustafa Yazdın, bilmem kaçıncı kez elini cebine atmış, sigara arıyordu. Oysa doktor tavsiyesiyle sigarayı bırakalı iki ay bile olmamıştı. Ama artık dayanamayacaktı. Her şeye, herkese karşı dayanılmaz bir öfkeyle doluydu ve elini silahına atıp, ağız dolusu küfürler eşliğinde, bankaya tek başına dalıp etrafa kurşun yağdırmasını önleyecek tek şey, bir sigaraydı, sadece bir sigara. Çevik kuvvet polislerinden birinden bir sigara ve çakmak aldı. Biraz sonra ciğerlerine çekeceği dumanın hayaliyle kavrulduğu sırada, o mühim istihbarat yetkilisi burnunu ucuna telsizi uzatıverdi; "sadece seninle konuşacaklarmış."

Şimdi elinde telsizle, masanın etrafına dizilmiş, merakla ona bakan operasyon ekibinin karşısında duruyordu. Masanın arkasındaki duvarda, Hikmet'in Youtu-

be kanalı açıktı. Ekranda Fare, arkası dönük, hareketsiz bir halde dışarıya bakıyordu. Mustafa, bir süre Fare'nin koca kulaklarına, eğreti duruşuna baktı keyifsizce. Ardından, her ihtimale karşı cebinde hazır beklettiği sigarayı ve çakmağı yokladı. Derin bir nefes aldı, gözlerini televizyon ekranından ayırmadan telsizi kaldırdı, mandalı indirdi ve "ben Emniyet Müdürü Mustafa Yazdın. Dinliyorum" dedi. O anda Fare yavaşça arkasını döndü, ekrana yaklaştı, "nerelerdeydiniz müdürüm" diye sordu. "Bir an başınıza bir şey geldi zannettik, merak ettik. Sonuçta yaşı başlı adamsınız. İyisinizdir inşallah." Operasyon masasındakiler şaşkın bir halde Mustafa'ya bakıyorlardı. Emniyet müdürü bir an ne diyeceğini bilemedi, sonra istihbarat yetkilisi kulağına bir şeyler söyleyince kendine geldi, sakin kalmaya çalışarak "iyiyim" dedi, sonra da sinirini tutamayarak "sizi gömmeden bir yere gitmeye niyetim yok" diye devam etti. Paniğe kapılan istihbaratçı, müdürü sertçe çekiştirip, konuşulan her şeyin canlı yayınlandığını hatırlattığı sırada Fare'nin şen kahkahası duyuldu; "çok âlem adamsınız müdürüm. Elimizden geleni yaparız, söz. Ama ölüm bir son değil biliyorsunuz. Özellikle de geride kalanlar için." Emniyet Müdürü, sabırsızca Fare'nin lafını kesti ve "ne istiyorsunuz" diye sordu.

Fare, elinde cep telefonu olduğu halde peşinden ayrılmayan Hikmet'le beraber bankayı şöyle bir dolaştı. Sonra duvarın dibinde sessiz ve tedirgin oturan rehinelerin önünde durdu. "Kalem ve kâğıdınız vardır diye tahmin ediyorum."

Operasyon masasından hemen bir kâğıt ve kalem, Fare'nin isteklerini yazmak üzere hazırlandı. Kaç milyon isteyeceklerdi acaba? Belki de seri numaralarından takip edilemesin diye 20'likler halinde isterlerdi. Belki

de, artık hangi örgütse, cezaevindeki yoldaşlarının serbest bırakılmasını isteyeceklerdi. Bunların ardından da muhtemelen, uluslararası anlaşmaların dışında kalan bir ülkeye gitmek için küçük bir jet ya da bir helikopter gelecekti. Mühim istihbarat görevlisi, canlı yayınlanacak pazarlık sırasında emniyet müdürünün kullanacağı sözcükleri titizlikle düşünmeye başlamıştı bile.

Fare, müteahhit mağduru kadının ve kucağındaki çocuğun önünde yere çömeldi. Küçük kıza "karnın acıktı değil mi?" diye sordu. Olan bitenin ürkekliği yüzünden okunan küçük kız, önce annesine bir baktı, sonra da Fare'ye doğru "evet" anlamında başını hafifçe salladı. "Hamburger seversin herhalde, değil mi?" Küçük kız, uzun bir aradan sonra ilk kez gülümseyince Fare, Hikmet'in kamerasına döndü ve "küçük hanımefendi için bir hamburger, tabii ki patates kızartması ve buz gibi bir kola lütfen."

Operasyon masasındaki herkes öylece donup kalmıştı. Fare'nin sesi duyuldu tekrar; "Ha, neredeyse unutuyordum, zahmet olmazsa prenses için şöyle kocaman bir çikolata ve bir de oyuncak gönderin. Seçiminize güveniyorum Mustafa müdürüm. Anlaşıldı mı?" Masadaki herkes, dişlerini gıcırdatmakta olan emniyet müdürüne döndü. Mustafa Yazdın, dilinin ucuna kadar gelen küfürleri zar zor tutuyordu. Fare, "anlaşıldı mı dedim" diye tekrarlayınca, Mustafa mandalı indirdi ve gayet asabi bir ses tonuyla "anlaşıldı" diye cevap verdi.

Beklediği yanıtı alan Fare, bir garson edasıyla küçük kızın annesine döndü; "siz ne arzu ederdiniz hanımefendi?" Kızına sıkı sıkı sarılan kadıncağız, gözünü yerde cansız yatmakta olan Heykel Adam'dan alamıyordu. Üstü örtülmüş olmasına rağmen, bir ölüyle aynı yerde bulunmak, batıl inançlara sahip bu kadın için fazlasıyla

ürkütücüydü. Zar zor duyulan bir sesle; "onu kaldırmayacak mısınız" diye sordu. Fare, kadının sorusunu duymazlıktan geldi ve ısrarla ne yemek istediğini sordu. Kadın aç olmadığını söyleyince de "o zaman, herhalde pide seviyorsunuzdur" dedi. Kadın cevap vermek yerine kızına daha da sıkı sarılmayı tercih etti. Fare doğrulurken "hanımefendiye bir pide ve ayran lütfen, Mustafa müdürüm" dedikten sonra, yemek siparişlerini almaya devam etti. Yaşadıkları korku dolu anlara rağmen rehineler acıkmışlardı. Fare, en sonunda Kerem ve Sema'nın önüne geldi. Kerem'e dönerek, "nişanlınız en çok hangi yemeği sever Kerem Bey" diye sordu. Kerem, birkaç saat önce, kendi canını kurtarmak için yüzüne silahı doğrultup, tetiği çektiği Sema'ya utancından bakamıyordu bile. Fare sabırsızca başından itekledi Kerem'i; "sana bir şey sordum!" Kerem, Fare'ye önce tehditkâr bir bakış attı. Normal bir zamanda, karşısındaki bir başkası olsaydı bu hareketin sonuçları fazlasıyla ağır olurdu. Öfkesini tutamazdı hiçbir zaman. O anda da, bir anlığına, bu kocaman farenin üzerine atılıp, elindeki silahı alıp, şarjöründeki bütün kurşunları kafasına boşaltmayı düşündü. Çok kolay olurdu. Ama sonra, hemen arkasında dikilen Ördek ve rehinelerin önünde, aralıklarla dizilmiş olan diğerlerine baktı. Hayır, aptalca bir intihar biçimi olurdu. Geldiği noktaya, böyle saçmalıklar yaparak gelmemişti. Ayrıca, şansı yaver gitse, bir süper kahraman gibi soyguncuları etkisiz hale getirip diğerlerini kurtarsa bile, Sema'nın gözünde artık hiçbir değerinin kalmadığının farkındaydı. Gururu, erkekliği örselenmişti. Öfkesini yuttu, başını önüne eğdi ve Fare'nin sorusuna cevap verdi; "salata, herhalde." Fare dalga geçer gibi kıkırdadıktan sonra "salata. Herhalde" diye yankıladı Kerem'i. Sonra da Sema'ya döndü ve "peki siz

söyleyin Sema Hanım, kendi hayatını kurtarmak için sizi, gözünü kırpmadan öldürebilecek denli çok seven nişanlınız Kerem Bey, en çok hangi yemeği sever?" Sema sinirle "zıkkımın kökü" diye cevap verince, başta Fare olmak üzere Ördek, Aslan, Kahverengi Ayı ve Kanarya kahkahalarla gülmeye başladılar. Fare, kahkahalarının arasında, yumruklarını sıkmaktan eklem yerleri bembeyaz olmuş Kerem'e dönerek; "nişanlınız sizi çok iyi tanıyor Kerem Bey. Size bir buçuk porsiyon zıkkımın kökü yazıyorum. Duydunuz mu Mustafa müdürüm, bir buçuk porsiyon. Nasıl bulacağınız da size kalmış artık. Bu arada, sizde ciddi bir şekilde İskender kebap seven birisinin yüz ifadesi var Sema Hanım. Mustafa müdürüm, Sema Hanım'a da porselen tabakta bir porsiyon İskender lütfen" dedi ve kalktı, ardından tekrar kameraya dönerek, hijyenik kadın pedi, rehinelerin düzenli kullanmak zorunda olduğu bazı ilaçlar ve kapsamlı bir ilkyardım setinin de olduğu uzun bir listeyi hızlıca okudu. "Siparişlerimiz ne zaman gelir Mustafa müdürüm? Hepimiz deli gibi acıktık da."

Emniyet Müdürü Mustafa Yazdın, karşısındaki ekranın ortasında durup, kollarını iki yana açan Fare'ye baktı. Gözlerini ekrandan ayırmadan yaklaştı. Bir an, sanki ekranın ortasına fırlatıp atacakmış gibi elindeki telsizi kaldırdı ama sonra parmağı mandala gitti ve "en kısa zamanda. Dilerseniz ben bizzat getirebilirim. Böylece tanışmış oluruz. Değil mi?" dedi. Ekrandaki Fare, kısa bir an Emniyet Müdürü'nün bu teklifini düşünüyormuş gibi göründü. Sağa sola bir iki volta attı. Hatta gidip Kanarya'yla bir şeyler konuştu. Sonra tekrar ekranın ortasına geldi, durdu ve ellerini iki yana açarak "biz de çok isterdik müdür bey ama ne yazık ki şu an mümkün değil. Siparişleri getirmesi için başkalarına sözümüz

vardı." Operasyon merkezindeki herkes bir anda dikildi. Emniyet Müdürü Mustafa Yazdın, merakla "kim" diye sorunca Fare, kameranın dibine kadar geldi, işaret parmağını uzattı ve "seyircilerimize" dedi neşeli bir ses tonuyla. Tıpkı Mustafa gibi, arkadaki operasyon yetkilileri, ülkenin en ücra köşelerine kadar cep telefonlarından, bilgisayarlarından ve internete bağlanan televizyonlarından soygunu canlı takip eden milyonlarca kişi bir anda dondu kaldı. Koskoca ülkede çıt çıkmıyordu. Fare, sanki asıl işi buymuş gibi, profesyonel bir şovmen edasıyla arkaya bir işaret verdi, fonda, gerilimi giderek artan bir müzik başladı. Fare de, zaman zaman müziğin ritmine uygun hareketlerle, sesini alçaltıp yükselterek konuşmaya başladı; "siz, işinizi gücünüzü, dersinizi ödevinizi, ocakta yemeğinizi, televizyondaki dizinizi, kahvede okeyinizi, taksi bekleyen müşterinizi, fabrikadaki tezgâhınızı, hatta sevgilinizin elini dahi bıraktınız ve heyecanla bizi seyrediyorsunuz. Gösterdiğiniz ilgi bizi hem mutlu, hem de mahcup ediyor. Bu arada şunu da eklemek isterim ki, büyük bir şans eseri bankamızda bulunan Youtube kanalımızın sahibi..."

Fare burada durdu ve belli ki cep telefonunu tutan Hikmet'e bakarak "pardon, adın neydi" diye sordu. Ekranın dışından bir yerden boğuk bir ses tonuyla "Hikmet" diye cevap verildi. Fare, kaldığı yerden devam etti; "Doğru ya, Hikmet. Rehinelerimizden biri olan Hikmet kardeşimiz çok yakında, dünya tarihinin en çok abone olunan Youtube kanalına sahip olacak. Biz de, hem bu başarıyı, hem de bize olan ilginizi bir hediyeyle taçlandırmak istedik. Değerli seyircilerimizden iki kişi, biraz önce saygıdeğer Emniyet Müdürü Mustafa Bey'e verdiğimiz siparişleri buraya, bankaya getirme şansına sahip olacak."

Operasyon merkezindeki kimse böyle bir şeyi beklemiyordu. Bir anda, gözlerini ekrandan ayırmayan Mustafa Yazdın dışındaki herkes telefonlarına sarıldı. Yetkililer, üstlerini aradı. Onlar da kendi üstlerini, onlar başka yetkilileri, onlar daha da yetkilileri derken, masanın etrafında baş döndürücü bir telefon trafiği yaşandı.

Fare ise şovuna devam ediyordu; "diyeceksiniz ki, bu nasıl olacak? Öncelikle, üzülerek belirtmeliyim ki, sadece İstanbul'da oturan seyircilerimiz bu fırsattan faydalanabilecekler. Peki, şimdi gelelim bu şanslı arkadaşların nasıl seçileceğine. Eminim ki hepimizin, geçmişte verdiğimiz bazı kararlardan dolayı pişmanlıklarımız olmuştur. Mesela, şu sokağa değil de diğerine girseydim, onunla değil de şununla evlenseydim, şu okula değil de buna gitseydim gibi. Sonra da kendimizi şunu düşünürken buluruz; eğer öyle yapsaydım ya da şöyle yapmasaydım, şimdi hayatım bambaşka olacaktı. Daha mutlu olacaktım, daha zengin olacaktım, daha sağlıklı olacaktım, daha anlamlı bir hayatım olacaktı. Tabii bir de şu var; diyelim ki doğru düzgün, yüksek maaşlı bir işiniz var. Yıl boyunca eşekler gibi çalışıyorsunuz. Ne için? Belki on beş günlük bir tatil için, belki ev, araba ya da yeni bir televizyon almak için. Sonra evleniyorsunuz, çocuğunuz oluyor. Sonra da onlar için çalışmaya devam ediyorsunuz. Bir gün geliyor, yaşlanıyor ve emekli oluyorsunuz. Kahvehanede okey oynarken, parkta güvercinleri beslerken, fasulye ayıklayıp dizinizi izlerken birden aklınıza şu soru geliyor; ben ne yaşadım? Bunca yıl sonunda elimde kalan şey nedir? Geride ne bırakıyorum? Mutlu muyum? Mutlu muydum? Mutlu ettim mi?"

Fare burada bir an sustu. Hafifçe rehinelerin olduğu tarafa döndü. Taktığı maskenin değişmeyen, neşeli ifa-

desinin ardında, yüzünün acıyla kasıldığını, gözlerinin yaşla dolduğunu kimse göremezdi. Nemli gözlerini, huzursuz bir bekleyiş içinde oturan rehineler arasındaki tek bir kişiye, nişanlısı Kerem'den olabildiğince uzak durmaya çalışan, içindeki fırtınalarla baş etmekte zorlanan Sema'ya çevirdiğini de fark edemezlerdi. Fare, bir süre öyle hareketsiz kaldı. Sema'nın, elinin tersiyle gözyaşlarını sildiğini gördü. Bir an hafifçe elini kaldırdı, sanki "ağlama" demek ister gibi. Sonra elini indirdi, yavaşça tekrar kameraya döndü, derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti; "Sonra diyorsunuz ki; hiçbir şey istediğim gibi olmadı. Koskoca bir hayatı hiçbir işe yaramadan, istediğim hiçbir şeyi yapamadan harcadım, elimdeki tek şansımı, bana verilmiş en değerli hediyeyi, biricik ve değerli hayatımı boşa harcadım."

Derken birden, yayını izleyenleri yerinden zıplatacak kadar yüksek sesle bağırdı; "işte konumuz da bu sevgili seyirciler!" Hareketleri canlanmış, enerjik bir şovmen gibi arada zıplayarak, kendi etrafında dönerek konuşmaya başlamıştı; "buraya gelip bizimle tanışmak ve milyonlarca kişinin önünde kendini göstermek isteyen izleyicilerimiz birer dakikayı aşmayacak şekilde, pişmanlıklarını, yapmak isteyip de yapamadıklarını, boşa geçmiş hayatlarını anlatacakları birer video çekip, 'boşa geçmiş hayatlar' heştegiyle paylaşacaklar. Bunu yapmak için sadece on beş dakikanız var. Sonunda ben ve arkadaşlarım, en içli, en hüzünlü hikâyeye sahip iki kişiyi seçeceğiz. Eminim ki polis arkadaşlar, o iki kişiyi en kısa sürede, tabii ki siparişlerimizle beraber bankaya ulaştıracaklardır. Değil mi Mustafa müdürüm?"

Emniyet Müdürü gibi masanın etrafındaki operasyon sorumluları da olan bitenin şaşkınlığıyla kalakalmışlardı. Kimse ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini

bilemiyordu. Derken Mustafa Yazdın, telsizi dudaklarına götürdü ve herkesin aklındaki o soruyu sordu; "siz ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

Ekrandaki Fare, kameranın dibine kadar geldi ve "asıl siz ne yapmaya çalışıyorsunuz müdürüm? Saatin tik taklarını duyuyor musunuz? Zaman geçiyor. Siparişlerimizi hemen hazırlasanız iyi edersiniz. Sonra tabii bir de şanslı arkadaşlarımızı buraya, bankaya nasıl getireceğiniz de size kalmış. Artık helikopterle mi getirirsiniz, ışınlar mısınız onu bilemem" dedi.

Mustafa Yazdın da ekrana doğu bir adım attı, karşısında olsa Fare'yle burun buruna gelecekti. Bakanlık yetkilisi gelip konuşmaması için kolundan çekiştirdi ama Mustafa kararlıydı. Kolunu kurtardı, ekrana bir adım daha yaklaştı ve kimsenin beklemediği bir sakinlikle konuştu; "ya yapmazsak. Belli ki sizin amacınız başka. Memleketi kaosa sürüklemek, anarşi yaratmak istiyorsunuz. Buna izin vereceğimizi mi zannediyorsunuz?"

Fare hafifçe kıkırdadı. "Siz bilirsiniz. Eğer olacakların sorumluluğunu alıyorsanız, bizim için hava hoş" diye cevap verdi. Emniyet Müdürü'nün, sorumluların itirazlarına rağmen geri adım atmaya niyeti yoktu. Meydan okurcasına; "ne olacakmış" dedi. Fare, son derece sakin ve kendinden emindi "İstanbul'da en sevdiğiniz meydan hangisi sayın müdürüm? Sultanahmet? Mecidiyeköy? Beyazıt? Kadıköy? Belki de meydanları değil de, Nişantaşı ya da Ümraniye gibi, günün her saati kalabalık olan caddeleri tercih edersiniz." Mustafa Yazdın, gerçekten anlamamıştı "ne saçmalıyorsun be?"

O sırada, masanın başından kalkmış, Fare ile Mustafa Yazdın arasındaki bu laf düellosunun kötü şeylere yol açacağını düşünen yetkililerden birinin

telefonu ısrarla çaldı. Adam, numarayı görür görmez telaşla açtı; "buyurun efendim." Karşısındakini dinlerken yüzü renkten renge girdi. Sonunda telefonu yavaşça kapattı ve gitti, Emniyet Müdürü'nün elinden telsizi söker gibi aldı; "siparişleriniz en kısa sürede hazır olacak. Bahsettiğiniz şahısların da kim olduğun bildirirseniz, zamanında nakliye edilmeleri işiyle bizzat ben ilgileneceğim."

Fare iç çekti ve "lütfen telsizi Mustafa müdüre verir misiniz? Bu söylediklerinizi ondan duymak istiyorum."

Adam, büyük bir hayal kırıklığıyla alnında biriken terleri sildi ve telsizi Emniyet Müdürü'ne uzatırken "onlara istediklerini, istedikleri şekilde vereceğimizi söyleyeceksin. Bu bir emirdir! Anladın mı?" Mustafa müdür için tükürdüğünü yalamak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Şimdi de öyleydi. Uzanıp telsizi almadı. Gözü ekrandaki Fare'ye dikilmiş, öylece duruyordu. Adam sonunda dayanamadı ve Mustafa'nın yakasına yapışarak avazı çıktığı kadar bağırdı; "hemen şu telsizi eline alıyorsun ve kabul ettiğimizi söylüyorsun!" Mustafa Yazdın, sanki bir rüyadan uyanmış gibi baktı adama. "Bana bak, bu adamlar senin bu geri zekâlı tavırların yüzünden o saydıkları meydanlardan birisinde bomba filan patlatırlarsa, bir daha değil gökyüzünü, burnunun ucunu bile göremezsin! Al şunu!" Mustafa Yazdın, yavaş hareketlerle eline aldı telsizi. Geçen yıl, sağlık durumundan dolayı erken emekli olmayı düşünmüştü. Keşke vazgeçmeseydi. Şimdi, Ayvalık'taki yazlığında oturmuş, bütün olanları uzaktan izliyor, karnını kaşıyarak bu kostümlü şaklabanlara ve yetkililerin beceriksizliklerine küfürler edip duruyordu. Ama buradaydı. Her şeyin tam da göbeğinde, hatta göbek deliğindeydi. Neden onu rahat bırakmıyorlardı? Bu çirkin fare neden özellikle onunla

konuşmak istiyordu? Gözlerini kapattı, mandalı indirdi, çaresiz ve yorgun bir ses tonuyla; "anlaşıldı. Her şey istediğiniz gibi olacak" dedi.

"Boşa geçmiş hayatlar" heştegi, dakikalar içinde Türkiye'de TT olmuştu. Fare ve arkadaşlarına ağıza alınmayacak küfürler edenler, onları vatana ihanetle suçlayıp idamın geri gelmesini isteyenler, "bunları üzerlerindeki kostümleri çıkarmadan Taksim Meydanı'nda sallandıracaksın" diyenler, hatta eline sopasını, palasını ve ruhsatlı silahını alıp bankayı basacağını söyleyenler, soygunu ve sonrasında olanları bir sosyolojik vaka olarak değerlendirmeye çalışan aklı selimler, ilgili çizgi filmlerinden bölümler alıp birleştirerek işi komediye dökenler, kostümlerin arkasındakilerin yakışıklı olup olmadığını merak edip tahmin yürüten romantikler, soyguncuların kapitalizm karşıtı olduğuna kanaat getirip devrim şarkıları söylemeye başlayanlar ve tabii ki, boşa geçmiş hayatlarının hikâyesini anlatıp videoya çekenler… takip edilmesi neredeyse imkansız bir tweet sağanağı yaratıyorlardı.

Bu videoları seyredip, şanslı iki kişiyi seçmek Aslan ve Kahverengi Ayı'ya düşmüştü. Ellerine cep telefonlarını almış, bir köşeye çekilmiş, kâh gülerek, kâh iç çekerek videoları izliyorlardı. Hepsini izlemeleri mümkün değildi tabii ki. Bu yüzden rastgele seçtikleri videoları izliyor, çoğunlukla ilk on saniyede kapatıp diğerine geçiyorlardı. Videoların büyük bir kısmı, karşılıksız aşk yaşayan, haksız yere terk edildiğini düşünen, sevgilisi tarafından aldatılan, yanlış adamla ya da kadınla evlendiğini düşünen, kendisini terk eden karısının eve dönmesini isteyen insanlar tarafından çekilmişti. Kahverengi Ayı, başını sağa sola sallayarak "aşkın bu kadar yüceltilmesi çok saçma" dedi. "Nedenmiş o" diye esefle

karşılık verdi Aslan, gözlerini cep telefonundan ayırmadan. Bir yandan videoları izlemeye devam ediyorlardı. "Tamamen üremeyle ilgili, hormonsal bir şey" diye cevap verdi Kahverengi Ayı. Aslan kıkırdadı; "sana göre ormandaki ayıdan bir farkımız yok o zaman." "Öyle. Şimdi sana hormonların kimyasından bahsedeceğim, bilinç dediğimiz şeyin sadece zayıf bir hayvan olan insana, hayatta kalabilmesi için evrimin hediyesidir filan diyeceğim ama nasıl olsa anlamayacaksın." "Doğru" dedi Aslan, "böyle bir şeyi anlamam mümkün değil." Döndü ve rehinelere doğru baktı. Büfede çalışan genç Sabit'in hemen yanında, çoktan uzak bir geçmişe dalmış gitmiş, başında çiçekten tacı ve papatya desenleriyle kaplı elbisesinin içerisinde rengârenk bir bahçenin ortasında oturuyormuş gibi görünen yaşlı kadına göz ucuyla bakarak; "ben aşka inanıyorum çünkü" dedi. Sonra da, babası izin vermediği için konservatuvara gidemediğini söyleyen yaşı geçkin bir kızın videosunu izlemeye başladı. Kız, Sezen Aksu'nun "Her Şeyi Yak" şarkısını söylüyordu. Sesi hiç de fena değildi. Gayet güzel söylüyorken bir anda sesi titremeye, arada detone olmaya başladı. "Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk" kısmına geldiğindeyse şarkı söylemeyi kesti ve sarsılarak, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sel olup akan gözyaşlarının arasında, "yarın benim düğünüm var" dedi, "evleniyorum." Video burada bitiyordu. Aslan, kızın donup kalmış görüntüsüne bakarak bir süre sessiz kaldı. Sonra da Kahverengi Ayı'ya uzattı telefonu; "şanslı kızımızı bulduk."

Aynı anda Fare, Kerem'in bankaya getirdiği çantayı, tam da Kerem ve Sema'nın önüne koydu ve elindeki silahı Kerem'e doğru sallayarak; "sen, Cihangir'de kafe işletiyorum demiştin değil mi" diye sordu. Kerem cevap

vermedi. Bunun üzerine Fare, hemen yanında duran çantayı göstererek; "baya ağır bir şeymiş bu. İçinde ne var" diye başka bir soru sordu. Kerem, tehditkâr bir ifadeyle Fare'ye baktı ve "seni hiç ilgilendirmez" diye cevap verdi. Fare, küçük bir kahkaha attıktan sonra "biz kimiz? Banka soyguncusu. Hatta, birini de öldürdüğümüze göre, hem soyguncu hem de katiliz. Peki, biz ne yapıyoruz şu anda? Bir bankadayız, maskeliyiz, silahlarımız var ve birini de öldürdük. Yani, ne yapıyoruz? Banka soyuyoruz. Banka soymak demek ne demek? Bu banka içindeki her şey, sen de dâhil olmak üzere, ticari karşılığı olan her mal, bizi ilgilendirir demek. Ne var bu çantanın içinde?" Kerem cevap vermek yerine başını çevirince Fare, çantayı önüne çekti ve fermuarını açtı, içine baktı. Yüzü görünmüyordu ama çıkardığı ıslık sesinden, gördüğü şeyin onu çok etkilediği anlaşılıyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve çantayı ters çevirdi. Yüzbinlerce lira, rehinelerin ve canlı yayını izleyen milyonların şaşkın bakışları arasında bankanın ortasına yığılıp küçük bir tepe oluşturdu. Bir süre para yığınına bakan Fare, sonra tekrar Kerem'e döndü; "burada kaç para olduğunu sorardım ama nasıl olsa cevap vermeyeceksin. Ama, şöyle bir baktığımızda birkaç milyon var gibi görünüyor. Tabii, insanın aklına başka bir soru daha geliyor; Cihangir'de küçük bir kafesi olan bir işletmeci, bu kadar parayı nereden buldu? Diyelim ki bir şekilde buldu, milyonlarca lirayı neden nakit olarak yanında taşıyor? Neden bu bankaya geldi? Nişanlısı Sema'nın bu işteki rolü neydi?"

O anda Sema, şüphelenmiş, sorgulayan bir ifadeyle Kerem'e baktı. Kerem, onun bakışlarındaki imayı görünce; "bir arkadaşıma ait bir gayrimenkul..." diye açıklamaya başladı ama sözünü tamamlayamadan banka, bir

silah sesiyle çınladı. Rehinelerden bir kısmı yine korkuyla çığlık attı. Fare, elindeki silahı Kerem'e doğrulttu ve "kes" diye bağırdı öfkeyle. Kerem, korkuyla küçülebildiği kadar küçüldü. "Biraz önceki silah boştu ama bu, gördüğün gibi dolu. Eğer şimdi yalan atmayı bırakıp gerçekleri söylemezsen, birazdan sen de" diyerek arkasında, yerde hareketsiz yatan Heykel Adam'ı işaret etti; "onun yanında yerini alacaksın. Şimdi, tane tane, bu paranın kirli işlerini yaptığın çetelerden birine ait olduğunu, bu bankaya da nişanlının üzerinden kara para aklamaya geldiğini, tüm detaylarıyla anlatacaksın."

Kerem bir Sema'ya, bir Fare'ye baktı, "yok öyle bir şey, saçmalık bunlar" dedi. "Sema, bunlar hırsız, katil. Senin kafanı bulandırmaya çalışıyorlar. Sevgilim..." Sema'nın nefret dolu bakışları susturdu onu. İnanmıyordu Kerem'in söylediklerine. "Doğruyu söyle" dedi Sema, giderek kırılan, parçalanan bir sesle. "Doğruyu söylüyorum. Bunlar bir arkadaşımın gayrimenkul satışından gelen paralar."

"Bir dakika, bir dakika" diye araya girdi Fare sakince. "Bunu öğrenmenin bir yolu var. Birkaç saat önce, herkesin nefesini tutarak izlediği, muhteşem, heyecan dolu bir oyun oynamıştık, hatırlar mısınız Kerem Bey?" Kerem anlamamıştı. "Hafızanız da sizin kadar kötüymüş" dedi Mickey Mouse ve elindeki silahı ters çevirip Sema'ya uzattı. Kerem dehşetle kalırken, Sema ne yapacağını bilemez halde silaha bakakaldı. "Hadi al" dedi Fare, "al, korkma. Nişanlın diye koynuna aldığın bu korkak herif başka türlü konuşmuyor çünkü. Hem unutma, eğer silah dolu olsaydı, o seni gözünü kırpmadan öldürecekti."

Sema, yavaşça uzandı ve silahı aldı. Kerem korku içinde Sema'ya bakıyor, ne yapacağını kestirmeye

çalışıyordu. Derken, kimsenin beklemediği bir şekilde Sema silahı Fare'ye doğrulttu. Kerem'in bir an gözleri parladı, tükürükler saçarak "öldür onu, ateş et, öldür" diye Sema'yı cesaretlendirmeye çalıştı. Fare ise son derece sakindi; "hadi çek tetiği. Öldür beni. Ama beni öldürürsen, yıllar önce, küçük bir fotoğrafını boynundaki kolyenin içinde, kalbinin üstünde taşıdığın, o çok sevdiğin ağabeyinin nasıl öldüğünü asla öğrenemezsin. Bu, tek şansın." Sema bir anda dondu kaldı. "Cevap bende değil, onda" diye Kerem'i işaret etti Fare.

Kerem'in gözleri fal taşı gibi açıldı, "kimsin sen?" diye sordu Fare'ye. "Ne istiyorsun benden?"

"Adım Koca Kulaklı Fare, uzun yıllar önce, İstanbul'da bir lağımda dünyaya geldim. Hayat, ne benim için ne de lağımda yaşam mücadelesi veren diğer fareler için kolay değildi. Ama konumuz bu değil. Bir de, bana değil oraya baksan iyi edersin" diye silahı Kerem'e doğrultmuş olan Sema'yı işaret etti.

Kerem bir anlık bir refleksle duvara yapıştı ve korkuyla nefesi kesilerek; "sevgilim" dedi, "saçmalıyor. Sevgilim, Sema, her şey geçecek, buradan çıkacağız, hayal ettiğimiz gibi bir düğün yapacağız, çocuklarımız olacak, sevgilim..."

"Abime ne oldu?" diye sordu Sema. Parmağı tetikteydi.

"Selim benim arkadaşımdı. Onu çok severdim biliyorsun. Hadi indir şunu" dedi Kerem titreye sesiyle.

Fare, Sema'nın kulağına doğru eğildi, "yanlış cevap."

Sema, yanaklarından yaşlar sicim gibi aşağıya inerken silahı daha bir kararlı doğrulttu Kerem'e ve tekrarladı "abime ne oldu?"

Kerem gözlerini kapattı, dudaklarını ısırdı "Allah'ım, bu bir kâbus olmalı. Bu bir kâbus."

"Ya şimdi, şu anda bana, abime ne olduğunu söylersin ya da annemin üzerine yemin ederim, seni şuracıkta öldürürüm."

Kerem, kan ter içinde, ellerini başına siper ederek bağırdı; "öldürmelerini istememiştim!" O anda dünya durdu. Memleketin her bir köşesinde milyonlarca insan, operasyon merkezindeki herkes nefeslerini tutmuş, bu dramatik sahneyi izliyordu.

Sema bayılacak gibiydi. Elleri titriyor, nefes almakta zorlanıyor, iç çekerek ağlıyordu. Parmağı tetiğe gidip geliyor, gözünün önünde abisi gülerek ona el sallıyordu. "Onu sen öldürdün."

"Hayır, ben yapmadım. Yemin ederim. Sadece uyarın dedim, korkutun biraz dedim."

"Onu sen öldürdün" diye tekrarladı Sema. Kerem ne söylerse söylesin artık önemli değildi. Sorusunun cevabını almıştı Sema. Parmağı tetiğe gitti, kimse bilemez, belki de çekecekti ama o sırada Fare yavaşça uzandı "tamam, yeter" dedi nazikçe, "cevabını aldın. Artık onun gerçek yüzünü biliyorsun. Silahı ver bana."

Sema'nın titreyen parmağı, ufacık bir dokunmayla silahı ateşleyecek ve Kerem'in yalanlarla dolu hayatına bir son verecekti. O an, Sema'nın hayatta en çok istediği şey buydu. Ağabeyinin altın sarısı saçları, çakmak çakmak gözleri, güneşte parıldayan gülüşü, daha dün gibi hatırındaydı. O gülüşü, neredeyse evleneceği bu adam soldurmuştu. Sonsuza kadar onu Sema'dan almıştı. Acıyla geçen yılların hesabını sormalıydı, tetiği çekmeliydi.

Ama yapamadı. Fare, Sema'nın elinden silahı aldığında, milyonlarca insan aynı anda, gerginlikle tuttuğu nefesini bıraktı, sıkılan yumruklar gevşedi, bütün ülke derin bir iç çekişle rahatladı.

Sema o anda, Kerem'in yüzüne doğru, aynı anda havalanan yüzlerce kuş gibi bir çığlık attı. Nefesi tükeninceye, ciğerleri patlayıncaya kadar haykırdı. Sonra birden sustu. Hayatının en büyük hayal kırıklığıyla, camdan kalbi parça parça dağıldı. Yerine çöker kalırken "babam haklıydı" dedi, "haklıydı. Onu dinlemedim."

"Ne dedin sen" dedi Fare, sadece kendisini duyabileceği kadar kısık bir sesle, "ne dedin?" Sema, istese de onu duyamazdı, çoktan içindeki mezarlığa gömülmüştü. Fare, sarsılmış bir halde, sendeleyerek ayağa kalktı. Nefes alamıyor gibiydi. Elindeki silahı yere düşürdü ve kostümünü çekiştirmeye başladı. Başlığını kavradı, neredeyse çıkartacakken Ördek ve Kahverengi Ayı hemen yanına koştular. Ördek, Fare'yi içeriye götürürken Aslan, yerdeki silahı alan Kahverengi Ayı'nın yanına gelip "iyi mi" diye sordu. "Hiç olmadığı kadar" diye cevap verdi Kahverengi Ayı, "tek duymak istediği buydu."

Ördek ve Fare, erkekler tuvaletine girdiler. Fare, kendini arkadaşının ellerinden kurtardı ve "iyiyim ben" dedi. "Emin misin" diye sordu Ördek. "İyiyim. Gerçekten. Sadece, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lütfen, beni yalnız bırak." Ördek kısa bir an daha baktı arkadaşına, sonra da sessizce dışarıya çıktı. Tuvalette yalnız kalan Fare, aynadaki aksine baktı. Koca kulaklı, koca gözlü, sebepsiz yere durmadan gülümseyen şapşal bir fare. Uzandı, yavaşça kostümün başlığını çıkardı. Başlığın altından, 60 yaşını çoktan arkasında bırakmış, tepesi açılmış saçları ve birkaç günlük sakalları aklarla dolu, zayıf, yaşlı bir adam çıktı. Gözleri, biraz önce yaşadıkları yüzünden kıpkırmızıydı. Saçları, kostümün içindeki sıcaktan dolayı terden yapış yapış olmuştu. Hikmet'in Youtube kanalını takip eden ve fare kostümünün altındaki cevval delikanlıyla ilgili türlü fanteziler kuran

genç kızlar, onu görselerdi büyük bir hayal kırıklığına uğrarlardı. Başlığını lavabonun kenarına bırakan Fare, elini kostümünün cebine soktu ve küçük bir cüzdan, onun içinden de katlanmış, yıpranmış, renkleri solmuş bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafa uzun uzun baktı. Sonra da bir çocuk gibi, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Fotoğraf bir kumsalda çekilmişti. Saatlerce uğraşıp yaptıkları kumdan kalenin önünde gururla poz vermiş dört kişilik bir aileydi. Herkesin Türkan Şoray'a benzettiği annenin adı Leyla'ydı. Mutlulukla, kocaman bir kahkaha atmış ve fotoğrafı çeken onu öyle yakalamıştı. Hemen yanında, dizlerinin üstünde dikilmiş olan babanın saçları, daha o zamandan dökülеceğinin sinyallerini veriyordu. Bir eliyle küçük, plastik küreği bir şövalye kılıcı gibi havaya kaldırmış, diğer eliyle de önlerindeki iki katlı kumdan kaleyi gösteriyordu. Onların hemen önünde, olan bitenin henüz farkında olmayan ve oracıkta bulduğu bir deniz kabuğunu ağzına götürmek üzere olan iki yaşında bir kız çocuğu vardı. Adı Sema'ydı. Üçünün de arkasında, kollarını göğsünde kavuşturup öyle poz vermiş olan, babası gibi çelimsiz, on iki yaşında bir erkek çocuğu ayakta duruyordu. Sarı saçları güneşte ışıl ışıl parlıyordu. "Dedeme çekmiş bu çocuk" derdi **Mehmet Samim Altun**. "Yoksa iki esmerden böyle saman sarısı bir çocuk nasıl çıkar?"

"Oğlum" dedi, artık Mehmet Samim Altun olan Koca Kulaklı Fare. Şimdi şu kapıdan, aynı kumsala çıksa ne güzel olurdu. "Samim nerede kaldın? E hani dondurma almamışsın" diye azarlardı karısı belki. Oğlu, biriciği, can parçası Selim, "ben alırım anne" diye atılır, heyecanla koştururdu. Çok severdi ya dondurmayı. "Varsın iki dakika sonra sönüp gitsin ömrüm' diye düşündü Samim, 'yeter ki son bir kez o kumsalda, o dünyanın en

güzel kumdan kalesinin yanında olayım. Sema'yı atıp tutayım, ta bulutlara kadar. Selim'e sarılayım, o ayçiçeği kokusunu içime çekeyim. Sarılıp bırakmayayım." Gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı. Hayatı boyunca bilimin ışığını yakmak için uğraşmış bu rasyonel adam, dileğinin gerçekleşmesi için bütün varlığıyla dua ediyordu.

Fotoğrafın çekildiği zamanlar üniversitede, henüz çiçeği burnunda bir akademisyendi Mehmet Samim Altun. Karısı Leyla, çocukluk aşkıydı. Aynı ilkokula gitmişler, aynı sokakta, birbirine yoldaş olup yaslanmış komşu evlerde yaşamışlardı. "Bir gün seninle evleneceğim demiştim" diye sarılırdı karısına Samim. Sonra da "gerçi, hala inanamıyorum. Senin gibi güzeller güzeli bir kadın, benim gibi bir tipsizle neden evlendi ki? Para desen yok, mal mülk desen o da yok, tip de yok. Bana bak, senin bilmediğim, gizli bir planın mı var yoksa" diye takılırdı. Leyla ise insanı baştan çıkaran o gülümsemesini takınır ve "aklını seviyorum" derdi, "bir de beni, kimse senin kadar sevemezdi. Güzelliğin değerini veren onu seven gönüldür."

Bugün gibi hatırlıyordu Samim, Selim'i kucağına aldığı o günü. Leyla'nın yorgun yüzü, Selim'in odaya getirilişiyle aydınlanıvermişti. "Ne çirkin bir şey bu" demişti Samim, kucağındaki buruş buruş bebeğe bakarak, "sana benzer diye umut ediyordum, bana çekecek galiba." Ama öyle olmamış, Selim boy attıkça saman sarısı saçları, masmavi gözleri, biçimli yüz hatlarıyla ikisine de benzemeyen, yakışıklı bir delikanlı olup çıkmıştı. Okulda pek başarılı değildi. İte kaka ancak sınıf geçebiliyordu ama şiir yazıyor, şarkı söylüyordu. Leyla'nın oğlanın haline üzülmesine içerleyen Samim, "bu saçma sapan eğitim sisteminde başarılı olmak bir yanılgı sadece. Hem onda sanatçı ruhu var. Ya müzisyen olur ya da şair" der-

di. İkisi de olamamıştı.

Samim'in, dalgalı, saman sarısı saçları ve mavi gözleri yüzünden "adını keşke Nazım koysaydık" dediği Selim, zorlukla kazandığı üniversitede Kerem'le tanışmıştı. İyi giyimli, saygılı bir delikanlı gibi görünüyordu. Evlerine gelip gidiyor, sofralarına oturuyordu. Her gelişinde, özellikle de o zamanlar 16 yaşında olan Sema'ya ufak hediyeler almayı ihmal etmiyordu. Onu büyük bir mutlulukla ailelerine buyur eden Samim ve Leyla, Kerem'in Sema'ya ilgisinin abi kardeş ilişkisinden öte olduğunu, genç kızı ilmek ilmek işleyip kendisine âşık edeceğini bilmiyorlardı.

Günler olağan akışıyla birbiri üstüne devrilip giderken, Altun ailesinin evi mutluluk kahkahalarıyla dolup taşıyordu. "Mutluluk" diyordu Mehmet Samim Altun, şen şakrak, kalabalık masaya, sanki içinde bir yerlerde tomurcuklar patlıyormuşçasına sevgiyle bakarak, "hayattaki tek amacımız bu olmalı."

Bu sözün üzerine, "bir adam her zaman mı haklı olur kardeşim, babaların en şahanesine" diyerek kadehini kaldıran Selim, birkaç gün sonra, elinde bir anahtar sallayarak, neşeyle eve gelmişti. Kapının önünde son model, gıcır gıcır bir araba duruyordu.

Hayatı boyunca kazandığı parayı harcamayıp biriktirse dahi o arabayı alamayacak olan Samim, şüpheyle sormuştu "nereden buldun bunu?"

"Satın aldım" demişti Selim. Boş zamanlarında Kerem'in aile şirketinde çalışmaya başladığını söylemişti.

"Mümkün değil" diye karşılık vermişti Samim, "ne kadar çalışırsan çalış, böyle bir araba alamazsın. Doğruyu söyle."

"Kerem de yardım etti biraz" diye açıklamaya çalış-

mıştı Selim. "O zaman geri ver" diye çıkışmıştı Samim. Selim, daha birkaç gün önce kadeh kaldırdığı babasına boşa gurur yaptığını söylemiş ve baba oğul, ilk kez gerçek bir kavgaya tutuşmuşlardı.

Leyla ve Sema'nın araya girme çabalarına rağmen Selim, öfkeyle arabasına atlamış ve bir daha da eve dönmemişti. Evdeki kahkahalar bir anda kesilmiş, bahçedeki çiçekler yavaş yavaş solmuştu. Beklemişti Mehmet Samim Altun, oğlu geri dönecek, özür dileyerek sarılacaktı. Ama günler, haftalar geçmesine rağmen Selim gelmemiş, ne aramış ne de sormuştu. Endişeyle Selim'in okuluna giden Samim, oğlunun o yıl okula hiç gelmediğini öğrendiğinde, endişenin yerini korku ve panik almıştı. Leyla ve Samim, akıllarına gelen herkesi, her yeri aramış ama Selim'den bir iz bulamamışlardı. Sonunda polise gitmişler, "koca adam, istediği yere gider" yanıtını almışlardı.

Birkaç ay sonra aynı polisler, Selim'i teşhis etmek için Leyla ve Samim'i devlet hastanesinin morguna götürmüşlerdi. Morg görevlisi, her gün defalarca kez yaptığı gibi, soğuk metalin üzerinde yatan cesedin üstündeki örtüyü kaldırmıştı. Leyla, o anda katılarak olduğu yere çökmüş, Samim görevliye dönmüş, gözlerinde bir şaşkınlık ifadesiyle saçlarını neden kazıdıklarını sormuştu. Yaşadığı şoktan da öte bir bilinç kaybıydı. Selim'in, biraz daha zorlasan, içinde kuşların uçtuğunu göreceğin mavi gözleri kapalıydı. Kırılan çenesi düzeltilmeye çalışılmış ama garip bir açıda kalmıştı. Başında, yüzünde, boynunda ve Samim'in bakmaktan korktuğu daha kim bilir nerelerinde derin yaralar ve morluklar görülüyordu. Leyla'nın sevmeye kıyamadığı oğlu, canı gitmişti. Samim'in, "zaman işleyecek, bir gün mücevher olacak" dediği cevher tuz buz olmuş, eriyip gitmişti.

Sema, en yakın arkadaşını, sırdaşını, "bir gün evlenirsem babam değil sen götür beni kocamın yanına" dediği abisi, onu yalnız bırakmıştı.

"Nereden bilebilirdim" diye iç çekti Mehmet Samim Altun. Tuvaletin soğuk zeminine oturup kalmış, gözlerini elindeki fotoğraftan alamıyordu. "Hayatım" diyordu, "frenleri patlamış bir araba gibi uçuruma doğru gidiyormuş. Oğlum, gözlerimin önünde, yanı başımda, her gün ölüyormuş. Ben hiçbir şey yapamadım."

O günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Selim'in otopsi raporunda ölüm sebebi, darbeye bağlı travma olarak belirtilmişti. Birileri oğlunu öldüresiye dövmüş, canı çıksın diye öylece bırakmıştı. Raporda, Samim'in çıldırmasına yol açan bir ayrıntı daha vardı; Selim'in kanında yüksek oranda uyuşturucu bulunmuştu. Nasıl olabilirdi bu? Her gün aynı sofrada yemek yiyorlar, beraber gezip tozuyorlar, sevgiyle sarılıp kucaklaşıyorlardı. Ama kokusunu ciğerlerine çektikleri sevgili oğullarının, yıllardır uyuşturucu kullandığını fark edememişlerdi.

O andan sonra bu çelimsiz, şiddet karşıtı, anti militarist üniversite profesörü, içi intikam ateşiyle yanıp kavrularak oğlunun katillerini, onu bataklığa sürükleyen soysuzları aramaya başlamıştı. Kendine bir ruhsatlı silah almış, hava karardığı anda soluğu batakhanelerde, şehrin tekinsiz arka sokaklarında alıyordu. Her gün emniyet müdürlüğüne uğruyor, bir arpa boyu dahi yol alamayan emniyet teşkilatına küfrü basıp çıkıyordu.

Yıllar boyunca bu takıntı, Mehmet Samim'in tek gerçeği haline dönüşmüştü. Üniversiteden ayrılmıştı. Öyle ki bir ailesi olduğunu dahi unutmuştu. Zaten Leyla ve Sema, Selim'in ölümünden onu sorumlu tutuyorlardı. Kendi oğlunun ölümüne neden olduğu düşüncesi Sa-

mim'in hayatını bir karabasana çeviriyordu. Artık, o arka sokaklardan birisinde, öldürülse bile umurunda değildi.

Çok geçmeden de Leyla, Samim'den boşanmış, Sema'yı da yanına alarak taşınıp gitmişti. Samim, bir kuyunun dibinde, soluk dahi almadan, kurtarılmayı beklemeden yaşıyormuş gibiydi.

Sonunda bir gün, Selim'in ölümünün üzerinden yıllar geçtikten sonra Samim, o arka sokaklardan birisinde yakından tanıdığı birini görmüştü. Üstü başı perişan, saçı sakalı birbirine karışmış halde, henüz dinmiş olan yağmurun ıslattığı bir sokağın köşesinde, torbacıların yuvası haline gelen metruk bir evi gözlüyor, bir yandan da elindeki küçük kanyak şişesini kafasına dikiyordu. Derken lüks bir araba durmuştu evin önünde. İçinden, bir zamanlar neredeyse oğulları kadar sevdikleri, Selim'in arkadaşı Kerem inmişti. Gözlerine inanamamıştı Mehmet Samim. Gerçekten o muydu? Burada ne işi vardı? Oğlunun ölümüyle bir ilgisi var mıydı? Silahını kavramış, evin önünde durmuş ama bir türlü içeriye girememişti. Ne yapacağını bilemiyordu. Yeniden yağmaya başlayan yağmurun altında öylece, hareketsiz beklemişti. Yarım saat kadar sonra kapı açılınca kendini son anda bir gölgeye atabilmişti. Kerem evden çıkmış, yüzünde iğrenç bir gülümsemeyle sağa sola göz gezdirip arabasına atlamıştı. Samim peşinden koşturmuş, nefesinin yettiğince, sanki ölüme giden Selim'in peşinden gidiyormuşçasına koşturmuştu. Araba neredeyse gözden kaybolacakken kendisinin bile beklemediği bir çeviklikle, yanından geçmekte olan motosikletin önüne atlayıp silahını çekmiş, adamı yaka paça aşağıya atıp gaza basmıştı. Sıkışık trafikte yavaşlayan arabayı bir restoranın önüne kadar takip etmişti.

Kerem, anahtarı valeye verip içeriye girerken Samim, motoru öylece yol ortasında bırakıp restoranın etrafını dört dönmüş ve pencerelerden birisinin önünde donup kalmıştı; Sema, orada, restorandaydı. Onu ne kadar zamandır görmediğini hatırlayamayan Samim, büyülenmiş gibi bakakalmıştı. Büyü, Kerem'in gelip, Sema'yı dudaklarından öptükten sonra karşısına oturmasıyla sona ermişti. O an, parmaklarındaki yüzükleri görmüş, yağmura karışan gözyaşları onu aşağıya çekmiş, dizlerinin üzerine çöküp ağlamıştı.

Sema, ertesi gün, çalıştığı üniversiteden çıktığında yolunu kesmişti Samim. Yalvararak, dizlerine kapanarak Kerem'le evlenmemesini istemişti. O, tanıdığı gibi biri değildi. Yanlış yapıyordu. Pisliğin tekiydi. Karanlık sokaklarda, karanlık işler çeviren, kapkara bir adamdı. Sema onu dinlememişti bile. Samim'in zamanında dalga geçtiği Yeşilçam filmlerindeki gibi "benim bir babam yok" diyerek Samim'i silkeleyerek bir kenara atmış, arkasına bile bakmadan yürüyüp gitmişti. Samim'in önünde tek bir seçenek vardı artık. Kerem'i nerede bulabileceğini biliyordu. Bu sefer kararlıydı, tetiği çekecek, kızını ve kendisini bu dertten kurtaracaktı.

Aynı yerde beklemişti Kerem'i. İlk gün gelmemişti. Ertesi gün de. Durduğu yerden bir dakika olsun ayrılmadan, aç, susuz, gözleri o evde ve o kapıda, beklemişti. Sonunda Kerem geldiğinde, eve dahi girmesini beklemeden karşısına geçmiş, silahını kaldırmıştı. Kerem, önce onu tanıyamamıştı. Daha dikkatli bakınca hatırlamıştı. "Ne yapıyorsun" diye sormuştu, "beni vuracak mısın?"

"Oğlum senin yüzünden mi öldü?" diye sormuştu cılız bir sesle Samim. Cevap vermemiş, gülmüştü sadece Kerem, "işe bak ya" diye söylenmişti. Sonra da başını

belaya sokmadan oradan gitmesini söylemişti. Ama Samim gitmemiş, silahı Kerem'in alnına dayamış ve "kızımı rahat bırak" demişti. Kerem yine kıkırdamış, sonra dönüp gidecekmiş gibi bir hareket yaparak, ustaca bir hareketle Samim'in kolunu kıvırarak elinden silahı alıvermişti. Sonra da karın boşluğuna sert bir yumruk atmış, Samim, canının acısıyla iki büklüm yere kapaklanmıştı. Tekmelerle, yumruklarla, neresine gelirse vurmuştu Samim'e. Bununla da yetinmeyip arabasından levyeyi almış, "oğlunun nasıl öldüğünü bilmek ister misin" diye bağırarak, kafasına sertçe, birkaç kez vurmuştu. Sonra da, her yerinden kan fışkıran Samim'i başından kavrayıp kaldırmış; "işte böyle öldü. Neden? Çünkü ben paramı çalan yavşaklara böyle yaparım da ondan" demiş, ardından, gürültüye çıkan bir deri bir kemik torbacılarına onu götürüp nereye isterlerse atmalarını söylemişti.

Sorsanız "şans" demezdi Samim. Otobanda işemek için duran bir taksici bulmuştu onu. Gönlü elvermemiş, hastaneye götürmüştü. Gittikleri hastanede eski bir arkadaşı doktor olarak çalışmaktaydı. O söylemişti bunları. İç kanama geçirdiğini, kafatasının çatladığını, bacağında kırık olduğunu da söylemişti. Ölmemişti ama yapılan testlerde beyninde koca bir tümör bulmuşlardı.

"Ne şans değil mi" demişti Samim, kendisine üzgün bakan arkadaşına. "Başıma bunlar gelmeseydi, kanser olduğumu öğrenemeyecektik."

"Samim" demişti başhekim, "tümör alınamayacak kadar büyük."

"Bu da şans" deyip gülmüştü Samim. "Ne kadar vaktim var, sen onu söyle."

Başhekim, yüzü gözü mosmor arkadaşının neşesine şaşırmıştı. "Belki bir yıl, belki daha da az."

Geride kalan zamanını iyi değerlendirmesini söylüyordu başhekim ama onu duymuyordu Mehmet Samim. Bir süre başı önünde, öyle sessizce düşünmüştü. Sonra birden ayağa kalkmış, hastalığını kimseye söylememesini rica ettikten sonra, "merak etme, tavsiyene uyacağım. Kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendireceğim, şüphen olmasın" demiş, arkadaşının elini sıkıp, içtenlikle teşekkür ettikten sonra çıkıp gitmişti.

"İşte böyle oldu oğlum" dedi Mehmet Samim Altun, elindeki fotoğrafa, fotoğrafta hemen arkasında gururla poz veren sarı saçlı çocuğa. "Sözümü tutacağım." Sonra ayağa kalktı. Elini yüzünü yıkadı. Son bir kez aynada kendisine baktı. Fare başlığını taktı ve tuvaletten çıktı.

Aynı anda, operasyon merkezinde, bir başka odada bir görevli, Mehmet Samim Altun'un resmini, kızı Sema'nın yanına yapıştırıyordu. Bütün rehinelerin fotoğraflarının olduğu büyük bir pano hazırlanmıştı.

Arkada bir masada, artık yaşlanmış olan ama güzelliğinden bir şey kaybetmemiş Leyla, gözlerindeki yaşları silerek bir polisle konuşmaktaydı. "Gerçekten o mu öldürmüş oğlumu" diye sordu polise dönüp. "Kerem mi öldürmüş?"

"Bunu bilmiyoruz Leyla Hanım, araştıracağız. Biz konumuza dönelim. Eşinizden boşandıktan sonra bir daha haber alamadığınızı söylediniz değil mi?"

"Evet" dedi Leyla, "üniversiteden de istifa etmiş. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Leyla'nın hemen arkasında, masanın üzerindeki bilgisayarda, Hikmet'in Youtube kanalı açıktı. Ekranda Fare, olanca neşeli haliyle, dans ederek kollarını açtı ve "nerede kalmıştık" diye bağırdı.

Fare tuvalette, geçmişinin mayınlı bahçelerinde dolaşırken, "Boşa Geçmiş Hayatlar" heştegine video

çekip gönderenler arasından diğer talihli de seçilmişti. Down sendromlu delikanlı, gönderdiği videoda hiçbir şey yapmıyor, sadece gülümsüyordu. Dakikalar boyunca, kimi küçük kahkahalar atıyor, kimi kıkırdıyor, sonra utanarak ağzını, gözlerini kapatıyordu. Telsizi eline alan Fare, "Mustafa müdürüm" demişti, şimdi size arkadaşlarımızın adını iletiyorum. Acele ederseniz seviniriz."

Tuzla'da oturan delikanlı, helikopterle Taksim Meydanı'na indiğinde, dönüp ilk kez bindiği helikoptere teşekkür eder gibi bir öpücük kondurmuştu. Ağlayarak evleneceğini söyleyen genç kız, Zeytinburnu'nda oturuyordu. Videosunu gören babası, kızı saçından tutup duvardan duvara vurmuş, hiçbir yere gidemeyeceğini söylemesine rağmen, kapıda polisleri görünce susmak zorunda kalmıştı. Çok geçmeden, bu sıra dışı ikili, ellerinde tıka basa dolu poşetlerle bankanın kapısının önünde dikiliyorlardı.

Bankadaki masaların üstü boşaltılmış, gelen yemekler açık büfe gibi üzerlerine dizilmişti. Rehinelerin bir kısmı sofraya katılmış, başta Kerem olmak üzere, Sema'nın da aralarında olduğu birkaç kişi uzak durmayı tercih etmişti.

Masada ise yemekle ilgilenmeyen genç kız, fırsatını bulduğu ilk anda yavaşça Fare'nin yanına sokuldu ve kısık ama yalvaran bir ses tonuyla; "beni de götürün abi" dedi. "Neresi olursa olsun fark etmez, hiçbir şey istemem, ne olur, beni de götürün."

Fare, kızın ellerini tuttu. Maskesinden belli olmuyordu ama gülümsüyordu. Eğildi ve kameraya arkasını dönerek genç kıza, kimsenin duyamadığı bir şeyler söyledi. Konuşmasını bitirdiğinde, genç kızın gözleri umutla parlıyordu.

Fare, kızın ellerini bıraktı, sofradan Sema'nın yeme-

ğini aldı, açtı ve bir köşede, kim bilir hangi geçmişe dalıp gitmiş kızının önüne yemeğini koydu. "İstemiyorum" dedi Sema, "aç değilim." Fare'nin söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki. Hatta şimdi başlasa, muhtemelen sabırla beklediği ölümüne kadar bitiremeyecekti. Ama sustu. Sema'nın yemeğini önüne bıraktı, sakince uzaklaştı oradan.

Onları izleyen Kerem, uzaklaşan Fare'ye, ardından da Sema'ya baktı. İçine düştüğü duruma inanamıyordu. Bütün hayatı bir anda mahvolmuştu. Kendisi için yolun sonunun geldiğinin farkındaydı. Eğer buradan çıkabilirse başına geleceklerin farkındaydı. Sema umurunda değildi artık, canının derdine düşmüştü. Down sendromlu delikanlıyla gülüp eğlenen Fare'ye baktı. Bu adamlar kimdi? Biri ona tuzak mı kurmuştu? Bilmiyordu. Tek bildiği, buradan çıkmanın bir yolunu bulması gerektiğiydi.

Kerem, düşüncelere dalmış gitmişken, yemek faslı bitmiş, başta banka müdiresi Ceyda Matruşka olmak üzere banka çalışanları dışındaki rehineler duvar dibindeki yerlerine dönmüşlerdi. Ördek, silah zoruyla banka görevlilerini önüne katmış, çekmecelerde ve kasalarda ne kadar para varsa almalarını istemiş, toplanan paralar, Kerem'in çantasından çıkan paraların üzerine yığılmıştı. Aslan, yanlarında getirdikleri çuvalların birisinden üç ticari drone çıkarttı. Kanarya'yla beraber, drone'ların alt kısmına kutuya benzer aparatlar yerleştirirlerken Fare, tekrar kamera karşısına geçti.

"Hey İstanbul, uyumuyorsunuz değil mi? Uyuyanlar çok şey kaçıracak benden söylemesi. Sizden isteğim, bir saat sonra Kadıköy İskele Meydanı, Beşiktaş Çarşı ve Sultanahmet Meydanı'ndan hangisine yakınsanız oraya gitmeniz. Ne kadar kalabalık olursanız, o kadar iyi. Ne

mi olacak? Orası sürpriz. Haydi, ne duruyorsunuz? Çıkın evlerinizden, işyerlerinizden, bırakın şu kafelerin, restoranların, barların havasız atmosferlerini, biraz hava alın. Size söz veriyorum, çok güzel şeyler olacak."

Bir saat sonra, operasyon merkezindekilerin tedirgin bakışları arasında bankanın kapısı açıldı. Sürekli gülümseyen Down sendromlu delikanlı ve genç kız, dikkatle taşıdıkları drone'ları hemen bankanın önünde yere koydular. Genç kız, arkasına döndü, kapının hemen dibinde dikilen Fare'ye baktı ve gülümseyerek el salladı. Fare ise boynunu büktü, abartılı hareketlerle genç kıza bir öpücük yolladı ve bankanın kapısı tekrar kapanıp kilitlendi.

Kapılar kapanır kapanmaz Fare eline telsizi aldı, "herhalde bu drone'lar ne olacak diye merak ediyorsunuz, değil mi Mustafa müdürüm. Merak etmeyin, bomba filan yok. Ama, eğer drone'ları düşürmeyi düşünüyorsanız hemen bu fikrinizden vazgeçmenizi öneririm. O meydanlarda toplanan kalabalığın, vaat ettiğimiz sürprizden çok farklı bir şeyle karşı karşıya kalmasını istemeyiz. Anlaşıldı mı?"

Emniyet Müdürü, kendi kendiyle savaşmaktan yorgun düşmüştü. Dilinin ucuna üşüşen eşek arılarını salmak istemediğinden, arkasını döndü ve "ne diyeyim" der gibi baktı operasyon sorumlularına. Yetkililer, bir saattir Kadıköy, Beşiktaş ve Sultanahmet'e binlerce polis yığıp, meydanları kapatmaya çalışmakla meşguldüler. Üç meydan da çepeçevre polis barikatlarıyla kapatılmasına, polis araçlarından meydana çıkışın yasak olduğu anonsunun yapılmasına rağmen, insanlar akın akın geliyor, barikatların hemen önünde birikiyorlardı. Yetkililerden birisi telefonunu indirdi ve bembeyaz olmuş yüzüyle, Mustafa Yazdın'a tamam anlamına

gelen bir baş hareketi yaptı. Mustafa, hayatı boyunca hiçbir zaman bu kadar çok istemediği şeyleri yapmak zorunda kalmamıştı. Mandalı indirdi ve "anlaşıldı" dedi.

Mustafa Yazdın'ın cevabını duyan Fare, Kanarya ve Kahverengi Ayı, ellerine cep telefonlarına bağlı kumandaları aldılar. Drone'lar, delikanlı ve genç kızın gülümseyen bakışları arasında, farklı yönlere gitmek üzere havalandı.

Herkesin ilgisinin dışarıda olduğun gören Kerem, başlarından ayrılmayan Aslan'a tuvalete gitmek istediğini söyledi. Bir an ne yapacağını bilemeyen Aslan, Fare'nin meşgul odluğunu görünce, Ördek'e gözünü dört açmasını söyleyerek Kerem'e kalkmasını işaret etti.

Aslan, tuvaletin kapısında beklerken Kerem içeriye girdi. Kapıyı kapatmak isterken Aslan durdurdu onu. "Bacaklarımı çok mu merak ediyorsun" diye tepki gösteren Kerem, "altı üstü çişimi yapacağım" diyerek kapıyı kapattı. Aslan, sadece "kilitleme" diyebildi. Klozete oturan Kerem, bir süre bekledi, sonra yavaşça eğildi, pantolonunun paçasını yukarıya çekti ve diz altına bir aparatla bağlanmış olan küçük bir bıçak çıkardı.

Aynı anda drone'lar Sultanahmet Meydanı'na, Beşiktaş Çarşı'ya, sonuncusu da İstanbul Boğazı'nı geçerek Kadıköy İskele Meydanı'na ulaşmış, havada sabit bir şekilde durmaktadır. Polisler, cep telefonları ellerinde olduğu halde her yönden yığınlar halinde gelen kalabalığı kontrol etmekte zorlanmaktadır.

Milyonlarca insan, merakla neler olacağını beklerken bankanın tuvaletinden çıkan Kerem, ellerini yıkamak için lavaboya gitti. Aslan, Kerem'i tanımaktadır. Fare, onun tehlikeli bir adam olduğunu, dikkatli olmaları gerektiğini üstüne basarak anlatmıştır. Bu

yüzden, aralarındaki mesafeyi korumak için birkaç adım geride durdu ve çabuk olmasını söyledikten sonra, silahının namlusunu Kerem'in sırtından bir an olsun bile ayırmadan beklemeye başladı.

Fare, ekrana döndü tekrar. "Dünyanın bütün mutsuz insanları, telefonlarınızın sesini açın" diye bağırdı. Ördek, bir gözü rehinelerde, hemen yanındaki bir düğmeye bastı ve "Ay Carmela" çalmaya başladı. Aynı anda meydanlara yığılmış heyecanlı kalabalığın telefonlarından Rolando Alarcon'un uzaklardan gelen sesi ve Ay Carmela'nın, dört nala koşturan bir atın nas sesleri gibi müziği yankılanmaya başladı. Polislerin şaşkın bakışları arasında, havaya kaldırılan binlerce cep telefonunun ışığı geceyi aydınlatıyordu.

Operasyon merkezindeki yetkili, yanındakine döndü ve Ay Carmela'nın ne demek olduğunu sordu. "Bilmiyorum" dedi diğeri, "karamel gibi bir şey mi acaba."

Bankanın tuvaletinde, müziğin sesini duyan Kerem, eline bir fırsat geçtiğini anladı. Musluğu açtı, elini yıkarmış gibi yaptı ve bir anda, çevik bir hareketle döndü, silahın namlusunu tuttu ve elindeki bıçağı, üst üste Aslan'a sapladı.

Fare'nin bir işaretiyle, Kahverengi Ayı ve Kanarya aynı anda kumandalarındaki bir tuşa bastılar. Meydanların üzerinde sabit duran drone'ların altındaki kutular açıldı ve milyonlarca lira gökyüzünden yağmaya başladı. O anda kalabalıklar, polis barikatını ezerek geçti ve "Ay Carmela" eşliğinde, para yağmuruna doğru koşturdu. Olabildiği kadar çok para almaya çalışan çılgın kalabalık birbirini eziyor, çekiyor, kavga ediyordu. Polisler kontrol edemeyeceğini anladığı insan selinin önünden kaçacak yer arıyordu.

Aynı anda Kerem, kanlar içinde yere yığılmış olan

Aslan'ın elinden silahını aldı. Mekanizmasını kontrol etti ve tuvaletten çıktı. Acıyla karnını tutmakta olan Aslan, bir iki ufak çırpınmadan sonra hareketsiz kaldı.

MUSTAFA MUTLU

HAYDUTLAR ORKESTRASI

SOYGUN

3. Bölüm

storytel original

3. BÖLÜM

KIRIK BİR AŞK HİKÂYESİ

Bankada, duvardaki televizyonlardan birinde meydanlardan dönüşümlü canlı yayın yapan bir televizyon kanalı açıktı. Soygun hakkında yayın yasağı devam ediyordu, ama haber kanalları, İstanbul'un en gözde üç meydanında gerçekleşen bu olağanüstü olaya ilgisiz kalamamışlardı. Sultanahmet'ten yayın yapan, sesini duyurmakta zorlanan bir spiker; "gökyüzünden paralar yağdığında tam bir karmaşa oldu" diyordu, "müdahalede geç kalan çevik kuvvet, ara sokaklara çekildi. Şu anda meydanda binlerce kişi var." Spikeri hafifçe itekleyen bir adam, bir elinde cep telefonu, diğerinde sıkı sıkıya tuttuğu paralarla "helal olsun" diye bağırıyordu. Kadıköy'den, vapur iskelesinin üst katından yayın yapan bir başka spiker, "para yağmuru sona ermesine rağmen kalabalık dağılmıyor sayın seyirciler. Yetkililerden henüz bir açıklama yapılmadı ama bakanlar kurulunun olağanüstü toplantıya çağrıldığına dair bir bilgi var." Beşiktaş'ta ise işin seyri değişmişti. Ay Carmela'yı duyan bir grup kısa sürede örgütlenmiş, sloganlar atarak sokaklara çıkmıştı. Yakındaki başbakanlık çalışma ofisine doğru ilerlediklerinde, çevik kuvvetin biber gazlı müdahalesiyle karşılaşmışlardı. Ara sokaklarda çatışmalar devam ediyordu. Şarkı dönüp dönüp tekrar çalmaya başlıyor, meydanlardaki kalabalık azalacağına artıyordu. Televizyonun sesini kısan Fare, telsizi kaldırdı ve "ne güzel bir manzara değil mi Mustafa müdürüm" dedi.

Mustafa Yazdın, gözünü televizyondan ayırıp, dünya dışı bir varlıkmış gibi elindeki telsize baktı. Anlamı-

yordu. Neden olayların bu kadar çığırından çıkmasına izin veriyorlardı? Devletin güvenliği, üç beş rehinenin canından daha mı değersizdi? Telsizi kaldırdı, "hata yaptınız" dedi. "O saçtığınız paralarla insanların sizin tarafınızı mı tutacağını zannediyorsunuz?" Kısa süren bir sessizlikten sonra, "hayır" dedi Fare, "insanların gerçekten neyin tarafında olduklarının ortaya çıkacağını zannediyorum." Anlamamıştı Mustafa Yazdın. "Bunun sonuçları çok ağır olacak" diyebilmişti sadece. Ama ne olacağını, ne yapacaklarını, sürekli bir yerlerden talimat bekleyen ama son kertede hiçbir şey yapmayan masadaki şahsiyetsizlerin ne karar vereceğini bilmiyordu. Kapattı telsizi. Bu şaklabanın sesine daha fazla katlanmayacaktı.

Aynı anda, hemen yandaki odada down sendromlu delikanlı ile genç kız sorgulanıyorlardı. "Zaten her şey canlı yayınlanıyor polis abi" diyordu kız, "valla başka bir şey de görmedim. Böyle büyük silahları var işte. Yok, yüzlerini de görmedim. İsimlerini söylemediler abi, o ona Fare diyor, öbürkü diğerine Aslan filan diyor. Hiç isimleriyle hitap etmiyorlar. Ben oraya neden mi gittim? Ne bileyim polis abi, beni bir tek onlar dinledi diye gittim herhalde." Down sendromlu delikanlı ise, sorulara cevap vermek yerine sürekli gülümsüyordu. Yalnızca, sorgu memuru oflayarak başını ellerinin arasına aldığında uzandı, memurun ellerini hafifçe tuttu. Sorgu memuru, şaşkın bir edayla delikanlıya baktı. "Ben üzücü bir şey olduğunda ne yaparım, biliyor musun" dedi. "Ne" diye sordu memur. Delikanlı, cevap vermek yerine, bütün dişlerini ortaya serecek şekilde gülümsedi ve iki elinin işaret parmaklarıyla ağzını işaret etti. Sorgu memuru, kısa bir an bakakaldı delikanlıya. Sonra da kalktı, bezgin bir tavırla "burada bekleyin" diyerek içeriye bir

yerlere gitti. Onun odadan çıkmasının ardından genç kız ayağa kalktı, insanların koşturup durduğu koridora, oradan da kapısı ardına kadar açık olan operasyon odasına baktı. "Kel kafalı, sert bakışlı, dudaklarının hemen üzerinde kalemle çizilmiş gibi ince bıyığı olan bir adam var orada. Elinde telsiz olacak." Genç kız, masanın etrafına dizilmiş, kimi telefonla konuşan, kimi önündeki belgeleri karıştırıp duran insanlara baktı. Sonra da, pencerenin kenarında, elinde telsizle dikilen, gözünü bankadan ayırmayan emniyet müdürünü gördü. Parmaklarının ucuna basarak, bir hayaletmişçesine sessizce yanına gitti. "Mustafa amca." Mustafa Yazdın, yavaşça arkasına döndü. Genç kızı görünce bir an öyle kaldı; "ne işin var senin burada?" Genç kız gülümsedi; "Fare Abi'nin söylediği gibi çok komik bir bıyığın varmış." Mustafa Yazdın, gayri ihtiyari elini bıyıklarına götürdü. "Çok selam söyledi" diye devam etti genç kız, "siz onu tanıyormuşsunuz."

"Kimi" diye sordu Mustafa Yazdın. Gözleri şaşkınlık ve merakla büyümüştü.

"Fare Abi'yi. Biraz düşünürseniz hatırlarmışsınız."

Bir anda Mustafa Yazdın'ın zihninin karanlık koridorlarında, o koridorlar boyunca uzanan sonsuz raflardaki, sonsuz sayıdaki dosya gözünün önünde uçuşmaya başladı. Her bir dosyadan bir resim, bir figür, bir sembol dışarıya fırlıyor, kendini gösterip kayboluveriyordu. Bir süre, hatırlayabildiği kadarıyla taradı geçmişi. "Tanıyor muyum? Nereden? Kim?" Olmuyordu. Bir ipucu arıyor ama bulamıyordu. Sabırsızca omuzlarından tutup sarstı genç kızı, "başka bir şey söyledi mi? Ne dedi? Cevap versene kızım, bak vallahi bir şey yapmayacağım, başka ne dedi?"

"Yok Mustafa amca, sadece bunları söyledi."

Tam dönüp gidecekken durdu, "ha, bir de, bıyığını artık kessin dedi. Modası geçmiş, kötü duruyormuş." Sonra da döndü, emniyet müdürünü sersemlemiş halde bırakıp dönüp gitti. Masadakiler o kadar meşguldü, Mustafa Yazdın o kadar şaşkındı ki, kimse genç kızın, masanın altına, küçük, yuvarlak bir şey yapıştırdığı fark etmedi. Genç kız, derin bir nefes aldı, gülümseyerek odadan çıktı.

Aynı anda Kanarya, Fare'ye "tamam, oldu" anlamına gelen bir işaret yaptı. Fare hafifçe başını salladı, telsizi kaldırdı ve "hatırlayamadınız mı Mustafa müdürüm" diye sordu. Kısa bir sessizlikten sonra karşıdan Mustafa'nın sesi duyuldu; "eninde sonunda hatırlayacağım seni. Eninde sonunda, o kelepçeleri takacaklar ellerine, ayaklarımın dibine bir çuval gibi atacaklar. O an, pişman olmak için çok geç olacak. Bu arada, pis bir fare istedi diye bıyığımı kesecek değilim." Fare kıkırdadı. Telsizi ağzına yaklaştırdı, "Mustafa müdürüm" dedi ve sırtına dayanan silahla lafı yarıda kaldı.

Operasyon odasında, "ne var" dedi sertçe Mustafa Yazdın. Ardından herkesin, canlı yayına bağlı olan ekrana baktığını fark etti. Döndü ve ekranda, Kerem'in, Fare'nin sırtına silah dayamış olduğunu gördü. Ördek, Kahverengi Ayı ve Kanarya da silahlarını Kerem'e doğrultmuşlardı. Kerem, elinde cep telefonuyla olan biten her şeyi yayınlamaya devam eden Hikmet'e "kapat lan sen de şunu" diye bağırdı.

Hikmet, bir an Fare'ye baktı, Fare başıyla onaylar bir işaret yapınca da cep telefonunu kapatıp indirdi. Soygun başladığından bu yana canlı yayın ilk kez kesiliyordu. Aynı anda, nefesini tutmuş, ne olacağını bekleyen operasyon odasındakiler hareketlendiler. "Güvenlik kameralarını kontrol edin" dedi birisi, birkaçı ise

ellerine dürbünlerini alarak pencere kenarına dizildiler. Mustafa Yazdın, keyifle sırıttı ve telsizin mandalını indirdi; "belki de buluşmamız daha yakındır lağım faresi."

Kerem sertçe dürtükledi Fare'yi; "hemen o telsizi bana ver. Ver dedim!" Fare uzattığı telsizi sökercesine aldı Kerem; "ellerini kaldır." Kerem'i dinledi Fare. "Siz de silahlarınızı yere bırakın, yoksa zerre acımadan ense köküne sıkarım arkadaşınızın." Ördek, Kahverengi Ayı ve Kanarya, Fare'ye baktılar. "Bırakın" dedi Fare. "Uzaklaşın" diye bağırdı Kerem, "rehinelerin yanına geçin. Geçin!" Ördek, Kahverengi Ayı ve Kanarya, yavaş hareketlerle rehinelerin yanına geçtiler. O sırada daha fazla bekleyemeyen Sabit ve bankanın güvenlik görevlisi Yusuf atıldılar öne. Tam yerdeki silahları alacaklardı ki Kerem'in tehditkâr sesi duyuldu; "dokunmayın onlara! Yerinize geçin!" Yusuf, şaşkın bir halde "ne demek dokunmayın" diye sordu ama Kerem'in elindeki silahı ona doğrultmasıyla, ikisi de gerisin geri yerlerine dönmek zorunda kaldılar.

"Ne yapıyorsun Kerem" diye bağırdı banka müdürü Ceyda Matruşka, "kurtuluyoruz işte."

"Siz kurtuluyorsunuz" dedi Kerem sesi sinirden titreyerek, "sizi çiçeklerle karşılayıp, alkışlarlarken beni karanlık bir deliğe tıkacaklar. Orada da keşin biri tek çekimlik zula için beni sırtımdan şişleyecek. Yok öyle yağma!"

Ceyda, Kerem'in neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Hatta, bütün bunlardan sağ salim kurtulursa, kendi başının da belaya girebileceğinin farkındaydı. O yüzden sustu ve başını önüne eğerek olduğu yere çöktü kaldı.

Alnında terler birikmiş olan Kerem, telsizi kaldırdı ve "komiser, orada mısın" diye bağırarak sordu.

Mustafa Yazdın, önlerindeki zırhlı aracın arkasında,

iki sıra halinde dizilmiş bankaya ilerlemeye çalışan özel time bakıyordu. Sıraselviler ve Gümüşsuyu taraflarından da iki farklı ekip meydana çıkmak üzereydi. Kerem'in silahı Fare'nin sırtına dayadığı an bütün birimlere operasyona hazır olmaları talimatı verilmişti. Çatılardaki keskin nişancılar elleri tetikte, pür dikkat bekliyorlardı. Mustafa Yazdın, telsizi kaldırdı ve "bekle, hemen içeriye giriyoruz" dedi.

Herkesin beklediğinin aksine Kerem "hiçbir şey yapmayacaksınız" dedi, "herkese olduğu yerde kalmalarını söyleyin."

"Anlaşılmadı" dedi şaşıran emniyet müdürü, "öyle kal, geliyoruz."

Kerem'in öfkeli sesi operasyon odasında yankılandı; "anlamayacak bir şey yok komiser! Bana bir şeylerin garantisini vermediğiniz sürece ne buraya kimse girecek, ne de buradan kimse çıkacak!"

"Önce şu saçmalığa bir son verelim, bunları sonra konuşuruz."

Kerem'in sinirli gülüşü duyuldu; "siz beni tanımıyorsunuz komiser ama ben sizi çok yakından tanıyorum. Neler yaptığınızı çok iyi biliyorum. Kimlerle, nasıl ilişkiler içine girdiğinizi de. Şimdi, bu muhabbet gereksiz yere uzadıkça, benim de sinirlerim harap oluyor. Durdurun şunları!"

Mustafa Yazdın, meydanın ortasına kadar gelmiş özel timin olduğu yerde kaldığını gördü. Tam teçhizatlı profesyonel askerler, sağlı sollu dizilerek beklemeye başladılar.

Kerem, özel timin hareketsiz kaldığını görünce telsizi kaldırdı; "aferin" dedi, "şimdi, kiminle konuşuyorsan konuş, nasıl yapıyorsan yap, orasını bilemem. Buradan çıktığımda kimse bana dokunmayacak, soru

sormayacak, savcılarınız leş yiyiciler gibi peşime düşmeyecekler. Anladın mı? Bana tek bir soru dahi sorulmayacak. Herkese, bunu başından beri planladığımı, anlattıklarımın, soyguncuların kafasını karıştırmak için kasıtlı olarak uydurduğum hikâyeler olduğunu söyleyeceksiniz. Bir suçlu olarak değil, tam tersine, bir kahraman gibi karşılanmak istiyorum. Anladın mı, bir kahraman!" Telsizi kapattı ve kemerine sıkıştırdı. Alnındaki terleri sildi, silahı Fare'ye doğrulttu. Gözlerinden bir adım sonrası cinnet olan bir delilik, dışarıya çıkmak için can atıyordu. "Ama herkesin kurtulması da gerekmiyor, değil mi Fare kardeşim. Mesela, ne derim, silahı almaya çalıştığını söylerim. 'Vurmak istemedim' derim, 'fare gibi görünse de içinde bir insan vardı' derim, 'ben katil değilim' derim. Seni vurmaya mecbur kaldığımı söylerim."

Fare, son derece sakin bir ses tonuyla; "Aslan'a ne yaptın" diye sordu.

"Ben adama seni vuracağım diyorum, o hala Aslan filan diyor. Avladım kardeşim, koca dili böyle sarktı dişlerinin arasından." Fare, Ördek, Kahverengi Ayı ve Kanarya, üzüntüyle başlarını eğdiler.

İşlerin tamamen ters gidebileceğini de düşünmüşlerdi tabii ki. Mehmet Samim Altun, son akşamlarında kurdukları çilingir sofrasında, başını önüne eğmiş, kendisini sabırla dinleyen arkadaşlarına bakmadan; "ne kadar planlarsak planlayalım, sonunu görememe olasılığımız her zaman var" demişti. "Hata yapabiliriz, bir şeyi unutmuş olabiliriz. Daha ilk dakikada da olabilir bu. İçeriye daha adımımızı atamadan dahi her şey ters gidebilir. Hoş, bu bir şey değil ya. Eğer başarısız olursak, hayat olduğu gibi devam eder, insan mutlu olduğunu zanneder ve son anda, ancak gözündeki ışık sönerken

boşluğa bakıp 'ne oldu' der, 'ben yaşadım mı ki ölüyorum?' Sözün özü, hiçbir şey söyleyememiş oluruz. İstanbul'un en kalabalık meydanında, en göz önündeki bankayı soymaya kalkışan aptal, adi, vatan haini, başarısız soyguncular olarak hatırlanırız. Emin olun, bir mezar taşımız bile olmaz. Belki birisi çıkar, bir komedi filmine malzeme yapar bizi." Mehmet Samim Altun, burada susmuştu. Karşısındakilere bakarak iç çekmiş; "demem o ki, şu anda kalkıp gitmek isteyen olursa, kimseye dur demem" demişti. Bir süre kimse konuşmamıştı.

Sessiz, içine kapanmış oturan Mehmet Samim'in önüne bir rakı kadehi uzanmıştı sonra. "Eğer öyle bir şey olursa, en fazla o film olayına gıcık olurum, haberin olsun. Bensiz, benim filmimi çekmek kimsenin haddine değil. Hadi, yeter bu kadar darladığın beni, açım diyorum aç, iki saattir susmadın. Vur şu kadehe de, şu son yemeğimizi ağız tadıyla yiyelim."

Mehmet Samim, bıyık altından gülümseyerek arkadaşına bakmıştı. Sonra da "öyle olsun, şerefine Altın Yeleli Aslan" diyerek kadehini kadehine vurmuştu. Aslan, namı diğer; uçan, kaçan, önce yumruk, sonra kurşun yiyip yine de ayağa kalkan malulen emekli Yeşilçam dublörü, 64 yaşındaki **Serdar Serdar**, kadehinin dibini gördükten sonra ağzına koca bir dilim lakerda sokuşturmuş, sonra da boğazına takılan balık yüzünden bir öksürük krizine girmişti. Samim, Serdar'ın sırtına vurarak rahatlamasını sağladıktan sonra Serdar dönüp ona bakmış ve "al sana hesaplanmayan bir risk daha" demiş, masadan yükselen kahkahalar, şehrin ışıklarının erişemediği gökyüzünde, yıldızlara karışmıştı.

"Ne gülüyorsun lan sen" diye bağıran Kerem'in sesiyle rakı masasından kalkıverdi bir anda Fare. Bankadaydı ve Kerem, olanca öfkesiyle karşısında dikilmiş,

silahı göğsüne çevirmişti. "Ben size yapacağımı bilirim" diyerek Hikmet'e döndü; "çalıştır lan kamerayı, canlı yayına geç."

Meydanın karşısında, operasyon merkezi olarak kullanılan binada, Mustafa Yazdın'ın hemen arkasındaki ekran birden aydınlandı tekrar. "Yayın başladı" diye heyecanla seslendi masadan birisi. Mustafa dönüp baktığında, elinde silahla Fare'nin karşısında dikilen Kerem görünüyordu. "Çıkartın maskelerinizi" dedi sertçe. Fare de, diğerleri de yerlerinden kıpırdamadılar. "Çıkartın dedim!" Öylece durdular. Kerem, silahı kaldırdı, "şerefsizim vururum" dedi. Fare, arkadaşlarına baktı. "Olsun" dedi, "bazen bir kitabın en güzel yeri ilk cümlesidir." Yavaşça ellerini başlığına götürdü.

Herkes gibi Mustafa Yazdın da ekrana yapışıp kalmıştı. "Sonunda" diye düşünüyordu, "o yüzünü görebileceğim. Gözlerinin içine bakabileceğim, ruhunu okuyabileceğim." Keyifle dudaklarını ıslattı, dudaklarının üzerinde ince bıyığı titredi. Fare, başlığını yarıya kadar çıkartmıştı ki bankada, rehineleri yine çığlık çığlığa bırakan, canlı yayını izleyen herkesi yerinden sıçratan bir silah sesi yankılandı. Büyük bir hayal kırıklığıyla, sadece "ne oldu" diyebildi Mustafa Yazdın, "yine ne oldu?"

Kerem, elinde tüfek, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde "lanet olsun" dedi. Yavaşça arkasını döndüğünde, bir eli kanlar içindeki karnının üzerinde, diğerinde de biraz önce Kerem'i vurduğu silahı tutan Aslan'ı gördü. "Öldürdüm lan ben seni" diyerek dizlerini üzerine çöktü Kerem. Titreyen elleriyle silahını Aslan'a çevirmeye çalıştı ama arkasından gelen Kanarya, hemen silahı elinden aldı, Kerem'e hafif bir tekme vurdu ve henüz birkaç dakika önce, oradan bir kahraman olarak çıkmanın, onu karşılayanların alkışlarını madalya gibi göğsüne takma-

nın hayali kuran **Kerem Tarsuslu**, yüzüstü yere kapaklandı. Sırtında giderek büyüyen bir kan lekesi vardı. Yerde yatarken, Sema'yı gördü. Tam karşısındaydı. Ağzını dehşetle kapatmış, kıpırdamadan ona bakıyordu.

Kerem'den hemen sonra Aslan da yere yığıldı. Fare ve Kanarya hemen koşturdular. Aslan'ı kaldırıp içeriye götürürlerken Fare, "siz burada kalın" dedi arkadaşlarına.

Aslan'ı, mutfaktaki kanepenin üzerine yatırdılar. Fare, kendi başlığını çıkarttı ve Aslan'ın tişörtünü sıyırırken; "silahı nereden buldun" diye sordu. Aslan güçsüz bir sesle; "güvenliğin silahı" dedi. Fare, arkadaşının göğüs kafesinin hemen altında, oluk oluk kanamaya devam eden derin yaraya bakıp bir an öylece kaldı. Endişeyle "ne yapacağız" diye sordu Kanarya. Fare kısa bir an düşündü, derin bir nefes aldı ve "bu, şey, çocukların getirdiği hani, acil müdahale çantası, onu getir" dedi.

Kanarya hızla kalkıp içeriye gidecekken Aslan'ın sesi duyuldu tekrar; "dur." Kanarya kapıda durup, zorlukla nefes alan arkadaşına baktı. "Serdar, şu yaraya bir şey yapmamız lazım." Bir el hareketiyle Fare'yi de susturdu Serdar. "Bana onu getirin" dedi. "Hemşirelik okumuştu" diye devam etti Serdar, "o şerefsiz onu çalıştırmadı ama." Fare umutla gülümsedi ve Kanarya'ya dönerek acele etmesini söyledi.

Kanarya, olabildiği kadar hızlı rehinelerin yanına geldi. "Ne oldu" diye sordu Kahverengi Ayı, "durumu nasıl?"

"Bilmiyorum" diye cevap verdi Kanarya, "onu getirmemi söyledi." Kahverengi Ayı döndü ve rehinelerden tarafa baktığı sırada Kanarya gitti, yerde hareketsiz yatan Kerem'e bakakalmış Sema'yı, büfede çalışan Sabit'i, kozmetik mağazasının sahibi Hayrettin'i, güvenlik

görevlisi Yusuf'u, banka müdiresi Ceyda'yı, herkesi geçti ve başındaki çiçekten tacını çıkartmış, olan biten hiçbir şey umurunda değilmiş gibi hayallere dalıp gitmiş yaşlı kadının önünde durdu, elini uzattı; "Muhterem Hanım."

Yaşlı kadın, nemli gözlerini kaldırıp, Kanarya'nın kocaman mavi gözlerine, turuncu gagasına baktı. "Efendim" dedi kırılgan ve nazik bir sesle.

"Size ihtiyacımız var. Lütfen benimle gelir misiniz?"

Kanarya'nın eldivenini kavradı Muhterem Hanım, tam kalkacakken Sabit itiraz etti; "nereye götürüyorsunuz onu?"

Kanarya, Sabit'e bir an bakakaldı. "Merak etme, ona bir şey olmayacak."

"Nereden bileyim" diye diklenecek oldu Sabit, Kahverengi Ayı geldi ve silahıyla hafifçe dürtükleyerek "sana bir şey olmayacak dedi. Otur yerine" diye tersledi delikanlıyı. Sabit, öfkeli bakışlarını da toplayıp hırsla yerine otururken Kanarya, bir köşede duran acil müdahale çantasını aldı, Muhterem'in koluna girdi ve beraber içeriye gittiler.

Fare, başlığı takmıştı ki Kanarya ve Muhterem Hanım mutfağa girdiler. Muhterem, kanepede boylu boyunca yatan Aslan'a baktı, bir an tedirgin oldu, incecik sesiyle "beni neden buraya getirdiniz" diye sordu.

"Hemşireymişsiniz" dedi Fare. Muhterem, sanki unutulmuş bir zamandan bahsediyormuş gibi Fare'ye baktı; "ama bu uzun yıllar önceydi. Çalışmadım bile. Hiçbir şey hatırlamıyorum." Derken Aslan'ın cılız sesi duyuldu, "çok fazla bir şey yapmanızı istemeyeceğim. Yarayı temizleyip dikmeniz yeterli." Muhterem Hanım, küçük adımlarla yaklaştı ve Aslan'ın yarasına baktı. Gözleri korkuyla büyüdü; "ama bu çok derin bir yara. İç kanamanız olup olmadığını anlayamam ki."

"Biliyorum" dedi Aslan, "beni bir süre idare etsin yeterli."

"Çok kan kaybetmişsiniz."

"Depoda yeteri kadar var, merak etmeyin" dedi Aslan.

Muhterem Hanım, ellerini kaldırıp gösterdi, "ama ellerim." Elleri hafif ama düzenli bir şekilde titriyordu.

"Ben size güveniyorum Muhterem Hanım. Hem burada, sizden başka bu işi yapabilecek kimse yok. Lütfen, rica ediyorum."

Kanarya bir sandalye çekti ve Muhterem Hanım'ın oturmasını sağladı. Sonra da acil müdahale çantasını aldı, açıp önüne koydu. "Gözlüklerim" dedi Muhterem Hanım, "çantamın içindeydi." Kanarya tekrar koştururken, Muhterem Hanım, yıllar öncesinde öğrendiklerini hatırlamaya çalışıyordu.

"Bisiklete binmek gibi Muhterem Hanım. Ya da yüzmek gibi. Bir kere öğrenirseniz unutmazsınız."

"Yalnız" dedi Muhterem Hanım, "maskesini çıkartmalıyız, nefes almalı." Fare gitti, Aslan'ın maskesini sadece ağzı ve burnu dışarıda kalacak şekilde sıyırdı; "bu kadar yeterli mi?"

Evet anlamında başını salladı Muhterem Hanım. Ardından uzandı ve bir pamuğa bir miktar antiseptik döktü. "Bu biraz yakacak" dedi.

"Elinizi korkak alıştırmayın Muhterem Hanım, ben her türlü acıya alışkınım."

Muhterem Hanım bu laf üzerine durdu, elindeki pamuğu bıraktı ve antiseptik şişesini olduğu gibi yaranın üzerine boşalttı. Küçük bir "ah" dedi sadece Aslan. Dudaklarını ısırdı, dişlerini sıktı ve Muhterem Hanım'ın elini sıkıca kavradı. Bir an, öyle kaldılar. Fare ve elinde gözlükle dikilen Kanarya, göründüğünden çok daha fazla anlam ifade eden bu sahneye bakakalmışlardı.

"Gözlüğünüz" diyerek elindekini uzattı Kanarya. Muhterem Hanım, gözlüğünü burnunun ucuna yerleştirdi ve çantayı karıştırdı. Bir enjektör ve bir ampul lidokain çıkarttı. Lokal anestezi için iğneyi her batırdığında, dönüp Aslan'a bakıyordu. Birkaç dakika sonra Muhterem Hanım, gözlüğünü takmış, Fare'nin hazırladığı iğne ipliği eline almıştı. "Hazır mısınız?"

Aslan, başlarında durmuş, merakla onları izleyen arkadaşlarını "sizin işiniz yok mu" diye azarladı. Fare ve Kanarya, sanki gerçekten bir çizgi filmin içindeymişler gibi birbirlerine çarpa çarpa odadan çıktılar.

Nihayet yalnız kalmışlardı. Muhterem Hanım, ellerinin titremesini kontrol etmeye çalışarak yarayı dikmeye başladı. Aslan'ın, namı diğer Serdar Serdar'ın her hareketini, yüzünün her çizgisini, saçının her telini, derin ve yakıcı bir özlemle izlediğinin farkında bile değildi.

Bankanın ana salonuna dönen Fare, yerde kanlar içinde yatan Kerem'in üzerine eğildi. Hafifçe dürtükleyerek; "ölmedin değil mi" diye sordu. Kerem'den cevap olarak cılız bir inleme duyuldu. "İyi" dedi Fare. Uzandı, Kerem'in kemerindeki telsizi çıkartıp aldı. "Mustafa müdürüm, umarım gösteriden keyif almışsınızdır. Çok heyecanlıydı değil mi? Bugüne kadar yapılmış en iyi şov. Eğer reytingler ölçülebilseydi, emin olun, para dolu çantalarıyla bütün kalburüstü reklam verenler, bankanın kapısında sıraya girmişlerdi. Başkalarının acısı, tabii ki gerçek olduğu ölçüde, her zaman ilgi çeker. Kan, vahşet, aşk, intikam, ihtiras, her şey var bu şovda. İşin güzel tarafı, daha yeni başladık. Bizi izlemeye devam edin" diyerek telsizi kapattı ve Hikmet'e dönerek, yine bir şovmen edasıyla, hoplaya zıplaya gösterisine başladı. "Kısa bir aradan sonra, işte yeniden karşınızdayız canımızın içi seyircilerimiz! Bu arada, yurtdışından da

takip edildiğimizi biliyorum ama ne yazık ki olanaklarımız kısıtlı, çeviri yapamıyoruz. Tüm zamanların en iyi canlı şovu; "soygun" tüm hızıyla devam ediyor. Bu sefer, sizin için bir anketimiz var. Durun yahu, hemen burun kıvırmayın. Öyle, 'menemen soğanlı mı olur soğansız mı' ya da 'bir kadının güzelliğini en iyi ortaya çıkaran şey göz makyajı mıdır yoksa dudak makyajı mı' gibi sorular sormayacağım."

Fare gitti, Kerem'in yanına çömeldi. "Bugünkü sorumuz onunla ilgili. Oradan kötü gözüküyor olabilir ama yarası ölümcül değil. Zamanında müdahale edilirse yaşayacaktır. Ama birkaç saat daha böyle kalırsa, muhtemelen kan kaybından ölecektir." Ayağa kalktı, kameraya döndü tekrar. "Sorumuz şu; sizce bu, belki aralarında sizin sevdiklerinizin de olduğu binlerce insanın hayatını karartan şerefsiz, uyuşturucu çetelerinin bu aşağılık maşası, nişanlısının kardeşini döverek öldüren bu katil, yaşamayı hak ediyor mu?"

Yerde, yarı baygın yatan Kerem, bir tür sinir boşalması halinde kıkırdayarak gülmeye başladı. Fare, avının önünde poz veren avcı gibi tek ayağını Kerem'in üzerine koyarak devam etti; "bu, kendi kanında boğulurken dahi hala kahkaha atacak kadar yaşamı seven adam için, eğer dokunmayın, ölsün diyorsanız, beğenmedim butonuna, yaşasın diyorsanız, beğendim butonuna basmanız yeterli. Tıpkı antik zamanlarda imparatorlarının yaptığı gibi, parmak aşağıysa ölüm, yukarıysa yaşam. Bir saatlik süreniz, şimdi başladı sayın seyirciler. Sahne sizin!"

Sokaklarda, evlerde, işini gücünü bırakıp, bir insanın yaşayıp yaşamayacağına karar verme fikrinin cazibesine kapılan milyonlarca kişi, birkaç aklıselimin ahlaki uyarılarına kulaklarını kapatıp, çoktan oylamaya

başlamıştı. Ağaç tepelerinde, kuytu köşelerde, civardaki binaların balkonlarında hala para bulurum umuduyla meydanların altını üstüne getirenler de durmuş, aralarında tartışa görüşe ne oy vereceklerine karar vermeye çalışıyorlardı. Fare'nin dediğinin aksine, pek çok ülkede takip edilen soygunun ve soyguncuların fan kulüpleri kurulmuş, konuşulan her şey anında çevrilmeye başlamıştı. Daha düne kadar ismini kimsenin bilmediği Kerem Tarsuslu'nun hayatı, Avustralya'dan İzlanda'ya kadar, bütün dünya çapında kurulmuş hayali bir mahkemenin acımasız jüri üyeleri tarafından oylanıyordu. Yaşasın mı, ölsün mü? Parmak yukarı, parmak aşağı. Tanrı'yı oynamak, yaratma ve yok etme yeteneğine sahip olmak; din adamlarının, kiliselerin, havraların ve camilerin canhıraş vaazlarına kulaklarını tıkayan insanın varmak istediği son noktaydı. Bütün dindarlar, Tanrı olmak istiyordu.

Aslan'ın yarasını dikmeyi bitiren **Muhterem Faysal** hanımefendi, dünyanın içine düştüğü bu çılgınlıktan habersizdi. Sorsalar diyecek bir şey bulamazdı ama zaten her şey ortadaydı; bir banka soyguncusunun yarasını dikmişti. Yarayı özenle kapattıktan sonra rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandı.

"Teşekkür ederim" dedi yorgun sesiyle Aslan.

Muhterem Hanım, göz ucuyla Aslan'ın maskesinin altından görünen dudaklarına, kirli sakalına baktı. "Bir hastaneye gitmelisiniz" dedi.

Aslan hafifçe gülümsedi; "şu anda hastaneye gitmek pek iyi bir fikir olmaz değil mi? Ayrıca, dediğim gibi, buna ihtiyacım olmayacak."

Bir süre sessiz, öylece kaldılar. Derken Muhterem Hanım ayağa kalktı, "ben arkadaşlarınıza haber vereyim isterseniz."

Aslan kolundan yakaladı; "lütfen, biraz benimle kalın. Lütfen. Yalnız kalmak istemiyorum."

Muhterem Hanım, itiraz etmeden yerine oturdu. Aslan, Muhterem'in rengârenk elbisesine, özenle toplanmış saçlarına baktı uzun uzun. Duş aldığı sabunun kokusu bütün odaya yayılmıştı. "Elbiseniz çok güzelmiş" dedi Aslan. Muhterem Hanım, utanarak yakasını, eteklerini çekiştirince; "yanlış anlamayın lütfen. Sadece, bu küçücük, kan kokulu odada çiçekler açmış gibi hissettim. Hani neredeyse burnuma kokusu geliyor" diye açıklama gereği duydu.

"Lavanta" diye cevap verdi Muhterem Hanım, "lavanta kokulu sabun."

Yine bir sessizlik oldu. "Kocanız sizi çok merak ediyor olmalı."

"Etmez. Yani artık edemez. Öldü. Geçen yaz. Kalp krizi."

"Başınız sağ olsun" dedi Aslan.

Oysa, karşısında süklüm püklüm oturan sabun kokulu bu kadın hakkında her şeyi biliyordu. Her şeyi. Kocasının, Haziran'ın 15'inde, gece yattığı uykudan uyanamadığını, Muhterem Hanım'ın ambulansı aramak ya da komşulara haber vermek yerine, çiçeklerini suladıktan sonra evden çıktığını, kocasının her seferinde tekmelerle kovaladığı kedileri besledikten sonra sahile inip hava kararana kadar durmadan yürüdüğünü biliyordu. Bütün bunlar olurken, peşinden bir an olsun ayrılmamıştı çünkü. Arada bir mesafe bırakmaya dikkat ederek nereye giderse takip etmişti. İskelenin ucunda durup denize baktığı o anda, kendisini atacak diye korkudan deliye dönmüş, koşup sarılmamak için kendisini zor tutmuştu.

Muhterem Hanım, güneşin batışını köhne bir çay bah-

çesinin hasır taburelerinde izlemişti. Sonra, ağır adımlarla eve dönmüş, önce ambulansı, sonra da kocasının birkaç akrabasını aramıştı. Ambulans gittikten sonra, komşulara yalnız kalmak istediğini söylemiş, ardından da herkesin uykuda olduğu bir vakitte, rahmetlinin bütün eşyalarını; fotoğraflarını, terliklerini, tıraş takımını, tespihini, rakı kadehlerini ve yarısı dolu 70'lik şişeyi dahi, evde onunla ilgili hiçbir iz kalmayıncaya kadar toplayıp çöpe atmıştı. Sonra da sessiz, kimsesiz sokağın ortasında durmuş, çöp konteynırına yaslanarak hüngür hüngür ağlamıştı. Bütün bunlar olurken Serdar Serdar bir iki adım ötesinde, sokak ışığının ulaşamadığı bir gölgede, gözyaşları içinde onu izliyordu. Yan sokaktan bir gürültü geldiğinde ürküp eve koşturduğunda da ayrılmamıştı oradan. Elleri ceplerinde, bakışları üçüncü kattaki pencereye sabitlenmiş halde saatlerce beklemişti. Birkaç kez dönüp gitmek istemiş ama olmamıştı, yapamamıştı. "Evin ışıkları söndüğü zaman gideceğim" demişti içinden. Ama ışıklar sönmemiş, aksine birkaç saat sonra Muhterem Hanım'ın gölgesi perdede gezinmiş, sonra da Neşe Karaböcek'in taş plaktan yayılan cızırtılı sesi evden, sokağa taşmıştı. Hayretler içinde donup kalmıştı Serdar Serdar. Bu şarkıları biliyordu. Hepsini, tek tek. O plağı da biliyordu. Muhterem'e o almıştı. Nasıl vereceğini bilememiş, papatya desenli bir kumaşa sarıp sarmalayıp öyle götürmüştü. Atmamıştı demek. Nereye giderse yanında taşımıştı. Belki de kocası evde yokken çıkartıp tekrar tekrar dinlemişti. İçini titreten, sarsılarak ağlamasına neden olan bu şarkıları ve ona olan aşkını saklamıştı bugüne kadar Muhterem. Demek ki onu unutmamıştı.

45 yıl önce, dört bir yanı ayçiçeği ve buğday tarlalarıyla çevrili, hala toprak olan yollarında öküzlerin,

atların çektiği gacırtılı ahşap arabaların gidip geldiği bir çağda, küçük bir köydeydiler. Babasının Muhterem Nur aşkı yüzünden adı Muhterem olmuş, 17 yaşında bir tomurcuktu henüz. 19 yaşındaki delikanlının ise boyundan büyük hayalleri vardı. "Gideceğim" diyordu, "bu köy bana dar. Hayatımı tarlada çalışarak geçirmeyeceğim." Dizlerine kadar uzanan saçlarını örüp, kalın bir ip gibi Serdar'ın boynuna sarıyordu genç kız; "ya ben ne olacağım? Beni bırakacak mısın? Aşkından öleyim o zaman ben." Kazma kürek sallamaktan nasır bağlamış elleriyle, Muhterem'in incecik belini neredeyse avucunun içine alıyordu Serdar; "ölmek ne kelime, seni öyle bir yaşatacağım ki, sırf ayaklarını yıkasın diye her bir parmağın için bir hizmetçi tutacağım." Muhterem'in pek bir hoşuna gidiyordu bu laflar. Serdar yakışıklı, boylu poslu bir çocuktu. Güneşte kavrulmuş teni, sabahtan akşama yaptığı ağır işçilikle biçimlenmiş, çelik gibi sağlam bir vücudu vardı. Artist olmayı kafasına koymuştu. "Benim Cüneyt Arkın'dan neyim eksik" deyip uçan tekmeler atıyor, yerlerde yuvarlanıyor, Muhterem de neşeyle onu izliyordu.

Aslında Serdar'ın bu hevesinin tek sorumlusu, Muhterem'in babasının, karısının kıskanıp parça parça dağılacağını düşünmeden, kızına adını da verdiği Muhterem Nur'a olan aşkıydı. Köylünün tabiriyle 'mal mülk gelik ama kafa gidik' bir adamdı. Evinde, memleketin dört bir tarafından topladığı bir sürü garip eşyayla beraber kocaman bir gramofon ve düzinelerce plak bulunurdu. Geceleri rakı kadehini doldurur, gramofonundan yükselen nağmeler, köyün karanlık, ıssız sokaklarında usulca dolaşır dururdu. Derken bir gün adamcağız, köylü ne der diye aldırmadan, eski bir tahıl deposunu boşalttırmış, temizlettirip bir güzel de boyatmış ve bir

sinema salonu yapmıştı. Köyün yarısının sahibi, zengin bir adamdı. Parayı pulu hesap dahi etmeden kasabada yüzlerce sandalye yaptırmış, İstanbul'a kadar gidip bir de sinema makinesi alıp dönmüştü. Önceleri sadece Muhterem Nur'un filmlerini gösterirken, sonradan Yılmaz Güney'in, Cüneyt Arkın'ın filmleri de listeye eklenmişti. İşte gencecik Serdar Serdar, bu depodan bozma sinema salonunda, o filmleri izleyerek karar vermişti artist olmaya. Saçını Cüneyt Arkın gibi kestirmiş, gazi dedesinin paslı kılıcını temizleyip parlatmıştı. Malkoçoğlu oluyor, atına atlayıp kılıcını çekiyor, görünmeyen Bizanslıları bir bir kesip biçiyor, arada yaralanıyor ama asla vazgeçmiyor, tekrar ayağa kalkıyor ve sonunda Prenses Elza'yı kurtarıyordu. Gerçi Muhterem, oyunun en ciddi anında kıkır kıkır gülmeye başlıyor, Serdar'ın sinirini tepesine çıkarıyordu ama mutluydu ikisi de. Muhterem eğlenmesine eğleniyordu ama için için Serdar'ın bu artist olma hevesinin bir gün geçeceğini umuyordu. Ayakları yere değdiği gün gelip onu babasından isteyecekti. Serdar gibi büyük hayalleri yoktu. Küçücük, kerpiç bir evde, tahtadan bir beşik salladığını hayal ediyordu. Ama öyle olmamış, kerpiç ev daha yapılmadan yanıp kül olmuştu.

Nicedir yeni film gelmiyordu köy sinemasına. Bir gün, nereden duyduysa Cüneyt Arkın'ın başrolünde olduğu Kara Murat, Fatih'in Fermanı'nı izleme hevesiyle kasabaya gitmişti Serdar. Döndüğünde yüzü gülüyordu. Önce Muhterem'in, hani o papatya desenli kumaşa sarıp sarmaladığı hediyesini vermişti; yepyeni bir Neşe Karaböcek plağı. Ardından da elinde sıkı sıkıya tuttuğu dergiyi açmış, heyecanla arka sayfasındaki ilanı göstermişti. "Yeni Cüneyt Arkın'lar, Fatma Girik'ler arıyoruz. Belki de aradığımız sizsiniz. İstanbul'da düzenlenecek olan

artist yarışmasına kendine güvenen bütün gençlerimizi bekliyoruz."

"İşte" demişti Serdar, "bu yarışmayı kazanacağım Muhterem. Adımı sinema salonlarının önüne böyle koca harflerle yazacaklar, gazeteler benimle konuşmak için birbirlerini ezecekler. Sonra, seni almaya kocaman bir Mercedes arabayla geleceğim. Arabanın sağına soluna dizilecek genç kızlar, tependen aşağıya çiçekler atacaklar. Onun arkasında bir kamyon olacak, tepesinde alafranga gırnatacılar. Onlar çalıp biz oynarken başına papatya tacını takacağım, sen benim Prenses Elza'msın diyeceğim. Baban daha ben istemeden verecek seni bana. Alıp götüreceğim seni. Dünyanın neresinde istersek orada evimiz olacak."

Muhterem, bir türlü "gitme, kal" diyememişti. Hala içinde bir umut vardı, "gitmeyecek" diyordu, gidemez. En azından annesi izin vermez. Ama Serdar, "sütümü helal etmem" diye yanıp kavrulan annesine rağmen altınlarını alıp bozdurmuş, yüklükteki yastık kılıfında saklı, birikmiş bütün parayı almıştı. Ardından "çok kalmayacağım" diyerek iki gömlek, iki de pantolon koyduğu bavulunu yüklenip kasaba otobüsüne atlamış, başında papatyadan tacıyla, gözyaşlarını tutamayan Muhterem'i arkasında bırakıp gitmişti.

Sonradan koca kulaklı bir Fare olacak Mehmet Samim'e son gecelerinde kurdukları o çilingir sofrasında, "Hayatımız tam bir Yeşilçam melodramıydı Samim" diyecekti yıllar sonra.. Yaşlı ve yorgun bakışları bir süre boşlukta asılı kalacak, "gerçi bundan sonrası sadece dram ama" dedikten sonra rakısından bir yudum alacak ve anlatmaya devam edecekti; "Sonra işte, İstanbul'a geldim. Nasıl büyük, nasıl kalabalık. Gözüm korkmadı desem yalan olur. Ama nasıl inanıyorsam kendime, de ki

körkütük sarhoşum, o derece gözüm kararmış, gittim ilanda yazan adrese. Aksaray'ın oralarda bir han burası. Kapıda nasıl bir sıra var anlatamam. Handan çıkıyor, sokağı dönüyor, neredeyse Yenikapı'dan denize dökülüyor. Abarttım ama öyle bir şeydi işte. Her memleketten insan var. Süslenip püslenmiş, gencecik, kıpır kıpır kızlar, boyu arşa değen delikanlılar, bir de Anadolu'nun kim bilir neresinden gelmiş, tek kelime Türkçe konuşamayan bir sürü gariban. Herkes hayatını kurtarma peşinde. Bekledik, bekledik. İlk gün sıra gelmedi. Handan biri çıktı, bize üstünde numara yazan kâğıtlar dağıttı, 'yarın gelin, bunları kaybetmeyin' dedi. İz bilmeyiz, yol bilmeyiz. Toplaştık üç beş kişi, izbe bir otelde oda tuttuk. Ertesi gün bir daha gittik. Tam diyordum ki bugün de sıra gelmeyecek, aynı adam geldi, benimle beraber sekiz on kişiyi önüne katıp hana soktu. Bizi küçücük bir bekleme odasına aldılar. Sekreter kılıklı, koca memeli, sarışın bir kadının karşısına geçtik. Dedi ki 'kayıt yaptıracaksınız, onun için de şu kadar para vereceksiniz.' Döndüm, utana sıkıla cebimdeki parayı saydım, ucu ucuna değiyor. Dedim 'nasıl olsa kazanacağım', düşünmeden koydum masaya. Sonra da tek tek başka bir odaya aldılar bizi. Orada da bir fotoğrafçı, geleni sağa sola döndürüyor, 'gül' diyor, 'ağla' diyor, öyle fotoğraflarını çekiyor. Tabii benden öncekileri görüyorum ya, gördükçe kendime daha fazla güvenim geliyor, şiştikçe şişiyorum. Neyse, benim de fotoğraflarımı çektiler. Dediler ki, 'üç gün sonra gelin.' Aldı beni bir düşünce. Baktım cebimdeki paraya, otel hadi neyse de, yiyeceksin, içeceksin, dönüş parası bile kalmıyor ama kazanacağım ya, o kısmı hiç düşünmüyorum.

Neyse, uzatmayayım, çayla simitle geçirdik üç günü. Toplandık, heyecanla gittik hana. Kapıda bir kavga

gürültü. Sorduk "ne oluyor' diye, 'adamlar dolandırıcı çıktı' dediler, 'içeride kimse yok.' İnanamadık. Girdik, baktık, gerçekten kimse yok. İn cin film çeviriyor. Koşturduk en yakın karakola. Anlattık halimizi. Komiser efendi bizi dinledi dinledi, sonra şöyle geviş getirir gibi ağzını yüzünü oynatıp 'geçmiş olsun' dedi, 'giden gitti. Siz o paraları unutun.' Bunu polis diyor, devletin polisi. Şikâyetimizi aldılar ama anladık ki umut yok. Paramız da yok. Gittim, karakolun karşısındaki duvar dibine çöktüm. İçimi çeke çeke ağladım. Yok, artist olamadım diye değil, utancımdan. Annemden utanıyordum, köylümden utanıyordum ama en çok, Muhterem'den utanıyordum. Boş bir hayalin peşine koşturup gelmiş, çiçeğimi oralarda bırakmıştım. Çok seviyordum ama Samim, çok. Var anla nasıl bir kalp kırıklığı yaşıyorum.

Cebimde beş kuruşum kalmamıştı. Otelde kalıyordum ama borcumu nasıl ödeyeceğime dair en ufak fikrim yok. Kimseye haber de uçuramıyordum. O zamanlar, bizim köyde telefon da yok tabii. Ne köyü, kasabada bile yok. Mektup yazıyorsun, ne kadar zamanda gider bilemiyorsun. Yine de oturdum, içim yana yana bir mektup yazdım Muhterem'e. Yarışmanın devam ettiğini, ikinci aşamaya geçtiğimi, herkesin beni çok beğendiğini yazdım. Yalan söyledim yani. Gençlik işte, gururum göğsümün üstüne çöküp oturmuştu. Merak etmemesini, yakında geri döneceğimi yazdım. Anneme de selam gönderdim. Sonra da, otelde tanıştığım birkaç adamın peşine takıldım, dönüş parasını denkleştirebilmek için günübirlik işlerde çalıştım. Hamallık yaptım, inşaatlarda çimento kardım, pazarda limon sattım. Ne iş olursa yaptım. Derken bir gün, bizim otelde kalan adamın biri Yeşilçam Sokağı diye bir yerden bahsetti. O sokakta bir kahvede, genç yaşlı bir sürü insan, filmlerde

küçük de olsa bir rol bulabilmek için sabahtan akşama beklerlermiş. Sardı mı yine beni bir umut! Dedim, kesin beni burada keşfederler. Aptallık bedava. Gittim. Fazla beklememe de gerek kalmadı gerçekten. Yakışıklıyım, boylu poslu, güçlü kuvvetliyim. 'Sen' dediler, 'ben mi' dedim. 'Evet sen. Hadi gel.' Mutluluktan uçarak gittim peşlerinden.

Gittim ki bir de ne göreyim, kimin filmi olsa beğenirsin; Cüneyt Arkın. Ben dağda bayırda adamın taklidini yapacağım diye yırtınmışım, şimdi filminde oynayacağım. Karşısında da Filiz Akın oynuyor. Filmin adı da 'Babaların Babası.' Umudum arttıkça arttı, 'Allah'ım yüzüme gülüyor' dedim, 'dualarım kabul oluyor.' Biri geldi, kolumu bacağımı yokladı, başını sallayıp gitti. Başka biri geldi, dedi ki, 'daha önce dayak yedin mi?' Dedim 'bana dayak atacak adam anasından doğmadı.' 'dalga mı geçiyorsun oğlum sen benimle' deyip, 'öyle değil. Sana böyle vuruyormuş gibi yapacaklar, sen sanki gerçekten o yumruğu ya da tekmeyi yemiş gibi kendini yerden yere atacaksın.' Dedim 'en iyi dayağı ben yerim."

Masada bir gülüşme olunca Serdar Serdar rakısından bir yudum daha aldıktan sonra devam etmişti; "başladık tabii. Cüneyt Abi yumruk atıyor, ben sallanıyorum, uçan tekme savuruyor, kendimi oradan oraya atıyorum. Tabii o zamanlar öyle saatlerce prova yapmak, güvenlik önlemi gibi şeyler de yok. Allah ne verdiyse. Cüneyt Abi'nin de eli ağır, yanlışlıkla da olsa arada gerçekten vuruyor. Her gün gidiyor, dayağımı yiyip, yara bere içinde otele geri dönüyordum. Bir keresinde yine bir tekme yedim, güya, kendimi attım yana doğru, görmemişim, böyle iki üç metrelik bir çukur, paldır küldür yuvarlandım mı içine. Aşağısı da komple dikenlik."

Masadakiler kahkahaya boğulmuştu. Serdar da gülüyordu artık. "Allah'tan yüzüme bir şey olmadı da kalkıp devam ettim. Yalan değil, en az iki hafta oramdan buramdan iğne ayıkladım. Neyse, film bitti. Cüneyt Arkın'ın yanına gittim, 'abi bir resim çekilelim mi' dedim, 'yavukluma göndereceğim.'

Cüzdanının içinden, eprimiş bir siyah beyaz fotoğraf çıkartmıştı Serdar Serdar. Mehmet Samim eline almış, fotoğrafı görünce yüzüne inceden bir gülümseme yayılmıştı. Fotoğrafta Cüneyt Arkın ve genç Serdar yan yana, yumruklarını sıkıp poz vermişlerdi. "Gönderemedin mi" diye sormuştu Mehmet Samim, fotoğrafı yanındakine uzatırken. "Gönderdim" demişti Serdar, yaşlı yüzünde, rengi solmuş gözlerinde bulutlar dolaşmıştı. "Bir sürü mektup gönderdim. Onlarca, yüzlerce. Filiz Akın'la, Fatma Girik'le, İzzet Günay'la, bir sürü fotoğrafım oldu. Hepsini gönderdim. 'Yakında geleceğim' diye yazdım, 'bekle beni.' Çok para kazanmıyordum ama iki arkadaşla birleşip bir daire tutmuştuk. Adresimi de yazdım Muhterem'e, 'cevap bekliyorum' diye. Bekledim tabii, günden güne artan bir merakla bekledim. Ama posta kutusu her zaman boştu ya da faturalar filan işte."

"Neden gitmedin" diye sormuştu Mehmet Samim.

"Bir gün başrolde benim olduğum bir filmde oynayınca gideceğim diye sürekli erteledim. Gidip, Muhterem'in önüne, halı gibi kocaman bir poster serecektim. Ama olmadı. Adım duyuldu ama, 'bu delikanlıya vur vur düşmez, ikinci kattan aşağı at ölmez' diye diye ünüm arttı. Motosiklet kullanmayı, kurşun sıkmayı, ok atmayı bile öğrendim. Karatede siyah kuşağım oldu. At binmekte o kadar ustalaştım ki, Medrano Sirki'nden bile teklif gelmişti yani, o derece. Sonra bir gün, bir filmde, hangisi hatırlayamıyorum, bir düğün sahnesinde kafama dank

etti. Birdenbire. Gelini oynayan aktristin başında, papatyadan bir taç vardı. Tıpkı Muhterem'in başına taktığım gibi. Saçları örülmüştü, neredeyse dizlerine kadar. Tıpkı Muhterem'inkiler gibi.

İki gün sonra, çekimler bitince atladım otobüse, köye gittim. Yüreğim Muhterem'in yanına koşturup giderken ben soluğu evde aldım. E tabii doğal olarak annem yüzüme bakmadı. Gönderdiğim hediyeleri almıştı, öpüp koklamıştı ama kızgındı bana. 'Muhterem nasıl' diye sormuştum sonra." Burada durmuş ve derin bir iç çekmişti Serdar Serdar. "Babasının öldüğünü söyledi annem. Cami imamı kışkırtmış köylüyü, gece yolunu kesip, kafasına baltayı vurmuşlar. Oracıkta ölmüş. 'Muhterem'e ne oldu' diye sordum tekrar. 'Annesinin dili tutuldu, felç geçirdi, kasabada huzurevine gönderdiler' dedi. 'Anne' dedim, 'Muhterem nerede?' 'İki yıl oldu' dedi annem, 'iki yıldır yoksun. Ne olmasını bekliyordun?' 'Ne oldu ki' dedim. 'İstanbul'a taşındı' dedi, 'kocasıyla beraber.' 'Yok' dedim, 'yalan vallahi. O kadar mektup yazdım' dedim, 'bekle beni' dedim.

Annem gitti, bir sanduka getirdi, önüme attı gitti. Açtım sandukayı. En tepede, kurumuş papatyalardan bir taç. Aldım, kenara koydum. Altında mektuplar. Açılmış, okunmuş, sonra yine zarfına geri konmuş. Onlarca, yüzlerce mektup. Aldım, kenara koydum. Sonra.."

Gözyaşlarına boğulmuştu Serdar Serdar. Daha biraz önce kahkahalarla sarsılan masada, artık sadece onun iç çekişleri duyuluyordu. "Böyle" diye göstermişti, "bu kadar, bir metreden uzun, örülmüş saçlar. Kesmiş, sandukaya koymuş. Bizde öyledir, genç kızlar evlenene kadar saçlarını kesmez, ördükçe örer. Evlenince de kökünden keser, naftalinleyip çeyiz sandığına koyar. Aldım saçları, kokladım, kenara koydum. En altta da bir zarf duruyor.

Aldım, açtım. Tek cümle yazıyordu; 'ben neyleyim şiiri şarkıyı, söyleyen sen olmadıkça.' İnsanlar böyle defalarca ölür işte. Âşık olur ölür, anasıyla, babasıyla beraber ölür. Kalbi kan pompalar damarlarından, ayakları bir sağ, bir sol, gider, yürür. Gözleri görür, kuşları, bulutları. Sesleri duyar, şarkıları, kavgaları, sevişmeleri duyar. Ama ölüdür aslında. Hani şu zombiler gibi. 'Kiminle evlendi' diye sordum anneme. 'Bilmem' dedi, 'tanımıyorum. Kasabadan, yabancı. Silivri diye bir yerde oturuyorlarmış.'

Duramadım orada. Annem gelmek istemedi, ben de döndüm İstanbul'a. Film işlerine devam ettim ama aklım hep Muhterem'deydi. Böyle böyle bir gün bir baktım Silivri'deyim. Sokaklarında dolaştım, kahvelerinde oturdum, parklarında güvercin besledim. Bir kez göreyim diye. Sonra baktım, her gün, işim biter bitmez orada alıyorum soluğu. Bir sokak seçiyor, gidip orada bekliyor, her pencereye çıkanı, her kapıyı açanı Muhterem sanıyordum. Birkaç kez de kovaladılar tabii mahalleli gençler, 'sapık mısın lan sen' diye. Bir yandan da dayak yemeye devam ediyordum tabii. Defalarca kez kaburgalarımı, iki kez bacağımı, dört kez kolumu kırdım. İyileşiyor, sonra tekrar dönüyordum dayak yeme işine. Ama bir gün, artık vücut kaldıramadı bu yükü. Böbreklerimden birisini kaybedince, eskisi gibi dayak yiyememeye başladım. Kimse aramadı, sormadı. Biliyorsunuz ya, sosyal güvence filan da yok. Bir iki yardım ettiler birileri ama sonra, o da kalmadı. Ama ben yine, inatla gidip geliyordum Silivri'ye.

Sonunda bir gün, bilmiyorum kaç yıl sonraydı, Silivri otobüsünde gördüm onu. Kilo almıştı. Benim gibi yaşlanmıştı. Ama görür görmez tanıdım. Seslenmek istedim ama bir gözünün mosmor, o öpmeye kıyama-

dığım dudaklarının yara bere içinde olduğunu görünce sustum kaldım. Sesim çıkmadı. Kocası da yanındaydı. Neredeyse iki metre bir Gulyabani. Koca bir bıyık, ortada birleşen gür kaşlar. İtekleyerek indirdi Muhterem'i otobüsten. Düştüm peşlerine. Dedim, şuradan bir taş alayım, şu hayvan oğlu hayvanın kafasına çalayım. Yapamadım. Sonraları da çok aklımdan geçti, hatta saçma sapan planlar bile yaptım. Filmin birisinden kalma bir samuray kılıcım vardı, yadigâr, çıkayım karşısına, ortadan ikiye böleyim dedim. Filmlere at getirip götüren bir adam vardı, ondan bir at alayım, ödünç, üstüne süreyim, ezip geçeyim dedim.

Böyle böyle yıllar geçti işte. Annem öldü gitti. Muhterem'in saçları, bu mektuplar, bu fotoğraflar dışında hiçbir şey kalmadı elimde. Yine gittim geldim ama Silivri'ye. Muhterem'in yanına. Nerede başımı koyacak bir yer bulursam orada uyudum, nerede bir somun ekmek bulursam, orada yedim. Sonra bir gün, kocası ölüp gitti işte. O gece, Neşe Karaböcek'in sesini o taş plaktan duyunca, anladım ki unutmadı beni. Dedim, çıkayım çalayım kapısını, 'Muhterem bak ben geldim' diyeyim. Sonra da dedim ki, ben Muhterem'in yerinde olsam ekmek bıçağıyla kovalarım kendimi. Kadının hayatını mahvettin, sen kim oluyorsun. Ağızda diş kalmamış, için çürüyüp gitmiş, iki gün sonra zaten öleceksin.

Döndüm, Muhterem'in dolaştığı o sahile gittim. Bir banka çöktüm kaldım. Sonra da gözlerimi hastanede açtım. Sabahın köründe balık tutmaya çıkan bir adam, yerde iki seksen yatarken bulmuş beni, sağ olsun. Doktor beni karşısına oturttu, elinde böyle çarşaf gibi bir kâğıttan, bana bildiği bütün hastalıkların adını tek tek okudu. Dedi, 'böbrek gitmiş, karaciğer bitmiş, damarlar tıkalı, o öyle şu böyle.' Dedi; "sen ne yaptın

amcacım kendine böyle?" Dedim 'Cüneyt Arkın'dan dayak yedim.' Doktorcuğum öyle kaldı. Sonra da hastanede işte, Samim'le karşılaştık. Daha doğrusu, o beni buldu."

Kocasının ölümün üzerinden birkaç ay geçtikten sonra Muhterem Faysal hanımefendi, evinde, sokaktan topladığı onlarca kediyi elleriyle beslerken telefonu çalmıştı. Numarayı tanımıyordu ama açmıştı; "efendim." "Muhterem."; "Evet benim. Siz kimsiniz?" "Ben, Serdar." Öyle hareketsiz kalmıştı Muhterem Hanım. Gözlerini kırpmadan, nefes dahi almadan durmuştu. "Pişman olmaktan yoruldum artık Muhterem" demişti Serdar ve onu bir kez olsun görmek istemişti. Taksim Meydanı'ndaki bankaya gelmesini istemişti. "Neden diye sorma ne olur, gelince anlayacaksın." Serdar telefonu kapattıktan sonra Mehmet Samim, "gelecek mi" diye sormuştu. "Bilmiyorum" demişti Serdar. Mehmet Samim "gelecektir" dedikten sonra Aslan kostümünü uzatmıştı; "bir denesene, üstüne oturuyor mu bir bakalım."

İşte şimdi, onca yıldan sonra yanı başındaydı Muhterem. Bakışları önünde, aklı ve ruhu kim bilir hangi geçmiş andaydı. Daha fazla bekleyemedi Aslan; derinden gelen, hırıltılı bir sesle; "saçların hala bende duruyor" dedi. Muhterem anlamadı önce; "efendim?" "Saçların diyorum, anneme bıraktığın örgülü saçların, hala bende." Muhterem bir şey diyemedi. Bu maskeli adamın yarasına dokunduğunda ellerinin titremesi geçmişti. O yüzden miydi yoksa? Sesinde, dokunuşunda, elini kaldırıp indirişinde tanıdık bir şeyler vardı, ama ne olduğunu anlayamamıştı. Aslan, canı yanmasına rağmen zorladı kendisini, kanepede doğruldu, bir yandan maskesini çıkartırken konuşmaya devam etti; "eğer kendimi öldürecek olsaydım, o saçlardan bir ip yapar, babanın

sinemasına asardım kendimi. Kimse anlamazdı neden böyle bir şey yaptığımı. Bir tek sen belki ama senin de muhtemelen haberin olmazdı."

Sonunda maskesini çıkarttı Serdar Serdar. Yaşlı, zayıf ve hasta bir adam. "O sevdiğin delikanlıdan kalan işte bu" dedi ve başını kaldırıp baktığında, Muhterem'in yanaklarından süzülen yaşları gördü. Ne diyordu ağlarken Muhterem? Nefret ediyorum mu diyordu? Olsun, ne kaldıysa o yeter mi diyordu? Serdar, ağzını açtı ama bir şey diyemedi. Özür dileyecekti, "affet" diyecekti. Sustu. Ne dese haklıydı Muhterem. Bilseydi belki dikmezdi yarasını, hatta neşteri alır, aşağıdan başlayıp göğsüne kadar açar, kalbini çıkartıp yere çalar, üstünde tepinirdi. Yine de yetmezdi 45 yılın acısını çıkarmaya.

Ama öyle yapmadı Muhterem Hanım. Zorlukla ayağa kalktı, gitti, Serdar'a sarıldı. Canı acır demedi, içine sokmak istercesine sıkıca sarıldı. Kokladı, öptü, gözlerinden, ak saçlarından, her yerinden öptü. İki âşık, birbirlerine sarıldılar, bağıra çağıra, giden 45 yılı geri çağırırcasına ağladılar. Serdar, ilk defa bir filmde başroldeydi.

Herkesin gözü önünde soyulan bir bankada, o bankanın mutfağındaki kanepede, altın yeleli bir Aslan'la Muhterem Hanım'ın kırık aşk hikâyesi gecikmiş bir mutlu sonla biterken, bir diğerinin son sayfaları yazılmak üzereydi. Kerem için yapılan oylama sona ermişti. Dünyayı çepeçevre saran görünmez bir mahkemede, milyonlarca hâkim kararını vermişti. Kerem ölmeliydi.

"Yapılacak şey çok basit" dedi kameraya bakarak Fare. "Bu, dünyanın bağırsaklarında yaşayan ve sizin kanınızla beslenen paraziti, böylece bırakacağız. Yavaş yavaş, vücudundaki bütün kan akacak. Her yeri uyuşacak, gözleri kararacak ve o, tatlı bir uykuya daldığını

zannederken, cehennemin kapıları ardına kadar açılacak."

Eğildi, saçlarını düzeltti Kerem'in. "Hazır mısın?"

Kerem soruya cevap verebilecek durumda değildi. Bunu yerine, zorlukla başını kaldırdı ve Sema'ya baktı. Fare, bakışlarını havada yakaladı. "Ama durun" diye bağırdı ayağa kalkarken; "jüri başkanı henüz fikrini söylemedi. Ki konumundan dolayı takdir edersiniz ki kendisinin bir oyu, hepimizin oyuna bedeldir."

Sema'nın yanına gidip önünde çömeldi. "Bugün hakem sizsiniz Sema Hanım. Milyonlarca kişi, ağzınızdan çıkacak o tek sözcüğü bekliyor. Sizce, kardeşinizi döverek öldüren, uyuşturucu, tecavüz ve cinayet gibi çok önemli bir özgeçmişe sahip olan müstakbel kocanız Kerem Tarsuslu, yaşasın mı, yoksa bırakalım da ölsün mü?"

Sema, nefretle gölgelenmiş bakışlarını Kerem'e çevirdi. Sessizlik çok uzun sürmedi. Dakikalar sonra, meydanlarda, sokaklarda, dükkânlarda, evlerde, vapurlarda, arabalarda, otobüsler ve trenlerde, hayatın aktığı her yerde, dinleyenlerin adını çıkartamadığı ama tanıdık bir şarkı duyuldu. Françoise Hardy içe işleyen sesiyle "Comment te dire adieu" diyordu; "sana nasıl elveda diyebilirim?"

Ardından bankanın kapısı ardına kadar açıldı. Sema, tekerlekli bir ofis sandalyesine oturtulmuş Kerem'i dışarıya çıkardı. Birkaç adım gittikten sonra hafifçe ittirdi. Koltuk biraz ötede, Kerem'in yüzü Sema'ya dönecek şekilde yavaşça durdu. İki polis Kerem'i almak için koştururken, Sema ne bir "elveda" dedi, ne de el salladı. Sessizce döndü, bankaya girdi. Kapı kapandı. Kerem, camdan yansıyan görüntüsüyle baş başa kaldı.

MUSTAFA MUTLU

HAYDUTLAR ORKESTRASI

SOYGUN

4. Bölüm

storytel original

4. BÖLÜM

KIZIM SEN NE YAPTIN?

Kahverengi Ayı nazikçe sarstı Fare'yi. Odalardan birisinde, bir koltuğa kıvrılıp kalmıştı. Maskesini çıkarmış olmasına rağmen terden sırılsıklamdı. Yavaş hareketlerle doğrulup oturdu. Arkadaşının bir türlü kendine gelemediğini gören Kahverengi Ayı, "iyi misin" diye sordu. Fare, sanki ilk kez görüyormuş gibi Kahverengi Ayı'ya baktı. Sonra derin bir nefes aldı ve "bir rüya gördüm" dedi; "bin yaşındaki bir zeytin ağacının gölgesinde oturmuştum. Biliyor muydun? Zeytin ağaçları büyüdükçe, gövdesi de genişler. Sanki kendi kendine sarılır gibi döner, boğum boğum olur. İşte o yüzden bin yaşındaydı, belki daha da yaşlıydı, hepimiz toplanıp el ele versek dahi saramayacağımız kadar genişti gövdesi. Güneş ışıklarının yapraklarının arasından süzüldüğünü, havada asılı kalan ışıktan sütunları, toprağın üzerinde yarattığı gölge oyunlarını görüyordum. Rüzgârın dallarının arasında dolaşıp, yapraklarını hafifçe sarstığını duyuyordum. Dalları olgunlaşmış zeytinlerle ağırlaşmıştı. Parlak ve siyah. Küçük, meraklı gözler gibi. Kokusunu bilirim zeytinin, ağacının, yapraklarının. Annemin mezarı, onlardan birisinin yanında çünkü. Kendisi istemişti oraya gömülmeyi. Belki de bu yüzden, bilmiyorum, çok yakından tanıdığım ve delicesine özlediğim bir kokuydu. Ağacın derin çatlaklarla dolu yaşlı gövdesine dokundum sonra. Çok garip bir histi. Sanki annem bin yaşına kadar yaşamıştı da, yüzüne, yüzündeki çizgilere dokunuyordum. Sanki ben bin yaşına kadar yaşamıştım da bir zeytin ağacı kalmıştı, bir de ben. Başka kimse yoktu. Huzurlu olmam gerekirdi değil mi? Hayır. Hayatım

boyunca o kadar üzgün ve yalnız olduğum bir an hatırlamıyorum. Öylece durdum ve ağladım. Ağaçtan özür diledim. Defalarca kez, gözyaşları içinde, hıçkıra hıçkıra. Sonra kalktım ve elimdeki baltayı üst üste gövdesine sapladım. O ana kadar elimde bir balta olduğunu bile fark etmemiştim. Canının yandığını, sessiz çığlıklar attığını hissettim. Kanıyordu. Baltanın açtığı her yaradan oluk oluk kan fışkırıyordu. O kadar çok kanadı ki, giderek bataklığa dönüşen, yapış yapış bir kan denizin içinde kaldım. Yüzmeye çalışıyordum. Çırpınıyordum ama hiçbir işe yaramıyordu. 'Baltayı bırak' diyordu bir ses, 'boğulacaksın.' Ama bırakmadım. Baltaya sımsıkı sarıldım."

Gördüğü rüyanın hala etkisindeydi Fare. Başını önüne eğip sustu. Bir süre öyle sessizce durdular. Ardından Kahverengi Ayı, elini Fare'nin omzuna koydu ve "söylediklerinden hiçbir şey anlamadım ama inşallah bu gördüklerin hayra alamettir. Çünkü, bankaya girmeye karar verdiler" dedi.

Operasyon kararı, henüz on dakika önce verilmişti. Sadece iki gün içinde, yalnız İstanbul'da değil, memleketin her köşesinde yer yerinden oynamıştı. İşte bu yüzden birileri, bu deliliğin birkaç rehinenin hayatından daha fazlasına mal olacağını anlamış ve düğmeye basmıştı. "İçeriye giriyoruz" demişti birisi, ikinci kez. Gecenin karanlığında, mümkün olduğunca fazla insan uykudayken, bankadakiler ne olduğunu anlamadan bitmeliydi bu iş. Geri kalan her şey teferruattı. Hepsi halledilir, hepsi açıklanabilirdi nasıl olsa. Kalemi iş yapan birileri, ağzı iş yapan birileri söylesin diye ölecek olanlar için methiyeler düzmeye başlamıştı bile. Vatanseverlerdi onlar. Teröristlere karşı göğüslerini siper etmişler, canlarını feda etmişlerdi. Şehit olmuşlardı. Masada herkes

bir yerlere koştururken hiçbiri, bankaya siparişleri götüren genç kızın masanın altına yapıştırdığı basit vericiyi fark etmemişti. Masada konuşulan her şey, Kanarya'nın kocaman, sarı kafasının içindeki alıcıya gidiyordu. Birden dikilivermişti Kanarya; "içeriye girecekler!"

Şimdi Fare, Kahverengi Ayı'yla beraber rehinelerin yanına gelmişti. Rehinelerin büyük kısmı hâlâ uyuyordu. Kahverengi Ayı, gerektiğinde canlı yayına hazır olması için Hikmet'i uyandırırken Fare, telsizin mandalını indirdi; "müdürüm, orada mısın" dedi.

Küçücük bir odada, masanın üzerinde kavuşturduğu kollarını yastık yapmış uyuyordu Mustafa Yazdın. Yanı başındaki telsizden Fare'nin sesi duyuldu; "Mustafa müdürüm! Kime diyorum?" Birkaç kez daha ısrarla seslendi Fare. Mustafa Yazdın, sonunda başını kaldırdı, kan çanağı gibi olmuş gözlerini açtı ve sinirle telsizi eline aldı; "ne var?"

"Günaydın müdürüm. Hayırlı olsun demek istemiştim, operasyon yapıyormuşsunuz."

Mustafa Yazdın o an kendine geldi, kaşları çatıldı ve "ne operasyonu" diye sordu.

Emniyet müdürü telaşla, saniyeler içinde operasyon odasında aldı soluğu. "Durun" diye bağırdı, "bekleyin! Her ne yapıyorsanız haberleri var!"

Herkes şaşkınlıkla emniyet müdürüne bakarken, telsizde Fare'nin sitemkâr sesi duyuldu; "saatin kaç olduğunun farkında mısınız acaba? Bu saatte operasyon mu olurmuş? Küçük çocuk var burada, ayıp."

Fare'nin alaycı sözleri, operasyon masasına bomba gibi düştü. "Nereden öğrendiler" diye sordu birisi merakla. Başka birisi ayağa kalktı ve "aramızda bir köstebek var" dedi dehşet içinde. Herkes, yanındakine kuş-

kuyla bakmaya başladığı sırada Fare konuşmaya devam ediyordu; "ama tabii sizi anlayışla karşılıyorum, içeriye girmeyi, sahip olduğunuz her şeyi temelinden sarsan bu küçük depremi bir an önce bitirmeyi ve bizi ölü ya da diri ele geçirmeyi çok istiyorsunuz. Hatta o kadar çok istiyorsunuz ki bunun için birkaç rehinenin hayatını kaybetmesi sizin için kabul edilebilir bir kayıp. Neredeyse bir savaş gibi düşünüyorsunuz bunu. Mutlaka ölenler olacak. Arkalarından ağıtlar yakılacak, şiirler düzülecek, belki madalyalar takılacak. Ama bilmelisiniz ki sizi bekleyen tek sorun bu değil. Şişli'deki alışveriş merkezini biliyorsunuzdur. Hani şu Arapların da gözdesi olan, devasa bina. Önünde bir metro çıkışı var. Çıkışın hemen yanında da bir çöp kovası. Biliyorum, bu saatte kapalıdır. Hatta in cin top oynuyordur oralarda ama yine de işi şansa bırakmayın derim. Eğer yakınlarda birileri varsa, başlarına bir şey gelmesini istemem. Yarım saatiniz var."

Bankanın bulunduğu binanın çatısından sarkmış, girişin sağına soluna konuşlanmış özel tim askerlerinin telsizlerinden aynı anda aynı şey duyuldu; "bekleyin." Daha önce de benzer şekilde operasyon yapmak üzere olan askerler, ikinci kez durdular. Aynı sıralarda, dakikalar içerisinde, Fare'nin bahsettiği metro çıkışı şeritlerle kapatıldı. Hazırda bekletilen bomba imha ekibinden bir uzman, özel kıyafetini mümkün olduğu kadar hızla giydi ve çöp kovasına yaklaştı. İçine baktığında gördüğü şey hoşuna gitmemiş olacak ki ekiplerden biraz daha uzağa konuşlanmalarını istedi. Çöp kovasının içindeki bombanın üzerinde bir sayaç vardı ve on dakikadan geri saymaya devam ediyordu. Eğildi, kabloları hafifçe çekiştirdi. Sayacın etrafını kontrol etti ama bir şey bulamadı. İçgüdülerine güvenmek zorundaydı. Kab-

lolardan birini kesti, hiçbir şey olmadı. Sekiz dakika. Diğerini kesti, sayaç işlemeye devam ediyordu. Altı dakika. "Uzaklaş oradan" dedi bir ses telsizinden, "hemen uzaklaş!" Bomba imha uzmanı şansını sonuna kadar zorlamaya niyetliydi. Dinlemedi amirini ve bir kabloyu daha kesti. Üç dakika. İki, bir. Saniyeleri gören adam, ağır kıyafetiyle döndü ve koşmaya başladı. 3, 2... Adam kendini yere attı ve bir patlama sesi duyuldu. Bomba imha uzmanı olduğu yerde bir süre bekledi. Tek parça olup olmadığını, hatta yaşayıp yaşamadığını anlamaya çalıştı. Bir şey olmamıştı. Ölmemişti. Sıkı sıkı kapattığı gözlerini açtı ve gökyüzünden rengârenk konfetiler yağdığını gördü. Alışveriş merkezinin olduğu küçük meydanı aydınlatan büyük lambaların ışığında, parlak kâğıtlardan kesilmiş binlerce konfeti, gelin ve damadın geldiğini haber veriyor gibiydi.

Fare, operasyon masasındakilerin ve tabii ki Mustafa Yazdın'ın şaşkın bakışları arasında kahkaha atıyordu. "Nasıl, eğlenceli değil mi?" Derken şen kahkahaları bir anda kesildi ve sesi ciddileşti; "tahmin edersiniz ki bu sadece bir uyarı. Diğerleri, İstanbul'un kim bilir neresinde, hangi sokağında, hangi binasında, neredeydir acaba? Belki de park etmiş bir arabadadır. Belki başka bir çöp kovasındadır. Düşünün, elektrik direklerine, trafik ışıklarına, hemen her binada bulunan kofralara, ağaçların dallarına bile asılmış olabilir. Tabii siz gecenin bir vakti, kimseler yoktur, patlatırsanız patlatın diyor olabilirsiniz. Siz bizi sahipsiz zannettiniz herhalde. Bizim de dışarıda tanıdıklarımız var, merak etmeyin. Ayrıca, şu anda canlı yayına başlarsam ve bu söylediklerimi bilgisayarının başında uykusuz bekleyen birkaç kişiyle paylaşırsam ne olur tahmin edersiniz. Sabah olduğunda, işine gücüne gitmek için sokaklara dökülen

insanlar, her köşe başında onları bekleyen bir felaket olabileceği haberini nasıl karşılarlar acaba? Emin olun, hiç de iyi olmaz. Her şey durur. Hayat durur. Demem o ki, eğer bu bankaya biz istemeden girerseniz bütün İstanbul'da, tarihin en büyük şenliği yaşanacak. Üstelik bu sefer gökyüzünden yağan şey, konfeti olmayacak. Anlaşıldı mı müdürüm?" Sonra da emniyet müdürünün cevabını dahi beklemeden devam etti; "bu arada, aranızda bir köstebek olduğunu düşünüyorsunuzdur. Olabilir de, olmayabilir de. Artık siz karar verin."

Mustafa Yazdın, elindeki telsizi yere atıp üzerinde tepinmemek için kendini zor tutuyordu. Dişlerini gıcırdatarak arkasına döndüğünde, masadaki herkesin gözlerini ona dikmiş olduğunu gördü. Tabii ya diye düşündü, telsiz bende ya, bu dalkavuklar operasyon haberini benim uçurduğumu düşünüyorlar. "Düşünün" dedi içinden. Kırk yıldır polisim ben. Hayatımı adadım bu işe. Sanki aklından geçenleri duymuş gibi bir anda masaya döndü herkes. Ama şüphe, ruhu kemirmeye başlamıştı artık. İstihbarattan gelen adam telefonda, hastanedeki Kerem Tarsuslu'nun durumunu sorduğu anda, odadan çıkmak üzere olan Mustafa Yazdın dikkat kesildi. Tamamen unutmuştu onu. Döndü ve "nasılmış durumu" diye sordu. İstihbarat görevlisinin de gözlerinden şüphe okunuyordu; "ameliyattan çıkmış. Sorgulamak için kendisine gelmesini bekliyoruz" dedi ve önüne döndü. Mustafa Yazdın, hafifçe başını salladı, "iyi" dedi ve odadan çıktı.

Bu Kerem Tarsuslu denen herif, bağıra çağıra onun hakkında çok fazla şey bildiğini söylemişti. Ne biliyordu? Bildiğini söyler miydi? Hayatı boyunca bu kadar çaresiz, bu kadar köşeye sıkışmış hissetmemişti kendini. İki gündür, koca kulaklı dangalak bir fare onunla dalga geçiyordu. Şimdi de, gurur dolu geçmişinin üze-

rinde kara bir gölge gibi duran bu Kerem meselesi çıkmıştı. Bir şeyler yapmalıydı. Tuvalete gitti. Telefonunu çıkardı ve birini aradı. Uzun uzun çaldı telefon. Karşısındaki sonunda açtığında kısa kesti Mustafa Yazdın; "başlatma saatinden şimdi! Sana işim düştü."

Birkaç saat sonra, yorgun ve uykusuz şehrin üstüne güneş doğdu. Önceki gecenin kalıntılarını temizlemeye çalışan çöpçüleri aydınlattı önce. İstanbul, savaştan çıkmış gibiydi. Biber gazı kapsülleri, sökülmüş kaldırım taşları, dükkânların kırılan camları, araba lastikleri ve akla hayale gelmeyecek bin türlü ıvır zıvır, çöpçüler tarafından belediyelerin kamyonetlerine yükleniyordu. Meydanlarda çalışanlar, "belki biz de bir birkaç kuruş buluruz" diye sabırla her köşeye bakıyordu. Gece boyunca süren kaçma kovalamacadan yorgun düşmüş çevik kuvvet polisleri, otobüslerin içinde huzursuz bir uykudaydılar. Çok geçmeden, Taksim Meydanı hariç bütün meydanlar ve sokaklar, işine, okuluna gitmek üzere yola çıkan bir insan kalabalığıyla doldu. Hayat, olağan akışına dönmeye zorluyordu insanları. Geç kalma diyordu kafadaki sesler, dersini kaçırma, dükkânını aç, alışverişini yap, yemeği hazırla, çocuğun altını değiştir, faturanın son günü bugün, unutma. Ama o susmayan fısıltılar ne derse desin, her günkü gibi değildi. Havada başka bir şey vardı. Görülmeyen, kokusu olmayan bir şey. Otobüslerde kimse konuşmuyordu. Konuşanların da tek konusu banka soygunu ve arkasından olanlardı. Çoğunluğun ilgisi, her zamanki gibi ellerindeki cep telefonlarındaydı. Milyonlarca küçük ekranda "herkese günaydın" diyordu Mickey Mouse neşeyle; "sürprizlerle dolu bir güne daha hazır mısınız?"

Bankada rehineler, biraz önce Sabit'in çalıştığı büfeden getirtilen tostlardan oluşan kahvaltılarını edi-

yorlardı. Dünden beri inat ederek ağzına tek lokma koymamış olanlar dahi, artık bir şeyler yemek zorunda olduklarının farkındaydı. Tostlar yenildi, Fare'nin özel ricasıyla taze sıkılmış portakal suları içildi. Sonunda Ördek geldi, banka müdiresi Ceyda Matruşka'ya elini uzattı, "sıra sizde Ceyda hanım. Lütfen, bizimle gelin" dedi. "Bütün parayı aldınız zaten" dedi Ceyda, "benden daha ne istiyorsunuz?" Kahverengi Ayı gelip, elindeki silahı ona doğru sallayınca Ceyda Matruşka, Ördek'in elini tuttu, ayağa kalktı ve başına neler geleceğini düşünerek, endişeyle Kahverengi Ayı ve Ördek'le beraber içeriye gitti.

Üçü birden Ceyda'nın ofisine girdiler. Ördek, koltuğu çekti ve "oturun" dedi. Ceyda, süklüm püklüm yerine oturunca da "bilgisayarı açın" diye devam etti. Ceyda uzandı ve bilgisayarın düğmesine dokundu. Sessizce açılan monitörün ortasında bir şifre ekranı belirdi. "E hadi ama Ceyda Hanım, biraz acele edin" dedi Ördek. Ceyda şifreyi girdi. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz bilmiyorum ama buradan yapabileceklerim çok fazla değil." Ördek ve Kahverengi Ayı kıkırdadılar bir süre. Sonunda Kahverengi Ayı, Ceyda'ya eğildi ve sinirli bir ses tonuyla "bizi çok küçümsüyorsunuz Ceyda Hanım. Pek çok saygıdeğer ve tabii ki zengin yatırımcının hesabını sizin kontrol ettiğinizi biliyoruz. Şimdi lütfen, yatırım sayfanızı açın." Ceyda, başına gelecekleri anlamıştı. "Bunu yapamam" diyerek masadan uzaklaştı. Bu cevabı bekleyen Ördek derin bir nefes aldı, masanın üzerinde, bilgisayarın hemen yanında duran çerçeveyi alıp baktı. "Oğlunuz değil mi?" Fotoğrafı gören Ceyda'nın içinde bir endişe dalgası bir anda kabardı. Ördek sakin bir ses tonuyla devam etti; "Emre. Güzel isim. Altı yaş da çok güzel ve önemli bir yaş."

Ceyda nefes dahi alamadan Ördek'e ve Emre'yle beraber gülümsedikleri fotoğrafa bakakaldı. Ördek devam etti konuşmaya; "önümüzdeki yıl ilkokula başlayacak. Özel bir okula. Hani şu meşhur Finlandiya sistemiyle eğitim yapan okul var ya, orası." Ceyda'nın elleri titriyor, yaşadığı korku gözlerinden okunuyordu. "Legoyu çok seviyor. Tabii ya, babası ne diyordu; 'o saçma sapan bilgisayar oyunlarını oynayacağına legoyla oynasın.' Ah, pardon ya, siz boşanmıştınız değil mi? Ne olmuştu? Hah! Babasıyla arabadaydılar. Siz yoktunuz, her zamanki gibi işteydiniz. Adamın telefonu çalmış, ona bakayım derken önündeki kamyoneti görememiş ve çarpmıştı. Emre arkada oturuyordu ama salak babası, siz böyle diyordunuz diye söylüyorum, çocuk koltuğunun emniyet kemerini bağlamamıştı. Emrecik arkadan fırlamış, konsola çarpmış ve kolunu kırmıştı. Allahtan araba yavaş gidiyordu. Yoksa maazallah, daha kötü şeyler de olabilirdi. Hastanede kocanızla yaptığınız kavga evlere şenlikti ama. Neyse, birbirini gerçekten sevmeyen iki insan için ufacık bir kıvılcım dahi yeter. Sonra ne olmuştu? Kocanızı ihmalkârlıkla suçlayıp çocuğun velayetini de almıştınız."

Bir damla yaş, Ceyda'nın yanağından süzülerek düştü; "siz bunları nereden biliyorsunuz?" Ördek'in sakinliği, Ceyda'nın korkusunu artırıyor, panik dalgasının vücudunun her zerresine hücum etmesinden başka bir işe yaramıyordu; "biz, sizin hakkınızda, tahmin edemeyeceğiniz kadar çok şey biliyoruz Ceyda Hanım. Her gün milyonlarca lirayı parmağınızın ucunda kontrol ettiğinizi, müşterilerinizi birçoğunun kara para aklama peşinde olan tehlikeli adamlar olduğunu da. Tabii ki sizin de büyük günahlarla kazanılan bu paraları aklamada onlara nasıl yardımcı olduğunuzu da biliyoruz.

Asıl önemli olan, siz şu anda çocuğunuzun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Babam yanındadır. Bakıcı da vardı. Onlarla, herhalde" diye titreyen bir sesle konuştu Ceyda.

"İki ay önce tanımadığınız insanların referansıyla işe aldığınız Moldovalı bir kadına güveniyorsunuz yani."

Ceyda ağlamaya başladı. Panik atak geçirmek üzereydi. "Lütfen, ne olur, çocuğuma bir şey yapmayın" diyebildi. Kahverengi Ayı, Ceyda'nın koltuğunu masaya doğru hafifçe ittirdi ve bilgisayar monitörünü işaret etti. Gözyaşlarını elinin tersiyle silen Ceyda, klavyeye uzanıp şifreyi girdi ve yüzlerce yatırımcının hesap bilgisi ekranda göründü. Ceyda, dağılmış saçlarını at kuyruğu yaptı, Ördek'e döndü; "şimdi ne yapacağım" diye sordu.

Ördek, Ceyda'nın önüne, hesap numaralarından oluşan uzun bir liste koydu; "burada yapacağın transferlerin miktarı ve karşılarında da hesap numaraları yazıyor. Önce işaretli olanların transferini yapacaksın. Sonra bir yarım saat kadar bekleyeceksin. Ardından diğer hesaplara başlarsın. Hata yapmasan iyi edersin."

Ceyda, bir önündeki kâğıda, bir de Ördek'in masadaki yerine koyduğu fotoğrafta neşeyle gülümseyen oğluna baktı. Bütün bunlar bittiğinde başına gelecekleri az buçuk tahmin ediyordu. "Bitti" diye düşünüyordu, "benim için yolun sonu geldi." Ne olursa olsun, kendisi her şeyi göğüslemeye hazırdı, yeter ki oğluna bir şey olmasın.

Ceyda'nın parmakları tuşlar üzerinde hızla gidip gelmeye başladığı sırada Kahverengi Ayı, Ördek'i sertçe kolundan çekip odanın bir köşesine götürdü. Bir gözü Ceyda'da olduğu halde sesini kısarak, "bu Emre meselesini neden bu kadar abarttın" diye çıkıştı sertçe. "Başka türlü ikna olmayacağını düşündüm, ne yapsay-

dım" diye cevap verdi Ördek. Kahverengi Ayı da farkındaydı durumun ama gözyaşlarına boğulan, oğlunun başına bir şey gelecek diye üzülen Ceyda'ya da kıyamıyordu bir türlü; "ne kadar korktuğunu görmedin mi? Bir insan evladıyla bu kadar korkutulur mu?" Bu sefer de Ördek çıkıştı Kahverengi Ayı'ya; "eğer bütün bunları yapmasaydık neler olacağını sen de pekâlâ biliyorsun. Asıl o zaman oğlunu bir daha göremezdi. Bırak da biraz olsun yaptıklarının pişmanlığını yaşasın" dedi ve Ceyda'nın yanına döndü.

Arkadaşının haklı olduğunu biliyordu Kahverengi Ayı. Onu, Ceyda'yı, biricik kızını bu cendereden kurtarmanın tek yolu buydu.

Altı ay önce, kızının kara para akladığından ve yakın bir gelecekte Batman olup banka soyacağından habersizdi **Cihangir Matruşka**. 68 yaşındaydı ve uzun zamandır bağırsak kanseri tedavisi görüyordu. O da kızı gibi bankacıydı. Merkez Bankası'ndan emekli olalı uzun zaman olmuştu ama hiçbir zaman kızı kadar başarılı olamamıştı. Ne de olsa sakıncalı biriydi yetkililerin gözünde. Sendika diye bağırıp çağıran, sürekli mesai arkadaşlarının kafasını bulandıran, en ufak bir problemde en çok sesi çıkan, çıbanın başı hep o olurdu. Bu yüzden de hak ettiği terfiyi bir türlü alamamıştı. Ama kızı, o başkaydı işte. Daha ilkokuldan başlayarak, hayatının her adımında onunla gurur duymuştu. Kocasına karşı dimdik duruşundan, işindeki başarısından, kısa zamanda kariyer basamaklarını üçer beşer atlamasından fazlasıyla memnundu. Üstelik, karısını kaybettikten sonra yeniden hayata bağlanmasını sağlayan bir de hediye vermişti ona; torunu Emre'yi. Evet, evlendiği adam pek sağlam pabuç değildi ama her insanın hata yapma hakkı vardır değil mi? Zaten o hatadan da çok geç

olmadan dönmüştü. Ceyda boşandıktan sonra, oturdukları rezidansı soğuk bir otel odasına benzetmesine rağmen, torunu Emre yüzünden koşar adım yanlarına taşınmıştı. Ceyda gece gündüz çalışıyor, o da torunuyla legodan şatolar inşa ediyor, karnını doyuruyor, sonra da elinden tutup İstanbul'u gezdiriyordu. Pek severdi Evliya Çelebi gibi İstanbul üzerine hikâyeler anlatmayı. Söylediklerini anlayıp anlamadığını düşünmeden, Ayasofya'nın altındaki tünellerden, kendi yaptığı kanatlarıyla Galata Kulesi'nden Üsküdar'a kadar uçan Hezarfen'in sonradan yaptığı roketle ayak kadar gittiğini keyifle anlatırdı. Hayatının son demini yaşayan bir insan başka ne isterdi ki? Huzurluydu Cihangir Matruşka. Ta ki o güne kadar.

Sabah erkenden hastaneye gitmiş, tedavisinin iyi gitmediğini öğrenmişti. Kanser yavaş yavaş ama sinsice ele geçiriyordu vücudunu. Üç kez ameliyat olan ama faydasını görmeyen Cihangir Bey'in artık daha agresif bir tedavi sürecine girmesi gerekiyordu. Uzun sürecek ve sonunda ne olacağı belli olmayan bu tedavi Cihangir Matruşka'nın sosyal hayatından fedakârlık etmesi demekti. Kızından, torunundan uzak kalacaktı. 68 yaşındaydı ve onca uğraşa rağmen bir kez girdiği hastaneden hiç çıkamayabilirdi. Tıpkı rahmetli babası ve amcası gibi. İçine düştüğü derin kederle gidip Emre'yi anaokulundan alıp parka götürmüş, yaşıtlarıyla neşeyle oynayan torununu izlerken ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Kızına söylese, onu tedavi için zorlayacaktı. Emindi bundan. Birikiminin büyük kısmını nafile bir çaba için harcayacak, sonunda da eline üzüntüden başka bir şey geçmeyecekti. "Yok" demişti kendi kendine, "söylemeyeceğim." Derken bir ses duyulmuştu; "efendim? Bir şey mi dediniz?"

Rüyadan uyanır gibi dönüp sesin geldiği yöne bakmıştı Cihangir Matruşka. Yanındaki bankta, elinde gazetesiyle oturan, aşağı yukarı onun yaşlarındaki bir adam soru dolu bakışlarla ona bakıyordu. Cihangir Bey utanarak gülümsemişti; "yok yok, kendi kendime konuşuyordum. Size demedim. Ama şimdi ben böyle deyince de deliymişim gibi oldu, yok, deli de değilim." Zeki bakışlı adam, yüzünde hafif bir gülümsemeyle gazetesini katlamış, kalkıp yanına oturmak için izin istemişti. "Estağfurullah, buyurun" demişti Cihangir.

Adam yanına oturup elini uzatmıştı; "merhaba, adım Mehmet Samim Altun."

"Ben de Cihangir Matruşka. Dur, sen sormadan söyleyeyim, yani şu matruşka olayı. Hepsi Kırım'da savaşmış büyük dedemin başının altından çıkmış. Çok hoşuna gitmiş bu matruşkalar; 'açıyorsun, bir tane daha, açıyorsun, başka bir tane daha' demiş büyük nineme. 'Aynı insan gibi, tanıdıkça yeni yüzlerini görüyorsun. Acıda başka biri oluyor, sevinçte başka biri, varlıkta başka, yoklukta başka. Ömür boyu sürüyor bu, sonra kendinin dahi kim olduğunu bilemeden ölüp gidiyorsun.' Bizi anlatan başka bir şey yok diye soyadımızı Matruşka koymuş sonra."

İkisi de karşılıklı gülmüşlerdi. Sonra da çocuklardan, geçen ve kalan zamandan, gemilerden, memlekettten ve sair ne varsa onun hakkında güle oynaya konuşmuşlardı. Derken, her sohbette olduğu gibi bir sessizlik olmuştu aralarında. Yalnızca parkta oynayan çocukların neşeli çığlıkları duyuluyordu. İşte o anda gökyüzüne bakıp derin bir iç çekmişti Mehmet Samim Altun ve "ben de ölüyorum" demişti. Anlamamıştı ilk önce Cihangir. "Diyorum ki" diye devam etmişti Samim, "senin gibi ben de hastayım. Onulmaz, geri dönülmez

derecede hem de." Öyle kalmıştı Cihangir. "Uzun zamandır bir şeyler düşünüyorum, ölmeden önce bir tohum atmalıyım diyorum toprağa. Ben yokken yeşermeli, büyümeli."

"Ne yapacaksın? Ağaç mı dikeceksin? Hatıra ormanı filan mı?"

"Yok" demişti Mehmet Samim, "öyle değil. Çok daha büyük bir şey. Belki sen de benimle gelirsin diye düşünüyordum."

Ağzı beş karış açık dinliyordu Cihangir, "anladıysam Arap olayım. Ya sen üniversitede hocayım demiştin değil mi? Hocam, ben düz bir adamım, bankacıyım ya, anla işte. Benim anlayacağım gibi anlatsana sen şunu."

Mehmet Samim cevap vermek yerine çantasını almış ve içinden bir zarf çıkartıp uzatmıştı Cihangir'e. "Ne bu" diye sormuştu Cihangir. Mehmet Samim durup durup, "kızınla ilgili" deyince taş kesilmişti Cihangir Matruşka; "kızımla mı? Ne diyorsun sen? Ne var bu zarfın içinde?" Mehmet Samim, yaylı bir atın üzerinde sallanan Emre'yi başıyla işaret etmiş, "torununun ileride annesinin yaptıklarına bakıp gurur duymayacağı şeyler."

Titreyen elleriyle, neredeyse kendisiyle savaşarak, yırtarcasına açmıştı zarfı Cihangir. Zarftan Ceyda'nın birtakım adamlarla farklı yerlerde fotoğrafları ve Ceyda'nın kontrol ettiği hesapların uzun yıllara yayılan dökümleri vardı. Sinirleniyordu Cihangir; "bu ne demek oluyor? Bunlar kim? Bu dökümler ne demek? Sadede gelsene be adam!"

Mehmet Samim, sinirden köpüren Cihangir'e bakmış ve "o adamlar, hani şu dizilerde öve öve başımıza çıkardıkları suç patronları. O hesaplar da, kızının, işte o adamların kanlı paralarını nasıl akladığını gösteren belgeler."

Cihangir aptallaşmıştı artık; "kızım yapmaz öyle şeyler. Bak, kimsin nesin bilmiyorum ama al şu zarfını, nerene sokuyorsan sok çek git işine."

Mehmet Samim zarfı almış, güzelce katlayıp bankın üzerine koyup ayağa kalkmıştı. "Sinirlenmeni anlıyorum ama kızın çok büyük tehlikede Cihangir Bey. Onu kurtarmak da sana kalmış. Yapacağın şeyi, hem torunun hem de kızının geleceği için son bir hediye gibi düşün. Zarfın içinde telefon numaram var. Bu arada, kızına ya da bir başkasına bundan bahsetme. Emin ol daha kötü olur" demiş, Cihangir'in şaşkın bakışları arasında ağır adımlarla uzaklaşmıştı.

Apar topar torununun elinden tutup kapanmasına yakın Taksim Meydanı'ndaki bankaya gitmişti Cihangir Matruşka. Bankadaki herkes müdirelerinin emekli bankacı babasını tanıyordu. Güvenlik görevlisi Yusuf'un, elinde birtakım belgelerle içeriden gelen Yeşim'in ve diğerlerinin selamlarına karşılık vermemiş, doğruca kızının odasına gitmişti. Emre'yi banka hizmetlisi Fatma'ya emanet edip, sert adımlarla kızının odasına dalmış, kapıyı kapatıp karşısına oturmuştu.

Şaşkınlıkla babasını izleyen Ceyda, babasının haline önce bir anlam verememişti. "Hayırdır baba? Emre nerede?"

"Fatma'nın yanında" dedikten sonra, ne diyeceğini bilememiş, daha doğrusu bir şey demeli mi, yoksa susup oturmalı mı diye öyle nişan almış pozisyonda kalmıştı Cihangir.

"Sen bir şeye sinirlenmişsin, biliyorum bu bakışları. Ne oldu? Emre bir yaramazlık mı yaptı yoksa?"

"Yok" demişti Cihangir, "düzgün düzgün arkadaşlarıyla oynadı."

"Yerinde duramıyorsun baba, burnundan soluyorsun Allah aşkına ne oldu?"

Elindeki zarfı sıkıca tutmuş, dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri zar zor tutmuştu. "Ya o adam haklıysa. Ya daha kötü olursa" diye düşünüyor, içine düşmüş kurtlar, ne bulduysa kemiriyordu. "Kızım" demişti Cihangir. Ceyda merakla bekliyordu. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Ne gibi bir şey baba?"

"Şey gibi. Yani, şey." Öylece kalmıştı sonra. Sabırsızlanan Ceyda saatine bakmış ve "baba, bak bir saat daha işim var. Sana bir şey olmuş. Şu işimi bitireyim sonra beraber eve gideriz. Ne olduysa bana sakin sakin anlatırsın" demişti.

Ceyda'nın dediği gibi eve beraber gitmişler, kızının her zaman aynı yerden sipariş ettiği sağlıklı akşam yemeklerini yemişlerdi. Ardından Ceyda, oğluna uyuyana kadar kitap okumuştu. Emre'yle son zamanlardaki yegâne ilişkisi buydu. Emre'yi yatırdıktan sonra bir süre meditasyon yapmış, sonra da envai çeşit bitkiyi harmanlayarak yaptığı çayını demlemişti. Sonunda, kanepede düşüncelere dalmış babasının yanına oturmuş, sakince bitki çayını yudumlayarak; "evet baba, dinliyorum" demişti, "anlat bakalım."

Cihangir düşünüp taşınmış, sonra da "yok bir şey" demişti.

"Ne demek yok bir şey?"

"Yok bir şey kızım. Parkta adamın biri sinirlendirdi beni de, o yüzden öyleydim. Valla, yok bir şey."

Ceyda söylenerek kalkmıştı; "baba hiç kusura bakma ama yaşlandıkça anneme benziyorsun. Ağzından kerpetenle laf alıyoruz. Neyse, konuşmak istersen ben içerideyim, biraz çalışacağım" deyip odasına gitmişti.

Bütün gece uyumamıştı Cihangir. Gecenin bir yarısı kalkmış, Emre'nin üstünü örtüp saatlerce torununu

seyretmişti. Altı yaşına daha yeni girmişti. Büyüdükçe güzelleşiyordu. Yatağının yanındaki kanepede, anaokulunda resim yaparken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafta, arkadaşları harıl harıl çalışıp, rengârenk gökkuşakları, kelebekler, ağaçlar, uçaklar ve arabalar çizerken o kâğıdı almış, rulo haline getirip kendisine bir dürbün yapmıştı. Sadece kendisinin gördüğü bir yere bakıyordu. Fotoğrafı görür görmez "işte" demişti Cihangir, "benim torunum büyük adam olacak." Olacak mıydı gerçekten? Daha şimdiden parlak zekâsıyla kendisine hayran bırakan bu çocuk, annesinin günahlarını öğrendiğinde ne yapacaktı? Sıkıntıyla kalktı ve çıktı odadan Cihangir. Koridorun sonunda, Kızının odasının kapısı aralıktı. Sessizce aralayıp içeriye baktı. "Ramses gibi uyuyorsun" derdi kızına. Yine öyleydi. Göz bantlarını takmış, ellerini göğsünde buluşturmuş, çoktan derin uykusuna dalıp gitmişti Ceyda. Yanındaki telefonundan hafif bir meditasyon müziği duyuluyordu. Müziği kapatıp başucuna oturmuş, incecik dudakları, kemikli burnuyla fazlasıyla annesine benzeyen kızına dalıp gitmişti. "Keşke annen burada olsaydı" diye düşünmüştü, "sen bilmezsin ama benim aklım oydu. Ben hep yüreğimle yol aldım, yelkenimi hep o düzeltti."

Ama yoktu artık. Koşuyolu'ndaki bahçeli evlerinde, son yıllarını yataktan çıkamadan geçirmişti kadıncağız. Ölüp gidince de Cihangir evi satmaya kıyamamış, bir bavula doldurduğu üç beş öteberisiyle kapıyı çekip çıkmış ve kızının yanına taşınmıştı. İç çekerek kalkmış, ayaklarını sürüyerek mutfağa gitmişti Cihangir Matruşka. Kızının "antika" dediği kapaklı cep telefonunu eline almıştı. Sonra da zarfı açmış, bütün belgelerin ve fotoğrafların üstüne iğnelenmiş telefon numarasına bakmıştı. Saatlerce, numarayı tuşlamış, sonra vazgeçmiş, anlam-

sızca dolabı karıştırmış, dünün gazetelerine göz atmış, sonra tekrar numarayı tuşlamış ve yine vazgeçmişti. Bu rutin gün ağarıncaya kadar sürmüştü. Vapur düdüklerini duyunca balkona çıkmış, sabahın ayazında ciğerlerini yakan soğuk havayı içine çekmişti. "Ne yapmalıyım" diye sormuştu karısına, "bir şey söyle."

O sırada bir güvercin gelip balkonun pervazına konmuştu. Karısı çok severdi güvercinleri. "Eskiler, bu kuşların ölüp giden sevdiklerinin ruhunu taşıdığına inanırmış" derdi. Sırf bu yüzden, gelen hiçbir güvercini geri çevirmezdi karısı. Cihangir de öyle yapmıştı. Gidip bir avuç bulgur almış, acıkmış olan kuş bulgurları gagalarken cep telefonunu tekrar eline almış ve zarftaki numarayı aramıştı. Tam vazgeçeceği sırada karşıdan Mehmet Samim'in uykulu sesi duyulmuştu; "alo."

"Uyuyamadım" demişti Cihangir, "bu gidişle de uyuyamayacağım. Ne yapmam gerekiyor?"

Ertesi gün, penceresi olmayan, mahzen gibi bir yerde Mehmet Samim'in ve Aslan Serdar'ın karşısında oturuyordu Cihangir. Anlattıkları her şeyi sonuna kadar dinlemişti. "Bütün bunları biz mi yapacağız yani? Banka emeklisiyim yahu ben." demişti inanamayarak.

"Ben de üniversitede hocayım unuttun mu" diye cevap vermişti Mehmet Samim, "Serdar da dayak yemekten tutar tarafı kalmamış eski bir dublör."

Cihangir durmuş durmuş, sonra da "ben de onu diyorum ya" diyerek kahkahalara boğulmuştu. Onun bu şen kahkahalarına Mehmet Samim ve Serdar Serdar da katılmışlar, üç hastalıklı ihtiyar, İstanbul mu değil mi belli bile olmayan bir dağ başında, karanlık bir mahzende, gözlerinden yaş gelene kadar gülmüşlerdi. Ardından Mehmet Samim, Cihangir'e kostümünü uzatmıştı, "sen artık bir ayısın. Bir dene de ölçüne göre düzelteyim."

"Ayı mı" diye sormuştu gülerek Cihangir, "hayatta giymem ben onu."

Oysa şimdi, o rahatsız edici ayı kostümünün içindeydi ve Mehmet Samim ne dediyse bir bir çıktığına birinci elden şahit oluyordu. Olan biten bir mucizeydi ona göre. Buralara kadar geleceklerini düşünmemişti bile. Mutlaka bir terslik çıkacak, banka kapısına varamadan ya vazgeçecekler ya da hepsini, lunaparktaki balonlar gibi saniyeler içinde vurup patlatacaklardı. Pat! Pat! Ama buradaydı. Hayatı boyunca tek bir taşı bile yerinden oynatamamıştı ama şimdi, dünyayı silkeleyip fazlalıklarını atabilecek kadar güçlü hissediyordu kendisini. Ayı kostümü giymiş çelimsiz bir ihtiyar değildi artık, gerçekten yavrusunu korumak için her şeyi yapabilecek tehlikeli bir ayıydı. Göğsünü şişirerek döndü ve kızına baktı. Kızını kurtaracaktı.

Karşısında dikilmiş ona bakan Kahverengi Ayı'nın babası olduğunu bilmeyen Ceyda, Ördek'in verdiği listedeki hesap numaralarına para transferlerini yapıyordu. "Bu biraz uzun sürecek, çok fazla hesap var" dedi Ceyda. "Sorun değil" diye yanıtladı Ördek, "biz bekleriz, vaktimiz çok." Derin bir nefes alan banka müdiresi, sonraki hesaba yirmi bin, bir diğerine on beş bin gönderiyordu. Milyonlarca liranın toplandığı hesaplar hızla eriyordu.

Aynı anda Fare, canlı yayındaydı. "Size bir şey sormak istiyorum" dedi kameraya yaklaşıp, "bizi neden izliyorsunuz?" Sanki birileri cevap verecekmiş gibi bir an bekledikten sonra Kanarya'ya döndü ve "son baktığımızda kaç kişiydik?" diye sordu. Sorusunu kendisi cevapladı; "altmış altı milyon. Vay be! Durmadan da artıyor." Ardından cebinden bir kâğıt çıkardı ve okudu, "rekor, Hintli bir müzik kanalındaymış. Bu Hintliler çok

acayip. Abone sayısı 100 milyonun üzerinde. Ama emin olun bu hızla gidersek birkaç gün içinde onları da geçeriz. Ama yine de aklıma takılıp duruyor; bu kadar insan neden bizi izliyor? Neden? Ne bekliyorsunuz? Birilerinin öldüğünü mü görmek istiyorsunuz? Merak mı ediyorsunuz, sonunda ne olacak diye? Bizim kim olduğumuzu mu öğrenmek istiyorsunuz? Belki de önce hangisi ölecek diye aranızda iddiaya giriyorsunuzdur. Hepsi olabilir tabii. Ama bence cevap bunlar değil. Hepiniz, altmış altı milyon kişinin hepsi, tek tek, artık bir şeyler değişsin istiyorsunuz. Nasıl olursa olsun, değişsin, yeter ki farklı bir şey olsun. Eh tabii, bu konuyu biraz açmak lazım. Hah, buldum. Size de şöyle bir his gelir mi zaman zaman; hani başınıza olağanüstü bir şey gelecekmiş gibi. Sabah uyandığımda, her gün yaptığım o sıkıcı şeyleri yapmak zorunda kalmayayım gibi. Mesela savaş çıkmış olsun, elime silahı alayım topraklarımı, evimi savunayım diye hayal etmiş olabilirsiniz. Belki de dünyaya devasa bir göktaşı düşsün veya uzaylılar dünyaya saldırmış olsun. Biz, geride kalan bir avuç insan, insanlığın tek umudu olalım. Böylece sıradan her şey, bütün sorumluluklar havaya karışır. Borcunuz varsa, artık ödemek zorunda değilsiniz. İşe gitmek zorunda değilsiniz. 'Abarttın sen de' diyenler vardır mutlaka aranızda ama bu böyledir. Doğduğunuzdan beri, sizi özel kılacak, yaşamınıza anlam katacak bir şey olsun diye beklersiniz. Her şey, her gün, her gece, her sokak, her fabrika, her film, her şarkı, iki gün geçtikten sonra bütün sevgililer, herkes o kadar benziyor ki birbirine, içten içe değişsin istiyorsunuz. Birileri gelsin, altımızdan sandalyeyi çeksin, sert betona kıç üstü oturalım diyorsunuz. Her gün aynı sabaha uyanmaktan yoruldum diye düşünüyorsunuz. Bir şey olsun ve bir kahraman,

deli divane olunan çılgın bir âşık, inanılmaz bir dansçı, attığını vuran ve yıkılmayan bir savaşçı, yüzbinlerin hayranlıkla eşlik ettiği billur bir sesim olsun istiyorsunuz."

Burada bir süre sustu Fare. Sanki, seyircilerin tepkisini bekleyen bir talk şovcu gibi durdu. Sonra döndü ve sakin bir sesle; "ama öyle bir şey olmayacak" dedi. "Bu soygun, bu hayatınıza renk katan, kimilerini sinirlendiren, kiminizi eğlendiren, hatta bazılarınıza para da kazandıran bu çılgınlık elbette bitecek. Spoiler vermeyeceğim elbette ama bunun da bir sonu var. Burada sonsuza kadar kalacağımızı düşünmüyorsunuzdur umarım. Önemli olan, sonra ne olacağı. Bize değil, size. Önemli olan, sonrasında nasıl birisi olacağınız. Hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirsiniz. Sabah kalkar, elinizi yüzünüzü yıkar, dişlerinizi fırçalar ve kalabalığa karışırsınız. Sevgili altmışaltı milyon kişi, anladınız belki ama söyleyeyim, buradan tek bir sonuç çıkıyor; siz değiştirmediğiniz sürece, hiçbir şey değişmez. Yeryüzünde yaşanan bütün büyük olayları hatırlayın; milyonlarca insanı öldüren savaşları, salgın hastalıkları, felaketleri. Bunların bir kısmını, sıcak evinizde oturup, tıpkı şimdi bizi izlediğiniz gibi izlemediniz mi? Peki ne değişti? Siz değiştiniz mi? Bir arkadaşım, matruşkayla ilgili bir metafor yapmıştı zamanında; tıpkı insanoğlu gibi demişti, açıyorsun bir tane daha, açıyorsun içinden başka bir tane daha. Bambaşka, bilmediğin yüzlerini görüyorsun insanın. Acıda başka biri oluyor, sevinçte bambaşka. Sonra da kendinin dahi kim olduğunu öğrenemeden ölüp gidiyorsun. Şimdi, önce ilk ve en büyük matruşkayı çıkartın. Herkesin sizi tanıdığı insanı yani, çıkartın ve bir kenara koyun. Sonra da dönün, aynada kendinize bakın ve şunu sorun; şimdi ben

kimim? Emin olun, her şey bu soruyla başlayacak." O sırada içeriden gelen Kahverengi Ayı, başıyla ufak bir 'tamam' işareti yaptı. Fare, söylediklerinin yarattığı atmosferi dağıtmak ister gibi birden neşelendi; "gelelim bugünkü sürprizimize! Sürpriz büyük. O kadar büyük ki, bu sefer sadece İstanbul değil, tüm Türkiye bizi can kulağıyla dinlesin. Şşt, sessizlik. Dinliyorsunuz değil mi? Aferin size. Çoğunuzun bankada hesabı vardır değil mi? Eh, hesabınız varsa, bir banka kartınız da vardır mutlaka. Şimdi sıkı durun, yok yok, durmayın, neredeyseniz hemen çıkın ve en yakın banka ATM'sine koşturun. Çünkü, aranızdan rasgele seçilmiş şanslı binlerce insanın hesabına, şu anda, çam sakızı çoban armağanı birkaç bin liracık para havale edildi. Hadi ne duruyorsunuz? Belki de o şanslı kişi sizsiniz!"

Fare'nin son sözleriyle beraber, Hakkari'den Edirne'ye kadar, sadece büyük şehirlerde değil, kasabalarda ve ücra köylerde dahi sokaklar bir anda insan seliyle doldu. Her sokaktan, her caddeden koşarak gelen insanlar, ATM'lerin ve bankaların önünde birikiyordu. Sıkı sıkıya banka kartlarını tutan genç, yaşlı, kadın, erkek yüzbinlerce insan, önceleri sakin kalarak sıraya girmeye çalıştı. Sonra bazı bankaların ATM'lerini devre dışı bıraktığının duyulmasıyla beraber, önceki gece olanlardan çok daha büyük bir şiddet gösterisi sergilenmeye başladı. Dakikalar içerisinde gerçekleşen bu çılgınlığa, polisler müdahale etmekte geç kaldılar. Bankaların ATM'lerini devre dışı bırakıp kapılarını kilitlemesi, önlerinde yığılan kalabalığı daha da öfkelendirmekten başka bir işe yaramadı.

Fare ve arkadaşları, bankadaki televizyondan haber kanallarının canlı yayınladığı olayları izliyorlardı. Olan biten, devasa bir ringde, binlerce insanın Amerikan

güreşi yapması gibiydi. Kanarya, Fare'nin yanına yaklaştı ve "ne kadar para canlısı bir milletmişiz biz abi. Şuna bak. Rezillik resmen" dedi.

Hafifçe kıkırdadı Fare; "bunu sen mi söylüyorsun?"

Kanarya alınmıştı; "aşkolsun, ben hiçbir zaman böyle zıvanadan çıkmadım. Yoksulu filan hep gözettim ben. Benim de bir gururum vardı yani" dedi kırılgan bir ses tonuyla.

"İlk kâğıt paranın Çin'de basıldığını biliyor muydun" dedi Fare, "yanlarında ağır madeni paraları taşımak istemeyen birkaç aklı evvel tüccar, maden karşılığı senet basıp vermeye başladılar. Yani, elinde o kâğıt paralardan varsa gidip karşılığı kadar değerli maden alabiliyordun. Uzun bir zaman da böyle devam etti bu. Elinde para olan insanlar biliyorlardı ki benim aslında şu kadar altınım var. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra her şey değişti. Şimdiki kâğıt paranın yalnızca hükümet ve yasalar öyle olduğunu söylediği için bir değeri var. Başka hiçbir karşılığı yok. Bütün değeri, basıldığı kâğıt ve kullanılan mürekkep kadar. Sadece bir kâğıt parçası, o kadar."

Ekranda, TOMA'ların kalabalığa su sıkarak müdahale ettiği görülüyordu. "Bu işin sonu nereye varacak" diye sordu Kanarya. "Şunu bilsen yeter" dedi Fare, "bu hikâyede mutlu bir son yok."

Olan bitenden haberi olmayan Ceyda, durmadan para transfer ediyordu. Önündeki kâğıtta yazan hesapların, rasgele seçilmiş olduğunu zannediyordu. Ama öyle değildi. En azından bir kısmı. Ördek'in verdiği listede, Ceyda'ya öncelikle halletmesini söylediği, işaretli 181 hesap numarası vardı. Bu hesap sahiplerinin ise paranın yatırılacağından haberleri vardı.

Samsun'da yaşayan memur emeklisi Haydar bunlar-

dan birisiydi örneğin. Kendisinin cep telefonu yoktu ama oğlununkine önceki gün bir mesaj gelmişti; yarın saat 11:00'de, hesabınıza para yatırılacak. Lütfen geç kalmayın, sonra paranızı alma imkânınız olmayabilir. Çektiğiniz acıların karşılığı değil, biliyorum. Her şey için özür dilerim.

Aynı anda, Hakkari'de kasiyer olarak çalışan Yelda Hanım'a da aynı mesaj gitmişti. Önceki gün oğlu yanına gelip bir kâğıt uzatmış, "okuldan bu kitapları istediler" demişti. Hacıhüsrev'de, bir yıkıntının içinde şarabına sarılmış uyuklayan Sermet'e, kahveden onu tanıyan biri koşup haber vermişti. "Senin banka hesabın mı var Servet" diye sormuştu hayretler içerisinde. Manisa'daki Mahmut'a, Balıkesir'deki İsmail'e, İzmir'de, Ankara'da, Sinop'ta ve çoğunluğu İstanbul'da olmak üzere memleketin dört bir tarafındaki 180 kişinin telefonuna, aynı mesaj gönderilmişti; "her şey için özür dilerim."

Ertesi gün, henüz bu ATM çılgınlığı başlamamışken bankaya gitmişlerdi. Yaşamın kıyısında, bir uçurumun eşiğinde yaşayan bu insanlar, hesaplarındaki 300.000 lirayı görünce, gözyaşlarına boğulmuşlardı. "Allah razı olsun" demişti birisi, "hakkım vardıysa helal olsun."

Dualar yerine ulaşır mı bilinmez ama Ördek, sanki bu iyi niyetleri duymuş gibi sarsılmıştı kostümün içinde. Daha fazla dayanamadı ve Kahverengi Ayı'ya, tuvalete gideceğini söyleyerek odadan çıktı bir süre sonra. Kahverengi Ayı ve harıl harıl çalışmaya devam eden Ceyda Matruşka yalnız kalmışlardı. Kahverengi Ayı, Ceyda'nın karşısındaki koltuğa oturdu ve "ne kadar sürer" diye sordu. Ceyda ona bakmadan "bitti" diye cevap verdi. "Ne demek bitti" diye şaşkınlıkla sordu Kahverengi Ayı. "Merkezden müdahale ettiler" dedi Ceyda, "artık transfer yapamam."

"Sorun değil" dedi Kahverengi Ayı, "zaten bunun olacağını biliyorduk değil mi?" Bir an, bir sessizlik oldu odada. "Sen şu tüysüz Ördek'e bakma" dedi Kahverengi Ayı, "ördek işte."

Ceyda bir an durdu, daha çok bir sinir boşalması halinde hafifçe güldükten sonra; "şimdi ne olacak" diye sordu. "İstiyorsan biraz dinlen burada" dedi Batman, "o rahatsız yerde oturmak seni yormuş olmalı."

Ceyda cevap vermedi. Bir süre daha öyle sessizce kaldılar. "Su ister misin" diye sordu Kahverengi Ayı. Ceyda hayır anlamında başını salladı. "Neden böyle bir şey yaptın" dedi sonra Kahverengi Ayı, "yani ne bileyim, herhalde iyi bir maaşın vardır. Muhtemelen güzel de bir evde oturuyorsundur. Ev senin değil mi?" Evet anlamında başını salladı Ceyda. Kahverengi Ayı'nın sesinde tanıdık bir şeyler vardı ama kostümünün içinden boğuk geliyordu sesi. Arada zorlanıyor olmalıydı ki hafifçe öksürüyor, sık sık boğazını temizliyordu.

Kahverengi Ayı tekrar boğazını temizledikten sonra "hayret ediyorum" dedi, "mükemmel bir işin, dünya tatlısı bir oğlun, evin, araban, her şeyin var ama sen kalkıyorsun, pislik bazı heriflerin, uyuşturucu satarak kazandığı paraları aklıyorsun. Hayret gerçekten."

Ceyda rahatsız olmuştu Kahverengi Ayı'nın söylediklerinden. "İçeriye gidebilir miyim" dedi huzursuz bir ses tonuyla.

"Önce benim merakım gider, sonra gidersin."

"Size ne bundan? Neden benimle ve yaptıklarımla bu kadar ilgileniyorsunuz? Evet, yaptığım bir hataydı, savunmuyorum ama siz de bir adam öldürdünüz ve bankamı soyuyorsunuz" diye çıkıştı Ceyda. Umurunda değildi, istediklerini yapabilirlerdi ona, zaten olan olmuştu.

Hafifçe kıkırdadı Kahverengi Ayı, "haklısın" dedi, "ama senin aksine bizim geçerli sebeplerimiz var."

"Neymiş o sebepler?"

"Zamanı gelince hepsini öğreneceksin? Şimdi cevap ver bana, nasıl bir anne, evladına utanç ve kederle dolu bir gelecek armağan eder. Neden yaptın böyle bir şey?" Ceyda sessizdi. "Biz dahi senin ne numaralar çevirdiğini öğrenebiliyorken, başkalarının haberdar olmadığını mı düşünüyorsun? Diyelim ki bu soygun olmadı. Biz gelmedik. Sen işini gücünü yaptın, kara paraları beyazlattın falan filan, bugün olmasa yarın ortaya çıkacaktı yaptıkların. Sonra ne olacaktı? Mahkemelerde, hâkimin arkasında ne yazar biliyorsun değil mi? Adalet mülkün temelidir. Bu düzende her şey, adalet bile mülke, yani paraya pula bağlıdır. Haliyle mahkemelerde en büyük cezaları da hırsızlar alır. Baklava çalan çocukları hatırla. Peki Ceyda hanımefendi, ya siz, yaptıklarınız öğrenildiğinde ne kadar ceza alırsınız, hiç düşündünüz mü? Cezaevine girdiğinde, bir daha oğlunu görebileceğini mi düşünüyorsun?" Burada ayağa fırladı Kahverengi Ayı ve "şimdi söyle bana; bunu neden yaptın" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Korkuyla sinmiş olan Ceyda, hıçkırarak ağlamaya başladı. Bütün vücudu sarsılıyor, iç çeke çeke, sarsılarak ağlıyordu.

Kahverengi Ayı, yani Cihangir Matruşka, sevgili kızının bu haline daha fazla dayanamadı. O ağladıkça, yüreği sökülüyordu, ciğeri parçalanıyordu. Yavaşça maskesini çıkardı, masaya kapanmış ağlamakta olan kızının yanına gitti, elini omzuna koydu ve şefkatle "kızım" dedi. Ceyda, büyük bir şaşkınlık içerisinde yavaşça doğruldu ve dönüp baktığında, gözyaşlarını tutmakta zorlanan babasını gördü. Önce gözlerine

inanamadı, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve bir daha baktı; "baba?"

"Evet ya, baban. Seni kurtarmak için böyle uçuk kaçık işlere bulaşmış olan baban." Sonra da eğildi ve kızının gözlerinin içine bakarak konuştu; "kızım sen ne yaptın?"

Ceyda durdu durdu ve "özür dilerim baba. Özür dilerim" diyerek, gözyaşları içerisinde babasına sarıldı.

"Tamam kızım, sakinleş, geçti, ben buradayım, baban burada, her şeyi halledeceğim ben, merak etme" diye sakinleştirmeye çalıştı kızını Cihangir. Masanın üzerinden bir kâğıt mendil alarak uzattı kızına, "seni böyle makyajın akmış görmeye alışkın değilim, temizle yüzünü" dedi.

Ceyda itiraz etmeden, burnunu çeke çeke yüzünü gözünü temizlerken "iyi de, sen, nasıl" diye bir şeyler geveledi.

"Hepsini anlatacağım kızım, her şeyi tek tek anlatacağım. Zamanı geldiğinde hepsini konuşacağız." Ceyda, hafifçe başını sallarken Cihangir, ayı başlığını taktı, sonra da "ya şu sesimi değiştirme olayından bıktım vallahi, boğazım paralandı yahu" dedi, "neyse, en azından senin yanında kendim gibi konuşabileceğim artık."

Ceyda, soygun başladığından bu yana ilk kez gülümsedi. Ne olacağını, bütün bunların nasıl biteceğini bilmiyordu ama babası yanındaydı ve biliyordu ki, o yanındayken ona bir şey olmasına izin vermezdi.

Onlardan birkaç yüz metre ötede, operasyon merkezinde tam bir sessizlik hâkimdi. Kimse ne yapacağını bilmiyordu. Sokaklar cehennem gibiydi. Polis gücü yetersiz kalınca jandarmadan da yardım istenmişti. Ama yetmiyordu. Şimdi müdahale etmeye kalksalar, İstanbul'un kim bilir hangi noktasında, belki birden çok

yerde bombalar patlayacak, ATM'lere ve banka şubelerine koşturan bu insanlardan birçoğunun ölümüne yol açacaklardı. "İki ucu boklu değnek" deriz ya dedi masadan birisi, bu tam da öyle bir durum işte. "Öyle" dedi Mustafa Yazdın dişlerini sıkarak, "daha ilk seferinde içeriye girmeliydik." Kimse ona cevap vermedi. Dönüp bakmadılar bile. "Bu bir savaş kardeşim görmüyor musunuz? İki üç tane it kopuk, koskoca devlete savaş açmış, siz de birkaç rehinenin canını kurtarma peşindesiniz."

Derken arkadaki ekranda Fare göründü tekrar. "Eğleniyor musunuz gençler" dedi dalga geçercesine. "Madem eğleniyoruz, o zaman bu şarkı, mezbahaya gitmeye direnen bütün buzağılara gelsin." Arkasına bir işaret verdi ve Joan Baez'in sesi duyuldu. "Biliyorum, çoğunuz bu şarkıyı Dona adında bir kadına yazılmış aşk şarkısı zannediyorsunuz. Hep de öyle dinlediniz, iç çeke çeke, bir sigara daha yakarak. İyi dinleyin, ne diyor; pazara giden bir vagonda bağlanmış, bir buzağı var, hüzünlü gözlerle bakan. Ve çok yukarılarda bir kırlangıç, gökyüzünde hızla kanat çırpan. Rüzgârlar nasıl da gülüyor. Olanca güçleriyle gülüyorlar. Gülüyorlar tüm gün boyunca."

Fare konuşmaya devam ederken, Mustafa Yazdın'ın cebindeki telefonu titredi. Masadakilerin ilgisi Fare'deydi. Telefonunu açarak odadan çıktı. Ama Fare'nin sesi her yerdeydi, devam ediyordu; "şikâyeti kes dedi çiftçi. Kim sana bir buzağı ol dedi?" Odadan çıkan Mustafa Yazdın, telefonu kulağına götürdü.

Aynı anda, bir hastane odasında, kulağında telefonla Kerem'in başında, hastabakıcı kıyafetiyle bir adam dikiliyordu. Fare devam ediyordu konuşmaya; "Neden uçmak için kanatların yok? Şöyle hür ve gururlu bir kırlangıç gibi." Adam telefonu kapattı, uzandı ve

Kerem'in nefes almasını sağlayan makineyi kapattı. Bir süre bekledi. Sonra da odadan çıkıp giderken Sema'nın bir zamanlar canı kadar sevdiği, kayıp abisinin boşluğuna koyduğu Kerem Tarsuslu, başkalarının üzerine basarak çıktığı merdivenden düştü ve son nefesini verdi.

Görevini tamamlayan hastabakıcı, hastaneden çıkıp giderken kıyafetini fırlatıp attı. O sırada yanından geçtiği arabanın içinden Fare'nin sesi duyuluyordu; "Rüzgârlar nasıl da gülüyor."

Evlerden, açık pencerelerden taşıyordu ses. Birbirinin üzerine çıkan, üzerlerine sıkılan tazyikli suya, plastik mermilere rağmen dağılmayan insanların üzerinden sekiyordu. Polislerin kaskında parlıyordu sonra, coplarıyla beraber havayı dövüyordu, canı acıyan bir delikanlının çığlığına karışıyordu, onun için endişelenen annesinin telaşlı gözlerinde gözyaşı oluyordu; "buzağılar bağlanır ve kolayca kesilir. Asla bilmezler nedenini."

Bankanın tuvaletinde, maskesini çıkarmış ağlayan Ördek'i sarıp sarmalıyordu Fare'nin sesi; "ama özgürlüğe değer verenler, uçmayı öğrendiler kırlangıç gibi."

Kalktı, aynada kendisine baktı Ördek, namı diğer **Fatih Şırdan**. Aynada gördüğü yaşlı adama güldü sonra. Sevinçten akıyordu gözyaşları, belliydi. Yüreğinden, tıpkı Joan Baez'in şarkısındaki gibi yüzlerce kırlangıç havalanıyordu. Sonra bağıra çağıra, güle ağlaya şarkıya eşlik etmeye başladı; "rüzgâr nasıl da gülüyor. Dona dona."

MUSTAFA MUTLU

HAYDUTLAR ORKESTRASI

SOYGUN

5. Bölüm

storytel original

5. BÖLÜM

SON PİŞMANLIK

“Neden rahatlamadım” diye sordu ördek maskesini çıkarmış olan Fatih Şırdan. Bankadaki odalardan birisinde, Mehmet Samim’le karşılıklı oturuyorlardı. “Bazı şeylerin karşılığı yoktur da ondan” diye cevap verdi Mehmet Samim, “ama bir vicdanın olduğunu hatırladın. İçindeki kötü Fatih Şırdan’la yaptığın savaşı kazandın. Bu zannettiğinden daha önemli. Herkes bu konuda senin gibi başarılı olamıyor ne yazık ki. Merak etme, zaman geçtikçe kendini daha iyi hissedeceksin.”

Tam bir şey söyleyecekken nefesini kesen bir öksürük krizine tutuldu Fatih. Mehmet Samim, bir kâğıt mendil alıp uzattı. Bütün vücudunu sarsan öksürüklerden kurtulduğunda, ağzına kapattığı mendildeki kırmızı lekeye baktı Fatih Şırdan; “hangi zaman?”

Mehmet Samim, babacan bir tavırla gülümsedi; “bu da ödemen gereken bir bedel” dedi.

“Ailem, o bedeli hiçbir zaman ödemek istemedi. Şimdi düşünüyorum da, ailemden tanıdığım kim varsa, büyükten küçüğüne, kadınından erkeğine hepsi, sanki şeytanla toplu sözleşme imzalamış gibiydi. Büyükannem mesela. Çok ketum bir kadındı. Kimseyle konuşmazdı. Bir köşede oturur, gözlerinin önüne diker, öyle sessizce otururdu. Sessiz atın tekmesi pek olur derler ya, o da öyleydi işte. Çok küçüktüm, şahit de olmadım ama gelinlerini, kızlarını sopayla acımasızca dövdüğünü söylerler. Aslında sadece bir kez gördüm, annemi döverken. Ocağın üstündeki tencereyi ayağıyla devirmiş, sonra da ocağı yakmakta kullanılan odunlardan birisini alıp anneme vurmaya başlamıştı. Annem karnı burnunda

hamileydi o zaman. 'Senin o piçini öldüreceğim' diye bağıra çağıra vurmuş, odun paralanınca da bırakıp gitmişti. 'Bir şey yapmadın mı, öyle mal mal bakıp durdun mu' diyeceksin. Öyle oldu valla. Korkudan bir köşeye sinip, hareket dahi edememiştim. Annemi zor hastaneye yetiştirmişlerdi. Büyükannem dediğini yapmıştı sonunda, anne karnındaki kardeşim, daha ilk nefesini alamadan ölüp gitmişti."

"Neden yaptı bunu" diye sordu Mehmet Samim.

Fatih Şırdan, derin bir nefes aldı ve devam etti; "annem çok güzel bir kadındı. Film yıldızları gibi, bir içim su. Köy yerine fazlaydı yani. Babam, kasabadan alıp getirmiş onu. Kimin nesiydi, kimlerdendi kimse bilmiyordu. Ne annesini görmüşler, ne de babasını. Babam, ağa dedem başta olmak üzere herkesle neredeyse yumruk yumruğa kavga etmiş, inat etmiş, sonra da imam nikâhını basmış anneme. Resmi nikâh yok tabii. Annemin hakkında dedikodular almış başını yürümüş sonra. Yok pavyonda çalışıyormuş, orospunun tekiymiş, Süleyman Ağa'nın ailesine sürülen kara bir lekeymiş, eteğinin altı yol geçen hanına dönmüş falan filan. E tabii başta büyükannem olmak üzere herkes bileylenmiş anneme, nefret etmişler ondan. Herhalde bu dedikodular yüzündendi. Dedikodular doğru mudur hala bilmem. Ama köy yeri işte."

"Sonra ne oldu" diye sordu Mehmet Samim.

"Sonra mı" diye hafifçe gülümsedi Fatih Şırdan; "ne olacak, annem hastaneden çıkamadı. Rivayetler muhtelif ama babamın öldürdüğünü söylerler. Uyurken yapmış ama. Gözlerine baksa yapamazmış. Almış yastığı, bastırmış yüzüne, kadın çırpına çırpına ölmüş. Kimisi çok kan kaybettiğini, vücudunun zayıf düştüğünü, o yüzden öldüğünü söyler. Resmi kayıtlara da böyle geçti

zaten. Büyükannemin dayağının lafı bile edilmedi. E tabii, dedem yedi köyün sahibiydi. Altından üstüne bütün eşrafı, politikacıları filan çuvallarla rüşvet verip beslerdi.

"Kim ne derse desin, ben babamın öldürdüğüne inanıyorum. Onu sen de tanısaydın, bunu yapabileceğini anlardın. Tabii hiç konuşulmadı, karşısına geçip 'sen mi yaptın' diye de soramadım, haşa. Olur mu öyle şey? Evladım diye bakmadan dilimi keser koparırdı, öyle bir adamdı. Annemi de sevdiğinden, aşktan filan kendine karı yapmamıştı tabii ki. Uçkurunu tutamadığı için. Zaten sonra, annemin peşine beş karısı daha oldu. Hepsinden de üçer beşer çocuk yaptı. Orada burada, memleketin dört köşesinde, hatta Avrupa'da Amerika'da, hepsi de bana benzer zilyon tane kardeşim var anlayacağın. Hatta benden daha acımasız, daha kural yasa bilmezler, emin olabilirsin. Hepsi de Karun kadar zengindir. 'O kadar zor duruma düştün, biri de gelip yardım etmedi' diye soracaksın ve bu, doğal olarak gereksiz, zaten cevabını bildiğin bir soru olacak. Onu sonra anlatırım.

"Ağa dedem o kadar zengindi ki, yedi köyün ve topraklarının sahibi olması bir yana, kasabada, hatta İstanbul'da da sayısız evi, barkı, dükkânı, bilmem kaç tane de fabrikası vardı. Bunları nasıl elde ettiğini tahmin edersin. O zamanların mafyası da dedem ve onun gibilerdi işte. İnsanları türlü oyunlarla kendine borçlandırıyor, üstüne ödeyemeyecekleri bir faiz koyup, zavallılar ödemeyince de ya canını, ya da malını alıyordu. Böyle boyunlarından asılı kurşun kemerleriyle, atlarına atlayıp bilmem kimin peşine düştüklerini hayal meyal hatırlıyorum. Sonradan zaman değişti tabii. Atlar filan kalmadı. Dedemi büyük bir mutlulukla toprağın altına gömen babam, bütün bu şer düzeninin başına geçti. Düşün,

kendi çocuğunun annesini acımadan öldüren bir adam başkalarına neler yapmaz? Bir gün, hatırlıyorum, babamdan sağlam bir dayak yemiştim. O zamanlar 14, 15 yaşlarındaydım. Çiftlik evimizin bahçesinde, o kadar ırgatın, genç kızların önünde beni evire çevire dövmüştü. Hem de sudan bir sebepten ha. Ne yapmışım, traktörümüzü alıp, arkasında tarlada çalışan genç kızları doldurup köyde turlamışım. Ağzım burnum kan içinde, 'ben bu sefer bu adamı öldüreceğim' diye öfkeyle koşturmuştum. Babamın, evimizin arka tarafında, kimsenin girmesini istemediği küçük, müştemilat gibi bir binası vardı. Arada oraya girer, saatlerce kalır, sonra da kapısına kocaman bir asma kilit vurur çıkardı. İçeride ne varsa babam için çok değerli olmalıydı. Tamam, belki öldüremezdim ama orada ne varsa onu alır, kırar, bozar, yakar, böylece de intikamımı almış olurdum. Aldım elime baltayı, vurdum kilide. İlk seferinde parça parça oldu tabii. Sonra içeriye girdim. Şunu söyleyebilirim, görmeyi umduğum her neyse, o değildi içeride bulduğum. Bildiğin ev gibi döşenmiş bir giriş kısmı vardı. Küçük bir mutfak, bir yemek masası, öyle şeyler işte. Arka tarafta iki oda daha vardı. Hani şöyle şeyler vardır, dışarıdan daha küçük görünür ama içine girince kocaman bir yerle karşılaşırsın."

"Doctor Who'nun telefon kulübesi gibi" dedi Mehmet Samim. "Kim" diye sordu Fatih Şırdan. "Bir kitap ve dizi kahramanı" diye ekledi Mehmet Samim.

"Doğru ya, duymuştum. O kadar yurt dışında üniversite okudum ama okuduğum kitap sayısı üçü beşi geçmez. Tahmin edersin ki şeytanla yaptığım anlaşmaya uymaya çalışıyordum."

"O odalarda ne vardı?"

"Babamın kişiye özel tecavüzhanesi. Tarlalarda çalı-

şan, daha memesi tomurcuk halinde genç kızlar vardı. Canı çekeni oraya kapatıyor, hevesi geçene kadar ne yapmak istiyorsa yapıyor, sonra da herhalde, salıyordu. Herhalde diyorum, çünkü çıktıklarında başlarına ne geldiğini bilmiyorum gerçekten. Öldürmüş bile olabilir."

Mehmet Samim, şaşkın bakışlarla Fatih'e bakıyordu. Hayretle küçük bir ıslık çaldı; "o aileden canlı kurtulman bile şaşırtıcı bence."

"Öyle" dedi bakışları önüne düşen Fatih Şırdan, "kızların korku dolu bakışları hayatım boyunca gözümün önünden gitmedi. Çaresizce yardım istediler, onları kurtarmamı beklediler. Ayaklarıma kapandılar. Ben ne yaptım? Çektim kapıyı çıktım. Hemen gittim, depodan bir asma kilit buldum, dış kapıya astım, iki anahtarından birisini üzerinde bıraktım, birini de kendime aldım. Babam fark etmiş midir bilmiyorum. Belki de, sadece anahtarı üzerinde unuttuğunu düşünmüştür. Sonra.."

Fatih Şırdan, burada derin bir sessizliğe gömüldü. Bu sessizlik o kadar derindi ki neredeyse, içinde kopan fırtınaların şiddetini ve gürültüsünü duyabiliyordunuz. Mehmet Samim, orada kötü bir şey olduğunu anlamıştı. Bekledi.

Kısa süre sonra, içindeki yangını söndürmek ister gibi iç çekti ve devam etti Fatih Şırdan; "babam ne yapıyorsa, ben de yaptım. Babam kasabadayken ya da tarladayken gittim oraya. Ergenliğimin ateşini orada söndürdüm. Orası benim şeytanla sözleşmemi imzaladığım yer oldu. Ne iyilik, ne sevgi vardı etrafımda. Ne biliyorsam, neyi görüyorsam, ney öğrendiysem onu yaptım. Yanlış anlama, yaptıklarımı temize çıkarmaya çalışmıyorum. Zaten olamaz öyle bir şey, cehennem ateşinin sıcaklığını şurada, senin karşında otururken bile hissediyorum."

"Baban fark etmedi mi" diye sordu Mehmet Samim.

"Fark etmez mi, babam cin gibi adam" diye devam etti Fatih Şırdan; "birkaç haftaya kalmadan beni rakı sofrasına çağırdı. Hayatta duyulmuş, işitilmiş şey değil. Süklüm püklüm gittim tabii. Dedim anladı ve bu sefer öldürür beni bu adam. Yok, öyle olmadı. Oturttu karşıma, bir de rakı koydu. Çok iyi hatırlıyorum, Müzeyyen Senar çalıyordu radyoda. Kaldırdı kadehini, 'hadi, çekinme' dedi. Ben hep tetikteydim tabii, her an bir şey olacak diye elim ayağım titriyordu. Kadehi vurduk, rakımızı içtik. Beraber şarkı bile söyledik. Tahmin edersin, babamla geçirdiğim tek iyi zaman budur. Baba oğul gibi. Sonra, ben tabii daha önce içmemişim, ilk kadehte çakır keyif oluverdim. En neşeli anımızda, babam elini arkasına attı ve gümüş kabzalı tabancasını masanın üstüne koydu. Bana uzun uzun baktı ve 'fark etmeyeceğimi mi sandın' dedi. Korktum tabii, korkmaz mıyım? 'Önce şunu diyeyim bir' dedi, 'oraya bir daha gidersen, seni keserim." Burada hafifçe kıkırdadı Fatih Şırdan; "dedim, onunla kurtuluyorsak yine iyi. Sonra, benim bütün hayatımı şekillendiren, benim şeytanın kölesi değil, bizzat kendisi olmamı sağlayan nutkunu attı. 'Ama' dedi, 'ben söylemeden fark etmiş olman iyi bir şey.' Neredeyse içime kaçacak bir sesle; 'neyi' diye sordum. 'Dünyanın sahibi olduğunu' dedi. 'O karıların, şu dışarıdaki toprakların, evlerin, fabrikaların, atların, eşeklerin, ağaçların, derelerin, bulutların bile ve tabii insan dediğimiz zayıf mahlûkatın tamamının sahibi sensin. Elinde tapusu olmasa dahi. Bu ne demek oluyor peki? Malına istediğini yaparsın demek oluyor. İster atar, ister satar, ister döver, istersen canını alırsın. Sen, güçlüsün. Ormandaki kurt gibi, Afrika'daki aslanlar gibi. Kralsın. Acımasız olmak zorundasın. Avcı olmazsan, av olursun.' Daha da

devam etti tabii, neredeyse sabaha kadar. Rakıdan başını kaldıramayıncaya kadar. Sonra da gözümün önünde sızdı kaldı. Gümüş tabancası da orada, masanın üstünde duruyordu. Sonrada, hani her şey yokuş aşağı gittiği zamanlarda, o tabancayı alıp vursaydım diye düşünmeden edemedim. Bir seçme şansım vardı diye düşündüm, ama yapmadım."

"Kolay bir karar değil" dedi Mehmet Samim, "üstelik böyle olacağını bilemezdin."

"Bal gibi biliyordum ama tek gerçeğin bu olduğunu sanıyordum" diye devam etti Fatih Şırdan, "babamın dediği gibi, bir ormanda büyüdüysen, nereye gidersen git orman orasıdır. Neyse. Aslında zeki bir çocukmuşum ben. Yani öyle olduğumu söylerlerdi. Zeki ama kavgacı. Lisede kaç çocuğun kafasını kırdım, kaçını hastanelik ettim ben bile hatırlamıyorum. Okuldan atmaya da cesaret edemediler tabii. Ama bütün bu serseriliğime rağmen derslerim iyiydi. Yani, sıradan bir ailede doğup büyüseydim, senin gibi profesör filan olabilirdim, o kadar. Sonra da, tabii zaman değişti diye babam beni yurt dışına gönderdi üniversiteye. Dünyada ne olup bitiyor öğrenmeliymişim, İstanbul'daki şirketleri ben idare edecekmişim, bunun için de okumam gerekiyormuş. Öyle bir adamdan beklenmeyecek bir ileri görüşlülük değil mi? Neyse, Amerika'ya gittim. Orada saçma sapan bir üniversitede, tonla para vererek okudum. Hayatımda ilk kez de orada âşık oldum biliyor musun? Fransız bir kızdı. Adı da Camille, sen bilirsin, doğuştan özgür demek. Böyle lüle lüle saçları olan, yerlerde sürünecek kadar uzun etekler giyen, çok güzel dans eden, şahane bir kızdı. Nesine âşık oldum bilmiyorum ama bu aşk işleri biraz böyle galiba, neden olduğunu bilmiyorsun ama içinde bir şey hareket geçiyor, miden kaynıyor,

göğsün daralıyor ve âşık oldum diyorsun. Amerika'da okuyorum ama hiçbir zaman ana dilim gibi konuşamadım İngilizceyi. O da öyleydi. Çat pat konuşur, anlaşırdık. Şu çaldığın şarkı var ya, Dona Dona, Camille'in çok sevdiği, hep dinlediği şarkılardan biriydi. Oradan biliyorum biraz. Gerçi o günlerde, şu zilleri al okulun bahçesinde bir göbek at da görelim dese dahi yapardım. Öyle âşıktım. Öte yandan ben, daha dün gencecik kızlara tecavüz eden, serseri, duyarsız, tutarsız manyak Fatih Şırdan, ona bir türlü kıyamıyordum. Bir öpücük için utanarak aylarca bekledim. Zaten sonunda o öptü beni. Sonra da, işte anlarsın. Bakire değildi tabii. Benim kafamda bakire diye bir imaj hiç olmadı, o yüzden takılmadım pek. Ama bir kere yattık ya, artık o benimdi. Sadece benim. Sahibiydim onun. Hippileri bilirsin. Böyle komünler kurar, orada kafalarını çeker, sonra kim kimin üstünde belli olmadan sevişirler. O zamanlar çok vardı öylelerinden. Kenar mahallelerde boş apartmanları sahiplenir, oralarda yatar kalkarlardı. Camille de öyle tiplerle takılıyordu. Ben, hani yattık ya, artık onlarla görüşmez diye düşünüyordum. Karım yerine koymuştum bile onu. Derken bir gün, Camille okula gelmedi. Başkası olsa umursamaz ama ben öyle değildim, hani karım sayıyorum ya artık kızı. Ona ulaşabileceğim her yere baktım, herkese sordum ama kimsenin haberi yoktu. Bekledim. Ertesi gün, sonraki gün, yine gelmedi. Tabii ben çıktım sokaklara, şehrin arka mahallelerine, hippilerin takıldığı yerlere bakmaya başladım. Haftalarca aradım, bıkmadan, usanmadan. Okul filan da umurumda değildi. Başına bir şey geldi diye korkuyordum. Sonra, işte o boş apartmanlardan birisinde buldum onu. Kafası iyiydi, hem de çok iyi. Alıp götürmek istedim, gelmeyeceğini söyledi. Sevgilim olduğunu, onu sevdiği-

mi, bırakmayacağımı söyledim. Şöyle gerildi gerildi, bir kahkaha patlattı, bütün bina hatta sokak o kahkahayla çınladı. Sevgili filan değilmişiz, alt tarafı birkaç kez yatmışız, o kimseye ait değilmiş, herkesin sevgilisiymiş. Herkesin sevgilisiyim dedi bana. Sonra da, açtığı yaraya tuz basmak ister gibi orada geçen ucubenin birini kolundan tutup öpmeye başladı. Beni tanıyorsun artık az buçuk. Öfkeden kendimi kaybettim bir anda. O öptüğü herifi aldım kollarından, yere yatırdım, neresine gelirse, vurdum vurdum, nefes bile almadan, tükürükler saça saça, eklem yerlerimdeki deriler sıyrılıp kanayıncaya kadar. Adamın yüzü gözü görünmüyordu kandan. Camille de çığlıklar atıyor, yardım istiyordu. Göz ucuyla kapıdan koşarak çıktığını gördüm. Hemen peşinden gittim tabii. Giderken de elime bir demir parçası almışım. Sokağın ortasında yakaladım onu. Sadece bir kez vurdum. Kulağının tam arkasına. Öyle yığıldı kaldı. Âşık olduğum tek kadın, ayaklarımın dibinde hareketsiz yatıyordu. Tabii o an farkına vardım yaptığım şeyin. Tutup hastaneye götürmek istedi bir yanım, al, götür, bunca zamana kadar değer verdiğin tek şey o, o yüzden yaşamalı. Ama yok dedi diğer yarım hemen, hani o şeytanın ta kendisi olan yanım, hastaneye gidersen, yakalanırsın. Hele bir de o çocuk da öldüyse, bir daha gün yüzü göremezsin. Baban da seni kurtaramaz."

"Fırladım gittim. Yükte hafif, pahada ağır bütün eşyalarımı topladım, ilk uçakla memlekete döndüm. Kimsenin bana dokunamayacağı memleketime. Babama okulu bitirdiğimi söyledim. İnandı ya da inanmadı bilmiyorum. Umurumda da değildi zaten. Camille'i merak etmesine ediyordum ama memleketin suyundan mıdır, havasından mıdır bilmem, namusumu temizlemişim gibi bir iç ferahlığıyla dolaşıyordum göğsümü gere gere.

Delinin orucu karnı acıkana kadar sürermiş derler ya, o hesap.

"İstanbul'da kaldım tabii, nasıl olsa oradaki şirketleri ben yöneteceğim. Döner miyim bir daha o dipsiz kuyuya? O sıralar İstanbul'da üç fabrikamız vardı. Bir de inşaat şirketimiz. Fabrikalarla ilgilenmiyordum. Ama inşaat işi tam bana göreydi. Her türlü pislik var. Bugün de öyle değil mi ya, her yerden mantar gibi beton binalar yükseliyor. Toprağın üstünde değil ama kan ve kemiklerin üstünde. Ben de öyle yaptım. İnanamazsın. İnsanların arsalarını, evlerini ellerinden üç kuruşa almak, vermeyene de dünyayı dar etmek o kadar kolaydı ki. Zaten gitmeden de biliyordum, babam söylemişti çünkü; 'güçlü olan kazanır. Avcı olmazsan av olursun. Her şeyin sahibi sensin ve sahip olduklarına istediğin her şeyi yapabilirsin.' Haklıymış dedim. Babamın ufak bir organizasyonu vardı zaten. En iş bilen kabadayısından, iki gram toza söylediğin her türlü pisliği yapabilecek, uyuşturucudan beyninin yerinde mantar bitmiş müptelasına kadar. Bunu büyütmek de bana düştü tabii. Azrail gibiydim. Kestim, biçtim. İstanbul'daki o zaman dikilmiş binaların temelini açıp baksalar, hele bir de Boğaz'ın serin sularını şöyle güzelce bir tarasalar, mütevazı bir mezarlıkla karşılaşırlar, emin ol. Ne ağıtlar, ne çığlıklar bıraktım ardımda. Benim yediğim bedduayı başka bir insan evladı yeseydi delik deşik olmuş, çarpılmış kalmıştı. Büyüdükçe büyüdüm. Öldürdükçe, ah aldıkça daha da kazandım. Verdiğim rüşvetlerin, maaşa bağladığım resmi görevlilerin sayısını ben bile unutmuştum. Senin şu müdür, Mustafa Yazdın, o zamanlar alelade bir komiserdi. En heveslilerinden birisiydi yavşak herif. Tabii şimdi palazlandı ama o zaman üç kuruşa yüz elli takla atardı."

"Bak bunu bilmiyordum" dedi Mehmet Samim sözünü keserek.

"Bilsen ne olacak ki? Ha bir eksik, ha bir fazla. O da benim gibi cehennemden çıkamayacak. 'Affedin' diyecek, bildiği duaları okuyacak ama o kızgın lavdan başını kaldırdığında zebaninin teki basacak tekmeyi. Bir de böyle bir şey var tabii, benim gibiler dilinden Allah, kitap lafı düşürmezler. 'İki büyük silah vardır' derdi ağa dedem, elindeki tüfeği sallayıp 'biri aha şu', 'öbürü de bu' deyip Kur'an'ı gösterirdi. O da haklıydı. Cami yaptırdığımı söylemiş miydim? Hem de iki tane. Ramazanlarda mesela, kocaman iftar çadırları kurardım. Para bok gibi, üç kuruşun lafı mı olur? Her zaman değil ama bazen Cuma'ya giderdim. Oruç tutamadım hiç ama. Arada böyle okuldur, vakıftır filan baya bir bağış yapmışlığım da vardır. Kaşıkla verip kepçeyle almak denir ya, işte öyle. Ben kaşıkla verdim, kamyona doldurup götürdüm. Gazetelere çıktım, röportajlar verdim, memleketimi seviyorum, şöyle vatanseverim, böyle güzelim filan diye bol keseden salladım durdum.

"Hani şu çok parası olanlar, parayı nereye harcayacağını şaşırır, sonra da sapık sapık şeyler yapar ya, ben de o hale geldim bir süre sonra. Uyuşturucu, içki, kadınlar, silahlar, pusulayı iyice şaşırdım. Ne olduysa da ondan sonra oldu işte. Her şeyin sahibiyim ya, kendimi dev aynasında görüyordum. Daha fazlasını istedim. Milyonlarım vardı, servetimin ucu bucağı yoktu. Emrimde bir ordu vardı. Parayla her şeyi alabiliyordum, her şeyi. Zannediyordum ki bozkırdaki tek aslan benim ya da en güçlüsü. Öyle değilmiş, güzellikle değil ama zorbalıkla anladım. Bir ihale almıştım. En büyüklerinden birisi, hani işleri büyüteceğiz ya, daha ne kadar büyüyecekse, birilerinin kuyruğuna basmışız. Bastığımız da benim

bilmem kaç katım bir aslanın kuyruğuydu Samim. Sonradan anladık. O gece, işte bu ihaleyi kutladık, yedik içtik, şampanya şişelerini duvarlarda parçaladım, o derece sapıttık yani. Kafa bir dünya bindik arabaya. Altımda bir cip var, sağlam bir şey, iki de koruma. Kırmızı ışıkta durduk, iki motor geldi, biri sağdan biri soldan, boydan boya taradılar arabayı. Daha ne olduğunu anlamadan bastılar gittiler. Korumalar oracıkta öldü. Ben de üç kurşun yedim. Fark etmişsindir, biri sağ kulağımın yarısını götürdü, öbürü ciğerimi deldi geçti, biri de koluma geldi. Ölmedim. Ölmedim ama keşke ölseymişim. İki ay hastanede yattım. O iki ayda sokaklar savaş alanına dönmüş, bizimkileri sinek gibi avlamışlar. Fabrikalar, ofisler, evler, hepsini kundaklanmış. Beni de hastanede öldürürler diyordum ama nedense yapmadılar. Sonra olanları göreyim istediler herhalde.

"Bütün bunlar olup biterken, hastanenin o karanlık odasında bir an her şeyi bırakıp gitmeyi düşünmüştüm. Köye dönmeyi. Helal süt emmiş bir kızla evlenmeyi. Çoluk çocuğa karışıp ne varsa onu ekip biçmeyi. Her ne olduysa üzerine bir örtü örtecek ve yeniden başlayacaktım. Belki gerçekten iyi bir insan da olurdum. Hatta çağdaş tarım diye bir kitap buldum bir yerden, nasıl olur nasıl yapılır diye okumaya bile başladım. Bu düşünce giderek daha fazla hoşuma gitmeye başlıyordu. Hastaneden bu fikirle çıktım işte ve öğrendim ki babamı da öldürmüşler. Tabii onların yaptığı bilinmiyor ama ben biliyorum. Gerçi babam elden ayaktan kesilmeden öldüğüne sevinmiştir ya. O ölünce de benim sayısız kardeşlerim, kuzenlerim, ne kadar soy sop varsa miras yüzünden birbirlerine girmiş. Sonra bu karınca sürüsü İstanbul'a da gelmiş tabii. Şirketler hala babamın üzerine ya, orada da ne varsa kapanın elinde kalmış. Aç kurtlar gibi,

kemiğini sıyırıncaya kadar yemiş yutmuşlar. Elimde bir hayalim vardı, o da böyle kırılıp parçalanmıştı işte. Diyeceksin ki, milyonların vardı, hiç mi bir şey kalmadı diye. Vardı tabii. Hatırlı birkaç kişiye borç vermiştim zamanında. Hepsini değil de bir kısmını en azından toparlamayı başardım. Vurulmadan önce bir de büyük bir arsa almıştım. Dedim kendi kendime, bu sefer her şeyi kitabına uygun yapacağım. Kimsenin hakkını yemeyeceğim. Öyle de olsun diye elimden geleni yaptım, emin ol. Kimseye rüşvet vermeden izinlerimi aldım. Yüklenici firmalarla anlaştım. Ama param yetmezdi. Kredi için bankalara başvurdum. Verdiler de. Kocaman bir site yapacaktım. Projesini çizdirdim, maketini yaptırdım. Gazetelere boy boy ilanlar verdim; 'kira öder gibi ev sahibi olun' gibisinden. Sanki işlediğim günahların bedelini ödemek ister gibi, nerdeyse kar etmemeyi dahi göze alarak, gerçekten iyi geri ödeme olanakları sundum. İşte şu içeride oturanlar var ya, sonra bugün para yatırdığımız o insanlar, yastık altındaki altınını, koludaki bileziğini, emeklilik ikramiyesini, kefen parasını bozdurup, başını sokacak küçük bir evi olsun diye gelenler onlardı işte. Yatırdıkları peşinat miktarı çok küçüktü ama onlar için koca bir hayat demekti. Yalanım yok, o zaman da biliyordum bunu. Sorumlu hissediyordum kendimi. İlk defa doğru bir şey yapmak istedim hayatımda. Gerçekten birilerinin işine yarayacak, hayatını değiştirecek bir şey. Onu da beceremedim ya Samim.

"İlk zamanlar iyi gitti her şey. Kaba inşaatlar sorunsuzca yükseliyordu. Her gün oradaydım Samim. Neredeyse orada yatıp kalkıyordum. Derken bir gün, yüklenici firmalardan biri çekildi projeden. Nedenini tahmin edersin. Kapılarını aşındırdım tabii, sözleşme

var ortada dedim. İşte bütün olan bitenin başıma gelmesine yol açan, beni vurduran, muhtemelen babamın ölümünden de sorumlu olan hasmımı ilk kez orada gördüm. Görsen, böyle yer cücesi gibi bir şey. Ama özgüveni arşa değiyor. Sözleşmeyi aldı, gözümün önünde parça pinçik etti. Sonra da projeyi devraldıklarını söyledi. Kabul etmedim tabii. Yasa var, mahkemeler var diye düşündüm. Bunu o kadar yaptığım pislikten sonra orada hatırlamış olmam biraz saçma tabii ama günü gelince herkesin ihtiyacı oluyor işte. Dava açtım. Seneler sürdü dava. Bu arada inşaat öylece kaldı. Bu zavallı insanlar her gün kapıma geliyordu. Ben de dilim döndüğünce durumu anlatmaya çalışıyordum. Eskiden iğrenirdim ya zayıfların bu hallerinden, dilenir gibi yalvarmalarından, şimdi üzülüyordum. İçimde bir boşluk oluveriyordu. Hani miden kaynar ya, gazdan şişer içindeki her şey, inanılmaz rahatsız edici bir ağrıyla kalırsın, öyle bir şey. Onun ilacı vardı ama bunun yoktu. Geceleri gidiyor, in cin top oynayan inşaatların karşısında sabaha kadar içiyordum. Sonra bir de kredi ödemeleri var tabii. Son kuruşuma kadar aksatmadan ödemeye çalıştım. Ama sonunda sıfırı tükettim. Ufak tefek krediler çekip, diğer kredileri ödemeye çalıştım. Battıkça battım. Borcum dağları aştı. Hani derler ya, bankalar, yasalarla korunan tefecilerdir diye, aynen öyle Samim. Sen daha iyi bilirsin tabii. Ödeyemedim kredileri. Binaları teslim etmem gereken zaman da su gibi geldi geçti.

"Bu içerideki küçük kızla annesi var ya, işte onlarla da o zaman tanıştım. Bir akşam, artık ne yapacağımı bilemez halde inşaata gittim yine. Baktım binalardan birisinde bir ışık yanıyor. Bir bekçimiz vardı. Aylardır ona da maaş ödeyemiyordum. Nasıl kalender bir adam-

sa artık, 'olunca ödersiniz' diyordu. Varmış böyle insanlar. Gittim onun yanına, sordum kimdir bunlar diye. Ezildi, büzüldü, utana sıkıla üç kişilik bir aile olduğunu, varlarını yoklarını buraya yatırdıklarını, sonrasında adamın işsiz kaldığını anlattı. Kiralarını ödeyemeyince mendebur ev sahibi kar kış demeden kapı önüne koymuş bunları. Gidecek bir yerleri de yokmuş. Onlar da, parasını ödedikleri evlerine gelip yerleşmişler. Ama ne yerleşme, yerle yeksan iki sedir, bir küçük tüp, bir tencere, bir tava. Gittim, gizlice baktım da oradan biliyorum. Adam, bir odanın içine, kolonların arasına çarşaf, branda filan germiş, kendine ev yapmış. Kadın da nasıl güzel, nasıl tamahkâr bir kadın. Sürekli gülüyor. Bir akşam, hatırlıyorum, adam hamallık yaparak üç beş kuruş kazanmış da kızına ucuz bir elbise, karısına da en ucuzundan ama, bir ayakkabı almış. Ne kadar mutlu oldu anlatamam. Yan odadaydım ben. Duvar dediğin delikli tuğla zaten, fısıldasalar duyuluyor. Güldüler, eğlendiler, şarkılar söylediler. Milyonlarım varken, istediğim her şey, bir işaretime bakarken alamadığım tek şey buydu işte; mutluluk. Şimdi biliyorum ama, insanın bu dünyada olmasının tek bir amacı var, mutlu olmak. Onların mutluluğunu görünce ben de bir şey yapmak istedim. Ağa dedemden kalan bir saat vardı, antika bir şey, onu sattım. İyi para verdiler, ne kadar eskiyse artık. Oyuncaklar aldım, bir sürü. Hiç anlamam ya, kadına da elbise filan bir şeyler, bir de küçük bir ocak aldım. Adama da belki iş bulurum diye bir iki seki tanıdıkla görüştüm. Yok canım, öyle karanlık tipler değildi, bir lokantacı vardı, Narin Abi. Ben bunu bir gün haraç kesmeye gelen hergelelerden kurtarmıştım da, o da iyi niyetimden değil tabii, yemeğim bölündü diye, işte oradan tanıyordum. Şu ömrü hayatımda beni tek iyi

hatırlayan da odur herhalde. Ona gittim. Dedi ki başım gözüm üstüne, gelsin, buluruz bir şeyler. Havalara uçtum ne yalan söyleyeyim. İçim içime sığmıyor. Bir küçük ev de bulurum ben bunlara dedim. Onların mutlu olacağı fikri bile içimde kuşlar uçurmuştu Samim. Hayatımda ilk kez, gerçekten mutlu oldum, tabii birkaç saatliğine. Topladım her şeyi, koşturdum inşaata. İnşaatta bir kalabalık. Polis var, itfaiye orada. Bizim bekçiyi gördüm, koşturdum gittim yanına. Bir şey demedi, yalnızca benim mutlu, küçük ailemin kaldığı binayı gösterdi. Adam, Ceren'in babası yani, çıkmış inşaatın tepesine, kendini atacak. Fırlatıp attım elimdeki her şeyi. Kalabalığı yara yara, düşe kalka koşturdum. Bina sanki ben koştukça uzaklaşıyordu, kaçıyordu benden." Gözlerinde biriken yaşları, titreyen elleriyle sildi Fatih Şırdan. "Bağırıyordum bir yandan, yapma, kurban olayım yapma, sana iş buldum, söyleyin, megafon yok mu, bağırın, iş buldum ben bu adama, yapma! Kimse duymadı beni. Ne adam duydu, ne polis, ne herhangi birisi. Yukarıya çıkmış polisler, bu da onları görünce 'yaklaşmayın' filan derken ayağı mı takılmış ne, düşüvermiş aşağıya. Gittim yanına. Öyle bakakaldım Samim. Dağılıp gitmiş adamcağız. Tutacak bir yeri kalmamış. Plastik oyuncaklar vardır ya, onlar gibi kıvrılmış kolu bacağı. Tutamadılar karısını. Koşturdu geldi başına. Ağıtlar yaktı, ağladı, bağırdı, çağırdı. Sonra bir an beni gördü. Ben bunlarla, yani ev alacaklarla bir sürü toplantı yaptım, hepsi tanıyor beni, biliyorlar yüzümü. Tanıdı tabii kadın. 'Şeytan' diye bağırdı, valla aynen böyle, adımla çağırdı beni. Yerden aldığı bir taşı fırlatıp attı. Vurdu da. 'Senin yüzünden' dedi, 'ocağımı yıktın, kocamı öldürdün, beni öldürdün.' Çocuk, Ceren, bir köşede biri tutmuş bunu, ağlamaktan gözleri şişmiş. Anlamıyor

tabii ne oluyor diye. Ben ne diyeyim ki, öyle kaldım. Kafamdan ince bir kan süzülüyor, hissediyorum ama önemli değil Samim. Keşke ölseydim. Öyle valla, hayatımda o kadar çok ki bu pişmanlıklar, keşke ölseydim dediğim anlar. Kadını zor tuttular tabii. Beni de aldılar karakola götürdüler. Orada kim çıktı karşıma dersin, Mustafa Yazdın. Dedi ki 'hakkında tutuklama kararı var.' Daha dün eteklerimde oynayan köpek, kollarıma kelepçeyi geçiriverdi. Sonra da kulağıma eğildi, 'eğer konuşursan evine giren çıkan belli olmaz' dedi. Yaratıcı küfürleri vardı şerefsizin. Ama ben dünyada değildim ki zaten. Başka bir âlemdeydim artık. Gözümün önünde sadece o adamın ölüsü, kulaklarımda da kadının sesi vardı. Gerisi yoktu.

"Sonra işte, cezaevi macerası başladı. Orada hastalandım, iyice güçten düştüm. Kimseye bulaşmıyordum, sessizce bir köşede oturuyordum ama yine de çok ezdiler beni. Ölene kadar geçmeyecek yaralarım oldu. Zaten ben burada ölürüm artık diyordum. Yaşamanın da bir anlamı kalmamıştı zaten. Ot gibiydim, saman gibiydim ya da ne bileyim, bir masa gibi, ruhsuz, öyle duruyor bir yerde ya, onun gibi. Her şey bitti artık derken **Cevdet**'le tanıştım. Bizim Kanarya'yla işte. Yine nereyi soymuşsa işte yakalamışlar bu sefer, bir iki ay yatıp çıkacakmış ama. Beni gördü, parmağını sallaya sallaya yanıma geldi, 'ulan sen şey değil misin ya, hah, Şeytan Fati.' Öyle mi diyorlarmış bana? Demek ki doğru diyorlarmış. Helal olsun. Ben zannettim ki, buna da bir şey yaptım geçmişte, ya eşek sudan gelinceye kadar dövecek ya da bir köşede şişi takacak böğrüme. Meğer öyle değilmiş. Narin Baba vardı ya, hani lokantacı, bunun babasının asker arkadaşıymış. Her zaman yanına uğrar, bir çorbasını içer, sohbet edermiş. O sohbetler-

den birinde anlatmış beni Cevdet'e. Bak işte, hayat böyle, habersizce da olsa yaptığın tek bir iyilik dönüp dolaşıp buluyor seni. Keşke hep iyilik yapsaymışım.

"Sana ne anlattıysam, ona da her şeyi anlattım. Düşünüyordum ki, yaptıklarımı öğrenince benden nefret edecek. Yok öyle olmadı. Arada böyle sağlam küfürler yedim tabii ama işlerin kötüye gitmeye başladığı zamanları anlatmaya başlayınca o da benimle üzüldü, benimle ağladı. Hele intiharı anlatırken, orada, yanımda o da vardı gibi hissettim. 'Ah be' dedi, 'keşke daha önce gitseymişsin.' Benim hayatım keşkelerle dolu dedim, hatta keşkelerden doksan dokuzluk değil, dokuz yüz doksan dokuzluk bir tespih yaptım, ölene kadar çekeceğim. Sözün özü, eğer içeride başıma bir şey gelmediyse, Cevdet sayesindedir. Alelade bir hırsız değil o, biliyorsun zaten sen de. Garip bir şekilde herkes saygı duyuyordu buna. Hayır, öyle el pençe divan durmuyorlardı karşısında, başka bir şeydi bu. Artık kimle konuştuysa, ne yaptıysa kimse bana dokunmadı bir daha. İki ay sonra tahliye olup gittikten sonra da devam etti böyle. Hatta arada küçük hırsızlıklardan içeriye giren delikanlılar selamını getiriyordu, bir de işte sigaradır, öteberidir, ne varsa.

"Dört yıl yattım cezaevinde. Sonra af gibi bir şey çıktı, saldılar beni. Gidecek yerim yok, cebimde beş kuruşum yok, hastayım, güçsüzüm. Cevdet tahliye olurken 'dışarıda görüşürüz' demişti. Onu nasıl bulacağımı sorduğumdaysa 'ben seni bulurum' diye cevap vermişti. Pek umudum yoktu açıkçası, benim gibi bir hıyarı ne yapsın Cevdet? Sokaklarda yatıp kalktım bir süre. Evsizler çok acayip adamlar, zannedersin ki bir şişe şarap için adam keserler, yok öyle bir şey. Neleri varsa bölüşüyorlardı Samim. Düşün, o kadar zengin, daha

zengin olabilmek için birbirlerinin gözlerini oyarken, bunlar bir yudum bile olmayan kuru ekmeği bölüp paylaşıyorlardı. Hayatımın en güzel zamanlarıydı, yalanım yok. Sirke gibi şaraplar içip kahkahalarla gülüyorduk. Kış geldiğindeyse, imarethane gibi yerler vardı, bazı hayırseverlerin kurduğu. Sıcak çorba vardı, yumuşak bir yatak vardı, orada yatıyordum. Valla böyle yaşar, böyle ölürüm ben diyordum. Sonra bir gün, işte bu imarethanedeyken, yataktan kalkamadım. Gözlerimi bile açamıyordum. Birileri alıp beni hastaneye götürmüş. İşte baktılar ettiler orada, doktorun biri dedi ki 'dayı sen çürümüşsün.' Beni bir gülme aldı, dedim 'ben 14 yaşında çürüdüm.' Doktorcuğum anlamadı tabii. Yok, sana yeşil kart çıkartalım, tedavi ol filan dediler. Ben aldım takkemi, böyle kirden kalıp gibi olmuş bir takkem vardı o zaman, aldım işte onu, 'hadi eyvallah' dedim. 'Dayı ne yapıyorsun, ölürsün' filan dedi, ben de 'inşallah' dedim çıktım gittim, imarethaneye döndüm. Sürekli oradayım ama. Kovuyorlar, kapı önünde uyuyorum, alıyorlar içeride. Ölümü bekliyorum. Kâbuslarımla, pişmanlıklarımla, hastalıklarımla bir başıma. 'yaşasın cehennem' diye bağırıyorum orta yerde. Birkaç kere Camille'i gördüm. Dona Dona'yı söylüyorduk beraber. Babamı görüyordum sık sık, bir domuz tutmuş getirmiş, 'hadisene lan, ne istiyorsan yap' diye bağırıp çağırıyordu. Delirdim artık, biliyorum. Hastalıktan olmasa bile, delilikten öleceğim. Bir gece, yine bir kâbus görüyorum, o kocası intihar eden kadın, tırnakları böyle cadı gibi uzamış, yüzümü, göğsümü filan tırmalayıp duruyor. Ceren'i görüyorum, küçük kızı, eline almış kocaman bir iğne, kendine batırıp duruyor. Yapma diyorum, yapma dedikçe batırıyor. Adamı görüyorum, öyle plastik oyuncak gibi, eğile büküle, düşe kalka bana doğru geliyor.

Kaçıyorum kadın, kaçıyorum çocuk, kaçıyorum adam. Sıçrayıp uyanmışım. Ellerimi açtım, 'yeter ulan yeter, alacaksan al canımı artık' diye haşa Allah'a sesleniyorum. Yanımdan tanıdık bir ses 'yeter be, bağırma artık, şimdi ben alacağım o serçe canını' dedi. Döndüm baktım, Cevdet. Kaç yıl geçmiş görmeyeli bilmiyorum, o da yaşlanmış. 'Gel' dedi, 'gidiyoruz.' 'Nereye' diye sordum. 'Karacaahmet'e' dedi. Dedim delirdim iyice ya da Azrail geldi, tünelin ucundaki ışık göründü. Tuttu kaldırdı beni. Atladık taksiye, taksici de arabası kirlenecek diye şöyle bir baktı bana ama Cevdet yüzünden bir şey diyemedi. Baya bir gittik ama. Şehrin dışına çıktık diyordum artık. Karacaahmet de arkada kalmıştı zaten. Sonra işte, izbe bir evin önünde durduk. İzbe dediğime bakma, benim için saray gibi bir yerdi. Sonra işte, seninle tanıştırdı beni."

Fatih Şırdan ve Cevdet depoya indiklerinde Mehmet Samim, arkası dönük, masa başında bir şeyle uğraşmaktaydı. Sonra dönmüş, hiçbir şey demeden elindeki mezurayı açıp, Fatih Şırdan'ın ölçüsünü almaya başlamıştı. Fatih şaşırmış, ne yaptığını sormuştu. "Kıpırdama" demişti Mehmet Samim, "ölçünü alıyorum.

Fatih Şırdan gülmüş ve "neden. Kefen için mi? Yoksa tabut mu? Bizde tabutlar standart diye biliyorum ben" demişti. Mehmet Samim de gülmüştü, "sana bir kostüm hazırlıyorum da, onun için."

"Ne kostümü?"

Mehmet Samim aldığı ölçüleri bir kâğıda yazarken; "Ördek" demişti, "sen Ördek olacaksın."

"Böyle işte" dedi Fatih Şırdan; "herhalde artık ölebilirim değil mi?"

Mehmet Samim ayağa kalktı, elimi arkadaşının omzuna koydu ve gözlerinin içine, sanki sevecen bir baba

küçük oğluna bakıyormuş gibi baktı; "daha değil" dedi, "yapacak işlerimiz var daha." Tam o sırada Kanarya girdi içeriye; "şu çocuk, Kerem, ölmüş."

Bahis konusu oğlunun katili Kerem Tarsuslu bile olsa, kimsenin ölmesini istemiyordu Mehmet Samim. Bu bankaya girdikleri gibi çıkacaklardı, ellerinde kan olmadan. Yerde cansız yatan Heykel Adam bunun dışındaydı tabii. Onun ölümünün başka bir amacı vardı. Fare, Ördek ve Kanarya içeriye geri döndüklerinde televizyonda haberler açıktı ve spiker, soyguncuların ikinci cinayetlerini de işlediğinden bahsediyordu. Kerem Tarsuslu hastanede, bütün müdahalelere rağmen kurtulamamıştı. Fare, kızı Sema'ya baktı, üzülüyor mu diye. Sema, sevinmiyordu elbette ama üzgün de değildi. Kızgın bile değildi. Sadece pişmandı. Babasını dinlemediği için, abisinin katiline gönlünü verdiği için. "Babam nerede acaba şimdi" diye düşünüyordu, "buradan çıkabilirsem ilk işim onu bulmak olacak. Özür dileyeceğim. Beni affetmesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Anneme de anlatacağım her şeyi. Tekrar bir araya gelelim, kayıp zamanı nasıl telafi ederiz, bir yolunu bulalım diyeceğim. Bana tekrar masallar anlat diyeceğim ona. Her gece, her zaman yanımda ol diyeceğim." Karşısındakinin babası olduğunu bilmiyordu elbette ve ağlıyordu şimdi. Fare, "Kerem'e ağlıyor" diye düşündü bir an, "ama olsun, Kerem demek pişmanlık demek, keder demek. Ağladığı o değildir. En fazla kendisine ağlıyordur. Belki de bana, babasına." Böyle düşünerek bir süre kızını seyretti Fare, sonra da telsizini kaldırdı; "müdürüm, orada mısın" dedi.

Mustafa Yazdın, gözlerini haber kanalından ayırmadan konuştu; "memnun musunuz? Bir kişiyi daha öldürdünüz. Şimdi o parayla kandırmaya çalıştığınız insanlar hala sizin tarafınızı tutacak mı acaba?"

"Hadi ama müdürüm" dedi Fare, "Kerem kardeşimiz pek de sütten çıkmış ak kaşık değildi, biliyorsun sen de. Hatta dur, sen bir polissin. Hatta oldukça yetkili bir polis. Kerem Tarsuslu'yu da muhtemelen bizden daha iyi tanıyorsundur. Şimdi bu delikanlı, toprağı bol olsun, hani birtakım suçlar işledi, uyuşturucu sattı, birilerini öldürdü ya, mutlaka elinize düşmüştür, yanılıyor muyum?"

Mustafa Yazdın'ın ince bıyığı öfkeyle kıpırdadı. "O işler dizilerdeki gibi olmuyor. Ayrıca, ne kadar suçlu olursa olsun, onu öldürmek sizi her halükarda katil yapar."

"Haklısınız Mustafa müdürüm" dedi Fare, "yine de ölmesini istemezdik. Bir insan ne kadar kötü olursa olsun, yaşamayı hak ediyordur. Ben böyle düşünüyorum. Bir gün, yanlışlıkla da olsa bir iyilik yapar ve o küçük iyilik dünyayı değiştirir. Kelebek etkisi gibi düşünün. Siz de oldukça tonton bir ihtiyara benziyorsunuz mesela. Hani şöyle geceleri torununa masallar okuyan, hanımefendilerin elinden pazar filesini alıp taşıyan, kahvede pişpirik oynayan, sonra da berberde tıraş olurken futboldan konuşan tipte bir ihtiyar. Eminim devlete millete olduğu kadar pek çok insana da iyiliğiniz dokunmuştur. Değil mi?"

"Gevezeliği bırak" diye bağırdı Mustafa Yazdın, "bitirin artık şu saçmalığı. Yeterince zarar verdiniz. Ne istiyorsanız söyleyin, ne bok yiyecekseniz yiyin!"

"Bir şey istiyoruz."

"Ne, söyle" dedi Mustafa Yazdın.

"Ama size söylemeyeceğim. Muhtemelen arkanızdaki masada, bir istihbarat görevlisi vardır değil mi? Mustafa müdürüm, sizden rica etsem, telsizi ona verebilir misiniz acaba?"

Öylece dona kaldı Mustafa Yazdın. Arkasına döndü ve meraklı gözlerle ona bakan bir yığın gözle karşılaştı.

Birisi kalktı ve emniyet müdürünün elinden telsizi söker gibi aldı ve istihbarat yetkilisine verdi. Adam boğazını temizledi ve "dinliyorum" dedi. Kısa süre sonra Fare'nin sesi duyuldu; "memnun oldum, ben de Fare, bildiğiniz lağım faresi. Lütfen telsizi de alıp odadan çıkar mısınız?" Adam kalktı, Mustafa Yazdın'ın tedirgin bakışları altında odadan çıktı.

İstihbarat yetkilisi, kullanılmayan bir odaya girdikten sonra telsizin mandalını indirdi; "konuşabilirsin."

"Biliyorsunuz, yapacağınız sürpriz operasyondan haberimiz vardı. Siz de merak ediyorsunuzdur bunun nasıl olduğunu. Hatta, bir köstebek olduğunu da düşündünüz değil mi?"

"Devam et" dedi adam. Fare, sanki sesine esrarengiz bir hava vererek konuşmaya devam etti; "evet, haklısınız. Aranızda bir muhbir var. Yok yok, madem biliyorsunuz niye söylemiyorsunuz diyeceksiniz, gerçekten, biz de bilmiyoruz. Ama içerideki odadakilerden birisi, orada ne konuşuluyorsa anında bize uçuruyor."

"Bunu nasıl yapıyor" diye sordu istihbarat yetkilisi, "bir de, madem bir haber kaynağınız var, neden bunu bana söyleyip onu kaybetmeyi göze alıyorsunuz?"

"Çok karmaşık amirim, şu anda, kısaca anlatılamayacak kadar karışık."

İstihbarat yetkilisi bir an durdu ve "size neden inanayım" diye sordu.

"Doğru" dedi Fare, "bize inanmayabilirsiniz. Ama bugün Kerem Tarsuslu'nun, toprağı bol olsun tekrar, rahmetli olduğu hastanenin kamera kayıtlarına bakarsanız, onun bizim kurşunumuzla ölmediğini anlayacaksınız. Onu, şu anda içeride, sizin en gizli bilgilerinizi konuştuğunuz odada bulunan insanlardan birisi öldürttü. Tabii ben kim olduğunu bilmiyorum. Ama sizin,

engin istihbarat bilginizle bulacağınıza dair en ufak bir kuşkum yok. Yalnızca, tek bir şey istirham ederim, bu bilgiyi, tabii ki kimin öldürdüğünü söylemeden, sizin bunda ihmaliniz olduğunun da anlaşılmayacağı şekilde, haber kanallarına açıklamalısınız. Orada bir şeyler oluyor, haberiniz olsun, çok karışık şeyler."

İstihbarat yetkilisi öyle kalmıştı. Ne yapacağını düşünüyordu.

"Herhalde şimdi kamera kayıtlarını, tabii ki çok güvendiğiniz bir çalışanınıza incelettireceksiniz. Ben sizi işinizle baş başa bırakayım. Telsizi Mustafa müdürüme verebilirsiniz. Beni dinlediğiniz, vaktinizi ayırdığınız için müteşekkirim. Kolay gelsin."

Mustafa Yazdın, Fare'nin istihbaratla neyi konuştuğunu delice merak ediyordu. İçten içe, bunun kendisiyle ilgili olduğundan şüpheleniyor, orada öyle eli kolu bağlanmış durmaktan nefret ediyordu. Telsizi uzatan istihbaratçıya bu yüzden uzun uzun baktı. Sanki yüzünden, konuştuklarıyla ilgili bir işaret alabilirmiş gibi. Tam ağzını açmış, aklındaki o soruyu soracaktı ki istihbaratçı gerisin geri, belirgin bir aceleyle çıkıp gitti odadan. Mustafa Yazdın da elinde kalan tek şey olan telsize sarıldı; "ne konuştunuz? Ne söyledin ona?"

Fare eğleniyor görünüyordu. Küçük bir kahkaha attı ve "arkadaşımla dertleştik biraz. İşte Suriye'de ne olacak, ABD'yle bir küs bir barışık nereye kadar filan, dertleştik azıcık. Aramızda kalsın, evde de birtakım sorunları var galiba, yengenin yemekleri askeriye mutfağından çıkmış gibiymiş, öyle dedi. Hele bir bamya yapmış geçen gün, diyor ki, şarjöre kurşun yerine o bamyaları koysam adam öldürür vallahi. Neyse, ben bir süre dinleneceğim müdürüm, sen de bir ara ver istersen, bir şeyler ye. Mesela sevdiğini biliyorum, şöyle bir bu-

çuk Adana, bir de şalgam yanına, off, benim de canım çekti biliyor musun? Hadi sana afiyet olsun, ben kaçtım." Pat diye bitirdi konuşmasını Fare.

Mustafa Yazdın, sinirle bir kaç kez konuştu telsize, "bana bak, geri zekâlı, al şu telsizi eline, kime diyorum?" Ses yoktu. "Elbette seni elime geçireceğim" diye düşündü Mustafa Yazdın, "öyle ya da böyle, nasıl olsa elime düşeceksin." Sinirle çıktı odadan.

Telsizi cebine koyan Fare, düşünceli bir tavırla Sema'ya bir kez daha baktı ve çıktı oradan. Önce, Aslan'ın yattığı odanın kapısında durup içeriye baktı. Aslan ve Muhterem Hanım, arada kikir kikir güldükleri eğlenceli bir sohbete dalmışlardı. Ayrı geçen uzun yıllar sonunda, hala sönmemiş olan ateş tekrar alazlanmış, bu iki ihtiyarı yakıp kavuruyordu.

"Nasılsın" diye sordu Fare. İkisi de onu fark edince, utangaç gençler gibi birden uzaklaştılar birbirlerinden.

"Daha iyiyim" dedi Aslan, "Muhterem sağ olsun."

"Sevindim" dedi Fare. "Ben sizi yalnız bırakayım" diyerek içeriye gidecekken Muhterem Hanım geldi yanına; "ben, size teşekkür etmek istiyorum" dedi, "Serdar bana bunun sizin fikriniz olduğunu söyledi. Gerçekten, ne diyeceğimi de bilemiyorum ama ben, bunun için o kadar uzun süre bekledim ki. Burada, böyle olağanüstü şeyler oluyorken bile onunla geçirdiğim dakikaların hepsinin yıllara eşdeğer olduğunu bilmenizi isterim." Fare, bu yaşlı, zarif kadının elini tuttu ve "asıl ben size teşekkür ederim. Onu affetme nezaketini gösterdiğiniz için" dedi ve gitti.

İçeride ise Fatih Şırdan, omuzlarındaki ağır yükün hiç değilse bir kısmından kurtulmuş gibi hissediyordu kendisini. Mehmet Samim acayip bir adamdı ona göre. Hatta hayatında tanıdığı en zeki adam olduğunu dü-

şünüyordu. Boşu boşuna üniversitede hoca yapmamışlardı ya. Bütün bunları planlamak, o kadar insanı bulup bir araya toparlamak, her şeyi ince ince, nakış gibi işlemek zor bir şeydi. Döndü ve yıllardan sonra içinde yeşeren bir umutla, küçük kıza, Ceren'e baktı. Ne kadar güzel bir kız olmuştu. İyi beslenemediği belli oluyordu, zayıftı biraz. Olsun, zamanla toparlanırdı. Büyüdükçe daha da güzelleşecekti, annesi gibi. Ama bahtı onun gibi olmayacaktı. Biliyordu Fatih Şırdan. Bütün bunlar bittikten sonra, artık rahat bir hayat yaşayacaklardı Ceren ve annesi. O kâbuslarına giren küçük kız, oynayamayacağı kadar oyuncağa sahip olacak, en iyi okullarda okuyacaktı. Bir daha ağlamayacaktı. İzin vermeyecekti buna Fatih Şırdan. Bu hislerle, dışarıdan görünmeyen ince bir gülümsemeyle Ceren'e bakarken Hikmet kolunu çekiştirdi Ördek'in, "pardon, bugün canlı yayın olmayacak mı" diye sordu. Fatih Şırdan bir Hikmet'e, bir de kendi kendine kim bilir ne oyunlar kurup, gülümseyen Ceren'e baktı. Sonra tekrar Hikmet'e döndü ve "olmaz olur mu" dedi, "bugün kendi aramızda biraz eğleneceğiz. Küçük bir şenlik, belki de bir dans gösterisi. Hazırlan."

Hikmet canlı yayına hazırlanmak için gidince Fatih Şırdan, küçük adımlarla Ceren'in yanına gelip oturdu. "Nasılsınız küçük hanım, iyi misiniz" diye sordu. Ceren bir an ona baktı, sonra da annesine baktı ama kadın, öylece oturmuş, hayallere dalmıştı. "Annem sizinle konuşmamamı söyledi bana" dedi. "Annen haklı. Tanımadığın insanlarla konuşmamalısın" dedi Ördek ve elini uzattı; "ama tanışırsak bir sorun olmaz bence. Merhaba, ben bir yaban ördeğiyim. Bak bu da gagam. Hatta bak, arkada küçük bir kuyruğum bile var" diyerek arkasını dönüp gösterdi. Ceren hafifçe gülümsedi ve "siz gerçekten soyguncu musunuz" diye sordu. "Evet" dedi Ördek,

"ama görüp görebileceğin en komik soyguncularız." Ceren, en masum haliyle, "ama benim hiçbir şeyim yok ki size verecek" dedi. "Olacak" dedi Ördek ve kalktı, yanlarında bankaya getirdikleri çuvallardan birisinden bir hediye paketi çıkarıp Ceren'e verdi. "Al" dedi, "bu senin. Artık tanıştığımıza göre, sana hediye de verebilirim." Neşeyle gülerek aldı Ceren paketi. İncecik parmaklarıyla açmakta zorlanınca Ördek yardım etti. İçinden başka bir kutu daha çıkmıştı. Ama bu üzerinde rengârenk çiçekler olan şık bir kutuydu. "Bunu sen açmalısın" diyerek tekrar Ceren'e uzattı. Ceren, heyecanla, yavaş yavaş kutunun kapağını kaldırdı. Gördüğü şey karşısında küçük bir mutluluk çığlığı attı. Gözlerini kocaman açarak, kutuyu açar açmaz çalmaya başlayan dans müziği eşliğinde, bir erkekle bir kadının döne döne dans ettiğini gördü. "Nasıl" diye sordu Ördek, "hoşuna gitti mi?" Mutlulukla, "evet" anlamında başını salladı Ceren. "O zaman" diyerek elini uzattı Ördek, "benimle dans eder misiniz küçük hanım" diye sordu. Küçük kız elini uzatınca, kutuyu alıp bir kenara koydu Ördek ve ayağa kalkarken Hikmet'e canlı yayına başlamasını işaret etti.

Mustafa Yazdın, operasyon odasındaki masaya yaslanmış, kara kara düşünürken, arkasında, Hikmet'in Youtube kanalına bağlı ekranda Ördek ve Ceren'in, el ele tutuşmuş, dönerek dans ettikleri görüntü belirdi. Ekrandan yayılan müzik, emniyet müdürünün kulaklarına ulaştığında döndü ve ekrana baktı. Ördek ve Ceren, döndükçe dönüyorlar, küçük kız, hayatında hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Ördek kızı bazen havaya kaldırıyor, hızlıca döndürüp bırakıyordu. Böyle anlarda kızın tiz kahkahaları müziği dahi bastırıyordu.

Aynı görüntü, sabahtan beridir canlı yayını bekleyen

milyonlarca kişinin ekranlarında da vardı. Kimi bunu bir saçmalık olduğunu, bir soygunun soygun gibi olması gerektiğini düşünürken, çoğunluğunu kadınların oluşturduğu bir grup, bu dans gösterisini duygulanarak izliyordu.

Ceren'in annesi de elinde olmadan gülüyordu bir köşede. Kızının mutlu olması, kahkahalarla gülüyor olması, hayatı acılarla geçmiş bu kadının yüreğini de ferahlatıyor, serin dalgaların kıyıya vurması gibi, bir görünüp bir kaybolan bir gülümsemenin yüzüne yerleşmesini sağlıyordu. O sırada Kanarya, elindeki poşetten Ceren ve Ördek'in üstüne konfetiler yağdırmaya başladı. Kendisi de dans eder gibi etraflarında dönüyor, rengârenk konfetileri bir onların üstüne, bir rehinelere fırlatıp duruyordu.

Rehineler arasında, dans gösterisiyle hiçbir şekilde ilgilenmeyen birkaç kişiden birisi de, 19 yaşındaki büfe çalışanı Sabit'ti. Dünden beridir içi içini yiyordu. O Kerem denen herifi dinlemeyip yerdeki silahları almalıydılar. Şimdiye bu akıl hastanesine dönen yerden kurtulmuş olurlardı. O sırada, Sabit'in başından aşağıya da konfetiler dökülmeye başladı. Sabit, öfkeyle, konfetileri ona doğru savurup duran Kanarya'ya baktı, "defol, başka yerde yap şaklabanlıklarını" diye bağırdı ve sinirle üstündeki konfetileri temizlemeye başladı. Kanarya ise, elinde konfetilerin olduğu poşetle öylece kalakalmıştı. Kocaman, sarı kafasının içinde, derin bir hayal kırıklığı ve çaresizlik içindeydi, memleketin gördüğü en azılı, en namlı, en vicdanlı hırsızı **Cevdet Haydiri**. Namı diğer, Cingöz Cevdet.

Aynı anda, içerideki odalardan birinde, karanlıkta düşünüyordu Fare. Elbette biliyordu, her türlü terslik olabilirdi ama Kerem'in ölümünü o da beklemiyordu.

Daha dün, elleriyle boğazlamak istediği bu adamın ardından, sanki oğlu yeniden ölmüş gibi neden böyle üzülüyordu. Neredeyse ağlayacaktı. Kendi kendine söylendi; "o, oğlumu öldürdü. O, kızımı, ailemi elimden aldı. O, bunu hak etti." Hayır diyordu başka bir ses, "kimse ölümü hak etmez." Bütün bu düşünceleri, Kerem'in ölümünün onda yarattığı beklenmedik kederi uzaklaştırmak istedi. İstihbaratçıyı düşündü, gerçekten beklediği gibi mi olacaktı her şey? Bilmiyordu. "Şans" dedi kendi kendine, "yüzde elli elli. Ne de olsa sürpriz bir gelişme."

Operasyon odasının olduğu binanın alt katındaki odalardan birindeyse istihbarat yetkilisi, küçük bir bilgisayar ekranına dikkatle eğilmiş, hastaneden gelen görüntüleri inceliyordu. Görüntülerde, Kerem'in odasının önünde duran polis bir süreliğine uzaklaşıyor, ardından bir hastabakıcı odaya giriyor, on dakika kadar odada kaldıktan sonra çıkıyordu. O gittikten hemen sonra, polis yerine dönmüştü. Hastabakıcının diğer kameralardan ayıklanmış görüntülerini de izledi istihbaratçı. En sonunda, adamın hastaneden çıktığını ve hastabakıcı kıyafetini çıkartıp, çalılara fırlatıp attığını gördü. "Fare haklıymış" diye düşündü. Ardından, hemen arkasında sessizce bekleyen adamına döndü ve ekranı işaret ederek; "o kapıda nöbet tutan polisi istiyorum. Bu adamı da bulun getirin" dedi.

MUSTAFA MUTLU

HAYDUTLAR ORKESTRASI

SOYGUN

6. Bölüm

storytel original

6. BÖLÜM

HIRSIZ VE OĞLU

Sessizlik. Hayatın üzerine kalın bir örtü gibi serilmiş, ağır bir sessizlik. Sanki bir yerlerde bir açma kapama düğmesi varmış da, birileri o düğmeye basmış gibi, sanki damarlardaki kan birdenbire akmaktan vazgeçmiş gibi, içeriden dışarıya doğru çoğalan bir sessizlik. Neydi bu dünyanın, bu bin küsur yıllık şehrin ve evrenin tarihinde bir iğne ucundan daha az yer kaplayan insanın başına gelen şey? "Hiçbir şey" diye düşünüp esrik bir tavırla gülümsedi Fare, "hiçbir şey olduğu yok. Bugün, kalbe ulaşmayı başaran küçücük bir pıhtıyız biz. Modern insan aklının hemen her şeye bir çözümü var, bir kan pıhtısı nedir ki? Kaldı ki böyle giderse ölümsüz olmanın da bir yolunu bulacaklar. O doyumsuz hırsın, önüne çıkan her şeyi yakıp yıkan ve ne pahasına olursa olsun sahip olmak isteyen insanların, Kerem Tarsuslu, Mustafa Yazdın gibilerin ölümsüz olduğunu düşünebiliyor musun? İlahi bir komedya! Şu an bitse bütün bu olanlar, damardaki pıhtıyı şimdi çekip alsalar, hayat, yarın önüne geleni yıkarak akmaya devam edecek. Dinozorların başına gelen gibi tek bir göktaşıyla sıfırlanıp, bataklık çamurundaki bir tek hücreliden ya da avuç içi kadar bir memeliden yeniden başlayıp çoğalsa dahi varacağı yer aynı.

Belki de Kanarya haklıdır, 'hayat sadece mutlu olmak için vardır.' Belki de hayat, tahmin edebileceğimizden daha fazla kişisel bir şeydir ve bunca yıldır, iki kişinin arasındaki ilişkiden başlayarak, milyonlarca insanın birbiriyle etkileşimini, ilk primatlardan bu yana inceleyen her türlü bilim safsatadan ibarettir. Belki neye

ve nasıl olursa olsun inanç, varoluşun tek gerçeğidir. Yanılmışımdır. Belki bütün bu şovu devam ettirmenin bir anlamı yoktur. Belki de şimdi kalkmalı, Aslan'dan başlayarak Ördek'i, Kahverengi Ayı'yı, Kanarya'yı öldürmeli ve en sonunda da, canlı yayın devam ederken, herkesin gözü önünde son kurşunu kendi kafama sıkmalıyım. Bir şey dememe de gerek yok. Nasıl olsa anlamsız. Öyle sessizce, hiçbir şey demeden. "

Elindeki silaha baktı Fare. Çıkarttı, şarjöründeki kurşunları saydı. Silahın etkisi, Kerem Tarsuslu'da denenmişti. Evet, bu gerçek bir silahtı ve yeteri kadar kurşunu vardı. Ayağa kalktı Fare. Maskesini takmayı düşündü önce ama sonra gerek olmadığına karar verip, öylece bir kenara fırlatıp attı.

Tam kapıdan çıkacakken Kanarya, büfede çalışan genç delikanlı Sabit'i itekleyerek odaya soktu. Bir an Mickey Mouse'un maskesinin olmadığını görünce paniğe kapıldı ve elindeki tüfekle itekledi Sabit'i, "arkanı dön, bakma, bakma dedim sana!" Sabit, Fare'nin, yani Mehmet Samim Altun'un incecik yüzüne, yüzünün tamamını eski bir haritadaki yollar gibi dolaşan çizgilerine bakakalmıştı. Kanarya bir kez daha itekleyince arkasına döndü, ama gözünün önünden Mehmet Samim'in yüzü gitmiyordu; dedesi yaşında, çelimsiz bir ihtiyardı. Üflesen yıkılacak kadar zayıf ve güçsüz görünüyordu. Kanarya şaşkınlıkla Mehmet Samim'e baktı; "kusura bakma, biraz ani oldu, daha sonra gelmem gerekiyordu ama dayanamadım. Maskeni tak istersen" dedi. Sonra da elindeki silahı gördü, parmağının tetikte olduğunu. "O silahla ne yapacaktın?" diye sordu.

Mehmet Samim sustu. Biraz önce aklından geçenler, kısa süreli bir cinnet hali miydi yoksa olması gereken

miydi kararsız kaldı bir an. Sonra silahı cebine yerleştirdi ve "hiçbir şey. Maskeyi takmama gerek yok. Dönebilirsin Sabit."

"İyi de" diye itiraz edecek oldu Kanarya ama Mehmet Samim bir el hareketiyle susturdu onu. Sabit, yavaşça döndü ve kaçamak bakışlarla Mehmet Samim'i incelemeye devam etti. Mehmet Samim, yavaş hareketlerle masanın arkasına geçti ve koltuğa oturdu. Derin bir nefes alarak; "beklediğin gibi birisi değilim değil mi? Ben de olsam hayal kırıklığına uğrardım doğrusu. Nasıl birini bekliyordun mesela? Belki kapkara sakallı, korsan kılıklı, belki de tek gözü olmayan, dişleri sapsarı, gözlerinden şimşekler çakan, dili yılan gibi çatallı bir canavar. En azından biraz daha genç olmalıydı diyorsundur, şöyle yumruk attığında adamı devirecek kadar genç ve güçlü. Üzgünüm. Bu halimle ancak ya şarapçı olabilirim ya da torununa masal okuyan bir ihtiyar." Sonra da masanın hemen önündeki koltuğu işaret etti ve "otur lütfen" dedi.

"Hırsız hırsızdır, katil de katil, ne yaşta ya da ne durumda olduğu önemli değil" dedi Sabit otururken. Öfkesine rağmen şaşırdığı belli oluyordu.

Mehmet Samim hafifçe gülümsedi ve "sence savaş cinayet midir" diye sordu. Duraksamadan "evet" dedi Sabit. "O zaman" diye cevap verdi Mehmet Samim, "tarihe kahraman olarak geçmiş bütün o komutanlar da katil oluyorlar, değil mi? Savaşı kazanan da kaybeden de kahramanlık şarkıları yazar ve hepsi, içten içe kendi haklılığını vurgular. Bütün o söylediklerin, nereden baktığına göre değişiyor demek ki" dedi ve elini Kanarya'ya doğru uzattı. Kanarya, yanında getirdiği bir dosyayı masanın üzerine bıraktı.

Mehmet Samim, dosyayı açtı ve sayfaları inceleme-

ye başladı. Arada hayret dolu ufak nidalar çıkartıyor, bazen de memnun bir gülümseme yüzünü hafifçe aydınlatıyordu.

Sabit merak içinde sordu "o dosyada ne var? Beni neden bu odaya getirdiniz?"

Mehmet Samim ilk sayfaya döndü tekrar; "**Sabit Yeniçeri**. 14 Nisan 2000'de, Sarıyer Devlet Hastanesi'nde doğmuşsun. Sabaha karşı. Bu seni koç burcu yapar. Ben pek ilgilenmem ama karım çok severdi günlük burç yorumlarını okumayı. Mesela koç burcunun lider karakterli, öncü bir burç olduğunu ondan öğrendim. Aynı zamanda isyankâr, sabırsız ve saldırgan olduğunu da. Şu kısacık tanışıklığımızda, burcuna yakışır davrandığını söyleyebilirim."

Sabit sabırsızca atıldı; "beni buraya burcumda ne yazdığını söylemek için mi getirdiniz? Nedir bu saçmalık?"

"Tabii ki hayır" diye sakince karşılık verdi Mehmet Samim, "sabırlı ol, anlatacağım. Annenin adı Zehra. Babanın adı..." Burada durdu bir an Mehmet Samim ve arkada, elindeki silahı gergin bir şekilde Sabit'e doğrultmuş Kanarya'ya baktı. "Babanın adı Rahim" diye devam etti. Aynı anda, kanarya kostümünün içindeki Cevdet Haydiri, "öyle değil" diye haykırmak istiyordu, "senin baban benim!" Ama sessiz kaldı. Ağzını sımsıkı kapattı, çığlığını içinde tuttu. "Eskiden durumunuz hiç de fena değilmiş" dedi Mehmet Samim, "baban, Karaköy'de bir nalburda çalışıyormuş. Sarıyer'de, tek katlı, küçük bir bahçesi olan bir evde kirada kalıyormuşsunuz."

"Bunları nereden biliyorsunuz" diye sordu Sabit.

"Tipik koç burcusun işte. Biraz sabırlı ol, hepsini öğreneceksin." Sayfayı çevirdi Mehmet Samim ve dosyanın içinden bir fotoğraf çıkarttı, önce kendisi hafif bir gülümsemeyle bir süre baktı, sonra da çevirip Sabit'e

gösterdi. Sabit'in merakı ve sabırsızlığı giderek artıyordu. Burnunun ucundaki fotoğrafta, orta yaşlarını biraz geçmiş olan babası Rahim ve henüz bir yaşına yeni girmiş Sabit'i sıkıca tutan annesi Zehra, evlerinin bahçesinde gülerek poz vermişlerdi. Arkada, Sabit'in sorunlu geçen çocukluğu boyunca sık sık tepesine tırmanıp, insanlardan uzakta, hatta başka bir gezegende olduğunu düşündüğü dut ağacı görünüyordu.

"Ne kadar mutlu bir aile" dedi Mehmet Samim, "kıskanılacak kadar mutlu." Ardından onu koyup başka bir fotoğraf çıkartıp gösterdi; ilkokul önlüğünün içinde, yüzünü karartmış, kaşlarını çatmış, belirgin bir öfkeyle bakıyordu küçük Sabit. "Ne olduysa bundan sonra oldu değil mi? Zaten okula gitmeden önce, ailenin dahi yardımını almadan okuyup yazmayı çoktan öğrenmiştin. Basit matematik işlemlerini yapabiliyordun. Deli gibi bir merakla, sana sunulan ya da sunulmayan her bilgiyi sünger gibi alıyor ve anında emiyordun. Yaşıtların 'a' harfini öğrenirken sen soyut kavramlara ve kelimeler arasındaki karmaşık ilişkilere dalmıştın bile. Daha ilk haftada senin farklı olduğunu anladılar. Derslerle ilgilenmediğini gördüklerinde, önce bir zekâ geriliğin olduğunu zannettiler. Ama çok geçmeden işin öyle olmadığı ortaya çıktı. Karşılarında bir dâhi olduğunu fark ettiler mi bilmiyorum ama en azından fazlasıyla zeki bir çocuk olduğunu düşünmüşlerdir. Tabii öğretmenlerin önce ne yapacaklarını bilemediler. Ne yazık ki Türkiye'de, dâhiler için gelişmiş programlar ya da okullar fazla değil. Olsa dahi dünya para harcamak gerekiyor. Ancak ailen, bunu karşılayabilecek durumda değildi. Ne oldu? Çareyi seni sınıf atlatmakta buldular. Ama yeterli olmadı. Senin için yaşadıklarının ne kadar sıkıcı olduğunu tahmin edebiliyorum. Herkes senin dâhi olduğundan eminken,

sen bir geri zekâlı olduğunu düşünüyordun. Uyumsuz, bir tane bile arkadaşı olmayan, çocukça oyunları ve o rengârenk oyuncakları saçma bulan, asosyal bir çocuktun. Orada da olmayınca bir yılın sonunda eline bir mezuniyet belgesi verip okulun önüne koydular. Okul müdürün birkaç kişiyi aradı yalnızca. Ortaokula gittin. Bu sefer de yaşça senden büyük ama kafasının üstünde sıradan bir beyin taşıyan bir sürü zorbanın ortasında kaldın. Dalga geçtiler, ittiler kaktılar, hatta tuvalette sıkıştırıp üzerine işediler. Bu kadar açık sözlü olduğum için kusura bakma.

"Bu yüzden iki kez okul değiştirmek zorunda kaldın. Son gittiğin okulda, sadece bir kez başına geldi bu tarz bir zorbalık. Sonra nedense herkes, bütün o zorbalar, hatta sana tahammül edemeyen ve eğitimi tekme tokatla sağlayacağını düşünen öğretmenlerin dahi, senden hummalıymışsın gibi uzak durmaya başladılar. Ama senin asıl sorunun o zorbalar değildi ki? Zekânı, üzerine yapışan bir lanet gibi görüyordun. Kim bilir kaç gece, sıradan bir çocuk olabilmek için dua ettin. Hatta eminim, öyle görünmek için elinden geleni yapmışsındır. Ama hiçbir işe yaramadı. Senin üzerine titreyen bir öğretmenin vardı, adı neydi?"

"Hatırlamıyorum" dedi Sabit, sordukları hiçbir soruya cevap vermek istemiyordu.

"Hatırladığını biliyorum, Münevver Hanım. Eski usul, memleket sevdalısı eğitimcilerin son kuşağındandı. Milli Eğitim Bakanlığı da dâhil, senin için başvurmadığı yer, sana burs bulabilmek için çalmadığı kapı kalmamıştı. Bulmuştu da. 11 yaşına geldiğin gün, liseden mezun olmuştun ve sağlanacak destekle yurt dışına gidebilir, belki ileride Nobel ödülü alabilecek önemli bir bilim insanı olabilirdin. Ne oldu?"

Sabit'in hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu; "bilmiyorum" dedi kırılgan bir ses tonuyla.

"Ben biliyorum" dedi Mehmet Samim, "o yıl, sevgili öğretmenin, elinden tutan tek insan Münevver Hanım, kırmızı ışıkta geçen bir arabanın altında kaldı ve ölüp gidiverdi. Burs için söz veren her kimse, ne seni ne de aileni bir daha arayıp sormadı ve üstüne bir de baban işsiz kaldı. Üstelik 12 yaşında girdiğin üniversite sınavında ilk 100'e girmiştin değil mi?"

Sabit, ne diyeceğini bilemiyordu. "Bunlardan size ne" diyebildi yalnızca.

Mehmet Samim, Sabit'i duymazlıktan geldi ve devam etti; "her şeyi bırakıp, çalışmaya karar verdin. 12 yaşında bir çocuk için fazlaca gerçekçi bir bakış açısı gibi görünüyor. Ama zaten hiç çocuk olmamıştın değil mi? Ne oyun arkadaşın olmuştu, ne de oyuncaklara ilgi duymuştun. Bir kez bile sokakta oynamamıştın." Burada başını dosyadan kaldırıp Sabit'e uzun uzun baktı Mehmet Samim; "oturduğun yerde dünyaları geziyordun ama değil mi? Televizyonda, radyoda, gazetede ya da bir şekilde eline geçmiş bir kitapta okuduğun ya da duyduğun tek bir cümle sana yetiyordu. Hayal gücünün yelkenini şişiriyor, açık denizlere, gezegenler arası uzaya, insan zihninin derinliklerine açılıyordun. Tuhaf bir yalnızlık. Bir o kadar da can acıtıcı."

Kaşlarını çatmış, önüne bakıyordu Sabit, yüzü gibi somurtkan bir sesle; "öyle iyiydim ben" dedi. Bir süre, bu zeki delikanlının şimşekler çakan gözlerine, biçimli yüz hatlarına baktı Mehmet Samim. İstese her şey olabilirdi. İstediği her şey. Üzgündü. Önündeki dosyaya döndü tekrar ve kaldığı yerden devam etti; "tabii ki ailen karşı çıktı buna. Baban da, annen de. Ne olursa olsun eğitimine devam etmen gerektiğini düşünüyorlardı.

Ama sen istemedin. Hem, artık sana bir yaratıkmış gibi bakılmasından bıkmıştın, hem de ailenin eğitimin için gereken parayı bulmayacağının farkındaydın. Sarıyer'deki bahçeli evinizden, sokakların çöplükten görünmediği bir kenar mahalleye taşınmak zorunda kaldınız. Ailenin ısrarlı tutumuna karşın, bir tamircinin yanına çırak olarak girip çalışmaya başladın. Gerekli olan kol gücü dışında işin teknik kısmı senin için çocuk oyuncağıydı. Geceleri ustandan izin alıp tamirhanede kalıyor, motorun parçalarını söküp söküp yerine takıyordun. Birkaç ay içinde, hangi model olursa olsun, kulağına motorun sesi geldiği anda arızanın neden kaynaklandığını, olağanüstü bir kesinlikle anlayabilir hale gelmiştin. Ama ne yazık ki bütün bu öğrendiklerin, insan denilen makineyi anlamana yardımcı olmamıştı. Ne kadar uğraşırsan uğraş, karşındaki insanda ne gibi bir arıza olduğunu anlayamıyordun. Çok geçmeden kalfa yaptı ustan seni. Önceki kalfayı da tek kelime etmeden kapının önüne koyuverdi. Zaten kasadan para tırtıklıyordu, işe geç geliyordu, serserinin tekiydi. İşte bu yüzden, senin yüzünden işsiz kaldığını düşünen delikanlı da bir gece, karanlık bir sokakta birkaç arkadaşıyla önünü kesti."

Yumruklarını sıkmıştı Sabit. İçindeki öfke yanıp tutuşuyordu. Göz pınarlarında biriken gözyaşlarını tuttu. Mehmet Samim, onun bu öfkesinin farkındaydı ve sonuna kadar hak veriyordu.

"Neredeyse öldürüyorlardı seni değil mi? Nereden çıktılarsa birkaç delikanlı yardımına yetişmeseler belki de gerçekten öldüreceklerdi. Geleceğe yön verebilecek bir zekâ, saçma bir gurur meselesi yüzünden karanlık bir ara sokakta sönüp gidecekti."

Sabit'in kendini zor tuttuğu belli oluyordu. Yumruk

yapmaktan kanı çekilip bembeyaz kalmış ellerini bir an olsun gevşetmeden, kıpkırmızı gözlerle Mehmet Samim'e baktı; "işinizi gücünüzü bırakıp beni mi takip ettiniz?"

Mehmet Samim, yine duymazlıktan geldi ve devam etti; "kimin yaptığını bilmene rağmen kimseye bir şey söylemedin. Ustan seni o kadar seviyordu ki, birkaç hafta evde kalıp dinlenmene izin verdi. Bir hafta sonra, her tarafın yara bere içinde olmasına rağmen işe geri döndün. Paraya ihtiyacınız vardı çünkü. Baban, çalıştığı inşaatta düşmüş ve belini incitmişti. Bunun basit bir bel incinmesi olmadığı çok sonra ortaya çıkacaktı. Bir anda ailenin tüm sorumluluğu senin küçücük omuzlarına biniverdi. Ama diyordum ya, insan sorunlu bir makine, gelişimini tamamlayamamış, evrim süreci sekteye uğramış, eksik parçaları kaybolmuş bir yapboz. Bu gidişle de hiçbir zaman tamamlanamayacak.

"Ustanın zulasına kaldırdığı kira parası ortadan kayboldu bir gün. Demek ki o da benim gibi bankalara güvenmiyormuş ki dükkânında, kendince güvenli bir yere saklamış parayı. O paranın senin cebinden çıkması dahi ustanın sana olan sevgisini azaltmadı. Var demek hala böyle insanlar. Aklın boşalttığı yeri yüreğiyle dolduranlar yani. Sen yine biliyordun kimin yaptığını. Yine de kimseye bir şey söylemedin ama eminim anlayamıyordun bu öfkenin kaynağı nedir, ufacık, zararsız bir kıvılcımdan, içinde kendisinin de yandığı kontrolsüz bir yangına nasıl dönüşür? Yangın metaforunu kullanmamın boşuna olmadığını biliyorsun. Birkaç hafta sonra, gecenin bir yarısı kundakladılar ustanın küçücük ekmek teknesini. Ustan elindeki her şeyi kaybetti, sen de işsiz kaldın. Sonra, girip çıkmadığın iş kalmadı. Simit dahi sattın değil mi? Bir bakalım; kâğıt toplayıcılığı yap-

mışsın, bir elektronikçide çalışmışsın ama adam at yarışı müptelasıymış ve bir süre sonra dükkânı kapatmak zorunda kalmış. Bakkalda çalışmışsın birkaç ay kadar. Çiğ köftecide, kebapçıda, pizzacıda, baban gibi inşaatlarda ve böyle uzayıp gidiyor liste. Ama en güzel günlerini sahafta çalıştığın o kısacık zamanda yaşadığına eminim. Benim kitabımı da orada mı okudun?"

Bir an cevap vermesini bekledi Mehmet Samim. "*İnsanın Dünyada Yeri Yok*. O da bilimsel olmaktan ziyade öfkeyle yazılmış bir kitaptı. Hatırladığına eminim. Her neyse, sonuçta sahaf da çok geçmeden kapısına kilit vurdu. İnsanların kültüre verecek parası yok çünkü. Girdiğin her iş, bir kelebek ömrü kadar sürüyordu. Belki bunu da bir lanet olarak düşünmüşsündür. Belki de bir lanet değil, sürekli tekrarlanan bir uyarı olarak görmeliydin. Durmadan çalan bir alarm.

"Yıllar boyunca, kalem tutması gereken o narin ellerin sonunda kabuk bağladı. Tabii yüreğin durur mu; herkes kötüydü, bütün insanlar acımasız. Bütün kapılarını ve pencerelerini sıkıca kapadın, hayal dünyanın o fildişi kulesinden çıkmaz oldun. Ne bir sevgilin oldu, ne de bir arkadaşın. Anne babandan başka kimseyi sevmedin. Şimdi de, tabii bu soygundan sonra onun kaderi de diğerlerine mi benzer bilinmez ama Taksim'de bir büfede çalışıyorsun. Genetik mühendisi olmak istiyordun bir zamanlar, biliyorum. Ama yakın zamanda askere gideceksin. Komutanların, asker arkadaşların, belki de karşında sana silah doğrultan düşmanların bilmeyecekler senin kim olduğunu. Hep çok istediğin gibi sıradan, alelade birisi olacaksın. Karınca sürüsünün içinde kaybolup gideceksin. Bir gün gelip mahallenden bir kızla görücü usulü evleneceksin. Sevgisiz, bomboş bir evin olacak. Sonra da, baban gibi inşaatın birinde sakatlanıp

yatalak oluncaya kadar bu böyle sürüp gidecek. Hayatın boyunca o fildişi kulesinden çıkmayacaksın."

Neredeyse duyulmayacak bir sesle, "neden bana bunu yapıyorsunuz" diye sordu Sabit. Yapmayacaktı. Bu katillerin, bu soysuz hırsızların önünde ağlamayacaktı.

"Bazı insanlar" dedi Mehmet Samim, elindeki dosyayı kapattı ve bir kenara koydu; "hak etmedikleri halde istedikleri her şeye sahipler. Ne yazık ki dünyayı da onlar yönetiyorlar. Senin yarın kadar bile zeki olmayan, senin içinde sakladığın ama ne yaparsan yap, her bakışında göz kamaştıracak denli parlayan iyilikten yoksun insanlar bunlar. Onlara zaten bir altın tepside sunuldu ne istedilerse. Mücadele etmediler, çalışmadılar, düşünmediler, yorulmadılar. Sen ise hayatın boyunca ne yapman gerekiyorsa fazlasıyla yaptın. Şu ellerine bak. Aynada gözlerine bak. Onun ardında, kendini göstermek için fırsat kollayan, dünyayı yerinden oynatacak kaldıracın durduğunu görmüyor musun? Neye ihtiyacın var peki? Sadece bir şansa, tek bir şansa."

Sabit yavaşça döndü ve karanlık bakışlarla Mehmet Samim'e baktı; "o şansı siz mi vereceksiniz bana?"

Mehmet Samim gülümsedi, "bu bankanın bağlı olduğu o sonsuz ağ, bütün devasa finansal alışverişler, milyonlarca Dolar, Euro, Lira, hepsi bir elin parmağını geçmeyen bir avuç azınlık için var. Senin gibi milyonlarca insanın alın terinin üzerine kurulmuş kocaman bir sarayda oturuyorlar. Şu anda, en azından hakkın olanı onların elinden alabilirsin. Fazlasını değil. Evet, her şeyi değiştirme şansın burada, bu bankada. Aslında bizim elimizde değil, senin o nasırlı, yaralı ellerinde duruyor. Bir düşünsene; hayatın boyunca canını sıkan bu tuhaf yalnızlığına bir son verebilirsin. Gece gündüz eşek gibi çalışıp kazandığın üç kuruşla ev geçindirmek-

ten daha büyük bir amacın olabilir. Dünyanın en iyi birkaç üniversitesinden istediğini seçip eğitim alabilirsin." Bir sır verir gibi hafifçe eğildi ve fısıltıyla; "laf aramızda bunlardan birine senin adına bir başvuru bile yapıldı."

Sabit, durgun bakışlarla bir süre baktı Mehmet Samim'e. "Öyle mi" dedi sakince, "demek başvuruyu da yaptınız. Ne kadar iyi ya, harika bir şey." Mehmet Samim anlamıştı çoktan ne olacağını ama yine de hazırlıksız yakalandı. Sabit birden kalktı, elinin tersiyle masanın üzerinde ne varsa, fırlatıp yere attı. Sonra da gözlerini Mehmet Samim'e dikti ve dişlerinin arasından, öfkeyle konuştu; "bunu bir de iki insanı öldürdüğünüz soygunun paralarıyla mı yapacaksınız? Peki o zaman ben nasıl biri olacağım? Dediğin gibi iyi birisi mi? Yoksa sizinle beraber ben de katil ve hırsız mı olacağım? Söylesene, böyle mi dünyayı değiştireceğim ben? İstemiyorum! Tek kuruşunuzu istemiyorum! Şimdi de buradan çıkıp, nasırlı ellerimle ama onurumla o üç kuruşu kazanmaya gidiyorum. İsterseniz beni vurun" diye bağırıp çağırdıktan sonra dönüp odadan çıkmak istedi. Kanarya yolu kapatmaya çalıştı ama onu da sertçe itekleyerek çıkıp gitti.

Kanarya son derece şaşkın ve üzgündü. "Neden" dedi sarsıcı bir hayal kırıklığıyla; "neden böyle yaptı?"

Mehmet Samim sakince arkasına yaslandı; "başka ne bekliyordun? İtiraz etmeden kabul etmesini mi? Eğer öyle yapsaydı, herkes gibi olacaktı. Biraz önce bahsettiğim insanlar gibi. Şimdi, istersen peşinden git de bir probleme yol açmasın." Kanarya kısa bir an öyle kaldı, sonra hızla çıktı odadan.

Sabit, bir hışımla bankanın giriş bölümüne geldi. Onun doğrudan çıkış kapısına doğru gittiğini gören Ördek,

önünü kesip silahını doğrulttu; "dur orada!"

"Çekil önümden" diye bağırıp geçmek istedi Sabit. Güvenlik görevlisi Yusuf da dâhil olmak üzere, kendine güvenen birkaç kişi, her an atılıp tüm zamanların kahramanı olmak için fırsat kolluyordu. Sabit, Ördek'i de itekleyerek kapıya gitti. Kapı kilitliydi. Birkaç kez sarsıp açmayı başaramayınca gitti ve sandalyenin birisini kaldırdı. Ördek ne yapacağını bilemez haldeydi. Sürekli durmasını söylüyordu ama sanki çalışmadığı yerden sorulmuş öğrenci gibi afallamış bir haldeydi. Sabit gerildi, tam sandalyeyi cama fırlatıp atacakken bir silah sesiyle yine inledi ortalık. Rehineler yine çığlıklar içinde korkuyla birbirlerine sığındılar. Sabit yavaşça, elinde sandalye olduğu halde döndü ve biraz önce havaya sıktığı silahı ona doğrultmuş olan Kanarya'yla karşı karşıya kaldı. "Onu yere bırak" dedi Kanarya.

"Bırakmazsam ne olur? Ben size demedim mi, isterseniz vurun beni diye. Hadi, ne duruyorsun? Çeksene şu tetiği, bitir artık şu işi! Bitir!" Bekledi Kanarya'nın ateş etmesini ama bu koca gagalı, sapsarı tüylü kuş olduğu yere mıhlanmış gibiydi. Sabit sabır çekerek, elindeki sandalyeyi tekrar kaldırıp cama fırlatmak üzere arkasını döndüğü sırada konuştu ancak Kanarya; "seni değil, onları vururum." Sabit bir kez daha dönüp baktığında, Kanarya'nın silahını rehinelere doğrulttuğunu gördü. "Eğer" diye devam etti Kanarya, "o camı kırar, öyle ya da başka şekilde bu bankadan çıkacak olursan, onların ölümünden sen sorumlu olursun."

Sabit donup kalmıştı. Elindeki sandalye, taşıyamayacağı kadara ağırlaşıncaya kadar bekledi. Sonunda öfkeyle bir kenara fırlattı ve rehineler arasında, her zamanki yerine çöktü kaldı. Bir süre sonra, öfkesinden mi, yoksa 19 yıllık kısacık hayatında taşıyıp getirdiği

ağır yükten midir bilinmez, yüzünü kollarına gömüp sessizce ağlamaya başladı. Kimse bilmiyordu ne olduğunu. Elindeki silahı yavaşça indiren, maskesinin ardındaki yaşlı gözlerini bir an olsun Sabit'ten, yıllar boyunca bir gölge gibi peşinde olduğu oğlundan ayırmayan Kanarya, namı diğer Cevdet Haydiri hariç.

Bu isyankâr delikanlı, soygunculardan birisinin babası olduğunu bilseydi, kuşkusuz daha büyük bir hayal kırıklığı yaşardı. Onu sevmek yerine daha fazla nefret eder, küçücük hayatının ayakta kalan son kalıntılarını da yıktığı için bu hasta adamı hiçbir zaman affetmezdi. Bunu biliyordu Cevdet. Bu yüzden söylemeyecekti babası olduğunu. Hayatı boyunca hep hayal ettiği o kucaklaşma hiçbir zaman olmayacaktı. Sonu yaklaşmış olan hayatının kalanını susarak geçirecekti. Geçmişinde ne yaşamış olursa olsun, oraya hangi makul sebeple gelmiş olursa olsun o bir hırsızdı. Soygundan önce de öyleydi.

Her türlüsünü bilirdi hırsızlığın. Henüz 12 yaşındayken, evden kaçıp kendini attığı İstanbul sokaklarında, kendisini mütevazı bir hırsızlık çetesinin elinde buluvermişti. Önceleri abilerinin sudan sebeplerle çıkarttığı kavgaların içine dalar, ufacık boyuyla yılan gibi kıvrılarak o hengâmede eline ne geçerse; cüzdan, tespih, saat, künye hatta yüzükleri toplar ve anında sıvışırdı. Zaten kavga da hemencecik biter, kavgayı çıkartan abiler bir anda ortadan kaybolurdu. Elinde cebinde ne varsa gitmiş olan zavallı kurbanlar sağa sola koşturur, sonunda da soluğu karakolda alırlardı. "Tantanacılık denir buna" derdi polis, "geçmiş olsun."

Sadece bu değildi elbette; tırnakçılıkta epey bir ustalaşmıştı Cevdet. Yankesicilik, kapkaççılık ve bir cami imamının küçük bir kız çocuğuna sarkıntılık ettiğini gördükten sonra başladığı muslukçuluktan

sonra daha büyük hırsızlıklara gelmişti sıra. Evlere, iş yerlerine, fabrikalara, devlet dairelerine, depolara, sanki kendisininmişçesine rahatça girip çıkabiliyordu bir süre sonra. Ama kendi deyimiyle had bilenden değil, hak yiyenden çalardı sadece.

Zaten, on altıncı yaşına girdikten birkaç hafta sonra, çantasını çaldığı bir kadına tecavüze yeltenen çete reisinin kalbine bıçağı sokuvermişti. Yakalanmamıştı da. On yedi yaşına girdiğindeyse, kendi çetesini kurmuştu. Sonradan Mehmet Samim'e "biz İstanbul'un Robin Hood çetesiydik" diye anlatacaktı, "kimse öğrenmedi neler yaptığımızı. Çünkü hırsızlık da, iyilik de öyle uluorta, göstere göstere yapılmaz."

İstanbul her daim bir hayal âlemiydi. Görünmez bir duvarla ikiye bölünmüştü ve duvarın öte tarafında kalanlar, kentin yoksulları, eşkıyaları, serserileri, çok sonradan Hızır Aleyhisselam'ı gördüklerini söyleyeceklerdi. Kimi cebinde, kimi mutfak masasının üzerinde, kimi de kapının önüne bırakılan erzak kutusunun içinde bulurdu parayı. Her zaman, ne kadar ihtiyacı varsa o kadar olurdu. Ne eksik, ne de fazla. Okula gidecek öğrenciler sokak kapısını açtıklarında, içinde kırtasiye malzemelerinin ve yepyeni okul formalarının olduğu bir çantanın asılı olduğunu görürlerdi. Bakkala, manava borcunu ödemeye gidenler, veresiye defterinin isminin açıklanmasını istemeyen bir hayırsever tarafından satın alındığını öğrenir, gece yatmadan Kur'an'ı çıkartır, "Allah işini rast getirsin" diyerek dualarını gönderirdi. Cevdet ve çetesinin işi de belki bu dualar yüzden yolunda giderdi. Neredeyse borcundan dolayı dükkânını kapatacak çok esnafın borcunu ödemiş, gerektiğinde tefecilerle dahi papaz olmayı göze almıştı Cevdet. İstanbul'un kenar mahallelerinin, yoksulluktan yerin

dibine geçmiş insanları, eğer bu iyilikleri bir hırsızın yaptığını bilselerdi, kabul ederler miydi bilinmez. Ama kollarının üzerinde, kanatları avcunu açmış el gibi çizilmiş bir güvercin dövmesi taşıyan, küçüklü büyüklü onlarca mahir hırsızdan oluşan bu çete, İstanbul'un gerçek olup olmadığı bir türlü bilinemeyen efsaneleri arasında çoktan yerini almıştı.

"Bir bu dünya var" demişti Cevdet, "başkanların, hükümetlerin, kralların hükmettiği, güneşin altında parlayan, göz önündeki dünya. Bir de yeraltındaki dünya var; göze görünmeyen, karanlık ve tehlikeli. Oranın da kralları var, hükümetleri ve yasaları var. Bir de benim gibiler var. Her iki dünyada da yaşamaya çalışan, bu yüzden her zaman yarım kalmış, kendi kurallarını koyan ve bu yüzden sevilmeyenler. Genelde, yazılı olmayan o kurallar yüzünden, hani başkalarının kuyruğuna basmadığımız sürece ilişmezdik birbirimize. Ama, tazecik, fidan gibi gençlere uyuşturucu satıldığında, evine zar zor ekmek götüren adamın gırtlağına bastıklarında dayanamazdım." Açmış, tek tek yaralarını göstermişti Cevdet, Mehmet Samim'e. "Kaç kez vuruldum, kaç kemiğim kırıldı, kaç bıçak darbesi yedim bilmiyorum. Ölümlerden döndüm de geldim. Hatta ölmüş bile olabilirim. Ama sonunda nasıl olduysa hep ayağa kalktım. Baktılar ki baş edemiyorlar, uzak durdular o eşkıyalar bizden. Ayrıca, biz de az buz değildik hani. İstanbul'un ormanında bir yaprağı koparıp alsalar haberimiz olurdu. Adımız sanımız duyulmuştu. Büyüdük. Durmadan büyüdük. Üç beş kişiyken, yüzlerce eli çabuk ama ahlaklı ve edepli hırsız oluvermiştik. Yıllar sonra, zor bela da olsa bize saygı duymayı öğrendiler anlayacağın."

Sonra bir gün, âşık olmuştu Cevdet. Bir kenar mahallede, yardım ettikleri yoksul evlerinden birinin

kızıydı Zehra. "O güne kadar hiç bilmiyordum bu sevdalık işlerini" demişti Cevdet, "ama görür görmez midem burkuldu, içim bir tuhaf oldu, nefesim kesildi. Bizim elimiz çalıştı bugüne kadar, dilimiz değil. Anlatamıyorum ama sen anlarsın beni. Hani güzel desen güzel de değildi, bildik anlamda tabii. 'Bu muşmulaya mı âşık oldun' diye dalga geçerlerdi benle ama öyleydi işte. Gönül bu demişler, nereye konacağı belli olmaz.

"Neyse, ben bunu her gün takip etmeye başladım. Bir süpermarkette kasiyerdi. Her gün onunla işe gidiyor, işten geliyordum. Böyle böyle baya bir devam etti. Sonra dediler ki 'senin halin hal değil, git bari konuş kızla.' Dedim 'ne diyeceğim?' Dediler ki 'kendini akıntıya bırak, küreği de yüreğe ver.' Lafa bak. Ne yapacağım, nasıl yapacağım bilmiyorum ki. Bir gün, işten çıktığında dikildim karşısına. Kız durdu baktı, ben durdum baktım, öylece bakıştık. Öyle ne kadar durduk bilmiyorum. Sonra, işte o çalıştığı marketten bir delikanlı çıktı, 'bir problem mi var' filan diye dik dik konuştu. Ben de şimdi oğlanı alayım, ikiye ayırayım desem, kız bir daha yüzüme bakmaz diye gidip geliyordum. Öyle durdum, Zehra'ya baktım. Ne diyecek bilmiyorum. Sonra böyle gülümsedi, de ki çiçekler açtı, kuşlar öttü, 'yok' dedi, 'mahalleden bir arkadaş.' Arkadaş lafına bozulmuştum gerçi ama demek biliyordu beni, görmüştü daha önce. Sonra yürüdü gitti, ben de peşinden."

Eve gitmemişti Zehra. Arada Cevdet'in peşinden gelip gelmediğini de kontrol ederek deniz kenarında bir çay bahçesine gidip oturmuştu.

"Gitti oturdu kenarda köşede bir yere. Ben de ne yapayım, onu görebileceğim bir masaya çöktüm. Derken bu siparişini verdi, garson gitti geldi ve masaya iki bardak çay koydu. Sonra da bana bakıp, yine güldü.

Senin gibi zeki bir adam değilim ama anladım bunun bir davet olduğunu. Ayaklarımı sürüyerek, utana sıkıla gittim dikildim başına. 'Oturmayacak mısın' dedi, oturdum. 'Çayını içmeyecek misin' dedi, içtim. 'Her gün peşimden geliyorsun, görmedim mi zannettin' dedi, sustum. Durduk yere, damdan düşer gibi 'seviyor musun beni' dedi, aha böyle oturduğum yerden, alttan başlayarak kızardım. Üstüme yumurta kırsan pişer, çay koysan fokur fokur kaynar, o derece. Yine sustum. 'Ben şu dilimi keseyim de martılara atayım' diye içimden söyleniyorum ama yine susuyorum. Ben sustukça da o konuşuyor. Nasıl anlatayım, nasıl diyeyim bilmem ama Zehra var ya, gözümün ferinden ne demek istediğimi anlıyordu. Sonra da hep öyle oldu zaten. O gün, iki gak guk dışında bir kelam çıkmadı ağzımdan. Ama anladı ona vurgun olduğumu. Sonra işte, yine her gün peşinden gittim, çay bahçesinde oturduk, sinemaya gittik, martılara simit attık, işte hep olan şeyler. Ben de yavaş yavaş alıştım tabii Zehra'ya, dilim çözüldü, aşkımı da serdim önünde. Sonra bir gün kolumu açtım, bunu gösterdim" diyerek gömleğinin düğmelerini çözmüş, kalbinin tam da üzerine yaptırdığı, yıllar geçtikçe soluk bir griye dönmüş 'Zehra' dövmesini Mehmet Samim'e göstermişti.

"Böyle devam etti bir yıl kadar" diye devam etmişti Cevdet, "sonra tabii artık Zehra'nın canına tak etti ve 'gelip iste artık beni babamdan' deyiverdi." Burada bir süre susup kalmıştı Cevdet. "Ne anam vardı ne babam. Kim isteyecek Zehra'yı? Hadi diyelim ki vardı öyle ihtiyarlar beni tanıyan bilen, onu çözdük, adam soracak 'ne iş yapıyorsun' sen diye, o zaman ne diyeceğim? Hırsızım ben, çok iyi çalarım mı diyeceğim?"

"Peki ya Zehra, o biliyor muydu senin hırsız olduğunu" diye sormuştu Mehmet Samim.

"Yok" diye cevap vermişti Cevdet, "korktum çekip gidecek diye, nasıl söyleyeyim? Sonradan Zehra'yı benim için isteyecek olan lokantacı Narin Baba'nın yanında çalışıyormuş gibi gösterdim kendimi. Hani hatırlarsın, bizim Ördek Fatih'le de tanışmama vesile olan. Rahmetli, çok iyi adamdı. Neyse, istedik Zehra'yı. Allı güllü, çalgılı çengili de bir düğün yaptık. Bende para var tabii tahmin edersin. Bir de güzel daire tuttuk mahallede. Ben sabah işe gidiyorum diye çıkıyorum, akşam dönüyorum. Her gün hediyeler alıp geliyorum eve. Nasıl mutluyuz ama bir görsen. Yine de zor bir şey abi yalan dolanla yaşamak. Yalan da yalanı doğuruyor tabii, gittikçe karışıyor işler. Ama yine de iyi idare ettim. Yine de içimde bir şeyler hep pır pır, hem deli divane olduğum karıma yalan söylüyorum diye, hem de her an yakalanacağım diye. Tabii yalancının mumu, yatsıya kadar yanar. Benimki de, senin şu emniyet müdürü var ya, Mustafa Yazdın, o gelip de sırtımdan vuruncaya kadar yandı işte. Bunun, artık biliyorsun ya, böyle bir rüşvet ağı var, en baba mafyasından, en adi torbacısına kadar herkesi haraca bağlamıştı pezevenk. Biz de biliyorsun, uyuşturucu satanı filan barındırmıyoruz yanımızda yöremizde, biri gitmiş bizi şikâyet etmiş buna.

"İşte bir akşam eve dönüyorum, elimde de çiçekler, bir kilo da muz almışım, canı çekmiş de akşam gelirken alıver demiş Zehra. Tam bizim sokağa girdim, pat diye bir ses, sırtımda bir acı. Döneyim dedim ama hep çamurun içine yuvarlandım. Muzlar, çiçekler dağıldı sağa sola. Sonra baktım, bu elindeki silahı sallaya sallaya geliyor bana doğru. Eğildi, muzlardan birini aldı soydu hıyarağası, sonra da ağzına tıkıştırırken 'ölürsen eyvallah ama ölmez de kalırsan, benim işlerime karışma. Zaten artık istesen de karışamazsın' diye konuştu, bir de

üstüne "muz da bok gibiymiş" deyip canım çiçekleri ayağının altında eze eze dönüp gitti. Gücüm olsaydı orada öldürürdüm şerefsizi ama sırtım kaskatı kesilmişti, kıpırdayamadım bile. Küfür bile edemedim. Sonra da kendimden geçmişim tabii.

"Hastane odasında uyandım. Başımın üstünde filler çift kale maç yapıyor. Elimi kaldırayım dedim, kelepçeyle yatağın demirine bağlamışlar. Hemşire koşturdu gitti. Sonra doktor filan geldi, bir de polis nezaretinde canım Zehra. O benim hırsız olduğumu öğrendi, ben de onun iki aylık hamile olduğunu. Kusura bakma, aklıma geldikçe bir acayip oluyorum" deyip, gözlerindeki yaşı silmişti Cevdet. "Anlatayım dedim, belki anlar. Hani biz öyle hırsızlar değiliz, senin babana da çok yardım ettik zamanında. Bizim Zehra, Robin Hood'u bilmezdi ki. Yüzüme tükürdü, döndü gitti. Ama bak, biliyordum, hâlâ da biliyorum beni sevdiğini. Gel gör ki, benden çok karnındaki bebeği düşünmüştü."

İyileşir iyileşmez cezaevine göndermişlerdi Cevdet'i. Mahkemede de beş yıl ceza almıştı.

"Tabii bekliyor insan, kucağında çocukla ziyarete gelir, en azından uzaktan da olsa yüzünü görürüm filan diye. Yok, gelmedi. Bizim çocuklara haber uçurdum, yengelerine sahip çıksınlar diye. Sonradan öğrendim ki, bizimkileri de fena dağıtmışlar. Birkaçını da öldürüp bırakmışlar, yazık. Hırsızdılar ama had bilenden değil, hak yiyenden çalarlardı. Yine de haber getirenim vardı çok şükür. İyiymiş Zehra, sağlıklı bir oğlum olmuş. Dedesinin adını koymuşlar, Sabit. Sonra, bir gün cezaevi müdürü çağırdı. İyi adamdı, hakkını yemeyeyim. Bu dünya dıştan içe çürümüş, her tarafı cıvık cıvık kurtlarla dolu, biliyorum ama onun gibi adamlar da var Allah için. Hâlâ var. Gittim odasına, önüme bir dosya uzattı. 'Ne bu'

diye sordum, 'aç bak' dedi. Açtım baktım."

Cevdet'in dosyada gördüğü şey, imzalaması için gönderilmiş boşanma kâğıtlarıydı. Üstünde bir de, Zehra'nın kargacık burgacık yazısıyla yazılmış küçük bir not iliştirilmişti. Notta; eğer oğlunu düşünüyorsan bu kâğıtları imzalarsın yazıyordu.

"Ne yapacağımı bilemedim. Müdüre dedim, 'baba ben bir fena oluyorum.' Oturttu beni. Öyle bir yarım saat filan sessizce oturdum. Müdür de sağ olsun bir şey demedi, işine gücüne baktı. Hatta yemek filan söyledi de nereme yiyeceğim ben o yemeği? Yarım saat sonra, aldım elime kalemi, attım imzayı, koğuşa döndüm. Ranzama attım kendimi, yatış o yatış. Hasta oldum, sular seller gibi ter olup aktım gittim, zelzele oluyor diye fırladılar ayağa da meğer ben titriyormuşum. İyileştim ama kendime gelemedim. Böyle ayakta durduğuma filan bakma, hala da kendimde değilim. O beş yıl nasıl geçti, bir de bana sor. Çıktım cezaevinden. Fırladım gittim mahalleye, evimize. Yok. Zehra da yok, Sabit de yok. Bir komşu söyledi yarım ağızla, ben cezaevindeyken evi satıp taşınmışlar oradan. Ana babasının evine gittim, orada da başkaları oturuyor artık. Ne yapayım, Narin Baba'nın lokantasına gittim. 'Evlendi' dedi. Dedim 'bir daha söyle.'

"Ben cezaevine girdikten iki yıl kadar sonra Rahim adında bir adamla evlenmiş. Narin Baba önce söylemek istemedi ama bir şey yapmayacağım diye söz alınca, Sarıyer'de oturduklarını söyledi. 'Oğlunu görmek senin de hakkın, git gör ama kurbanın olayım gözlerine görünme, başka da bir şey yapma' dedi, hem de birkaç kez, üstüne basa basa. Sözümde dururum her zaman ama bu sefer başkaydı. Lime lime doğrarım ben bu adamı diyordum. Atladım gittim Narin Baba'nın söylediği

muhite. Zaten iki adım yürüdükten sonra da buldum evlerini. Böyle küçük bir bahçesi olan, tek katlı, şirin bir ev. Uzandım, açık pencereden içeriye baktım. Televizyon açıktı. Bir çizgi film vardı, kedinin biri küçücük, sapsarı bir kuşu yakalayacağım diye helak oluyordu. Baktım, oğlum orada mı diye. Yok. Arka bahçeye dolaştım. Zehra çamaşır asıyormuş o sıra. Biraz kilo almıştı ama hala güzeldi. Benim için tabii. 'Şimdi' diye düşündüm, 'gidip sarılıp koklamak, o kokusunu koynuma doldurmak vardı.' Yapamadım tabii. Sonra arkadan beş yaşlarında bir çocuk geldi koşturarak. Üstü başı çamur içindeydi. Kaşı gözü annesindendi ama burnuyla çenesini benden almıştı. Gördün sen de zaten, andırıyor beni. Off abi off. Sıkıyorum kendimi, dişlerimi sıkıyorum, beni birisi tutsun istiyorum, gidip ikisini de kucaklayıp alıp götüreyim istiyorum. Öyle içim içimi yiyerek bekledim akşam oluncaya değin. Sonra o adam geldi, Rahim işte. Eli yüzü düzgün, temiz bir adam. Elinde, meyve sebze dolu bir file, koltuk altına da bir somun ekmek sıkıştırmış. Gitti girdi eve. Tabii ben emin olamamıştım ilk gördüğümde, bekledim hangi eve girecek, bekledim ki onun Rahim olduğuna iyice emin olayım.

"Sabaha kadar yerimden kıpırdamadım. Gözümü dahi kırpmadan sokağın köşesinde bekledim. Daha gün yeni ağarıyordu ki, evin kapısı açıldı, Rahim evden çıktı. Zehra'yla oğlan da uğurluyorlar. Adam bahçe kapısına varmadan Sabit, Zehra'nın ellerinden kurtuldu, adamın peşinden koşturayım derken ayağı takıldı, yüz üstü kapaklandı. İçim gitti bir şey oldu diye. Neredeyse koşup kaldıracaktım oğlumu yerden ama benim yerime Rahim gitti. Kucağına aldı, gözyaşlarını sildi, yarasını öptü kokladı, 'akşama geleceğim oğlum' dedi ve döndü gitti. 'Oğlum' dedi, benim oğluma. Dedim 'o dili keseceğim,

kulağıma küpe yapacağım.' Düştüm peşine Rahim'in. Ne yaparım, nasıl ederim diye düşünürken bir sokakta önüne çıktım, başka yer yokmuş gibi üstüne üstüne gittim, yanından geçerken de bir omuz attım. Öyle çok istiyorum ki, şöyle bir balgamlı küfür etsin, üstüme yürüsün. Ama yok. Adam melaike gibi. Özür diledi, döndü gitti. Ben de peşinden. İş yerini filan öğrendim adamın. Karaköy'de büyük bir nalburda çalışıyor. Bütün gün, küçücük bir falsosunu göreyim diye gözledim. Görsen nasıl kibar, nasıl iyi bir adam. Herkes seviyor, ağzından lütfenler, özür dilerimler eksik olmuyor. Hani dedim belki evde değişiyordur. Erkek kısmı öyledir ya, dışarıda kedi yavrusu gibidir, bütün gün doldurur kâsesini, eve gelince aslan kesilir, kâseyi de karısının üstüne devirir. Yok, adam evde de aynı. Aynı kibarlık, aynı lütfen, aynı özür dilerim. Hani bir film var; *Selvi Boylum Al Yazmalım*. Herkes de bilir, kadın serserinin birine âşıktır, evlenir, çocuğu da olur ama adam gider, bir daha da gelmez. Ona, aynı bizim Rahim gibi aslan yürekli, yüzünden iyilik akan bir adam sahip çıkar. Bizimki de o hesap. Hani diyor ya filmin sonunda; 'sevgi neydi, sevgi emekti' diye. Ben de pekâlâ biliyordum, emek harcamadan hiçbir şeyi kazanamayacağımı.

"Öyle kös kös döndüm Narin Baba'nın lokantasına. Adamcağız da beni beklermiş dışarıda, el kol hareketi yapıyor, gelme git gibisinden. Anladım tabii, dönüp gideyim dedim ama yok, nereye gideceğim? Zehra'nın, Sabit'in yanına gidemedikten sonra. Döndüm, Narin Baba'nın çırpınışlarına rağmen lokantaya girdim. Orada çorba içiyorlar. 'Hoş geldin' dediler, sonra da bileklerime kelepçeyi geçiriverdiler. Benim kabahatim biter mi? Hayatımın kendisi kabahat zaten. Öyle oldu işte, bir girdim cezaevine, bir çıktım. Çıkıyorum, daha ay dolma-

dan tekrar içeriye. Mahkemede isyan etmişliğim de vardır, 'ne bu böyle taksit öder gibi ceza kesiyorsunuz, hepsini toptan kesin de ne olduğunu bilelim' diye. Tabii bu arada elimden geldiği kadar kolluyorum Sabit'i de, Zehra'yı da. Gerçi içten içe biliyorum ki Rahim iyi adam, kol kanat gerer onlara. Sabit'in durumunu da o zamanlar öğrendim işte. Biz okul okumadığımız için, aklımız ermiyor öyle şeylere. Bir gün bizim elemanlardan birisi gelmişti ziyaretime; 'senin oğlan 12 yaşında liseyi bitirdi. Zehir gibi' diye bir şeyler söylemişti. 12 yaşında liseyi bitirmek ne demekti ki? Bizim koğuşta hasbelkader birkaç solcu vardı da onlar anlattılar, anladım. Dâhiymiş benim oğlan. Çok zeki yani. Çoktan bile daha fazla zeki. Göğsümü şişirip, horoz gibi gezmiştim haftalarca 'benim oğlan dahi, benden almış zekâsını' diye.

"Sonra işte, yıllar sonra, bizim Ördek'le de tanıştığımız zaman işte, artık son kez diyerek cezaevinden saldılar beni. Tabii ben bu arada iyice zayıf düşmüşüm, hem dertten kederden, hem de cezaevi işte, nem, rutubet, kötü beslenme gibi şeylerden. Hesaplıyorum, Sabit 19 yaşındadır artık. Üniversiteyi kazanmıştır. Belki doktor olacak, belki de babası olduğunu bilmeden beni tedavi edecek. Yok ama diyorum sonra, o kadar zekiyse onu çoktan alıp yurt dışına filan göndermişlerdir. Zehra nasıl oldu acaba diye düşünüyorum sonra. Eh yaşlanmıştır artık. Ama hala güzeldir diyorum, tabii ki bana göre. Çıktım, temiz havayı içime çekeyim dedim, daha ilk seferinde öksürükten ciğerlerim dağılıyordu. Toparladım kendimi olduğu kadar, önce bir Narin Baba'ya gittim. Oğlu vardı kasada, Narin Baba rahmetli olmuş birkaç ay önce. Zaten doksan küsur yaşındaydı. Ona bir üzüldüm önce. Dedim her şey bitiyor, bütün çiçekler soluyor, bu kadar dertlenme. O halde gittim

Zehraların Sarıyer'deki evlerinin sokağına. Taşınmışlar. Yaşlıca bir kadın yaşıyor evde. İşte bu su, elektrik gibi şeylerin devredilmesi için bir adres vermişler zamanında taşınırken buna. Adrese baktım, biliyorum dedim ben oraları, İstanbul'un en dibinde, en yoksul mahallelerinden biri. O hasta halimle endişelendim. Gittim, evlerini buldum. Bekledim ki sabah olsun.

"Orada, tam karşılarındaki evin duvarına yaslanıp uyumuş kalmışım. Biri dürtü beni, 'iyi misin' diye. Gözlerimi açtım, Rahim. Oğlumun babası yani. Nasıl çökmüş, nasıl yaşlanmış bir görsen. 'Gel' dedi, 'bir sıcak çorba iç.' İyiliğine sıçayım senin diye düşündüm, o tarafı aynı kalmış, yaşlanmamış. Hem olur mu hiç? Eve gideceğim, çorba içeceğim. Ayrıca Zehra görecek. Sonra birden ayıldım. Sağa sola baktım, bizim oğlan, Sabit, ileride sallana sallana yürüyor. Fırladım kalktım. Rahim de şöyle bir şaşırdı. Adamı öyle bırakıp Sabit'in peşine düştüm. Aynı dolmuşa bindik. Benim iki adım önünde duruyordu. Uzun uzun baktım, kaşına gözüne daldım gittim. Zor bir şeydi abi, çok zor. Dokunamıyorsun, bir şey diyemiyorsun. Çıktık beraberce Taksim'e. Dedim, bilirsin, teknik üniversite var Gümüşsuyu'nda, orada okuyor herhalde. Yok, o yöne gitmedi. Döndü Sıraselviler'e doğru. Gitti bir büfeden içeri girdi. Zehra bu oğlana kahvaltı hazırlamıyor mu da büfelerden yiyor diye düşünürken eşikte durup bir baktım, bizim oğlan önlüğü giymiş, almış eline paspası, yerleri siliyor. Kendimi kaybettim. Sanki hakkım varmış gibi hışımla daldım içeriye, bunu kolundan tutup iyice bir silkeledim. Bir yandan da bağırıyorum; 'sen niye okumuyorsun, yoksa o Rahim denen pezevenk mi seni çalıştırıyor' filan diye. Çocuk aptala döndü tabii, nereden bilsin benim kim olduğumu. Kendini kurtarmaya çalışıyor bir yan-

dan. Sonra içeriden birileri koştu geldi, beni tuttular, tam dışarıya atacaklar, gözlerim karardı.

"Sonra işte, hastanede uyandım. Karşımda bir doktor, anlatıyor da anlatıyor ama ben duymuyorum dediklerini. Öleceksem öleyim, kime ne? Benim oğlumu canlı canlı gömmüşler. Gerisi umurumda değil. Kalktım çıktım odadan. 'Bir şey yapmam lazım' diyordum, 'benim oğlum bir dahi, zekiden de zeki bir çocuk, bir şey yapmalıyım.' Orada seni gördüm işte. Bankoda durmuş, ödeme yapıyordun. Cüzdanını da böyle yayla gibi açmıştın. Fena para yoktu hani. Dedim bu adamın cüzdanı böyleyse evi kim bilir nasıl şişkindir. Peşine düştüm. Evini öğrendim. Fena bir muhit değildi, hani zengin değil ama parası var muhitlerinden. Günlerce evini gözledim. Sonra bir gün eve gelmedin. Ertesi gün de. Üçüncü gün de gelmeyince, gece yarısı herkes uykudayken daldım içeriye. Şu gördüğün alet var ya, maymuncuk denmez buna, ben yaptım çünkü. Her kilidi açar. Sanki kendi evimmiş gibi açtım kapıyı, girdim içeri."

Uzun yılların getirdiği alışkanlıkla, sessizce girmişti Mehmet Samim'in evine Cevdet. Ne bulmayı bekliyordu, bilmiyordu. Belki biraz döviz çıkardı evden, adam öyle entel dantel bir tipti çünkü. Gözleri karanlığa alışsın diye bir süre beklemişti. Diğerleri gibi el feneri kullanmazdı o. Ama gözlerinin eskisi gibi keskin olmadığını unutmuştu. Salona girerken, bir şeye çarpmış ve çarptığı her neyse gürültüyle devrilmişti. Bir süre, endişeyle, sessizce beklemişti Cevdet. Herhangi bir ses gelmeyince, neye çarptığını anlamaya çalışmış ve elini nereye atsa, kitaplarla karşılaşmıştı. Salonda her yer, neredeyse tavana kadar kitaplarla doluydu. Ev yapılırken sanki tuğla değil de kitap kullanılmış gibiydi. Orada aradığı şeyi bulamayacağı belliydi. En azından bu kitap yığının

içerisinde aramaya kalksa, kendi de kaybolabilirdi. Başka bir odaya geçmiş, odada eşya bile olmadığını görünce derin bir hayal kırıklığına uğramıştı. Hemen yanındaki odaya girdiğinde ise, hiç de beklemediği bir manzarayla karşılaşmıştı. Oda, tam ortaya konulmuş bir koltuk dışında boştu ama onun karşısındaki duvarda, bir sürü fotoğraf asılıydı. Fotoğraflardan birinin dibine kadar gelmiş ve cebindeki çakmağı çıkartıp baktığı anda, kendisini hastanelik eden emniyet müdürü Mustafa Yazdın'ın fotoğrafıyla karşılaşmıştı.

"Önce anlayamadım" demişti sonradan Mehmet Samim'e, "o hıyarın resminin burada ne işi olur ki diye düşündüm. Gözlerimi ovaladım, çakmağı daha da yaklaştırdım, bir daha baktım. Evet, oydu. Sonra yanındaki fotoğraflara baktım hızlıca. Çünkü böyle bir şeyle karşılaşacağıma hiç ihtimal vermiyordum. Bir yanlışlık olmalıydı ya da birisi bana acayip bir oyun oynuyordu. Kerem Tarsuslu'yu gördüm sonra, onu da birkaç kez görmüşlüğüm vardı. Uyuşturucu işlerine bulaşmış pisliğin teki olduğunu biliyordum. Bunların dışında başka bir sürü fotoğraf daha vardı. Diğerlerini tanımıyordum ama okuyamayacağım kadar karışık bir yazıyla her birinin altına birtakım notlar alınmış, bazıları oklarla işaretlenip birbirlerine bağlanmıştı. Aklımdan bir istihbaratçının evine mi girdim yoksa diye saçma sapan fikirler geçtiğini hatırlıyorum. İçimden bir ses oradan hemen çıkmamı söylüyordu. İşte o anda içeriden gelen cayırtıyı duydum. Sesi matkaba benziyordu ama daha zayıftı. Ardından salonun ışığının yandığını gördüm. 'İyi de, ben kaç gündür bu evi gözetliyorum. Bu herifin çıktığını da gördüm. Bir daha da eve gelmedi' diye düşünerek, oradan nasıl çıkabilirim diye etrafıma bakındım. Pencerenin demirleri vardı, dışarıdan gör-

müştüm. O işe yaramazdı. Dışarıya giden tek yol, salondan geçiyordu ve o an orada birisi vardı. Sopa gibi bir şey aradım. Hiçbir şey yoktu. Öyle mal gibi, hareketsiz dururken senin sesini duydum; 'kahveni nasıl içersin?' Aptala dönmüştüm. Herhalde bana seslenmiyordu. 'Evet' diye seslendin tekrar, 'sana sesleniyorum. Hırsız arkadaşıma. Orada boşu boşuna dikileceğine içeriye gel de bir kahve içelim.'

Tedirgin adımlarla, her an her şeye hazırlıklı bir halde gitmişti içeriye Cevdet. Salona geldiğindeyse, karşılıklı yerleştirilmiş koltuklardan birisine oturmuş ve elinde dumanı tüten bir kahve fincanı tutan Mehmet Samim Altun'la karşılaşmıştı. Mehmet Samim, Cevdet için oldukça ürkütücü bir sakinlikle; "kahveni nasıl içtiğini söylemedin, ben de ben nasıl seviyorsam sana da öyle yaptım. Otur lütfen" demiş ve boş koltuğu işaret etmişti. Cevdet, şaşkın bakışlarla koltuğa oturup eline kahvesini aldıktan sonra Mehmet Samim anlatmaya başlamıştı; "aklımda bir fikir var, bir soygun fikri. Ama bazı konularda nasıl yapacağımı bilemiyorum. Herhalde senin gibi bir profesyonelin bana bu konuda yardımı dokunacaktır."

Cevdet kekeleyerek "ne soygunu" diye sormuştu. Mehmet Samim gülümsemiş, sehpanın üzerindeki dergiyi alarak Cevdet'e uzatmış ve "cevap arka kapağında" demişti. Cevdet, dergiyi çevirdiğinde, bankamızın bayram kredisi reklamını görmüştü. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve "banka mı" diye bir soru daha sormuş ama Mehmet Samim, soruya soruyla karşılık vermişti; "şimdi bana söyle bakalım Cingöz Cevdet, oğlunun küçükken en sevdiği çizgi film karakterini biliyor musun?" Oğlu hakkında hiçbir şey bilmiyordu ki Cevdet. 'Ama dur' demişti içinden, ilk cezaevinden çıktığında, hani Rahim

denen o adamı ikiye bölmeye gittiği vakit, pencereden görmüştü, televizyonda. Bir rüyadaymış gibi Mehmet Samim'e dönmüş ve "sarı bir kuş vardı, kedi kovalıyordu" demişti, "oğlum en çok onu sever."

Şimdi, üzerinde Kanarya kostümüyle, elinde silah, o derginin arka kapağındaki bankanın içindeydi. Gözlerini dikmiş, bunu yapmasının tek nedeni olan kişiye bakıyordu; oğlu Sabit'e. Sessizlik, Fare'nin coşkun sesiyle bozuldu; "hello, hallo, bonjour, hola, ola ve dünyanın bütün dillerinde hepinize merhaba sevgili izleyenler! Bizi özlediğinizi ümit ediyorum. Merak etmeyin, bize bir şey olmadı, turp gibiyiz ve yeni bir canlı yayınla karşınızdayız!"

Canlı yayın başladığı sırada istihbarat görevlisi, sıkıntıyla sahadan yeni gelen görevliyi dinliyordu. Kerem Tarsuslu'yu öldüren adamın cesedi, kurumuş bir dere yatağında bulunmuştu. O sırada kapıda nöbetçi olan polise ise ulaşılamıyordu. İstihbarat görevlisi, öfkeyle ağız dolusu bir küfür ettiği sırada kapı açıldı ve bir başka görevli canlı yayının başladığını haber verdi. Aceleyle operasyon odasına koşturduğunda, Fare hararetle konuşmasına devam ediyordu; "hepinizin bildiği ve gördüğü gibi bir bankayı soyduk. Rehinelerimiz de var. Eh, talihsizlik sonucu iki kişi hayatını kaybetti. Tamam, kabul ediyorum, birinin sebebi bizdik. Ama bu hikâyenin sonunda, haklı bir nedeni olduğunu anlayacaksınız. Hikâyenin sonu demişken, her zaman bir son vardır değil mi? Bütün bu karmaşanın da bir sonu var. Değil mi Mustafa müdürüm?"

Mustafa Yazdın, telsizi kaldırdı, mandalı indirdi ve sakince; "senin için bir son yazdım bile" dedi.

Fare, emniyet müdürünün sesini duyunca kameraya yaklaştı ve "hayal gücünüzün çok geniş olduğunu

biliyorum müdürüm. Eminim ben ve arkadaşlarım için, muhteşem bir son hayal ediyorsunuzdur. Ama benim düşündüğüm son, biraz farklı. Rehinelerin olduğu her durumda bir pazarlık yapılır değil mi? Biz yapmayacağız. Ama bazı isteklerimiz olacak tabii ki, pazarlıksız."

O anda istihbarat görevlisi fırladı ve Mustafa Yazdın'ın elinden telsizi almak istedi. Emniyet müdürü bir an bırakmak istemedi telsizi ama karşısındakinin öfkeli bakışları karşısında parmakları yavaşça gevşedi. İstihbaratçı telsizi kaldırdı ve "bunu herkesin önünde yapmayalım" dedi." Fare dikkat kesildi, "neyi" diye sordu hafif alaycı bir tarzda. "Pazarlığı" diye karşılık verdi istihbaratçı.

Fare, hafifçe bir kıkırdadıktan sonra devam etti konuşmasına; "biz, her ne kadar soyguncu da olsak, başından beri ne yaptıysak göz önünde yaptık, biliyorsunuz. Bunu da sizin gibi kapalı kapılar ardında değil, herkesin gözü ve kulağı önünde yapacağız. Şimdi, başta pek değerli izleyicilerimiz olmak üzere, rütbeli arkadaşlarımız da beni can kulağıyla dinlesin. İsteklerimiz şunlardır: Bir; 10'luk ve 20'likler halinde 100 milyon dolar. Bitmedi, iki; 100'lükler halinde bir 100 milyon dolar daha. Bitti mi, bitmedi. Üç; İstanbul Havalimanı'na gitmek üzere, zırhlı bir polis otobüsü. Tahmin edersiniz ki paralar bu aracın içinde olacak." Bir sır verecekmiş gibi ekrana yaklaştı tekrar; "bu arada aramızda kalsın, paraların üzerinde herhangi bir sıvı, koku, işaret ya da takip edilmelerini kolaylaştıracak herhangi başka bir şey konusunda hazırlıklıyız, haberiniz olsun." Tekrar ekrandan uzaklaşarak devam etti Mickey Mouse; "bitti mi, bitmedi. Dört; bu araçta, gerektiği takdirde dışarıya yayın yapabilecek kadar güçlü, son teknoloji bir ses sistemi olacak. Beş; havalimanında özel bir jet, pilotsuz

olarak bekliyor olacak. Merak etmeyin, kullanacak arkadaşımız var. Altı; araç yol boyunca karadan takip edilmeyecek ve söylememe gerek yok diye düşünüyorum, yollar boşaltılacak. Buna, güzergâh üzerindeki ara sokaklar da dâhil. Sonrası çok heyecanlı. Rehinelerimizle beraber uçağa bineceğiz. Uçak buradan kalkıp doğru Fas'a gidecek. Orada yakıt ikmali yapacağız. Dışişleri bakanlığımız görüşmeleri yapar diye umut ediyorum. Ardından da, hep gitmek istediğim bir cennet ülkeye, Küba'ya gideceğiz. Hasta siempre Cuba! Rehineler orada serbest bırakılacak. İşte mutlu son! Tabii, seyircilerimiz merak ediyordur, 'biz ne anladık bu işten' diye. Merak etmeyin, her şey bitecek ama sürprizlerimiz bitmeyecek. Şimdi hepimiz için Küba'dan tropikal bir esinti geliyor."

Arkasına bir işaret yaptı Mickey Mouse ve Carlos Puebla'dan, Mira Yanki Como Nos Reimos'un oynak ritmi, denizden esen tatlı bir meltem gibi sokakları dolaştı, gökyüzüne yükseldi.

MUSTAFA MUTLU

HAYDUTLAR ORKESTRASI

SOYGUN

7. Bölüm

storytel original

7. BÖLÜM

MELEKLER VE ŞEYTANLAR

“İstanbul’da sıradan bir sabah yaşanıyordu” dedi dış ses. Çok izlenen ulusal bir televizyon kanalında yayınlanacak tartışma programından önce, banka soygununu ve sonrasında olanları özetleyen mini bir video hazırlanmıştı. Video, soygunun olduğu gün İstanbul’da çekilmiş farklı görüntüler birleştirilerek yapılmıştı. Turistlerin cep telefonlarından, güvenlik kameralarından, Hikmet’in soygunu canlı yayınlayan Youtube kanalından ve soygun sonrasında meydanın üzerinde helikopterle çekim yapan haber kanalının alınmış görüntüler, ardı ardına ekrana geliyordu. Dış ses, İstanbul trafiğinin ve bir yerlere yetişmeye çalışan insanların görüntüsünün eşliğinde konuşmaya devam etti; “yüzbinlerce insan, işine, okuluna gitmek üzere yola çıkmıştı. Her zamanki gibi trafik yoğun, sokaklar, köprüler, metro ve metrobüs istasyonları hıncahınç doluydu. Hiç kimse, birkaç saat sonra, hayvan kostümleri giymiş beş kişinin, İstanbul’un en gözde meydanında, herkesin gözü önündeki bir banka şubesini soyacağını bilmiyordu.” Civardaki güvenlik kameralarının birinden alınmış görüntüde, servis aracından inen Fare ve arkadaşları görünüyordu. “Görünürde, Taksim Meydanı’na birkaç yüz metre mesafede bulunan bir kozmetik mağazasının açılışına gelmiş gibiydiler” diye devam etti dış ses, “gün boyunca broşür dağıttılar, dans edip insanların ilgisini çekmeye çalıştılar. Saatler dördü gösterdiğindeyse, yanlarında kozmetik mağazasının sahibi olduğu halde, az sonra soymayı planladıkları banka şubesine girdiler. İşte ne olduysa, ondan sonra oldu.”

Ekrandaki görüntüde bankadan üst üste silah sesleri duyuluyor, o sırada bankanın önünden geçmekte olan insanlar panikle kaçışıyorlardı. "Bankadan art arda duyulan silah sesleri, Taksim Meydanı'nda büyük bir paniğe yol açmıştı" diyerek devam etti dış ses; "güvenlik güçleri dakikalar içerisinde meydanı kapatmış ve insanları uzaklaştırmıştı. Çok geçmeden soyguncuların elinde, aralarında küçük bir kız çocuğunun da olduğu onlarca rehine olduğu anlaşıldı. Polisin eli kolu bağlanmıştı. Herkes, soyguncuların pazarlık yapmasını beklerken, bunun alelade bir soygun olmadığı kısa süre sonra anlaşıldı. Rehinelerin arasında bulunan bir sosyal medya kullanıcısının kanalından canlı yayın yapmaya başlayan soyguncular, yüzbinlerce insanın gözü önünde, masum bir rehineyi acımasızca katlediyorlardı."

Youtube kanalından alınan, bir kısmı sansürlenmiş görüntüde Fare, kimsenin beklemediği bir anda dönüyor ve Heykel Adam'ı vuruyordu.

Bu görüntünün ardından; Sultanahmet, Kadıköy ve Beşiktaş'ta drone'lar tarafından bırakılan paraların, martılarla beraber gökyüzünden süzüldüğü görülüyordu. İnsanların birbirini ezercesine paraları almaya çalışmaları, sonrasında çıkan çatışmalar, gece boyunca süren polis müdahalesi, birbiri ardına eklenmiş kısa görüntüler olarak ekrana geliyordu. Dış ses, bu görüntülerin üzerine konuşmaya devam etti; "o günün akşamında ve sonraki günlerde olanlar, bu beş maskeli teröristin asıl amacının banka soymak değil, insanları sokağa döküp, ülkede bir iç karışıklık çıkarmak olduğunu ortaya çıkarmıştı." Ekranda peşi sıra hükümet yetkilileri konuyla ilgili açıklamalar yaparken dış ses devam etti; "yetkililer, serinkanlı açıklamalarla sokakları yatıştırmaya çalışıyor, daha fazla insanın canının yanmaması

için insanüstü bir çaba harcıyorlardı." Uzak bir mesafeden çekilmiş bir cep telefonu görüntüsünde, Şişli'deki alışveriş merkezinin önündeki çöp kutusu ve özel kıyafetleriyle ona yaklaşan bomba imha uzmanı görünüyordu. Sonunda, bombayı devre dışı bırakamayacağını anlayan bomba imha uzmanı uzaklaşamadan çöp kutusu gürültülü bir şekilde patlıyor ve her yer renkli konfetilerle doluyordu. Dış ses, bu görüntünün üzerine devam etti; "birkaç kez bankaya operasyon yapılmasına karar verilmiş ama soygunun, görünenden çok daha organize olduğu, dışarıdaki bilinmeyen işbirlikçileri tarafından desteklendiği ve operasyon yapıldığı takdirde, İstanbul'u çok daha büyük bir tehlikenin beklediği anlaşılınca vazgeçilmek zorunda kalınmıştı. Artık, herkesin aklında tek soru var; bu çılgınlığın sonu nereye varacak? Bilmiyoruz. Tek dileğimiz, başka kimsenin hayatı kararmadan, ülkemizin birliğine ve bütünlüğüne bir zarar gelmeden bu sürecin sona ermesi."

Bu kısa özetten sonra stüdyo göründü ekranda. Ayakta duran şık giyimli sunucu, davudi bir sesle "iyi akşamlar sayın seyirciler" dedikten sonra, altısı da birbirinden önemli ve uzman konuğunu tek tek tanıttı. Ardından hemen sağındaki koltukta oturan, emekli asker konuğuna döndü ve "sizce ne oluyor" diye sordu. Emekli asker, önce dudaklarını ıslattı, sonra en ciddi yüz ifadesini takınarak "bu egemenliğimize açık bir saldırıdır" dedi. Ardından büyük bir heyecanla harp çeşitlerinden, bazen fazlasıyla kişisel olan kendi deneyimlerinden ve artık savaşın her yere, hatta yatak odalarımıza kadar girdiğinden bahsetmeye başladı.

Fare ve arkadaşları, rehinelerin hemen arkasındaki duvarda asılı olan ekrandan tartışmayı izliyorlardı. "Haklı aslında" dedi Fare. Biraz önce içeriden banka

müdiresiyle beraber gelmiş olan Kahverengi Ayı dönüp ona baktı ve hayret dolu bir sesle; "hangi konuda" diye sorduktan sonra; "ben terörist filan değilim" diye itiraz etti. Fare gülümsedi, "ondan bahsetmiyorum" dedi, "savaşın yatak odalarımıza kadar girmiş olduğunu söyledi ya, onu diyorum."

"O nasıl oluyormuş" diye sordu Kanarya; "herhalde yatağın iki tarafına geçip birbirlerine öpücük atıyorlardır" dedikten sonra da hafifçe kıkırdadı. Fare bir süre düşündükten sonra; "Ingeborg Bachmann bir söyleşisinde şöyle demiş; 'Faşizm, atılan ilk bombalarla başlamaz. Her gazetede üzerine bir şeyler yazılabilecek olan terörle de başlamaz. Faşizm, insanlar arasındaki ilişkilerde başlar, iki insan arasındaki ilişkide başlar… Ve ben anlatmak istedim ki, savaş ve barış yoktur, hep savaş vardır.' Gerçi bizim emekli komutanımızın bunu kastetmediğinden eminim ama doğrusu bu."

"Hiçbir şey anlamadım" dedi hoşnutsuz bir tavırla Ördek, "başka birinin de anladığından emin değilim. Ama emin olduğum bir şey var, bütün bunlar bittikten sonra arkamızdan çok konuşacaklar. Kimileri kahraman olduğumuzu söyleyecek, aha şu emekli subay gibileri de terörist ve vatan haini olduğumuzu bağırıp çağıracaklar. Bunu neden yaptığımız ortaya çıksa bile böyle olacak bu. Gerçi benim için her halükarda değişen pek bir şey olmayacak. Dünyadaki bütün suyu toplasan, başımdan aşağı döksen de temizlenmem ben" dedi ve başını önüne eğerek sustu.

Tartışma programında ise, emekli asker kendini kaptırmış ve süresini bir hayli aşmışken sunucu sonunda müdahale etmek zorunda kaldı; "efendim, biraz toparlayabilirsek, lütfen." Emekli asker şöyle bir boğazını temizledikten sonra; "toparlanacak bir şey yok"

dedi, "her şey ortada. Ben diyorum ki, artık sürekli bir savaş halindeyiz. Savaşta ne olur, insanlar ölür, bu kaçınılmaz bir şey. Eğer bunlar gibi vatan hainlerini yaşatıp bir de üstüne cezaevinde ölene kadar balla börekle beslerseniz, savaşı hiçbir zaman kazanamazsınız." Sunucu diğer konuğa döndüğü sırada, emekli askerin cezaeviyle ilgili sözleri üzerine Kanarya kahkahayı bastı; "balla börek mi? Şu adamı iki gün misafir etseler ya herhangi bir cezaevinde. Bakalım balla börek var mıymış?"

Sunucunun söz verdiği diğer konuk, keçi sakallı bir toplum bilimciydi. Arada keçi sakalını çekiştirerek ilk insan topluluklarından girdi ve sınıf farklılıklarından, hukukun gelişiminden, geleneklerden, inançlardan, politikanın toplumsal izdüşümünden, ekonomiden ve daha bin bir alakasız konudan bir çorba yapıp izleyicilerin önünde koydu. Öyle ki, kendi uzmanlık alanı olduğu halde Fare bile adamın söylediklerinden bir süre sonra sıkıldı ve uzaktan kumandanın düğmesine basıp kanalı değiştirdi. Açtığı kanalda, bir muhabir kalabalık bir caddede röportaj yapıyor, önüne gelen herkese soygun hakkında ne düşündüklerini soruyordu. Orta yaşlı bir adam; "sıkıldım yavrum, vallahi sıkıldım" diye oflaya puflaya konuşuyordu; "ne geldiyse başımıza şu paradan geldi zaten. Keşke hiç icat etmeselerdi şu mereti. Ne güzel ben sana süt verirdim, sen bana buğday, öyle geçinir giderdik." Arkadan biri itiraz etti; "para olmadan ne yapacaksın? Seni geçtim, hükümetler ne yapacak? Komşu ülkeye gemiyle süt mü gönderecekler? Abuk sabuk konuşma!" İki adam hararetle tartışmaya devam ederlerken muhabir döndü ve birkaç adım attıktan sonra genç bir delikanlının önünü kesti; "merhaba. Taksim'deki soygun hakkında ne düşünüyorsunuz?" Delikanlı

utana sıkıla "valla ablacım, benim bir sevdiğim var Allah esirgesin, geçen istedik, evimiz barkımız yok diye vermediler. Şu para dağıttılar ya, havadan, ona da yetişemedik. Soyguncu abilerimizden rica ediyorum, şöyle kral bir hareket daha yapsalar da biz de yuvamızı kursak."

Delikanlı daha konuşacaktı ama muhabir, beklediği yanıtı alamayacağını anlayınca hızla uzaklaştı ondan. Yaşlıca bir kadına sordu bu sefer aynı soruyu; "iyi günler teyzeciğim, Taksim'deki banka soygunu hakkında ne düşünüyorsunuz?" Kadıncağız elindeki poşetleri sallayarak; "bana ne kızım el âlemin bankasından, soygunundan. Sen bu poşetleri ne kadara doldurdun, evine ekmek götürebiliyor musun, yemeğe et namına bir şey koyabiliyor musun onu sor" diyerek uzaklaştı.

İki genç kız, kamerayı görünce el sallayarak "I love you Faree" diye kıkırdayarak geçip gittiler. Bir grup delikanlı, aralarında anlaşmazlığa düşmüş görünüyorlardı. Birkaçı, "iyi yapıyorlar abi, benim bankaya ne kadar kredi borcum var biliyor musun? Helal olsun" diyor, diğerleri ise "bu vatan millet meselesi kardeşim, banka meselesi değil" diyerek onlara karşı duruyorlardı. Kısa süre sonra küçük grup birbirine girmişti. Delikanlının birisi "keşke beni de alsalardı, bütün o paraları alır, Taksim Meydanı'na yığar, çakmağı çakardım" diye bağırıyor, diğerleri de onları hain olmakla suçluyordu.

Tartışma, tekmeli yumruklu kavgaya dönüşünce Fare, tekrar uzaktan kumandanın tuşuna bastı ve kanalları gezmeye başladı. Hepsinde birbirinin benzeri programlar vardı. Hatta CNN ya da BBC gibi uluslararası kanallarda dahi, Türkiye'deki soygun ve etkileri konuşuluyordu. Birkaçında diziler ve filmler gösterilmeye devam edilse de, soygun, dünyanın gündemini fazlasıyla

meşgul ediyor görünüyordu.

Hızla kanalları değiştirmeye devam eden Fare, birden bir kanalda durdu ve dikkat kesildi. Televizyon ekranında, zayıf, saçları karman çorman bir genç kız, konuk olduğu haber programında konuşuyordu. Altındaki bantta da "soygunda öldürülen Heykel Adam Selman Karakış'ın nişanlısı" yazıyordu. Fare'yle beraber, diğerleri de ilgiyle kızın konuşmasını dinlemeye başladılar. "O benim hayatımın ışığıydı" diyordu genç kız. Gözleri, sanki sarhoşmuş gibi boşlukta bir noktaya dikilmişti. "Para biriktiriyorduk, evlenecektik" diye devam etti genç kız; "anne babası çok yaşlı. Köydeler. İnterneti bırakın, televizyonları dahi yok. Haberleri bile yoktur bir tanecik oğullarının başına neler geldiğinden. Duysalar da dayanamazlar herhalde. Hem bunlar, üç kuruşa geçinmeye çalışan fakir insanlar. Selman, böyle etkinliklerde gösteri yaparak kazandığı paranın yarısını ailesine gönderiyordu. Zaten çok da kazanmıyordu. Babası hasta, şeker hastası. Düzenli alması gereken ilaçlar var. Şimdi onlara kim para gönderecek?"

Sunucu, kızın söylediklerinden etkilenmiş görünüyordu. Derken kulaklığına bir uyarı gelmiş olacak ki ekrana döndü ve "evet, Türk milleti, bir kez daha dayanışma duygusunu gösteriyor sayın seyirciler. Soyguncular tarafından hunharca katledilen Selman Karakış'ın ailesine yardım etmek isteyen duyarlı vatandaşlarımız, hem sosyal medya üzerinden, hem de telefonlarımız aracılığıyla ailesine yardım etmek istediklerini söylüyorlar" dedi. Sonra genç kıza döndü tekrar ve; "acaba acılı ailemize nasıl yardımcı olabiliriz? Belki seyircilerimiz arasında rahmetli Selman'ın babasının sağlık masraflarını karşılamak isteyenler olabilir ya da başka türlü bir şekilde" dediği anda genç kız, gözündeki yaşları sildi

ve "benim eski bir hesap numaram vardı. Eğer oraya gönüllerinden ne kopuyorsa" dediği anda bankada, kendini daha fazla tutamayan Kanarya kahkahalarla gülmeye başladı.

Ona arkadaşları da katılırken Fare tekrar kanalı değiştirdi ve bu sefer, dünya yıkılsa yine de çalıp oynayan eğlence kanallarından birisini açtı. Ekranda allı pullu süslenmiş bir kadın hem söylüyor hem de yanındaki dansözlerle beraber oynuyordu. "Sesini açsana az daha şunun" dedi Kanarya hafiften oynamaya başlayarak. Fare sesini açınca da oynak hareketlerle kıvırıp dans etmeye başladı. Bir yanda da "Allah, yandan, oh sefam olsun" diye neşeyle bağırıyordu. Sonra, bir kenarda hareketsiz duran Kahverengi Ayı'yı da kolundan çekiştirerek neşeyle; "haydi hacım, camide miyiz? Oyna biraz" dedi bağırarak. Kahverengi Ayı ise kolunu çekip "bırak şu kolumu zevzek, oynamam ben artık oyun filan" diyerek bir köşeye çekildi. Kanarya yalnız başına, öyle oynayıp dururken Fare kısa bir süre düşündü ve sonra aklına bir şey gelmiş gibi ayaklandı, Hikmet'e bir el işareti yaparak; "canlı yayına hazırlan" dedi.

Aynı anda operasyon odasında, derin bir sessizlik hâkimdi. İstihbarat görevlisi, yetkililere soyguncuların taleplerini iletmiş, cevap bekliyordu. Yine de aklına yatmayan bir şeyler vardı. Taleplerini neden canlı yayında söylemişlerdi mesela? İstedikleri para o kadar da büyük bir meblağ değildi. Zırhlı polis aracı ya da uçak da problem değildi. Herhangi bir terör bağlantıları olsaydı, muhtemelen bir takım siyasi talepleri olacaktı. Ama öyle bir şey de olmamıştı. Zaten kendisine gelen istihbarat, bir terör örgütü ya da siyasi bir grup fikrini devre dışı bırakıyordu. Hiçbir bağlantı bulamamışlardı. "Burada" diye düşündü, "başka bir şeyler dönüyor." Gerçi, bu

soygunun başından itibaren, bu maskeli zibidilerin yaptıklarının neresi mantıklıydı ki? İçten içe, her şey bittikten sonra, ne olduğunu anladıklarında çok şaşıracaklarını düşünüyordu; "yine beklemediğimiz, saçma sapan bir şey çıkacak bunların altından." Bu konu üzerine daha fazla düşünmenin anlamsız olduğuna karar verip, aklını kurcalayan diğer önemli konuya odaklandı. Başını kaldırdı, operasyon odasında bulunan herkesi teker teker, uzun uzun inceledi. Bu odadakilerden birisi, Kerem Tarsuslu'nun ölüm emrini vermişti. Sonra işini sağlama almak için, tetikçiyi de ortadan kaldırmıştı. Dahası, eğer Fare'nin dedikleri doğruysa, soyguncularla işbirliği yapıyordu. Bu yüzden, binanın girişinde nöbet tutan özel time, bilgisi haricinde kimsenin dışarıya çıkmaması emrini vermişti. Bakışları, pencerenin kenarına oturmuş, gözlerini meydanın diğer ucundaki bankadan ayırmayan emniyet müdürü Mustafa Yazdın'da sabitlendi. Emniyet müdürünün ününü duymuştu. Ne kadar acımasız olduğunu, işkenceye kadar varan yöntemler uyguladığını biliyordu. Bunlar başkaları tarafından da biliniyordu şüphesiz. Ama hakkında soruşturma açılmamasının bir nedeni vardı mutlaka. Bütün şüpheleri, Mustafa Yazdın üzerinde toplanıyordu ama yakında emekli olacak bu ihtiyar emniyetçi, neden böyle bir şey yaparak her şeyi riske atsın ki? Üstelik, aşırı milliyetçi olduğu da biliniyordu. Yine de zerre kadar güven vermiyordu ona. Zaten Fare, daha her şeyin başında, özellikle Mustafa Yazdın'la konuşmak istediğini söylemişti. Telsiz de elindeydi. Belki de odanın birisine kapanıp, orada ne olup bitiyor, bir bir anlatıyordu Fare'ye. Belki de, Küba'ya doğru havalanacak uçakta, emniyet müdürü Mustafa Yazdın'ın da bir koltuğu vardı. İstihbaratçı, bu kafa karışıklığıyla dalmış

gitmişken, operasyon odasındaki televizyon ekranı birden aydınlandı ve odadaki ciddiyeti alıp yerlere vuran; "tavukları pişirmişem, hacıyı da çarşıya göndermişem" şarkısının hareketli nağmeleri her yeri gürültüyle kapladı.

Ekranda Fare, Ördek, Kanarya ve Kahverengi Ayı, yerde cansız yatan Heykel Adam'ın etrafında bir çember yapmış, döne döne oynuyor, zaman zaman halay çeker gibi, zaman zaman da göbek atar gibi komik hareketler yapıyorlardı. Zorla ikna edildiği anlaşılan Kahverengi Ayı, arada dönüp gitmek istiyor, kolundan çekiştirilip tekrar çembere alınıyordu. Bir an durup kameraya dönen Fare; "hadi millet, bırakın şu saçma sapan programları izlemeyi. Soygunla ilgili en gerçekçi yayın burada! Hadi ne duruyorsunuz, herkes ayağa, oynayın, kıvırın, göbek atın, hayatla dalganızı geçin, boş verin derde tasaya, sallayın gitsin" diyerek oynamaya devam etti. Operasyon odasındakiler, öylece dikilmiş ekrana bakakalmışlardı.

Operasyon merkezindekilerin aşırıya kaçan ciddiyetinin aksine, memleketin dengesi bir kez daha şaşmıştı. Soygundan yapılan canlı yayının başladığının duyulmasıyla beraber kahvehanelerden, iş yerlerinden, hatta evlerden sokaklara bir anda, sular seller gibi taşan kalabalıklar hızla birikiyor, herkes göbek atıyor, çılgınlar gibi eğleniyordu. İstanbul'dan başlayan bu yeni çılgınlık, Anadolu'nun kasabalarında, köylerinde de yavaş yavaş kendini gösteriyordu. "Yandan" diyordu insanlar, "kıvır" diye bağırıyorlardı, birileri kafayı çekmiş, bu yok yere çıkan eğlenceyle iyice keyiflenmiş, silahını çıkarıp havaya kurşun sıkıyordu.

Gün akşam, durmadan çalıp oynayan eğlence kanalının yöneticileri de çok geçmeden durumu fark ettiler

ve hız kesmeden, bir oyun havası bitmeden diğerini çalmaya başladılar. "Anam görüyor musunuz" diyordu eğlence programını sunan kadın; "o kadar çaldık oynadık ama hiç bu kadar izleyenimiz olmamıştı. Kurban olayım sana Fare, sen paraları çal, biz de darbukayı, hep beraber çalıp oynayalım, haydi hoppaa!"

Fare ve arkadaşları, daha yarım saat dahi olmadan nefes nefese kalmış bir halde sandalyelere çöküp kalmışlardı. Onlar biraz nefeslenirken, bütün ülke birkaç saat daha oynamaya devam etti. Sonunda Fare televizyonu kapattı ve oyun havaları, geldiği gibi aniden susuverdi. "Nasıl, eğlendiniz mi" diye sordu kameraya bakarak; "gördüğünüz gibi biz pek göbek atmayı beceremiyoruz. Yine de elimizden geleni yaptık ve inanın, biz de çok eğlendik. Bazen tek ihtiyacımız da budur, hiçbir şey düşünmeden, çılgınlar gibi dans etmek, şarkı söylemek ya da birileri ne der diye düşünmeden, içimizden geldiği gibi davranmak." Bu arada, Ördek, Kahverengi Ayı ve Kanarya da, ellerinde silahları olduğu halde Fare'nin sağına soluna konulan sandalyelere yan yana oturmuşlardı. "Neyse" diye devam etti Fare, "bu kısa eğlencenin size biraz olsun rahatlamak, dünya dertlerinizi unutturmak dışında önemli bir faydası daha oldu. Haber kanallarında, sabahtan akşama kadar bizim hakkımızda söylenen abuk sabuk bir sürü sıkıcı tartışmadan kurtulmuş oldunuz. Ama tabii bilgi edinme isteğinizi, merakınızı anlıyorum. O yüzden, sorularınızı birinci elden cevaplamaya karar verdik. Şimdi isteyen herkes, merak ettiği bir soruyu, 'merakediyorum' heştegiyle internetten paylaşsın, biz de dilimiz döndüğünce cevap vermeye çalışalım. Bu arada fark etmişsinizdir, Aslan aramızda değil. Ne yazık ki biraz rahatsız, şu anda dinleniyor. Bir süre aramızda olamayacak. Ama

ona da soru sormak isterseniz, cevaplamaya çalışacağız elbette. Heyecanla bekliyoruz."

Fare, uzun bir süre beklemek zorunda kalmadı. Elindeki cep telefonuna baktı ve gülümsediği belli olan bir ses tonuyla; "koca kulaklı, dev bir fareyle evlenmenizi ailenizin pek hoş karşılayacağını zannetmiyorum. Ayrıca, bu kostümün altından nasıl birinin çıkacağını bilemezsiniz. Belki de 70 yaşında, hastalıklı bir ihtiyar çıkar. Bu yüzden, nazik evlilik teklifinize hayır demek zorundayım" dedi.

Ardından diğer soruya geçti; "istediğiniz para az değil mi?" Tekrar gülümsedi Fare; "yeteri kadar diyelim. Fazlası bizi bozar." Bu sefer Kanarya, Ördek ve Kahverengi Ayı da gülüştüler.

"Bir bakalım" dedi Fare; "ölmekten korkmuyor musunuz?" Kısa bir an düşündü ve; "kendi adıma, sonrasının bir hiçlikten ibaret olduğunu düşünüyorum. Elbette otlar ve böcekler nezdinde yaşamaya devam edeceğim ama beni ben yapan bilincim olmayacak. Ama soruya dönecek olursak, yaşamak daha can sıkıcı ve korkutucu bir deneyim diyebilirim." Sonra da Kanarya'ya döndü; "ya sen ölmekten korkuyor musun Kanarya?" Kanarya, çok da düşünmeden yapıştırdı cevabı; "valla ben birkaç kez öldüğüm için, pek de korktuğumu söyleyemeyeceğim. Siz de benim yaşadıklarımı yaşasaydınız, hadi bitsin artık şu saçmalık da, ölüp gidelim derdiniz." Kahverengi Ayı, kendinden emin bir tonda konuştu; "zerre kadar korkmuyorum. Bütün o medyada yazan çizen ne olursa olsun, ben bir vatanseverim ve ne yaptıysam doğru olduğunu bildiğim için yaptım." Ördek ise dertliydi; "korkuyorum. Hem de o kadar çok korkuyorum ki, her aklıma geldiğinde içim titriyor. Ama hak ettim, hem ölümü, hem de sonrasında olacak her şeyi

hak ettim. Kötü bir insandım çünkü ben. Hayır, yanlış anlaşılmasın sakın, banka soyduğum için değil. Bu soygun, belki de bugüne kadar yaptığım en iyi şeydi."

Arkadaşına bakıp kalan Fare; "biz de birer kurbanız" dedi; "aslında siz de öylesiniz. Birbirimizden tek farkımız, sizin bunun bilincinde olmamanız. Kurbağa ve kaynar su deneyinde olduğu gibi. Kaynar suya atılan kurbağa, canı yandığı için hemen zıplar ve kaçar oradan. Ama kurbağayı normal sıcaklıkta bir suyun içine koyar ve yavaş yavaş ısıtırsanız, kurbağa bunu fark etmeyecektir. Su fokur fokur kaynayıp haşlandığında bile."

Sessizliği yine Fare bozdu. Elindeki telefona baktı ve; "Utanmıyor musunuz" diye sıradaki soruyu okudu; "en azından ölüye saygınız olsun. Öldürdüğünüz yetmiyormuş gibi, bir de etrafında göbek atıp, gülüp eğlendiniz. Allah bilir zavallı kokup şişmeye başlamıştır bile." Fare sandalyeden kalktı, Heykel Adam'ın cesedinin yanına gidip çömeldi. "Yok" dedi, "kokmuyor." "Siz kötü bir koku alıyor musunuz" diye arkadaşlarına dönüp sordu sonra. Kanarya, Ördek ve Kahverengi Ayı, sözleşmişçesine hep bir ağızdan "hayır" diye cevapladılar. Fare, cesedin üzerindeki örtüleri hafifçe aralayarak Heykel Adam'a baktı, elini sokup birkaç kez hafifçe yokladıktan sonra; "yok" dedi, "şişmemiş." Örtüyü düzeltip tekrar sandalyesine oturduktan sonra sakince konuşmaya devam etti; "sorunuzun diğer kısmına gelince, diyorsunuz ki Heykel Adam'ı siz öldürdünüz, bir de başında gülüp eğlendiniz. Utanmıyor musunuz?"

Bir an düşündü Fare; "bu sorunun muhatabı ben değilim" dedikten sonra hemen önündeki cesedi işaret ederek "maktulün kendisi, yani Heykel Adam. İsterseniz izin verelim de sorunun bu kısmını kendisi cevaplasın."

Fare, arkada bir yere bir işaret verdi ve bankadan

yapılan canlı yayın bir anda kesildi, küçük büyük milyonlarca ekranda başka bir görüntü belirdi. Karanlık görüntü, kamerayı çalıştıran elin çekilmesiyle aydınlandı ve herkesin Heykel Adam diye bildiği Selman Karakış, gülümseyerek ekrana baktı; "hepinize merhaba" dedi.

Kameranın durduğu masada, Selman'ın Heykel Adam'a dönüşmek için kullandığı boya ve diğer malzemeler duruyordu. Arkada, nerdeyse eşyasız, duvar boyaları çatlamış ve dökülmüş, küçücük bir odanın bir kısmı görünüyordu. Selman, kıvırcık sarı saçları alnından yüzüne düşen, ince burunlu, renkli gözlü, yakışıklı bir genç adamdı. Yeni tıraş olduğu belli olan yüzünü bir tür losyonla temizlerken, bir yandan konuşmaya devam etti; "kusura bakmazsanız bir yandan hazırlanmam gerekiyor. Çünkü, bugün büyük gün. Bugün benim öleceğim gün. Tabii gördüğünüz gibi henüz ölmedim ama, hava kararmadan bir fare beni tam buradan" parmaklarını namlu yapıp kalbinin üzerine dayadı ve hayali tetiği çekti; "vurmuş olacak." Yüzünü temizlemeyi bitirince, daha önceden hazırlamış olduğu altın rengi boyayla boyamaya başladı; "ben öldükten sonra ne olduğu önemli değil tabii ama yine de, yanlışlıkla kafamdan vurmazsanız sevinirim. Öyle olursa, ölümümü izleyecek insanlar için pek de hoş bir görüntü olmayacağı kesin. Çekici biri olduğumu söylerler, cesedimin de güzel olmasını tercih ederim.

"Çok garip bir his bu. İnsanın kendi ölümü hakkında konuşması yani. Bir de bu konuşmanın ölümümden sonra yayınlanacağını düşünürsek, oldukça garip. Keşke size gittiğim yerden bir mesaj gönderebilseydim. Ne bileyim; 'sırat köprüsünde çok sıra var, bekliyoruz' gibi. İsterdiniz değil mi? Mesela bu konuşmayı, bu fakirhaneden değil de, cennetin çayırlarından yapılması fazla-

sıyla ilginizi çekerdi. Ama öyle bir şey olmayacak. Üstelik bu benim son konuşmam. O yüzden, söylediğim her sözün, kurduğum her cümlenin, sizin için olmasa bile benim için ayrı bir değeri var.

"Öncelikle şunu söylemem gerekiyor; ben öldükten sonra, arkamdan çok şey söylenecektir. Banka soyguncusu maskeli canavarların beni acımasızca katlettiğini söyleyeceklerdir mesela. Masum, önünde uzun ve mutlu bir hayat olan, ülkenin geleceği genç bir insanın hayatını elinden aldılar diyeceklerdir. Tek bir şey söyleyeceğim; söylenen hiçbir şey doğru değil. Birincisi, ölmeyi ben istedim. Ölümümden ne Fare, ne de diğerleri sorumlu değil. Bu tamamen kendi kararım. Nedenlerini sonra anlatırım. İkincisi; önümde uzun ve mutlu bir hayat yoktu. Olmayacaktı. Bu da bir diğer yalan. Bir de, belki de birileri çıkıp benden, beni tanıyormuş gibi bahsedeceklerdir. Size tavsiyem, sakın onlara kanmayın. Ben kimsesiz, yalnız bir insanım. Ne ailem var, ne bir akrabam, ne de beni seven başka birisi. Hep öyleydim.

"Bundan tam otuz iki yıl, dört ay, 12 gün önce, Şişli'de bir çöp konteynırında, avazım çıktığı kadar ağlarken bir polis bulmuş beni. Tabii ben bunları hatırlamıyorum. Gelenek öyleymiş ya, beni bulan polis memuru koymuş adımı; Selman."

Operasyon odasında Mustafa Yazdın, dalgın bir halde oturduğu pencere kenarından bir anda kalktı, gitti ve ekranın tam karşısında dikildi. Duyulur duyulmaz bir ses tonuyla ve hayretle "nasıl yani" dedi. Ekranda ise Selman, yüzünü, boynunu, ellerini, altın sarısına boyamaya devam ediyor, bir yandan da anlatıyordu; "tabii doğal olarak Çocuk Esirgeme Kurumu'na vermişler beni. Şanslıymışım, çok kalmamışım orada. Genç bir çift, beni evlat edinmiş. Düşünün, bazen senelerce orada

kalıyor çocuklar, bazen on sekiz yaşına kadar. Ben bir yıl bile kalmamışım. Cici babamın adı Davut, cici annemin adı da Nur'du. Şişli'de bulunduğum çöp konteynırına birkaç kilometre mesafede, Kurtuluş'ta, bahçeli, ahşap bir evde oturuyorlardı. Davut babamın bir pastanesi vardı. Nur annem ile beraber işletirlerdi. Çocukluğumun hayal bahçesi, en güzel zamanlarını geçirdiğim yer o pastanedir. Hani her çocuk hayal eder ya; bir pastaneye gizlice girsem, üzerime kapıyı kilitleyip çıksalar, sabaha kadar her pastadan, her çikolatadan, her kurabiyeden, tıka basa yesem, yesem de doymasam. İşte ben onu yaptım. Bir gün pastaneye gizlice girip, mutfaktaki dolaplardan birine saklandım. Davut babam pastaneyi kapatıp çıkınca da ortalığı birbirine kattım. Saatlerce, bütün sokaklarda beni aramışlar. Kimsenin aklına da pastaneye gidip bakmak gelmemiş. Polise de haber vermişler tabii. Ertesi gün, Davut babam beni arıyor tabii, pastanede çalışan bir ablamız vardı, o gelip dükkânı açmasa ben bulunamayacakmışım. Kadın içeriye giriyor, beni baştan aşağı pasta ve çikolataya bulanmış şekilde bir köşede uyurken buluyor.

"Zannettim ki bana kızacaklar. Belki de, okuldaki arkadaşlarımın aileleri gibi bir güzel dövecekler. Hayır, öyle olmadı. Bunun yerine beni bir güzel temizlediler, yepyeni kıyafetler giydirdiler. Baş köşeye oturttular ve Davut babam, evin sigortalarını kapattı, Nur annem de masanın üzerinde, belirli bir düzen içerisinde yerleştirilmiş mumları, derin bir sükûnetle yaktı. Sonra, hiçbir şey yapmadık. Bütün akşam boyunca, neredeyse hareket dahi etmeden, mumların loş ışığıyla zar zor aydınlanan evde oturduk. Ertesi gün de böyle devam etti. Ta ki hava kararıncaya kadar. Davut babam, pencereden baktıktan sonra, ilk yıldızların göründüğünü söyledi ve

hayatımız bir anda yeniden normale döndü. Elektrikler açıldı, mumlar söndürüldü ve televizyonun sesi bütün evi doldurdu.

"O zaman, bu yaptığımızın ne olduğunu anlamamıştım. Herhalde bir oyundu, büyüklere has bir oyun. Her Cuma akşamında başlayıp, Cumartesi hava kararınca biten bir sessiz ve hareketsiz kalma oyunu. Zaten benim cici ailem de biraz farklıydı arkadaşlarımın ailelerinden. Bir gün Nur annem, mutfaktaki bütün tencereleri, tavaları, tabakları, kaşık ve çatalları, hiçbir şey kalmayıncaya kadar toplayıp çöpe atmıştı örneğin. O zamanlar, yeni mutfak eşyası almak istiyor diye düşünmüştüm. Belki de Davut babam izin vermemiş, annem de o evde yokken her şeyi atmış, adamcağız da mecburen yenilerini almak zorunda kalmıştı.

"Belki aranızda bilenleriniz vardır; Musevilerde, Cuma akşamından Cumartesi akşamına kadar Şabat günüdür. Fiziki anlamda hiçbir iş yapılmaz, sanki çok özel misafirler gelecekmiş gibi hazırlanılır, mumlar, kandiller yakılır ve herkes, iç dünyasına gömülür. Tahmin etmişsinizdir. Ama ben o zamanlar küçük bir çocuktum ve hiçbir şeyin farkında değildim. Hatta komşuları ve babamın pastanesinin müdavimleri bile bilmiyorlardı gerçeği. Cici ailem, Musevi'ydi. Tabii ben bunu çok sonra öğrendim. Evimiz, annem ve babam bildiğim iki güzel insanla beraber yanıp kül olduktan sonra."

Burada bir an hareketsiz kaldı Selman. O kadar ki, insanlar görüntü dondu diye internetini kurcalamaya başladıkları sırada hafifçe gülümseyerek devam etti konuşmaya; "durun yahu, hemen ayarlarınızla oynamayın. Unuttunuz mu, ben Heykel Adam'ım. Üstelik tahmin ettiğinizde daha başarılı bir heykelim ben. Neyse, nerede kalmıştık? Hah! Yangın, doğru. Bir çocuk için, her

şey bir oyundur. En üzücü olaylar bile çok geçmeden unutulur, hayali kahramanların başından geçmiş bir masal haline dönüşür. Evimizde çıkan yangın da, benim için çok geçmeden sadece kötü bir rüya olmuştu. Ben nasıl mı kurtuldum? O gece bahçedeydim de ondan. Davut babam bana orada küçük, iğreti duran ama benim için saraydan daha güzel bir ağaç ev yapmıştı. Bazı geceler, özellikle de kâbus gördüğüm zamanlarda kimseye haber vermeden oraya gider ve o korkunç canavarlardan korunurdum. Büyülü bir yerdi benim için. O gece de uykumdan sıçrayarak uyanmış, soluğu ağaç evimde almıştım. Kendimi güvende hissedince derin bir uykuya dalmışım. İtfaiyenin sireniyle yerimden sıçradığımı hatırlıyorum. Başımı dışarıya çıkardığımda, yüzüm, neredeyse bana kadar ulaşan alevlerle aydınlanmıştı. Her yeri kaplayan duman, ciğerlerime dolunca, boğulacak gibi olup, öksürmeye başlamıştım. Bahçeye kadar girmeye cesaret edemeyen komşuların kimisi kovalarla su taşıyor, kimi kürekle toprak alıp eve doğru atıyordu. İtfaiyenin de yapacağı bir şey kalmamıştı aslında. İki katlı ahşap ev, derinden gelen iniltilerle çatırdıyor, çöküyor, küller havaya savruluyordu. Herhalde dumandandı, bilmiyorum. Bayılmadan önce, itfaiyenin eve su sıkmaya başladığını hatırlıyorum yalnızca."

Bir an sessizliğe gömüldü Selman. Ağlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi Kısa süre sonra kendini toparladı, hüzünlü bir gülümsemeyle ekrana bakıp devam etti; "eğer Davut babam ve Nur annem ölmeseydi, belki daha iyi bir hayatım olacaktı. Kim bilir? Belki sizin gibi benim de normal bir işim olacak, evlenip çoluk çocuğa karışacaktım. Belki ben de kendimi Musevi olarak görecek, Cumartesi günleri, mutlak bir sessizlik içinde Yehova'ya giden ışıklı yolda yürüyecektim. Ama olmadı.

Şimdi o ahşap evin yerinde, lüks bir rezidans yükseliyor. Pastanenin yerinde de bir kebapçı var. Merak ediyorsunuzdur elbette. Çocuktum, aklım ermiyordu miras meselelerine. O ara, kim ne yaptıysa yapmış, benim haberim yok. Sonradan araştırabilirdim, belki üç beş bir şey de düşerdi payıma ama ne fark eder artık değil mi? Çünkü öldüm ben."

Selman kalktı, üzerindeki tişörtü çıkartıp, önceden hazırlanmış altın rengi gömleğini giymeye başladı. Bir yandan da konuşmaya devam ediyordu; "sonra, tabii bana sahip çıkacak kimse olmayınca, sosyal hizmetler beni bir koruyucu ailenin yanına yerleştirdi. 11, 12 yaşlarındaydım ve hala dünya, bir tül perdenin ardından görünen, büyülü bir yerdi. Geçici ailemle ilk tanıştığımda, sevecen, şirin bir kadınla taklit yapıp beni güldürmeye çalışan, cana yakın bir adam görmüştüm. Yeni evim de, daracık sokakların içinde, birbirine omuz vermiş küçücük, tek katlı evlerden kurulu bir mahalledeydi." Selman gömleğinin düğmelerini iliklediği, dönüp aynada kendine alıcı gözle bir baktı. "Bu gömleği de bir ara değiştirmem gerekiyor. Tahmin edersiniz ki yıkamak mümkün değil. Fırçayla filan temizliyorum ama o kadar parfüm sıkmama rağmen, bu kötü koku gitmiyor. Bir dakika ya! Bak gördün mü? Yine unuttum öldüğümü. Ama bu unutkanlık, tamamen yalnızlıkla alakalı biliyor musunuz? İnsan yalnız olunca, bir süre sonra zaman ve mekân kavramını yitirmeye başlıyor. Derken, kendisiyle, sanki bir yabancıyla konuşurmuş gibi oturup sohbet ettiğini fark ediyor. Sofraya fazladan bir tabak koyduğum bile oldu. Hafiften deliriyorsunuz yani. Neyse, nerede kalmıştık? Evet, doğru. Koruyucu ailem.

"Yeni evimin de küçük bir bahçesi vardı. Ama değil ağaç, doğru düzgün ot bile bitmeyen, bakımsız bir bah-

çeydi. Bahçeyi ilk gördüğümde kendimi, uçağı çöle düşmüş bir savaş pilotu olarak hayal ettiğimi hatırlıyorum. Hayatta kalabilmek için bir an önce su bulmam gerekiyordu. Her yer kum, kumun altı da akrepler, yılanlar ve çöl haydutlarıyla doluydu. Ama elimde silahım vardı ve hiçbir şeyden korkmuyordum" diyerek, elinde silah varmış gibi kaldırdı Selman. Sonra da elini indirirken hafifçe gülümsedi ve devam etti; "ne güzel değil mi çocuk olmak? Her şeye bir hikâye uyduruveriyorsun işte."

Selman tekrar masa başına oturdu, bir köşede duran altın sarısı peruğunu aldı ve özenle yerleştirmeye başladı. "Yeni koruyucu ailem fena değil gibi gözüküyordu ama eve girer girmez, her şey bir anda, 180 derece değişiverdi. Evde, en küçüğü 4, en büyüğü de 15 yaşında altı çocuk daha vardı. Yalnız ben olurum diye düşünmüştüm, bu yüzden çok şaşırmıştım. Şaşırdığım şeylerden biri de biz içeriye girer girmez çocukların, küçükten büyüğe doğru, askeri nizamda sıraya dizilmeleri olmuştu. Gözlerindeki korkuyu şimdi bile bütün canlılığıyla hatırlıyorum. Sosyal hizmetler görevlisinin karşısında, süklüm püklüm oturan koruyucu ailem, birden değişmişti. Adam küfürle karışık, ite kaka yer açtı bana çocukların arasında. Sonra da kulağımdan sertçe tutup; 'senin yerin bundan sonra burası. Ben geldiğimde ya da her istediğimde, yerini şaşırmadan onlarla beraber dizileceksin' dedi. 'Neden' diye sormamla tokadı yemem bir oldu. Bu sefer iki kulağımdan birden kavrayıp kaldırdı. Ayaklarımın yerden kesildiğini hatırlıyorum. Gözlerimin içine bakarak 'bir daha ben izin vermeden konuşmayacaksın' dedi."

Selman, sonunda peruğunu yerleştirmişti. Kalktı, ceketini giydi. Sonra da masanın üzerine altın sarısı iki şapka koydu. Biri, kenarından tüyler uzanan bir korsan

şapkasıydı. Diğeri de sihirbazlarınkine benzeyen, uzun, silindir bir şapkaydı. "Sizce hangisi" diye sordu. Sonra da sorusunu kendi cevapladı; "evet, bu korsan şapkası kozmetik mağazası açılışı için biraz fazla egzotik. Silindir olan daha uygun." Şapkayı başına takarken konuşmaya devam etti; "yeni evimdeki iş bölümünü hemen öğrendim. Öğrenmek zorundaydım. Şöyle; büyük olan çocuklar alışverişe gider, sonra yemek yapar ve çamaşırları yıkar, küçük olanlar da evi silip süpürüp bulaşıkla ilgilenirdi. Koruyucu annemiz ise bütün gün televizyon seyreder, koruyucu babamız da kahvede okey taşı dizer, sonra da at yarışı peşinde koşardı. Ne kadar basit bir iş bölümü değil mi? Basit ama bir de eli hiç böyle işlere alışkın olmayan, nazik, kırılgan ve çelimsiz Selman'ın gözünden bakın duruma. Her tabak kırdığınızda dayak yiyor ve aç kalıyordunuz. Uyuyakaldığınızda ya da maazallah oyun oynarken filan yakalanırsanız yine dayak yiyor ve aç kalıyordunuz. Tabii bu dayakların iz bırakmaması çok önemliydi. Neden? Her an sosyal hizmetlerden birileri gelip denetleme yapabilirdi. Koruyucu babamız işte bu yüzden, dayak atarken son derece özenliydi. Bir de, elinde kızgın bir maşayla bizi tehdit ederdi; eğer kimseye bir şey söylersek, gözlerimizi o maşayla çıkarıp elimize verirmiş. Çok mutlu olduğumuzu, iyi bakıldığımızı, bizi çok sevdiklerini söyleyecekmişiz. Tabii ben, bütün bunların ne demek olduğunu yıllar sonra anladım. Adamla kadın, meğer bu koruyucu ailelik için devletten para alıyorlarmış. Ne kadar çocuk, o kadar para demekmiş. Ev, o yüzden kalabalıkmış.

"Okula gitmiyor muydun diye soranlarınız olacaktır. Gidiyordum. Yakındaki bir devlet okuluna. Başarılı bir öğrenciydim ben bu arada. Yetenekliydim de. Tiyatroyla ilk tanışmam da orada olmuştur. Tabii bu

tiyatro meselesinin hayatımı onulmaz derecede değiştirmesi de o döneme rastlar.

"Koruyucu ailenin yanında bir yılı doldurmak üzereydim ki bir gün, okula bir çocuk tiyatrosu geldi. Ağzım kulaklarımda seyretmiştim. O küçücük sahnenin gözümde nasıl büyüdüğünü anlatamam. Birden kendimi o renkli hayal dünyasının içinde bulmuştum, bir çift kanat hayal edip uzaklara uçup gitmiştim. Muazzam bir şeydi benim için. O akşam eve döndüğümde, tabii ki yapmam gereken işleri yaptıktan sonra yorgun argın yatağıma yattığımda, aklımda sadece tiyatro vardı. Ben de tiyatrocu olmalıydım. Hatta, hemen bir oyun sahnelemeliydik. Hemen diğer çocukları uyandırdım ve oyun fikrimi anlattım. İlk başta anlayamasalar da, sonradan onların da hoşuna gitti. Biz böylece, yedi çocuk, gece olup koruyucu ebeveynlerimiz uyuduktan sonra geceleri kalkıp oyunumuzu çalışıyorduk. Her şey iyi gidiyordu. Arkadaşlarım akıllı çocuklardı, her söylediğimi anında anlıyor ve yapıyorlardı. Ben de bir şey bilmiyordum ya, uyduruyordum işte. Ama iyi uyduruyordum.

"Derken bir gün, beklenen an geldi. Bir hafta sonu, sabahın köründe kapı çalındı. Açtık, karşımızda kravatlı, tertemiz giyimli bir adam. Elinde de bir çanta. Sosyal hizmetler görevlisiymiş. Adamla kadın, telaşla toparlandılar, çaylar demlendi, kuru pastalar hazırlandı. Bizim de saçımız başımız düzeltildi, tertemiz giysilerimiz çabucak giydirildi ve adamın karşısına inci gibi dizildik. Asker gibi demiyorum bakın. Çünkü koruyucu babamız, görevli gelirse, karşısında öyle boy hizasına göre dizilmemizi yasaklamıştı. En yeni ben olduğum için, bana bakarak; 'nasıl, memnun musun yeni evinizden' diye sordu adam. Ben kocaman bir gülümsedim ve tıpkı o tiyatrocular gibi, kelimelerin üstüne basa basa 'çok

mutluyum' dedim. Susacağım zannettiler ama ben devam ettim; 'hatta, o kadar çok mutluyum ki amcacığım, kardeşlerimle beraber size, bu mutluluğu anlattığımız bir tiyatro oyunu hazırladık.' Herkes bir an öyle kalakaldı. Koruyucu babamız, hafiften tehditkâr bir bakışı da ekleyerek 'ne tiyatrosu şimdi çocuklar? Hem amcanın işi gücü vardır, değil mi amcası' diyerek görevliye döndü. Görevli gayet rahat, eline çayını aldı, arkasına iyice yaslandı ve 'benim vaktim var. Hem böyle bir şey ilk defa başıma geliyor, merak ettim şu tiyatroyu' dedi. Sonra ne mi oldu? Ben koruyucu baba oldum, çocuklardan birisi başına bir örtü geçirdi ve koruyucu anne oldu. Diğerleri de, doğal olarak kendilerini oynadılar.

"Ben, baba karakteriyim ya, sarhoş olarak eve geliyorum, bakıyorum yemek hazırlanmamış, sinirleniyorum. Başlıyorum ana avrat küfretmeye. Sonra da hızımı alamıyorum, tutuyorum çocuğu saçlarından, tabii rol gereği, canını acıtmadan, duvara fırlatıyorum. Sonra, bir ipten yaptığım kemerimi çıkartıyorum, yere düşmüş çocuğa üst üste vuruyorum. O da rol gereği ahlar vahlar arasında acıyla debeleniyor. Anne rolündeki çocuk da 'bunlar hiçbir yeri temizlemediler, yerleri silmediler, camlar kir içinde' diyerek başka bir çocuğun kafasına vuruyormuş gibi yapıyor. Kafasına vurulan çocuk, elinde bir bez varmış gibi ağlayarak yerleri silmeye başlıyor. Bu, gayet sosyal içerikli küçük oyunumuzun özeti bu.

"Oyunun en hareketli anında, dönüp seyircilerimize baktım. Nasıl bir etki yarattığımızı merak ediyordum. Sosyal hizmetler görevlisi, şaşkınlıktan ağzı beş karış açık kalmış koruyucu anne ve babamıza dönüp 'bu ne demek oluyor şimdi' diye sordu. Babamın, adamı kolundan sertçe tutup bahçeye çıkardığını hatırlıyorum. Koruyucu annemiz de endişeli bakışlarla eşikte durup

onları seyrediyordu. Eh, seyirci olmayınca oyun da kendiliğinden sona ermişti. Derdimizi doğrudan adama söylemeyip, neden böyle bir oyun kurduğumuzu inanın ben de bilmiyorum. Diyordum ya, çocukluk hayatımızın yaban toprakları, nereden ne çıkacağı belli olmaz. Belki de, koruyucu babamızla annemizin anlamayacağını düşünmüştüm, kim bilir. Ama artık her şey ortadaydı. Memur amca meramımızı anlamıştı ve bizi kurtaracaktı. Şimdi de dışarıda, babamızı azarlıyordu muhtemelen. Merakla pencereye yaklaştığımda, sosyal hizmetler sorumlusunun koruyucu babama sertçe bir şeyler söylediğini gördüm. Bir an yüzümün güldüğünü hatırlıyorum. Adamın söylediklerinden hoşlanmadığı belli olan babam, koruyucu anneme seslendi. Annem, gönülsüzce içeriye gitti, kısa süre sonra geri geldi ve bahçeye çıkarak babama bir tülbende sarılı bir şey verdi. Şey diyorum, çünkü ilk anda ne olduğunu anlamamıştım. Sosyal hizmetler sorumlusu adam, tülbendi açtığında içinden, rulo haline getirilip lastikle bağlanmış bir sürü para çıktı. Gülümsemem birden donup kalmıştı. Demek ki bu işler, gerçek dünyada böyle dönüyordu. Adam, sağı solu kontrol ederek tülbendi tekrar katladı ve çantasının içine koyup oradan hızla uzaklaştı. Oyun, gerçekten sona ermişti. Çocuk aklımla bir şeye kalkışmış ama dünyanın ve insanların ne kadar kirlendiğini hesap edememiştim. Çünkü, bilmiyordum.

"Koruyucu babam, adam gittikten sonra bahçeden bir sopa aldığında, bizi nelerin beklediğini sizin gibi ben de anlamıştım. Öfkeyle içeriye girdi, bana doğru sopayı sallayarak 'senin başının altından çıkıyor değil mi bunlar, piç kurusu' diyerek beni yakalamak için atıldı. Ben durur muyum? Yılan gibi kıvrılarak elinden kurtuldum, çoktan gözüme kestirdiğim, hala sıcak durumdaki

çaydanlığı iki elimle kavradım ve herhalde ani bir adrenalin patlamasıyla olacak, koruyucu babamın üzerine boca ediverdim. Göbeğinden, dizlerine kadar haşlanmış olan adam, çığlıklar atarak kendini yerler attı. Kadın da tiz bir çığlık kopartıp kocasının üzerine kapaklandı. Ben ne mi yaptım? İç güdülerime uydum ve topuklarımla kıçımı döve döve kaçtım oradan.

"Hani şu film vardı ya, Forrest Gump. Tom Hanks'e bir gün biri 'koş Forrest, koş' der, o da koşmaya başlar. Dur durak demeden, dinlenmeden, saçı sakalına karışıncaya değin koşar. Ben de öyle yaptım. Evi, evin sokağını, mahalleyi, semti, sonra başka evleri, sokakları, caddeleri, gökdelenleri, okulları, arabaları, insanları geçtim. Gün döndü, hava kardı, ben hala koşuyordum. Neredeyim, nereye gidiyorum, düşünmüyordum bile. Dönüp bakan, merak edip 'yavrum sen nereye koşuyorsun' diyen kimse de olmadı. Sanki bütün şehir, kocaman bir sahnenin dekoruydu. İnsanlar da kartondan, cansız mankenlerdi. Delip içlerinden geçsem bile fark etmezlerdi beni. İşte, yalnız olduğumu, delice koştuğum o akşam anladım."

Selman, sanki gerçekten koşmuş da nefessiz kalmış gibi bir an soluklandı. Dalıp gittiği, o garip zamanları düşündüğü belli oluyordu. Neden sonra silkinip kendine geldi, masanın çekmecesini açtı, yine altın renginde takma bir bıyık ve sakal takımı çıkartıp ekrana gösterdi; "sizce bıyık ve sakal uygun olur mu?" Bir süre bekledikten sonra; "haklısınız, beni yaşlı gösterir. Oysa daha 32 yaşındayım değil mi? Yaşıma uygun giyinmeli ve öyle davranmalıyım."

Bıyık ve sakalı çekmeceye koyup kapattıktan sonra masanın üzerindeki makyaj malzemelerini toparlarken konuşmaya devam etti; "belki inanmayacaksınız ama

güneşin ilk ışıkları göründüğünde ben hala koşuyordum. Tabii bu bir film değil, ben de bir film kahramanı değilim. Daha da koşacaktım ama gözüme bir şey takıldı ve aniden durdum. Sabahın o efsunlu beyazlığında, karşımda bir heykel duruyordu. Mermerden bir kaidenin üzerine oturmuş, başını eline yaslamış, düşüncelere dalmıştı. Bir eli, sanki görünmeyen bir çocuğu okşar gibi havada duruyordu. Biraz daha yaklaşınca, orada eskiden bir bastonun olduğunu ama kırıldığını anladım. Sadece tutacak yeri kalmıştı. Kim olduğunu bilmiyordum ama bakışlarında, oturuşunda bana sakin olmamı söyleyen bir şey vardı. Konuşuyordu sanki benimle. 'Gel' diyordu, 'sakinleş. Biraz otur, dinlen.' Gittim, kucağına kıvrıldım, başımı da havadaki eline yasladım. Saçımı okşadığını hissettim. 'Sana bir hikâye anlatmamı ister misin' dedi. Başımı salladım sadece. 'O zaman dinle' dedi, 'Hafız'ın kabri olan bahçede bir gül varmış / Yeniden, her gün açarmış kanayan rengiyle.

"Evet, aynen böyle söyledi. Ya da sonradan ben öyle söylediğini hayal ettim. Fark eder mi? Ne söylediyse gerisini dinleyemedim, uyumuş kalmışım. Ama size bir şey söyleyeyim mi, hayatımda öyle huzurlu bir uyku daha uyuduğumu hatırlamıyorum. Ertesi gün uyandığımda, 'evet' dedim, 'ben bir heykel olmalıyım.' Zannediyorsunuz ki, ben bu heykel olma işini bir yerlerden gördüm de kopyaladım. Hayır efendim, o gece, gökler yarıldı ve bir ışık huzmesi kulağıma eğilip 'heykel ol' dedi. Ayrıca bunu para için yaptığımı da düşünmeyin sakın, sadece heykel olmak için yapıyorum. 'Yapıyordum' yani. Ama para da kazandırıyormuş, sonradan anladım.

"Bu uhrevi mesajla beraber, parktaki heykel arkadaşımın yanında, hareket etmeden dikilmeye başladım.

Meğer, heykel olduğunuzda sizi daha çok fark ediyorlarmış. Gelip geçen kim varsa durup beni inceliyordu. Yakına gelip bakıyor, parmaklarıyla dürtüyor, ne olduğumu anlamaya çalışıyorlardı. Birkaç çocuk gelip itip kakıp, bir de üstüne, ciyak ciyak kahkahaları eşliğinde taş atıp canımı acıtmaya başlayınca ayrıldım oradan. Kendime daha sakin bir yer bulmalıydım. Yakında bir ara sokak seçtim. Kimseler yok gibi görünüyordu. Durdum, yine hareketsiz dikilmeye başladım. Güzel bir sokak bulduğumu düşünüyordum, saatler geçmesine rağmen kimseler yoktu. Derken bir uğultu geldi birkaç sokak öteden. Sonra bu uğultuya ıslıklar ve alkış sesleri eklendi. Sonra çığlıklar yükseldi, bir takım patlamalar duyuldu ve o sakin sokak, birden cehennem gibi bir insan kalabalığıyla doluverdi. Bir şeylerden kaçıyorlardı belli ki. O kadar kalabalıktılar ve panikten o kadar gözleri dönmüştü ki, beni de aralarına alıp sürüklemeye başladılar. Bir yandan da arkamızdan polisler koşturuyor, arada durup bir şeyler fırlatıyorlar ve ortalık, gözlerinizi, burnunuzu ve ciğerlerinizi yakan bir duman içinde kalıyordu. Bir süre sonra, dumandan ve tabii ki açlıktan bayılmışım.

"Gözlerimi hastanede açtım. Bu ikinci olmuştu. Daha önce de hatırlarsınız, Davut babamla, Nur annemin evi yandığında hastanelik olmuştum. Kalkıp gitmek istedim ama kolum benimle gelmedi. Koluma bir serum bağlanmıştı. Yattığım oda da epey bir kalabalıktı. Canım acımasına rağmen serum iğnesini söküp çıkarttım ve hastaneden çıktım. Kızgındım. Nereye gidersem gideyim insanlar beni rahat bırakmıyorlardı. Uzaklaştım oradan.

"Sokaklarda, ne yapacağımı bilmez halde yürüdüm durdum. Sonra bir ara sokakta, büyükçe bir kamyon

gördüm. Kasasının kapakları açıktı ve sokakta, kamyona yüklenmek üzere hazırlanmış, rengârenk kostümler, askılara asılmış bekliyorlardı. Çocukluk işte. Merakla yaklaşıp kostümleri incelemeye başladım. Nur annemin bana okuduğu masal kitaplarındaki resimlere benzer prenses kostümleri, korsan şapkaları, uzun çizmeler, çeşit çeşit, tüylü, ipekli, abartılı bir sürü kıyafet ve aksesuar vardı. Çok heyecanlanmıştım. Dışarıdakilere baktıktan sonra, kamyonun içindekileri de görmek istedim ve atladım kamyona. Tam tahmin ettiğim gibi, bir çocuğun hayal dünyasını gıdıklayabilecek her şey vardı. Plastik balta ve kılıçlar bile vardı. Birini bırakıyor, öbürünü elime alıyordum. Kendimi, Davut babamın pastanesinde kapalı kalmışım gibi hissediyordum."

Selman, başındaki melon şapkayı eline aldı ve ekrana göstererek; "elime, şu görmüş olduğunuz şapkayı almıştım ki bir takım sesler duydum. Şapkayla beraber bir dolabın içine saklandım. Araladığım kapıdan olan biteni izliyordum. Meğer yüklemiyor, boşaltıyorlarmış. Kamyonun kasasında ne var ne yoksa indirdiler. Hiçbir şey kalmadı. Zannediyordum ki dolabı da alıp götürecekler. Yok, dolabı bıraktılar. Kasanın kapaklarını kapattılar, kamyonun motoru gürültüyle çalıştı ve ben, nereye gittiğini bilmediğim bir kamyonun arkasında bir dolabın içinde, elimde bu melon şapkayla kalakaldım.

"Atatürk Kültür Merkezi'nde sahneye çıkan son insan olduğumu biliyor muydunuz? Hani şimdi yerinde yeller esen, bir zamanların o dünyaca ünlü balelerinin, operalarının ve gösterişli tiyatro oyunlarının sahnelendiği Türkiye'nin, zamanının en büyük kültür ve sanat merkezi. Tabii ki bilmiyorsunuz. Çünkü söylemedim."

Selman, şapkayı tekrar başına geçirdi, ayağa kalktı, kendi etrafında döndükten sonra ellerini iki yana

açarak, neşeli bir sesle konuştu; "bendeniz, Selman Karakış, Atatürk Kültür Merkezi'nde, hem de büyük sahnede, sahneye çıktım. Muhteşem bir gösteriydi. Salon alkıştan inledi, yer yerinden oynadı. İnsanlar haftalar boyunca benden bahsetti." Tam burada kahkahalarla gülmeye başladı Selman, sonra da yerine oturdu ve devam etti; "tabii ki yer yerinden oynamadı. Alkış filan da kopmadı. Bu kamyon, meğer bu kültür merkezinden kostümleri filan toplayıp götüren nakliye kamyonlarından biriymiş. Döndüler tekrar AKM'ye, beni, içinde saklandığım dolapla beraber içeriye bırakıp gittiler. Biraz bekledikten sonra dolabın kapağını araladım ve sessizce dışarıya çıktım. Nerede olduğumu anlamak için binayı dolaştığımda, nasıl şaşırdığımı ve hayrete düştüğümü tahmin edersiniz. Üst katlarda aynalı salonlar, müzik odaları, bazısının kapısında hala oyuncuların isimlerinin yazılı olduğu soyunma odaları ve tabii ki o büyük, devasa sahne. Sahneye çıkınca nutkum tutulmuştu. Gözümün alabildiği yere kadar koltuk vardı. Bir an, o koltukların dolu olduğunu hayal ettim. Sahnenin önünde, orkestra için ayrılmış boşlukta, müzisyenlerin son hazırlıklarını yaptıklarını düşündüm. Sahne arkasında bulduğum bir ceketi, büyük gelmesini umursamayarak üstüme geçirdim, elime yine oradan bir şemsiye aldım, melon şapkamı da başıma geçirdim ve sahneye çıktım. Dans ettim, zıpladım, yuvarlandım, 'lay lay'dan başka sözü olmayan uydurma bir şarkıyı bağıra çağıra söyledim. Sonunda da nefes nefese, kan ter içinde eğildim, selamımı verdim ama o ne, biri beni gerçekten alkışlıyordu. Merakla baktım, bekçi! Başını 'ben sana şimdi gösteririm' diyerekten aşağı yukarı sallıyor, bir yandan da dalga geçer gibi alkışlıyor. Bekçi küfürlerle peşime düştüğünde, ben çoktan kaçıp gitmiştim bile."

Titreyen bir nefesle iç çekti Selman. "Sonra ne mi oldu? Bu gördüklerinizin bir kısmı, bu ceket, bu şapka, şurada köşede duran şemsiye, birkaç ıvır zıvır daha, oradan aldığım eşyalardır. Bunları takıp takıştırıp Taksim Meydanı'na çıktım. Atatürk Anıtı'nın tam önünde, hayata karşı en sahici pozisyonumu aldım ve hareketsiz kaldım. İstiyordum ki, arkamda duran heykellerden biri gibi görsünler beni. Onun bir parçasıymışım gibi önümde fotoğraf çektirsinler, sevgilileriyle buluşsunlar, gezip tozsunlar, sonra da çekip gitsinler. Olmadı. Yine gördü birileri beni. Bu sefer önüme birkaç kuruş para da attılar üstelik. Heykel olmanın para kazandırdığını ilk orada anladım. Uzun zamandır bir şey yemediğimi ve açlıktan midemde borazanlar çaldığını da.

"Şunu bilmelisiniz ki, gerçekten açlık çekenin doymak için çok fazla bir şeye ihtiyacı yoktur. Bir simit, bir ayran, dünyanın en güzel yemeğiydi benim için. Tabii yaptığımın para kazandırdığını anladım ya, parklarda uyuyor, sonra da Taksim Meydanı'na çıkıyor, önüme de şapkamı koyuyor, öyle dikiliyordum. Gelsin paralar, yensin simitler. Zannediyordum ki bu düzen hep böyle gidecek. Olur mu hiç? Bir akşam, nerdeyse mesaimi bitireceğim sırada iki kara kuru adam dikildiler önüme. Birisi ağzını geviş getirir gibi yayarak orada ne yaptığımı sordu. 'Duruyorum' dedim. 'Duramazsın' dedi. Öbürkü de diğerinin kaldığı yerden 'duracaksan da payımızı vereceksin' diye devam etti. Vay anasını! Meğer bu işlerin de bir sahibi varmış. 'Vermem' dedim, 'çok istiyorsanız simit ayran alayım.' Bunlar önce bir güldüler, sonra da tekme tokat dövdüler beni. Ben yerde acı içinde kıvranırken, şapkanın içindeki üç kuruşumu da alıp gittiler. Kimse, ne polisler, ne gelip geçenler, hiç kimse kılını bile kıpırdatmadı. Söylemiştim

ya, heykel olmadığım zamanlarda görünmezdim ben. Ama inat ettim. Ertesi gün geldim, yine dikildim aynı yerde. Yine dayak yedim, yine paramı kaptırdım. Sonra İstiklal Caddesi'nde bir köşede dikildim. Yine buldular beni. Yine dayak yedim, yine paramı aldılar. Bu böyle uzun bir süre devam etti. Nereye gidersem gideyim, sanki gece gündüz beni takip ediyor gibi peşimdeydiler. Sonunda bir gün, Galatasaray Meydanı'nda dikiliyorken, bu sefer o adamlar değil ama polisler geldi. Beni yaka paça alıp, karakola götürdüler. Neymiş, dilenmek yasakmış. Dedim 'ben dilenmiyorum ki. Sadece duruyorum.' 'Sen bizimle dalga mı geçiyorsun' dediler ve bir güzel dayak da orada yedim. Sonra da beni nemli, karanlık bir odaya attılar, üzerime demir parmaklıkları kapatıp bir de kilitlediler. Sorun etmiyordum tabii. Dünyanın bir düzeni vardı ve ben bu düzeni anlamıyordum.

"Ertesi sabah, çatık kaşlı, iri yarı bir komiser tutup çıkarttı beni. Muhtemelen o da şu anda beni izliyordur. Götürdü, önce bir güzel yemek ısmarladı. Sonra da dünyanın düzeni hakkında beni bir güzel bilgilendirdi. Bu işleri öyle kafama göre yapamazmışım, her işin bir usulü varmış. İyi bir adam benziyordu. 'Peki ne yapacağım' diye sordum. 'Gel' dedi, 'seni bir yere götüreceğim.' Arabaya atladık ve beni, hani nereye gitsem karşıma çıkan ve tekme tokatla paramı alan o iki adam vardı ya, onların yanına götürdü. Sonra da 'abilerinin lafından dışarıya çıkma, yoksa kötü olur' diyerek çekti gitti. Ben, Heykel Adam Selman Karakış, artık resmi bir dilenci olmuştum. Bileğimi fark ettiniz mi bilmiyorum, o zamanlardan kalma, yanlış kaynamış bir kırık."

Bütün ülke, küçük büyük ekranlarının başındaki insanlar, çıt çıkarmadan Selman Karakış'ın hüzünlü hikâyesini dinliyorlardı. Operasyon odası da, her za-

mankinden daha sessizdi. Emniyet Müdürü Mustafa Yazdın, ekranın tam karşısında ayakta durmuş, Selman'ın gözlerine bakıyordu. Sanki baktığını biliyormuş gibi Selman da başını kaldırdı ve ekrana baktı. Ağlıyordu. Yanaklarından iki damla yaş, makyajının üzerinde incecik bir iz bırakarak kayıp gidiyordu. "Seyrediyorsun beni, biliyorum" dedi ekrandan gözlerini ayırmadan; "acaba diyorum kendi kendime, beni o adamlara verirken, kolumu bacağımı kırdıklarında, sonra çok para getirmiyorum diye böbreğimin tekini sattıklarında, oğlun olduğumu bilseydin, yine de izin verir miydin?" Mustafa Yazdın, bir adım attı ekrana doğru. Eli yavaşça, kabzasındaki silahına doğru gitti.

Selman anlatmaya devam ediyordu; "o halde, yani yaram henüz iyileşmemişken işe gönderdiler beni. Yapabildiğim tek işi, hareketsiz, hiçbir şey yapmadan ayakta durmayı bile beceremeyecek haldeydim. Bir süre sonra, kanı çekilmiş bacaklarım beni taşıyamadılar. Yere yığıldım kaldım. Diyordum ki, burada, bu halde ölürüm ben. Ne güzel. Ama bir el uzandı ve kaldırdı beni yerden. İşte, Fare'yle o zaman tanıştım. Bana yardım etti. Bir doktor arkadaşı yaramı iyileştirdi. Ama iyileşmeyecek o kadar çok yaram var ki. Mesela, babamın kim olduğunu Fare'den öğrendim. Beni, o adamlara köle olarak veren komisermiş. Bir filmde olsa, yok artık dersin. Sonra, bir tecavüz çocuğu olduğumu da ondan öğrendim. Fahişelik yapan anneme tecavüz etmiş, bu şey, komiser, babam yani. Sonra da kadın bebekle kapısına dayanınca, annem bir anda ortadan yok olmuş, beni de bir çöp konteynırına bırakmış. Sonra, içi elvermemiş olacak herhalde, dönmüş, almış ve buluntu çocuk diye karakola getirmiş. Adımı da Selman koymuş."

Mustafa Yazdın'ın neredeyse bütün vücudu titriyor-

du artık. Silahını çıkartıp eline aldı. Arkada, masada oturanlar, henüz onun ne yaptığını göremiyorlardı. Bütün ilgileri ekrandaydı. Selman devam ediyordu konuşmaya; "evet baba, görüyorsun, hayatım bir masal tadında geçti gitti. Bir gün film yaparlarsa, sen de kendinle ilgili kısımları anlatırsın. Nasıl olsa yakında emekli bir emniyet müdürü olacaksın, belki de anılarını yazarsın. Kitabın adı da "Hayatın Düzeni' olsun bence, altında da daha küçük harflerle; 'bir emekli Emniyet Müdürünün hatıraları' yazar. En altta da, kocaman adın soyadın yazar tabii ki; Mustafa Yazdın."

Selman'ın adını söylemesini bekliyor gibi silahını kaldırarak döndü Mustafa Yazdın. Önce şok içinde donakalmış operasyon sorumlusunu, sonra da şaşkınlıktan kolunu dahi kaldıramayan masadaki diğerlerini tek tek vurdu. Kurşunu bitince, masadakilerden birinin silahını aldı, can çekişen birkaç kişiyi de kafalarına sıktığı tek kurşunla oracıkta öldürüverdi. Sonra döndü ve silahını, Selman'ın ekrandan kendisine bakan yüzüne çevirdi.

Selman, sakince devam etti konuşmaya; "işte böyle güzel insanlar. Sözü, bana Beşiktaş'taki bir parkta kucak açan heykelin sahibi, Yahya Kemal Beyatlı'nın bir şiiriyle noktalamak istiyorum; 'Artık demir almak zamanı gelmişse bu zamandan / Meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan / Hiç yolcusu yokmuş gibi sessizce alır yol/ Sallanmaz o kalkışta ne mendil ne de bir kol. Elveda baba."

Mustafa Yazdın, silahını kaldırdı ve Selman'ı tam da alnının ortasından vurdu. Görüntü, Selman'ın son bakışında dondu kaldı.

MUSTAFA MUTLU

HAYDUTLAR ORKESTRASI

SOYGUN

8. Bölüm

storytel original

8. BÖLÜM

MEZARLIK

“Doğru duyduğuna emin misin” diye sordu Fare. Kanarya, kulağını işaret ederek “evet” dedi, “kulaklıktan operasyon odasındakilerin nefes alıp verişini bile duyuyordum. Bunu duymamam mümkün değil. Odada en az on, on iki kez ateş edildi. Bağırış çağırış, kıyamet koptu.” Fare, Ördek, Kanarya ve Kahverengi Ayı cam kenarına dizilmiş, operasyon merkezi olarak kullanılan binaya bakıyorlardı. Bulundukları yerden, meydanın diğer ucundaki binada ne olduğunu anlamak mümkün değildi. Gelip giden araçların siren sesleri duyuluyor, çakar lambaları yanıp sönüyordu. “Bu manyaklar birbirlerini mi vurdular acaba” diye sordu Ördek. “Bilmiyorum” dedi Fare, “ama öğreneceğim.” Telsizi kaldırdı, mandalını indirdi ve; “müdürüm, orada mısınız?” dedi.

Kan ter içinde kalmıştı Mustafa Yazdın. “Orada mısınız” diye tekrarladı Fare. Emniyet müdürü ne Fare’yi, ne de dışarıdaki endişeli kalabalığın sesini duyuyordu. Gözünü dahi kırpmadan, ekranda donup kalmış Selman’ın çarpık yüzüne bakıyordu. Boynunu hafifçe eğiyor, gözlerini kısıp açıyor, Selman’ın yüzünü dikkatle inceliyordu. Öldükten sonra tanıştığı oğlunun yüzünde kendisine dair bir şey arıyor gibiydi. Bakışları, yakışıklı oğlanın boynunda, saçlarında dolaştı. Burnunu ondan almış olabilir miydi mesela? Ağzı, gözleri, elleri ona benziyor muydu? Başını hafifçe çevirip camdan yansıyan aksine baktı. Kel kafalı, ince bıyıklı, hafif göbekli yaşlı bir adam vardı karşısında. Alakası yoktu. “Belki” diye düşündü, “gençliğime benziyordur.” Hatırlamaya çalıştı. Saçlarını yana doğru tarayıp briyantinle parlattığı o

zamanları. Henüz bıyığının yeni terlemeye başladığı, kasıklarında kelebeklerin uçuştuğu o havadar gençlik yıllarını. Açık hava sinemasında genç kızların peşine düşüyordu hani. "Hani Beyoğlu'nda şey oluyordu, şey.. " Durdu. Hatırlayamıyordu. "Büyükada'da bir şey vardı, faytonla gitmiştik. Kimlerle?" Hayır, kimlerle gittiğini hatırlayamıyordu. "Annem şey demişti, polis olacağım dediğimde. Ne demişti? Bir yerde bir şey olmuştu, bir kaza, kim ölmüştü? Lisenin balosu olmuştu, dans etmiştik, orkestra vardı, yoksa yok muydu? Ben şeylerle beraberdim, şeye aşıktım.. Şeye.. O kimdi? Kim?"

Olmuyordu. Ne kadar zorlarsa zorlasın, hatırlayamıyordu. Bir anının ucundan yakalar gibi oluyor, sonra bir yerde ellerinden uçup gidiveriyordu. Lisedeyken komşunun kızı Safiye'yi öptüğünü görüyordu mesela. "Saçları at kuyruğuydu. Hayır, iki yandan ince iki örgü sarkıyordu. Gözleri kocamandı. Öyle miydi? Ama öpmüştüm onu değil mi?" Alçak bir bahçe duvarının üstüne tünemiş genç kızın incecik beline sarılıyor, kıza yaklaştıkça burnuna lavanta kokulu parfümünün kokusu vuruyor, daha da yaklaşıyor, dudağını uzatıyor ama tam öpecekken kız kayboluveriyordu. Parmakları istemsizce dudaklarına gitti; "öpmemiş miydim? Ya sonra, ne oldu o kıza" diye sordu kendi kendine. Sesi hırıltılı ve derinden geliyordu. Gözlerini kapatıp sıktı. Zorladı kendini. "O kıza ne oldu?" Yok, olmuyordu. Lavanta kokusu burnunun ucuna kadar geliyor ama gerisi gelmiyordu.

"Mustafa müdürüm, neler oluyor orada" dedi Fare. Telsizden gelen cızırtılı ses, Mustafa Yazdın'ın kulaklarına ulaşamadan yere düşüp parçalanıyor gibiydi. Kendini kapatmıştı. Bu dünyanın dışında, başka bir âlemdeymiş gibi tekrar televizyona döndü ve ağır adımlarla ekranın dibine kadar sokuldu. Elini kaldırdı, Selman'ın

yüzüne dokundu. Silahın, hala sıcak olan namlusuyla yüz hatlarını çizdi, tekrar tekrar. "Sen biliyor musun" diye sordu, "o kıza ne oldu? Safiye'ye." Ekrandaki görüntüye, cevap vermesini bekler gibi baktı bir süre. Derken görüntü, birkaç cızırtıyla beraber tamamen bozuldu ve geriye, sadece birkaç renkli piksel kaldı. Birden sinirlendi Mustafa Yazdın, "ne oldu lan, ne oldu" diye söylenerek televizyonu kurcaladı. Sağına soluna baktı, kablolarını çekiştirdi, düğmelerine bastı ama görüntü geri gelmedi. Bir şey bulurum umuduyla arkasına döndü ve gördüğü manzara karşısında şaşkınlıkla donakaldı. Sanki bu vahşet tablosunun yaratıcısı o değilmiş, biraz önce odadaki herkesi, duraksamadan, düşünmeden, tek tek vuran o değilmiş gibi.

Operasyon odasının duvarları, soyut bir ressamın fırçasından çıkmış gibi kırmızıya boyanmıştı. Masa üzerinde ne var ne yoksa yerlere saçılmıştı. Kimi sandalyesinde öylece kalmış, kimi yerde üst üste yığılmış cesetler, yorucu bir hayatın sonunda huzurlu bir uykuya dalmış gibiydiler. Dışarıdan yansıyan polis araçlarının ışıkları, bu manzarayı daha da gerçeküstü bir görüntüye dönüştürüyordu. "Nasıl oldu" diye sordu kendi kendine, "bu nasıl oldu?" Sonra, sanki ilk defa fark ediyormuş gibi elindeki silaha baktı. Namlunun ucunu burnuna götürüp kokladı. Genzini yakan bir barut kokusuyla beraber, Safiye'nin lavanta kokusu uçup gidiverdi.

Tam o sırada, yerdeki insan yığınından gelen bir ses duydu Mustafa Yazdın. Ağır adımlarla sesin geldiği yere gitti ve yüzü gözü cesetlerden sıçrayan kana bulanmış genç bir kadının, duvarın köşesine büzüşmüş halde titreyerek ağladığını gördü. Makyajı akmış, gözleri kan çanağına dönmüştü. Dehşet içinde Mustafa Yazdın'ı izliyordu. Mustafa Yazdın, sakince gitti, kadının önüne

çömeldi. Sağdaki soldaki cesetlere doğru silahını sallayarak "bunları ben öldürdüm değil mi" diye sordu. Kadın cevap vermek yerine hıçkırarak ağlamaya başladı. Emniyet müdürü, aynı sakinlikle devam etti konuşmaya; "öyle oldu değil mi? Tak tak, vurdum herkesi. Duraksamadan. Tabii, tereddüt etmemek lazım. Hayatla ölüm arasında o kadar ince bir çizgi var anlayacağın. Saliselik, anlık bir çizgi."

Derin bir nefes aldı, hafızasının koridorlarında hızlıca dolaştı ama istediğini bulamadı. Tekrar genç kadına döndü; "ama hatırlamıyorum biliyor musun? Bazen böyle oluyor işte. Kendimi kaybediyorum. Kan şekerim mi düşüyor bilmiyorum. Sanki kafamın içinde bir şalter var, birisi aniden indiriyor, hani 'şalterlerin atmış' derler ya, o hesap. Bir de son dönemlerde daha sık unutuyorum. İki dakika önce olan bir şeyi mesela. Bir şey yapıyorum, birini vuruyorum, dövüyorum, kemiklerini kırıyorum ama sonra hatırlamıyorum. Evde de oluyor bazen. Yani bu unutkanlık hadisesi. Markete uğramayı unutuyorum mesela. Geçen, torunun doğum gününü unuttum. Görsen, cin gibi bir şey. Gözleri fıldır fıldır. Masal okuyorum ona uyumadan önce. 'Dede, masal' diyor. Kucaklıyorum böyle, yatağına yatırıyorum. Renkli resimli bir sürü kitabı var." Yüzüne hafif bir gülümseme yerleşti Mustafa Yazdın'ın. "Uyuduktan sonra, eğilip kocaman öpüyorum onu. Mis gibi kokuyor, süt kokuyor." Kadına döndü ve "senin çocuğun var mı" diye sordu. Mustafa Yazdın, burnunu çekerek ağlayan genç kadının yüzünü kapamaya çalışan ellerini çekiştirip baktı; "parmağında alyansın olmadığına göre, çocuğun da yoktur" dedi. Sonra birden kaşlarını çattı ve elindeki silahı kadına doğru sallayarak; "bana bak, sen de şu modern kadınlardan mısın yoksa? Hani şu önüne gelen-

le yatan, bir de evlenmeden çocuk yapan, evlense de iki laf etti diye kocasını boşayan orospulardan mısın, ha? Öyleyse sırf bu yüzden bile olsa vururum seni. Gerçi, her halükarda vuracağım, o ayrı."

Kadın, korkudan nefes bile alamıyordu artık.

"Benim kızlarım öyle değil. Yani senin gibi orospu değil. Biri Ankara'da oturuyor. Kocası Binbaşı. Yakında yarbay, sonra da albay olacak inşallah. Öbürü de iki sene oldu evleneli. İşte süt kokulu torun oradan geliyor."

Derken odanın hemen önünde, koridordan gelen sesleri duydu Mustafa Yazdın. Genç kadına, parmağıyla sessiz olmasını işaret ederek kalktı, sakin hareketlerle kapının kilidini çevirdi, sonra da bir sandalyeyi aldı ve kapının mandalına dayadı. Kısa bir an kulağını kapıya yaklaştırdı ve sonra geri dönüp, tekrar kadının karşısına oturdu. Fısıltıyla, sanki önemli bir sır veriyormuş gibi konuşmaya devam etti; "Allah'tan burada kim oturuyorsa kapıları değiştirmiş. Sağlam bir şeye benziyor. Yine de çok dayanmaz. Şimdi bunlar var ya" diyerek kapıyı işaret etti, "dışarıdakiler, tabii içeride neler olduğunu bilmiyorlar. Kim, niye ateş etti, kim öldü, kim kaldı, hiçbir şey bilmiyorlar. Ama biz biliyoruz, ne şahane değil mi? Şu anda, koridorda sağlı sollu dizilmiş onlarca polis olmalı. Ellerinde otomatikler, üzerlerinde zırhlar, kurşun geçirmezler. Ama onlar yetmez biliyor musun? Neye? Korkuya. Korku dağları devirir derler. Doğrudur. Hepsi değil ama çoğu korkudan altına işiyordur. O yüzden bu işte benim gibilere ihtiyaç var. Dur, bak. Şimdi kapıyı açmayı deneyecekler."

Durdu, bekledi. Gerçekten kapı mandalı, yavaşça çevrildi, kapı ittirildi ama açılmadı. "Gördün mü" diye devam etti Mustafa Yazdın. "Tekmeyle de açamazlar. Çilingir işi uzun, o yüzden koçbaşıyla denerler. Koçbaşı

nedir biliyor musun? Ya sahi, sen ne iş yapıyorsun? Sekreter filan mısın? Yani bu ölmüşlerin birisinin asistanı filansın herhalde. Kimin? Şu istihbaratçının mı yoksa? Ne çok şey biliyordu ama söyleyemez şimdi. Ama sen bana söyleyebilirsin, biz bizeyiz, yattınız mı hiç?"

Derken odanın kapısına koçbaşıyla bir kez vuruldu. Mustafa Yazdın ayaklandı, kapının kilidini kontrol etti. Koçbaşı bir kez daha şansını denedi ama sağlam kapı dayanıyordu. Emniyet müdürü birkaç kez, titreyen nefesiyle iç çektikten sonra genç kadının karşısına geldi, silahını doğrulttu; "kapı sağlam ama fazla dayanmayacaktır. Çok vaktimiz kalmadı. Müslümansın değil mi? Biliyor musun kelime-i şahadet getirmeyi? Bilmiyorsan da umurumda değil. Haydi eyvallah" dedi ve tetiğe bastı.

Genç kadın, sanki kurşunu durdurabilirmiş gibi elini kaldırdı, başını iyice koynuna gömdü. Ama bir şey olmadı. Mustafa Yazdın, bir kaç kez, ısrarla tetiğe bastı. Söylenerek şarjörü kontrol etti. Silah boştu. Sinirle bir kenara fırlatıp attıktan sonra, cesetlerin üzerini kontrol etti. Çok geçmeden dolu bir silahla doğruldu. Genç kadına doğrulttu, tam tetiğe basacağı sırada masa üstündeki telsiz cızırdadı ve Fare'nin sesi duyuldu; "sana bir şey olduysa çok üzülürüz Mustafa müdürüm. Maskelerimizi çıkartıp, şöyle karşılıklı oturup iki lafın belini kırmadan gitmiş olamazsın. Hem bana bir sözün vardı, beni kendi ellerinle öldürecektin. Unuttun mu yoksa?"

Tetikte gitti geldi Mustafa Yazdın'ın parmağı. Her şey, burada, bu anda bitebilirdi. Önce kadını öldürecek, sonra da, polisler içeriye girmeden kafasına bir kurşun sıkacaktı. Tek bir kurşun yeterdi. Ölmek, işte bu kadar kolaydı. Öldürmek kadar kolay. Tetiği çekecekken yine durdu. Peki, kızlarına ne diyeceklerdi? Ya süt kokulu torunu? Ona kim masal okuyacaktı? Peki ya büyüdü-

günde onun hakkında ne düşünecekti? Savaş meydanını bırakıp giden, şerefsiz bir komutan olduğunu zannedecekti. O öyle değildi. Hiçbir işini yarım bırakmazdı. "Yok" dedi kafasındaki ses; "hesabını görmeden gitme." Silahı yavaşça indirdi. Telsizi eline aldı; "hayır lağım Faresi" dedi; "unutmadım."

O sırada kapı bir kez daha sallandı. Bu sefer, menteşelerle beraber kilit de yerinde oynadı. Bir iki kez daha vursalar, kapıyı kıracaklarını biliyordu Mustafa Yazdın. Kısa bir an düşündü, elindeki silaha ve giderek güçsüz düşen kapıya baktı. Aklına bir şey gelmiş olacak ki, hafifçe gülümsedikten sonra telsizi kapattı, kemerine sıkıştırdı. Sonra da gitti, duvarın köşesinde küçüldükçe küçülmüş, kollarının arkasında görünmez olmayı dileyen genç kadının karşısında dikildi. "Benim adi, iğrenç biri olduğumu düşünüyorsun değil mi? Haklısın. Bence de öyle. Ben ölümü hak ediyorum. Sen de yaşamayı. Bu yüzden..." diyerek silahı namlusundan kavrayıp genç kadına uzattı; "beni öldürürsen, yaşamayı hak ettin demektir."

Genç kadın, kılını bile kıpırdatmadan emniyet müdürüne bakmaya devam etti.

"Merak etme" dedi Mustafa Yazdın, "bir şey yapmayacağım. Bir numara filan da yok, vallahi. Hadi al şunu."

Kadın, korku dolu gözlerle bakmaya devam etti.

"Eğer şu silahı, şimdi almazsan, bu sefer tereddüt dahi etmeden kafana sıkarım. Hadi al şunu kızım, hadi, beni sinirlendirme."

Genç kadın, titreyen elini uzattı, silahı aldı.

Mustafa Yazdın birkaç adım geri çekildi. Ellerini havaya kaldırdıktan sonra "ayağa kalk" dedi. Kadın, kalkmak isterken hemen altındaki kan gölüne bastı, düştü. "Hadi be kızım, hadi ya" dedi Mustafa Yazdın sa-

bırsızca; "kalk. Geç şuraya. Orada kan yok, düşmezsin."

Kadın masaya tutunarak kalktı, odanın ortasına gitti. "İki elinle tut, kaldır şimdi silahı. Sıkıca tut."

Mustafa Yazdın, birkaç adım daha geriye gitti. Kapıyı geçtikten sonra durdu. Bir parmağını kalbinin üzerine koydu; "bak, tam şuradan vuracaksın. Alnımın ortasından vur diyeceğim ama korkarım becerememeyeceksin. Tam buraya nişan al, göğsümün ortasına." Gözlerini kapattı, yüzüne garip bir gülümseme yerleştirip beklemeye başladı. Kapı bir kez daha sarsıldı. "Acele et" dedi Mustafa Yazdın, "fazla vaktimiz yok."

Genç kadın nişan aldı ama titreyen elleri ter içinde kalmıştı. Silahı zor tutuyor, bir yandan da durmadan ağlıyordu. Sinirlenen Mustafa Yazdın, pantolonunun arkasına sıkıştırdığı silahı çekti, kadına doğrulttu ve "şu anda tetiği çekmezsen, ben çekeceğim" dedi. Sözünü bitirip noktayı koyduğu anda kadın tetiği çekti ve kurşun, Mustafa Yazdın'ın gösterdiği yere değil, biraz daha aşağıya geldi. Emniyet müdürü acıyla bir adım geriledi ama yıkılmadı. "Yanlış yerden vurdun" dedi Mustafa Yazdın, "bir daha." Genç kadın bir kez daha silahı ateşledi. Bu seferki Mustafa Yazdın'ı geçti, arkasındaki duvara saplandı. "Bir kez daha" diye bağırdı Mustafa Yazdın ve genç kadın tetiği çekemeden kapı gürültüyle açıldı, içeriye, önlerinde kurşun geçirmez bir levhayla polisler doluştu.

Polislerin gördüğü manzara dehşet vericiydi. Her yer cesetlerle doluydu ve genç bir kadın, iki büklüm olmuş, kanlar içindeki karnını tutan emniyet müdürünü vurmuştu. "Durdurun onu" diye bağırdı Mustafa Yazdın, "yakalayın!"

"Silahını bırak" dedi bir polis, "bırak!"

Genç kadın, şoktaydı. Elindeki silaha sıkı sıkı yapış-

mıştı. Sadece; "ben, ama..." diye kekeliyordu ve elinde silahla polislere doğru döndüğünde, otomatik silahlar ardı ardına ateşlendi. Genç kadın, vücuduna saplanan onlarca kurşunla havalandı ve arkasındaki duvara çarpıp yere düştü. Birkaç polis hemen koşturup kadını kontrol ederlerken, amirleri olduğu anlaşılan birisi arkasını döndü ve "amirim, iyi misiniz" dedi ama Mustafa Yazdın orada değildi. Komiser, boş gözlerle etrafına bakınıp "amirim" diye seslendi ama ne odada, ne de koridorda değildi Mustafa Yazdın.

Operasyon merkezinin çatısında, daha soygun ilk başladığı anda yerleştirilmiş bir keskin nişancı bulunuyordu. Binadan gelen silah seslerine rağmen, yerinden ayrılmaması emredilmişti. O da gözlerini bankadan ayırmadan, her an ateşlemeye hazır olduğu tüfeğinin arkasında bekliyordu. Siyah kıyafetleri, çatıda durduğu noktadaki karanlıkla adeta birleşiyor, nişancıyı neredeyse görünmez kılıyordu. Sıkıntıyla ofladı ve yasak olmasına rağmen cebinden bir sigara çıkartıp yaktı. Sigarasından ilk nefesini almıştı ki, bir bıçak, kaskının hemen altından boynuna saplandı. Mustafa Yazdın, gözleri dehşetle açılan nişancının ağzını kapatarak bıçağı daha da derine saplayıp, boğazını boydan boya kesti. Kısa süre sonra, keskin nişancının hayat mücadelesi sona erdi ve elleri iki yanına düştü, hareketsiz kaldı. Mustafa Yazdın, öldüğünü anlayınca elini adamın ağzından çekti. Cesedi, alçak duvara oturur biçimde yasladı. Sonra, hala dumanı tüten sigarayı yerden aldı ve cesedin yanına oturarak derin bir nefes çekti. "Oh be, dünya varmış" dedikten sonra sigarayı cesede uzattı, "çek bir fırt" diyerek bekledi. Keskin nişancı, gözleri dehşetle açık kalmış vaziyette, hareketsiz duruyordu. Boynundan akan kan, giysisinin yarısını kırmızıya boyamıştı.

"Sen bilirsin" diyerek sigarayı tekrar ağzına götürdü emniyet müdürü. "Sigarayı bırakmak, hayatımda aldığım en kötü karardı" dedikten sonra kısa süreli bir öksürük krizine tutuldu. Ağzına kan dolmuştu. Hemen yanına tükürdü. Sonra da gömleğini hafifçe aralayıp, karnındaki yaraya baktı. Yanındaki cesede bir dirsek geçirdi ve hafifçe kıkırdayarak; "karıya bak ya, vur dedik vurdu" dedi; "vallahi ateş etmesini beklemiyordum. Ama çok üstüne gittim herhalde, o yüzden oldu. Bu gidişle bir saate kalmaz ölürüm değil mi? Ne dersin?"

Ceset sessizliğini koruyordu. "Yanıldın" dedi sigara olan elini sağa sola sallayarak; "ölmeyeceğim. Neden biliyor musun? Benim anlaşmam var da o yüzden. Boş kâğıdın altına kanımla imzamı attım. Normalde bu yara, senin gibi sıradan bir insanı öldürmeye yeter." Bir an cesede bakıp kıkırdadı; "pardon ya, unuttum, sen zaten öldün değil mi?" Sigaradan bir nefes daha aldı ve "benim de evde seninki gibi bir tane var" dedi yanındaki tüfeği göstererek; "polis olmadan önce de meraklıydım silahlara. Ama işte annem babam karşıydılar böyle şiddetle alakalı bir meslek seçmeme. Saçmalık. Hayat dediğin şey şiddet dolu bir şey zaten. Öl ya da öldür. Değil mi? Ama şimdi, polis olunca tabii, normalde yasal yollardan alamayacağım bir sürü silahım oldu. Hepsini de iyi kullanırım biliyor musun? Bunu da" dedi ve namlusu bankaya bakacak şekilde yerleştirilmiş tüfeğe bakıp sustu.

Bakışları, tüfeğin namlusundan, meydanın diğer ucunda, ışıkları yanmakta olan bankaya yöneldi. Gözleri eskisi kadar iyi değildi. Gördüğü, birbirine karışan ışıklardan ibaretti. Sigaradan son bir nefes çekip, keskin nişancının yerde biriken kanında söndürdü ve ceketinin iç cebinden gözlüğünü çıkartıp takarken, bir an yanındaki cesede baktı; "gözlük kullandığımı kimseye söyle-

mezsin değil mi? Bana, otoriteyi zayıflatıyormuş gibi geliyor. Zaten sürekli takmıyorum. Arada böyle lazım olunca."

Gözlüğü burnunun ucuna yerleştirdi ve eğilip tüfeğin dürbününden baktı. Gördüğü ilk şey, duvar dibine dizilmiş rehineler oldu. Ardından, ellerinde tüfekleriyle Ördek ve Kanarya'yı gördü. "Şaklaban bunlar" diye söylendi kendi kendine. Derken, elindeki telsizi kurcalayıp duran Fare göründü. Sararmış dişlerini ortaya seren, hınzır bir gülümseme yerleşti Mustafa Yazdın'ın yüzüne. Kemerine astığı telsizi aldı, açtı ve "kurcalayıp durma, bozacaksın" dedi.

Mustafa Yazdın'ın sesini duyan Fare, bir an öyle kalakaldı. Bankanın geniş camına yaklaştı, bir yandan sağa sola, binaların çatılarına bakınarak telsizi ağzına götürdü ve; "nerelerde kaldınız Mustafa müdürüm? Başınıza bir şey geldi sandık" dedi. Telsiz cızırdadı ve emniyet müdürünün sesi duyuldu tekrar; "benim başıma gelen tek musibet sensin. Sen ve o ucube arkadaşların."

"Övgü dolu sözleriniz için teşekkür ederim" dedi Fare, "keşke size yüz yüzeyken teşekkür edebilseydim. Bu arada, ben sizi göremiyorum ama anladığım kadarıyla siz beni görebiliyorsunuz, yanılıyor muyum?"

Mustafa Yazdın, dürbünün ayarında ufak bir değişiklik yaptı ve "evet" dedi, "hem de çok net. Bir arkadaştan dürbün buldum da, onunla bakıyorum. Vallahi şahane bir şey, o koca kıçındaki kılları bile görüyorum."

Fare, küçük, yalancı bir kahkaha attıktan sonra; "orada ne oldu müdürüm" diye sordu, "buradan kıyamet kopmuş gibi geldi de bize."

"Önemli bir şey değil" diye cevap verdi Mustafa Yazdın, "ufak bir anlaşmazlık sadece. Aramızda hallettik. Kıyamet meselesine gelince, İsrafil sura üfleyeli çok

oldu. Farkında değilsiniz ama hepimiz cehennemdeyiz. Yanıyoruz."

"Bu durumda" dedi Fare, "siz günahkâr mısınız, yoksa zebanilerden biri misiniz?"

"Ben, şeytanın ta kendisiyim" dedi Mustafa Yazdın ve parmağını tetiğe koydu. Tam o anda cılız bir ses duydu yakında bir yerden. Başını kaldırdı, dinledi, sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Keskin nişancının kulaklığından geliyordu ses. Mustafa yazdın, oflayarak uzandı, kulaklığı söker gibi aldı ve kulağına götürdü. Hafifçe kıkırdadıktan sonra cesede bakıp; "seninkiler" dedi, "beni arıyorlar. Ama yukarıda değil, aşağıda."

Kulaklığı bir kenara koydu, tekrar dürbüne eğildiği sırada Fare; "evet" dedi, "eğer şeytan kötülüğü temsil ediyorsa, kesinlikle öylesiniz. Siz, bu dünyada iyi denilebilecek her şeyin antitezi gibisiniz. Bir nevi, saf kötülük."

Alaycı bir şekilde güldü Mustafa Yazdın; "senin o kötülük dediğin, bu dünyanın tek kurtuluşu." Bir yandan hassas keskin nişancı tüfeğinin ayarlarını yaparken konuşmaya devam etti; "şeytan dediğin de mayası bozuk insanın başına gelmiş en iyi şey. Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Anlayamazsınız da. Çünkü sen de, diğerleri de, hatta orada rehin aldığınız masum görünüşlü insanların çoğu bile sapkınlığa meyilli. Neden? Çünkü, onlar kardeşini öldüren Kabil'in soyundan gelirler. İşte gerçek kötü onlardır. Tohumlarında kurtçuklar vardır. Zamanı gelinceye kadar ruhun içinde uykuya dalar o kurtçuklar."

Bankada, Fare küçük bir kahkaha atıp, gülme krizine girmemek için kendisini zor tutan Kanarya'ya baktı. Kanarya, parmağını şakaklarına vurup; "deli bu adam diyorum sana, zırdeli" dedi; "boşuna konuşuyorsun şununla." Fare, arkadaşına sessiz olmasını işaret ettikten

sonra bir kenarda sessizce oturan Hikmet'e canlı yayına geçmesini söyledi.

Aynı anda, İstanbul'un herhangi bir semtinde, herhangi bir mahalle berberinde, cep telefonuyla oynayan çırak, ustasına seslendi; "usta, soygundan canlı yayına geçtiler!" Usta, elinde usturasıyla döndü ve sesini açmasını söyledi. Fare'nin, artık herkesin tanıdığı boğuk sesi küçük dükkânı doldurdu; "merhaba güzel insanlar. Bugün, biraz farklı bir canlı yayın olacak. Elimde gördüğünüz telsizin diğer ucunda, pek saygıdeğer emniyet müdürümüz Mustafa Yazdın var. Artık hepiniz onu tanıyorsunuz. Tanımayanlar da, rahmetli Heykel Adam Selman'ın babası olduğunu öğrenmiştir mutlaka. Hani annesine tecavüz edip, Selman'ı da dilencilere satan adam. Kendisi, hayata ve insana dair değerli fikirlerini sizinle paylaşmak istediğini söyledi. Şimdi sizi, mini bir konferans tadındaki bu konuşmayla baş başa bırakıyorum."

Fare'nin susmasıyla beraber, Mustafa Yazdın'ın hırıltılı sesi duyuldu; "o zamana kadar, o soysuzları herkes iyi insan bilir. Sevilirler, işleri güçleri, aileleri olur. Hatta yüksek mevkilere dahi gelirler. Sonra ne olur? Ya birilerini öldürürler ya çalıp çırparlar ya da savaş çıkarırlar. Peki, günü gelip köşeye sıkıştıklarında ne derler; şeytana uydum! Hadi oradan! Şeytana uymuşmuş! Çürüksünüz hepiniz! Balık leşleriyle dolu bir çöplük gibi kokuyorsunuz! Hepiniz o kadar meraklısınız ki zengin olmaya, üç kuruşa ananızı bile satarsınız. Ama seni de takdir etmem lazım Fare. O havadan para saçtın ya, işte o yüzden. İnsanın, cennetten kovulmasına yol açan o ilk günahtan beri, Kabil'in üç beş değersiz taş parçası yüzünden kardeşini deştiği ilk cinayetten beri hiç değişmediğini herkese gösterdin. Bravo! Nasıl ezdi

leş kargaları birbirini, gördün değil mi? Bu kadar zavallı işte bunlar. Allah bilir, o paraları almak için tanımadığı insanların gözünü oyanlar, ertesi gün o salyalı ağızlarıyla çocuklarını öpüp, işine gücüne gitmiştir. Yine, mahallenin sevilen abisi, amcası olmuştur. Hocalarının çok sevdiği, çalışkan, başarılı bir öğrenci olmuştur. Hiç şüphem yok, yaptığının da son derece normal bir şey olduğunu düşünüyordur. O paranın hakkı olduğunu! Ama farkında değil, çünkü aptal. O ilk cinayetten sonra içine atılan kötülük tohumu, o beyninin içine yerleşmiş, uykudaki kurtçuk artık uyandı. Büyüyecek, patlayacak, çoğalacak ve bir gün, vücudunun her yeri, bütün iç organları o kurtçuklarla kaplanacak. Bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Durmayacak, daha fazlasını isteyecek; daha fazla para, daha fazla güç, daha fazla ölüm. Kurtçuklar o kadar çoğalacak ki, gözlerinden, burnundan, ağzından fışkırıp yerlere saçılacaklar. Hastalık yayılacak, herkese bulaşacak. Ta ki bütün maskeler düşene kadar.

"Anladın değil mi? Herkes senin gibi bir maske takıyor Fare. Ama onlarınki etten, deriden, dişten, kıldan. İşte bu maskenin arkasında saklıyorlar içlerindeki iğrençlikleri. Peki, sen ne yaptın? Tek bir hareketle, yüzlercesinin, binlercesinin, doğduklarından beri çıkarmadığı maskesini söktün aldın. Gerçek yüzlerini gösterdin. Gerçekte ne olduklarını. Hepsi artık birer hırsız, katil, tecavüzcü. Benim yaptığım da bu kadar basit işte. Tıpkı senin gibi, iyi insan maskesi takan günahkârlara gerçek yüzlerini göstermek. Sonra da dünyayı salgın bir hastalık gibi saran o mikropları tek tek temizlemek. İşte meselenin özü bu.

"Biliyor musun, sadece bu yüzden polis oldum. İşte bu yüzden, onlar gibi maskeler taktım. Beni de kendile-

rinden sansınlar diye. Sonra 'öldür' dedim, öldürdüler. 'Bacaklarını aç' dedim, açtılar. İnsanların, on lira karşılığında neler yapabileceğini görsen küçük dilini yutarsın. Diyorlar ki, dünyadaki adaletsizlik onları bu hale getirdi. Yok kapitalizm, yok faşizm, savaşlar filanlar. Yalan, külliyen yalan. O eşitsizlikleri yaratanlar da, onu yalayıp yutan fukaralar da aynı hamurdan. Benim için, milyonları olan bir zenginle, ayakkabısı olmayan evsizin teki aynı. Hepsi bozuk bir soydan, hepsi günah tohumu. Ama biliyor musun, en başta kadınlar; elmayı uzatıyor, 'çok tatlı, sen de yesene' diyor, sonra da kasıklarındaki kuyuya atıp boğuyorlar seni. En başta onları dolduracaksın kazanın içine, ardından dünyada ne kadar odun varsa dayayacaksın altına, vereceksin ateşi. Yasalar diyorlar bana. Kanunlar var uyman gereken. O kanunları kim yazdı? İşte bu yüzden..." dedi Mustafa Yazdın; "senin gerçekte kim olduğunu da artık merak etmiyorum. Çünkü o koca kulaklı maskenin altında ne olduğunu biliyorum. Bir şeytan! Benim gibi bir şeytan!"

Nefesini tuttu ve dürbünden baktı. Fare görünmüyordu. Telaşla tüfeği sağa sola çevirdi ama onu göremedi. "Nereye gittin Fare? Seni göremiyorum."

Fare, sütunun arkasındaydı. Hikmet'in elindeki kameraya doğru eğildi ve "sizin de kafanız çorbaya döndü değil mi? 'Allah aşkına, ne saçmalıyor bu adam' diyorsunuz" dedi; "ama merak etmeyin. Birazdan, kitaplarda ya da filmlerde dahi bulamayacağınız kadar ilginç bir hikâye dinleyeceksiniz. Emekliliği yaklaşmış bir emniyet müdürünün fantastik hikâyesi." Sonra da telsizi aldı eline ve birkaç adım atıp, tekrar Mustafa Yazdın'ın görüş alanına girdi. "Şimdi görebiliyor musunuz?"

Mustafa Yazdın, keyifle gülümsedi. "Hem de çok net" dedi ve nişan aldı, nefesini tuttu, parmağı tetiğe

gittiği sırada telsizden Fare'nin sesi duyuldu; "peki, kızlarınız ne diyor bu fikirlerinize müdürüm? Onlar da sizinle aynı şekilde mi düşünüyorlar?"

Birden sinirlendi Mustafa Yazdın. Tüfeği bırakıp, telsizi eline aldı ve dişlerinin arasından; "kızlarımı bu işe karıştırma" diye bağırdı.

Fare onu duymazdan geldi ve devam etti; "kaç kızınız vardı? İki, üç, dört?" Cevap vermedi Mustafa Yazdın. "Karınız sarışın mıydı, yoksa esmer mi?"

Emniyet müdürü sinirden titredi bir an; "ne saçmalıyorsun sen" diyebildi sadece.

"Peki ya torunlarınız? Kaç torununuz var? Kusura bakmayın, evinize girdiğimizde gördüklerimiz kafamızı oldukça karıştırdı da."

Birden öyle kalakaldı Mustafa Yazdın; "evime mi girdiniz?"

"Biz hırsızız unuttunuz mu? Ama içimizde en beceriklisi de Kanarya'dır. Açamayacağı kilit yok. Önce, her işini ciddiye alan hırsızın yapacağı gibi birkaç gün takip ettik sizi. Nasıl olduysa fark etmediniz. Oysa cin gibi adamsınız müdürüm.

"Evinizi ilk gördüğümüzde şaşırdığımızı itiraf etmeliyim. Gayrettepe'de bir sokak arasında, sıradan bir apartman dairesi. Sizin gibi yedi düveli önünde diz çöktürmüş, nice kabadayıları haraca bağlamış biri için fazlasıyla mütevazıydı. Sonrasında olanlar ise daha da meraklanmamıza yol açtı. Her akşam mesainiz bittikten sonra eve geliyor, birkaç saat sonra da komşularınız derin uykudayken çıkıp gidiyordunuz. Sabah da gün ağarırken geri dönüyordunuz. Bu her gün, aynı şekilde oluyordu. Hiçbir zaman o evde kalmıyordunuz. Bir gece, siz gittikten sonra, tahmin edeceğiniz gibi tereyağından kıl çeker gibi evinize girdik. Aşağı yukarı dört saatimiz

olduğunu biliyorduk. Evin içi de dışı kadar sıradandı. Sade, temiz, düzenli bir daire. Tam da, çocuklarını evlendirmiş, emekli olmaya hazırlanan dul bir emniyetçinin evi gibi. Yani ilk bakışta öyle görünüyordu. Katlanır bir masanın durduğu küçük bir mutfak, televizyona göre düzenlenmiş, bir kanepe ve iki koltuktan oluşan bir salon, sıkıcı bir kütüphanenin olduğu bir çalışma odası, torunlar için hazırlandığı belli olan, oyuncakla dolu bir başka oda ve bir yatak odası. Her şey o kadar tekdüzeydi ki işimize yarayacak hiçbir şey bulamayacağımızı düşünmüştüm."

"Ne bulmayı bekliyordunuz ki" diye sordu Mustafa Yazdın. Tüfekle cesedin arasında, duvara yaslanmış kalmıştı. Yüzü neredeyse bembeyazdı. Elini, hala kanamakta olan yarasının üzerine koydu. Giderek gücünü kaybettiğinin farkındaydı. Kolunu uzatıp yavaş hareketlerle keskin nişancının üzerinde sigara aramaya başlarken Fare; "her şeyi" diye cevap verdi; "işlediğiniz cinayetler, aldığınız ya da verdiğiniz rüşvetler ve canını yaktığınız, hayatını mahvettiğiniz insanlarla ilgili ne bulursak."

Hafifçe güldü Mustafa Yazdın. Sonra da keskin nişancının gömlek cebinde bulduğu sigara paketini çıkardı. Elleri titriyordu. İçinden bir sigara çekip çıkarmaya çalışırken paketi yere, kendisinin ve keskin nişancının kanlarının karıştığı küçük göle düşürdü. Ağız dolusu bir küfür savurdu ve paketi çekip çıkardı kan gölünden. Sigaralar olduğu gibi kan olmuştu. Fırlatıp attı. Telsizi kaldırdı ve "bir şey bulabildiniz mi bari" diye sordu.

"Aradığımızdan daha ilginç bir şey bulduk" diye cevap verdi Fare; "çocuk odasında, duvarda iki harita vardı. Biri bölgeleri gösteren sıradan bir Türkiye haritası, bir de İstanbul ve çevresini gösteren detaylı bir başka

harita. İlk başta, haritaların çocuk odasında olmasının acayip bir yanı yok diye düşünmüştüm. Ama yakında bakınca, İstanbul haritasının üzerinde işaretlenmiş küçük noktalar olduğunu fark ettim. Yine de anlam verememiştim. Şimdi, o noktaların ne olduğunu biliyorum."

"Neymiş" diye sordu Mustafa Yazdın.

"Siz zaten biliyorsunuz. Merak etmeyin, her şey sona erdikten sonra, gelip evinizi inceleyecek arkadaşlarınız için sonradan tekrar gidip haritanın üzerine bir takım notlar aldım. Aslında, soygundan bir önceki gece. Ama sonrasında, çok daha garip bir şeyle karşılaştık. Çalışma odanızdaki masanın üzerinde kızlarınızın ve karınızın çerçeveli fotoğrafları dışında hiçbir şey yoktu. Çekmecelerini açıp baktım. Bomboştu. Neden bir çalışma odasına ihtiyaç duyduğunuzu anlamamıştım doğrusu. Kütüphaneye dönüp baktım sonra. Hepsi aynı şekilde ciltlenmiş, sırtında hiçbir şey yazmayan kitaplardı bunlar. Belki kitapların arasında bir şey vardır diye birini elime aldım. Sayfaları boştu. Diğerlerine baktım, hepsi birbirinin aynıydı, hafiften sararmış boş sayfalar. Yatak odanızdaki giysi dolabını açtığımda benzer bir manzarayla karşılaşmayı ben de beklemiyordum. Üzerlerindeki etiketler dahi çıkartılmamış birbirinin tıpatıp aynısı onlarca takım elbise vardı dolapta. Yatağın örtüsünü hafifçe kaldırdığımda, burnuma çarpan kokudan bir kez dahi kullanılmadığını hemen anlamıştım. Tam odadan çıkacakken, yatağın başucundaki komodinde duran fotoğraf dikkatimi çekti. Bu fotoğrafta da iki kız vardı. Ama bir şey farklıydı. Çalışma odanızdaki fotoğrafla ikisini yan yana koydum. Sonra, evde ne kadar aile fotoğrafı varsa topladım. Hepsi, farklı insanlara aitti. Fotoğrafları çerçevelerinden çıkarttığımda, bunların, farklı dergilerden kesilmiş modellere ait olduğunu fark

ettim. İşte bu yüzden sormuştum, kaç kızınız var diye."

Mustafa Yazdın, bakışlarını boşluğa sabitlemiş, öylece bakıyordu. Otomatik bir hareketle telsizi kaldırdı ve zayıf bir sesle; "benim iki kızım var" dedi; "biri Ankara'da, evli. Kocası binbaşı. Diğeri evleneli birkaç yıl oldu. Süt kokulu bir torun verdi bana. Ona her gece masal okuyorum. 'Dede, masal' diyor. Yoksa uyumuyor. Süt kokuyor."

Bir süre kimse konuşmadı. Sessizliği, yükseklerden geçen bir uçak ve martıların sesleri bozuyordu yalnızca. "Hiç çocuğunuz olmadı değil mi" diye sordu Fare; "bir karınız vardı ama yıllar önce ortadan kayboldu. Kayıtlara 'kayıp' diye geçti. Adı Safiye'ydi. Aynı mahallede büyüdüğünüz, çocukluk aşkınızdı."

Birden dikildi Mustafa Yazdın; "Safiye! Safiye.." diye, giderek azalan bir tonda birkaç kez tekrarladı. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarını ıslatırken Fare konuşmaya devam etti; "eviniz, hiç yaşanmamış bir hayatın maketiydi yalnızca. Bir film seti gibi. Belki de gerçekte, yaşamak istediğiniz hayatın, sahip olmak istediğiniz ailenin bir temsiliydi. Belki de sadece dışarıdan normal bir insanmış gibi görünmek için böyle bir hayat uydurdunuz. Rüşvet ağınız o kadar genişti ki, kimse sizi gerçek anlamda sorgulamadı. Söylediğiniz her şeye inandılar. Tabii işin ilginci, her ne sebeple olursa olsun, siz de kendi yalanınıza inanmış gibi görünüyorsunuz. Gerçekten Ankara'da oturan bir kızınız olduğunu zannediyorsunuz. Gerçekten, süt kokulu bir toruna masal okuduğunuzu düşünüyorsunuz. Herkese de böyle anlatıyorsunuz."

Mustafa Yazdın, boş gözlerle sağa sola baktı. Yapabildiği kadar zorladı kendisini, hatırlamaya çalıştı. Torunun yüzünü, kızlarının gülüşlerini, karısının ona sevgiyle sarılışını. Ama hiçbir şey yoktu.

"Evi bulduğumuz gibi bırakıp çıktık" diye devam etti Mickey Mouse; "ertesi gün, sizi gece yarısı evden çıkarken takip ettik. Çünkü, her nereye gidiyorsanız, aradığımızı orada bulacağımızı düşünüyorduk. Köprüyü geçip Anadolu yakasına geçtiniz. Sonra da şehirden çıktınız. İzmit civarlarında toprak bir yola girdiniz. İşte bunu hesap edememiştik. O engebeli, karanlık yollarda sizi kaybettik. Girebileceğimiz her yola girdik ama ne arabanızı, ne de sizi bulamadık."

"Bulamazsınız" dedi Mustafa Yazdın, "ben sizden akıllıyım çünkü."

Fare'nin hafifçe güldüğü duyuldu telsizden; "sonraki akşam, evinize giderken yolda birisi çarpmıştı size, hatırlıyor musunuz?" Hatırlayamıyordu Mustafa Yazdın. "Eminim oracıkta çekip vurmayı düşünmüşsünüzdür. Ama size çarpan adam, arkasını dönmeden hızla uzaklaşıp gitmişti. Sizin Kanarya olarak bildiğiniz, hırsızlar şahıydı size çarpan. Tabii ki, ceketinizin pek kullanmadığınız küçük iç cebine, minik bir takip cihazı koyduğunu fark etmediniz. Eli çabuktur Kanarya'nın. İşte o küçük, mucizevi alet sayesinde, sizi adım adım takip etmemize gerek kalmadı. Elimizle koymuş gibi bulduk nerede olduğunuzu.

"Arabanızı, bir ağacın arkasına park edilmiş halde bulduk. Vericiden gelen sinyal, bizi ağaçların arasında kalmış bir düzlüğe çıkardı. Sinyal, çayırlık alanın tam da ortasından geliyordu. Ama siz ortalıkta yoktunuz. Ne bir kulübe, ne bir iz, hiçbir şey yoktu. Bir an, takip cihazını bulduğunuzu ve fırlatıp attığınızı düşündük. Ne de olsa senelerin emniyet müdürüsünüz. Sinyalin geldiği noktada, bütün aramalarımıza rağmen cihazı da bulamadık. Tam geri dönmek üzereydik ki, şansımız bize yardım etmeye karar verdi. Kanarya, çayırlık alanın hemen

ucunda bir noktada bir şeye takılıp düştü. Takıldığı şeyin, yerin altından yukarıya çıkmış, metal bir boru olduğunu gördük. Bu bir havalandırma borusuydu. Demek ki siz sayın müdürüm, oralarda bir yerde, yerin altındaydınız.

"Sonrası çok basitti. Uygun bir yer bulup, ortaya çıkmanızı bekledik. Sabaha karşı, üzerinde çalıların olduğu, son derece iyi kamufle edilmiş bir kapak açıldı ve siz, dışarıya çıktınız. Kapağı kapatıp kilitlediniz. Gittiğinizden emin olduktan sonra, kapağın yanına gittik. Gerçekten, ne kadar dikkatli bakılırsa bakılsın fark edilmeyecek kadar iyi saklanmıştı. Bravo! Peki, bu kuş uçmaz, kervan geçmez yerde, bu kadar zahmete değecek kadar önemli ne saklıyor olabilirdiniz? Heyecanlandığımı itiraf etmeliyim. Ama, kapakta sıradan bir asma kilit kullanmanız da bizde hayal kırıklığı yarattı doğrusu."

İstanbul'un herhangi bir semtinde, herhangi bir kahvehanede, genci yaşlısı herkes bir masanın başına toplanmış, kahvecinin oğlunun tabletinden canlı yayını izliyordu. Genç bir adam, gözlerini ekrandan ayırmadan yanındakine; "ne var sence o mahzende" diye sordu. Yaşlı adam başını sağa sola sallayarak; "ne olacak? Bu şerefsizin ettiği haltlar vardır" diye cevap verdi. "Ceset filan var mıdır acaba" dedi bir başkası. "Valla, şu andan itibaren oradan uzaylı çıksa şaşırmam, onu diyeyim" dedi başka biri bıyığını sıvazlayarak. O sırada Fare, telsizle konuşmaya bir son verip kameraya döndü; "hazır mısınız" diye sordu seyircilere; "şov başlıyor!" Herkes itişe kakışa, pürdikkat küçük ekrana yaklaştı.

Fare ekrandan kayboldu ve cep telefonuyla çekilmiş bir video başladı ekranda. Kapak açıktı ve bir el fenerinin ışığında, aşağıya, karanlığa doğru inen basamaklar

görünüyordu. "Ürkütücü" dedi Fare. Sesi, fare maskesinin ardına saklanmadığı için boğuk çıkmıyordu artık. "Giriyor muyuz, yoksa burada sabaha kadar dikilecek miyiz" diye sordu Kanarya. İkisi de kameranın arkasındaydı ve yüzleri görünmüyordu. Fare, cevap vermek yerine basamakları yavaşça, kontrollü bir şekilde inmeye başladı. Basamakların sonunda, zemini toprak ama duvarları tuğla ile örülü, neredeyse tek kişinin geçebileceği kadar dar bir koridor vardı. "Buralarda bir yerde ışık filan olmalı" dedi Kanarya. El feneri duvarı taradı ve aradığını buldu. Bir el uzandı ve elektrik anahtarına dokundu. Karanlık koridor, floresan lambalarının çiğ ışığında aydınlandı. Koridorun en ucunda, bir başka kapı daha vardı.

"Vay anasını" dedi Kanarya, "herif asıl kilidi buraya koymuş." Çelik kapı üzerinde, alt alta sıralanmış farklı kilitler vardı.

"Açabilir misin" diye sordu Fare.

"Ayıp ediyorsun" dedi Kanarya kıkırdayarak, "ama bir on dakika filan sürer. Sen kamerayı kapat istersen."

Kamera burada kapanıyor ve birkaç saniye sonra tekrar açılıyordu. "Haydi bismillah" dedi Kanarya ve yüzünü göstermeden uzanıp ağır kapıyı ittirdi. Kapı, gıcırdayarak açıldı ve aynı anda, geniş, kare biçiminde bir oda aydınlandı. "Nasıl bir fantezi dünyası var bu adamın, ışıkları filan otomatik yapmış" dedi Kanarya ve kamera, odaya girdi.

Tavana yakın bir noktada açılmış havalandırma deliği dışında, beyaza boyalı duvarlar boştu. Tepedeki güçlü ışık, beyaz duvarlardan yansıyor ve oda, göz kamaştıracak kadar parlıyordu. "Çok rahatsız edici. Gözlerim kamaştı" dedi Kanarya; "bu herif burada nasıl oturuyor bu ışıkla Allah aşkına?"

Her duvarda bir kapı görünüyordu. "Allah'tan bunlarda kilit yok" dedi Kanarya.

Kamera, duvarları taradıktan sonra odanın ortasındaki üçlü koltuğu ve önünde duran cam sehpayı gösterdi. Sehpanın üzerinde, fotoğraf albümüne benzeyen bir kitapçık vardı. Kamerayı tutan Fare, koltuğa oturdu ve "şu kamerayı tutar mısın" dedi Kanarya'ya; "yüzümü göstermemeye dikkat et."

Kamera el değiştirdi ve görüntü, Fare'nin omuz hizasından, eline aldığı albüme odaklandı. Fare, yavaşça albümün kapağını araladı. Albümün ilk sayfasında, yan yana yapıştırılmış farklı insan portreleri vardı. Hepsinin gözleri, uyuyor gibi kapalıydı.

İlk fotoğraf, saçları kazınmış genç bir adama aitti. Altında 'hırsız' yazıyordu. Hemen yanında, 40 yaşlarında bir kadının çenesi çarpık bir şekilde duruyordu. Hafiften kırlaşmaya başlamış saçlarının uçlarında silikleşmiş kırmızı saç boyası göze çarpıyordu. Gözleri yarı açıktı ve göz bebekleri farklı yönlere bakıyordu. Bunun da altında 'orospu' yazıyordu. Onların altında saçı sakalı birbirine karışmış yaşlı bir adam vardı. Dişsiz ağzı hafifçe açılmıştı. Altında 'dilenci' yazıyordu. Onu yanında da, altında 'ibne' yazan esmer bir delikanlı vardı. İki yerinden kırılmış burnu, garip bir biçimde kıvrılmıştı.

"Bunlar da ne" diye sordu dehşet dolu bir sesle Kanarya.

"Bunlar ölü insanlar" dedi Fare, "bu, ırkçı, faşist bir emniyet müdürünün hatıra defteri."

"Yuh" diye bir hayret nidası çıkardı Kanarya. Fare, diğer sayfayı açtı. Genç, yaşlı, kadın, erkek, eşcinsel ölüler, bütün bir hayatları altlarında yazan tek bir sözcüğe indirgenmiş halde, bu mahzende, ucuz bir fotoğraf albümüne sıkışmışlardı.

"Bunları o mu öldürmüş peki" diye sordu Kanarya.

"Zannetmiyorum" diye cevap verdi Fare; "bazıları adli tıpta otopsiden sonra çekilmiş. Şunu görüyor musun" diyerek bir parmağını bir fotoğrafın üstüne koydu. Fotoğrafta, altında 'orospu' yazan bir genç kız vardı. Alnının hemen üzerinde, otopsiden kalan derin kesik görünüyordu. "Otopsiden hemen sonra çekilmiş. Emniyet müdürümüz, adli tıptaki otopsileri yakından takip etmiş anlaşılan." Diğer sayfayı çevirdi. "Şunu çeker misin" dedi Kanarya'ya bir fotoğrafı daha işaret ederek. Kameranın yaklaştığı fotoğrafta, sadece yüzü açıkta kalacak şekilde toprağa gömülmüş bir adam vardı. Altında 'hain' yazıyordu. "Hepsini değilse bile, büyük bir kısmını onun öldürdüğü belli oluyor. Bunun gibi. Herhalde Mustafa Yazdın'ın yaptıklarını birilerine ispiyonladı."

"Sonra da adamı öldürüp, gömdüler değil mi" dedi Kanarya; "bu şerefsiz bildiğin seri katil o zaman."

Fare, derin bir nefes alıp başka bir sayfa açtı. Sonra diğerini. Üst üste çevirdi sayfaları Fare. Her sayfa, bir öncekinin aynısıydı. Onlarca, yüzlerce portre. Derken birden durdu. Zorlukla nefes aldığı duyuluyordu.

"Ne oldu, iyi misin" diye sordu telaşla Kanarya; "bana bak, sakın burada kalp krizi filan geçireyim deme. Ne oldu, bir şey mi gördün?"

Fare'nin titreyen parmakları, bir fotoğrafı işaret etti. Fotoğrafta, altın sarısı saçları yüzüne düşen, avurtları içine çökmüş, kirli sakallı bir genç adam vardı. Gözünün birisi kıpkırmızı, neredeyse patlayacak kadar şişmişti. Diğer gözü açıktı. Tam da karşıya, fotoğrafı çekene bakar halde kalmış tek bir mavi göz bebeği. Kırıldığı belli olan çenesi, yana doğru eğilmişti. Yüzünde, boynunda, omuzlarında sayısız morluk ve çizik görünüyordu. Altında da 'esrarkeş' yazıyordu. "Selim" dedi

içinden Fare, namı diğer Mehmet Samim Altun; "oğlum" diye haykıran çığlığını içinde tuttu; "canım, bir tanem, oğlum." Titreyen sesiyle kamerayı kapatmasını söyledi Kanarya'ya. Ardından, sadece Kanarya'nın şahit olduğu bir anda, oğlunun albümden çıkardığı fotoğrafına sarılarak, dakikalar boyunca hıçkırarak ağladı. Merakla videoyu izleyen milyonlarca insan, ne o fotoğraftakinin kim olduğunu öğrendiler, ne de yaşlı ve hasta Mehmet Samim'in çocuk gibi ağladığını gördüler. Bu yoğun duygu patlaması, pişmanlıklarla köpüren gözyaşları dindiğinde ve tekrar kamera çalışmaya başladığında, izleyenler için sadece birkaç saniye geçmişti.

Kamera, kapılardan birini gösteriyordu.

"Valla korkmuyorum desem yalan olur" dedi Kanarya, "bunca senelik hırsızım, şu kapının ardından çıkacak şeyi düşününce altıma işiyorum."

Fare, uzanıp kapıyı açtı ve odanın içi yine otomatik olarak aydınlandı. Odanın ortasında, büyük karton kutularda sayısız kıyafet vardı. Bir duvarda, cam bir bölmenin ardında onlarca farklı silah duruyordu. Diğer iki duvara metal raflar yerleştirilmişti. Raflarda, kadın, erkek, hatta çocuk ayakkabıları özenle dizilmişlerdi. Alt taraftaki raflarda, küçük, plastik kutuların içinde saatler, küpeler, yüzükler, kolyeler ve bir yığın farklı aksesuar göze çarpıyordu.

"Bu ıvır zıvırlar da ne demek şimdi" diye sordu Kanarya eline aldığı jartiyeri göstererek; "şuna bak hele."

Raflardaki eşyalardan, rasgele seçtiklerini kameranın önüne tutan Fare; "seri katilleri anlatan bir kitapta okumuştum" dedi; "öldürdükleri insanlarla aralarında bir bağ olduğunu düşünürlermiş. Bu yüzden, hepsi değil ama büyük bir kısmı, kurbanlarının kişisel bir eşyasını alıp saklarmış. Anlayacağın, burası da, tıpkı fotoğraf al-

bümü gibi bir hatıra deposu."

"Peki ya bunlar" diyerek, bir kutunun içindeki oyuncakları gösterdi Kanarya; "abi bu adam çocukları da öldürüyor deme bana ne olur."

"Çıkalım buradan" dedi Fare cevap vermek yerine. Kanarya'nın elindeki kamera, bir süre daha oyuncaklarda takıldı kaldı, sonra Fare'nin peşinden odadan çıktı.

Fare, diğer odanın kapısını açtığında Kanarya, küçük bir çığlık attıktan sonra; "kahretsin" diyerek kamerayı odaya doğrulttu. Oda ağzına kadar parayla doluydu. Öyle ki adım atılacak dahi yer yoktu. Kapıda durup içeriye fırlatmış gibi düzensizce üst üste atılmışlardı.

"Bu ne ya" dedi Kanarya, "herif yememiş içmemiş, biriktirmiş. Kaç para var abi burada?"

"Saymayı düşünmüyorsun herhalde" diye cevap verdi Fare; "işte burası da, sevgili emniyet müdürümüzün aldığı haraç ve rüşvetlerin kasası." Eline bir tomar para alıp sallarken; "bu, bütün bu hesap edilemeyecek kadar çok para, Mustafa Yazdın için değersiz kâğıt parçaları herhalde. Eğer önemli olsalardı, bunları düzenli desteler halinde dizer, mutlaka hesabını tutardı."

"Para havuzu" dedi Kanarya gülerek, "atlasam şurada iki kulaç atsam ya" dedi sonra.

"Bu, görüp görebileceğin en kirli para. Bataklıkta yüzerim daha iyi" dedikten sonra, elindeki tomarı fırlatıp attı ve odadan çıktı.

Kanarya, Fare'nin peşinden giderken "e ne yapacağız, bu parayı burada öylece bırakacak mıyız yani" diye sordu.

"Evet" dedi Fare, "onlara ihtiyacımız olmayacak."

Diğer kapıyı açtıklarında, boş bir odayla karşılaşmayı beklemiyordu Fare. Odanın toprak zemini itinayla düzeltilmişti. Kapının tam karşısındaki duvarda, çerçe-

veli bir kadın resmi asılıydı. Hemen altında da çoktan kurumuş bir demet çiçek göze çarpıyordu. Kamera, duvardaki resme olabildiği kadar yaklaştı. Fotoğrafta, saçlarını topuz yapmış güzel, alımlı bir genç kadın hafifçe gülümsüyordu.

"Bu kim" diye sordu Kanarya.

"Bu, eğer tahminimde yanılmıyorsam" dedi Fare; "Mustafa Yazdın'ın, herkesin kayıp diye bildiği karısı olmalı; Safiye."

"Yani, ne demek oluyor bu şimdi" diye sordu Kanarya.

Kamera yere doğru çevrildi ve ekranda, Fare'nin odanın zeminini kontrol eden elleri gözüktü. "Bu oda" dedi, "kişisel bir mezarlık."

"Yok artık" dedi Kanarya, "kadın burada mı gömülü şimdi?"

"Muhtemelen" diye cevap verdi Fare, "ama bu konuda en doğru yanıtı bize emniyet müdürümüz Mustafa Yazdın verecek. Neden karısını öldürdüğünü ve neden buraya gömdüğünü, bizzat kendisi söyleyecek bize." Ardından doğruldu ve "kapat artık şunu. Gidelim şu Allah'ın belası yerden" dedi.

Video burada bitiyordu. Mustafa Yazdın'ın hayaletlerle dolu, gizli yeraltı evini görmek, herkesi derinden sarsmıştı. Bir süre daha, nefes dahi almadan ekranlarının başından ayrılmadılar. Derken sonra, Fare göründü ve bir süre konuşmadan öylece durdu. Sonra yavaşça başını kaldırdı ve "sarsıcı değil mi" dedi; "gündelik, sıradan hayatlarınıza devam ederken, bir yandan bir yerlerde böyle insanların olduğunu öğrenmek, sizin için can sıkıcı olmuş olmalı. Ne yazık ki öyle. Şu anda bile bir yerlerde birileri öldürülüyor, paramparça ediliyor, tecavüz ediliyor ve daha aklınıza hayalinize dahi gelmeyecek iğrençlikte insanlık suçları işleniyor. Peki ya, sizce

Mustafa Yazdın haklı olabilir mi? Yani insan dediğimiz, mayası bozuk, hasarlı bir ürün mü? Ne yaparsak yapalım, bunları düzeltemeyecek miyiz? Ne oldu? Bir an karamsarlığa mı kapıldınız? Yarın çocuğunuza ne anlatacağınızı mı düşünüyorsunuz? Bütün bunlardan sonra hayatınıza nasıl devam edeceksiniz? Yemeğinizi yerken, karınızı, kocanızı öptüğünüzde, yolda yürürken dahi bütün bunlar olmamış gibi mi davranacaksınız? Tabii ki öyle yapmayacaksınız. Bu, bilincinize çakılmış kocaman bir çivi olarak kalacak. Ne yaparsanız yapın aklınızdan çıkmayacak. Bu bir film değil, bir kitap değil, uydurma bir hikâye değil. Koltuklarınıza kurulup, biranızı yudumlayarak izleyemezsiniz! Çünkü bu gerçek! Sizin, benim, hepimizin gerçeği. Eğer bütün bu olanlar, bu soygun, sokaklara dökülen insanlar, bu öfke, bu yoksulluk, bu ölümler ve Mustafa Yazdın gibileri, sizin ayağa kalkıp silkinmenizi sağlamıyorsa, işte o zaman o haklıdır. Mustafa Yazdın'ın dediği gibi; 'insan, maskesinin arkasına saklanmış bir kötülük tohumudur."

Sustu Fare. Oğlunun yüzü geliyordu gözünün önüne. O güzeller güzeli, tek bir teline kıyamadığı saman sarısı saçları rüzgârda dalgalanan biricik oğlu.

"Şimdi gidip çocuğunuzu öpebilirsiniz" dedi; "ona sarılın ve dünyayı değiştirmeye başlayın. Sorun sizsiniz ama çözüm de sizde gizli. Dünya dediğiniz yumurtadan çıkın artık!"

Birden kalktı Fare ve bankanın geniş camının önüne gelip dışarıya baktı. Kahverengi Ayı sakince yanına sokuldu ve "iyi misin" dedi. "Yok bir şey" dedi Fare, "iyiyim. İyi olacağım." Babacan bir tavırla arkadaşının omzuna koydu elini Kahverengi Ayı; "merak etme. Yakında hepsi bitecek. Hadi" dedi, "devam et."

Fare bir an bekledi ve sonra tekrar Hikmet'in kame-

rasına döndü; "tabii siz de, bizim gibi Mustafa Yazdın'ın karısına ne olduğunu merak ediyorsunuzdur. İsterseniz bunu kendisine soralım" diyerek telsizi kaldırdı; "Mustafa müdürüm, orada mısınız?"

Mustafa Yazdın, duvara yaslanmış, gözleri kapalı, kolları yanına düşmüş halde, hareketsiz duruyordu. Fare; "Mustafa müdürüm, ses verin" diye bağırınca hafifçe gözlerini araladı. Güçlükle nefes alıyor, kolunu zar zor hareket ettiriyordu. Telsizi ağır hareketlerle kaldırdı ve cılız bir sesle; "buradayım" dedi.

"Nihayet" dedi Fare telsizin diğer ucundan, "kişisel mezarlığınızı ziyaret ettik müdürüm. Çok ilginç bir hayaletler evi yapmışsınız kendinize. Her gece oraya gidip ne yapıyordunuz acaba? Herhalde, fotoğraf albümünüzü tekrar tekrar keyifle inceliyor, hayaletlerinizi nasıl öldürdüğünüzü gözünüzün önünde tekrar canlandırıyordunuz. Belki de kalkıp başrolü kendinize verdiğiniz küçük filmler çeviriyordunuz. O eşyaları ne yapıyordunuz peki? Tek tek elinize alıp, bir zamanların yürüyen, koşan, gülüp ağlayan, kısaca yaşayan insanlardan geriye kalan kokuları içinize mi çekiyordunuz? Herhalde sizin için orgazm gibi bir şeydir. Paralara neden dokunmadığınızı anlıyorum ama. Yaşadığınız öldürme ve sahip olma hazzı yanında para o kadar önemsiz bir şeydi ki, bir odaya yığıp yüzüne bilen bakmamışsınız. Ama asıl merak ettiğim, sonraki oda. Fotoğraftaki eşinizdi değil mi, Safiye hanım."

Mustafa Yazdın, birden gözlerini açtı. Vücudundan çekilip giden kan, zaten sağlıklı olmayan zihnini giderek bulanıklaştırıyordu. "Safiye" dedi karşıya bakarak. Safiye'nin, o en sevdiği gençlik haliyle karşısında durduğunu ve ona gülümsediğini görüyordu. "Evet, Safiye Hanım" dedi telsizden Fare; "onu neden öldürdünüz?"

Mustafa Yazdın'ın karşısında dikilen Safiye'nin yüzündeki gülümseme birden dondu. Yüzüne derin bir hüzün yerleşti. "Gerçekten Mustafa" dedi, "beni neden öldürdün?" Mustafa Yazdın'ın son kalan gözyaşları, bin bir sabırla yüzünden yuvarlanıp, yanındaki kan gölüne damlıyordu. "Sen" dedi, "bana ihanet ettin."

Bankada, camın önünde dikilen Fare, ne olduğunu, Mustafa Yazdın'ın ne dediğini, kiminle konuştuğunu anlayamıyordu. "Mustafa müdürüm" dedi, "yanınızda başka biri daha mı var?"

Mustafa Yazdın onu duymuyordu bile. Elindeki telsiz yavaşça kaydı, emniyet müdürünün gözyaşlarıyla beraber kan gölünde kayboldu. Bütün ilgisi karşısında dikilen Safiye'deydi. Zihninin açık kalan birkaç penceresinden sadece onun sesi girebiliyordu.

"Sen de biliyorsun Mustafa" dedi Safiye, "sana hiçbir zaman ihanet etmedim."

"Yalan" hıçkırarak bağırdı Mustafa Yazdın, "hâlâ yalan söylüyorsun."

"Seni her zaman sevdim. Bütün öfkene rağmen, sana hep sadık kaldım" dedi Safiye.

"Yalan. Doktor bana kısırsın dedi, çocuğun olmayacak dedi!" Ayağa kalkmaya çalıştı Mustafa yazdın ama kayıp düştü. Yüzü, gözü ve kaytan bıyığı kana bulandı. Gözlüğü düşüp kırıldı. Dizleri üstünde doğrulup, yakalamak ister gibi ellerini Safiye'ye uzattı. "Yalan söylemeyi kes artık. Yalvarırım, kes. Hayatta tek sevdiğim insandın sen, tek sevdiğim. Ne olur, artık yalan söyleme."

Safiye sakindi. Can çekişen emniyet müdürünün birkaç adım ötesinde çömeldi ve "içinde hep şüphe vardı ama değil mi? Ya gerçekten o çocuklar benim çocuklarımsa dedin durdun yıllar boyunca. Düşünsene, el ele tutuşup oyunlar oynayan, babalarının peşinden koştu-

rup duran iki kız çocuğu. İkizler, birinin parmağına diken batsa, dünyanın diğer tarafında olsalar bile hissederler denir. Sahi, karnıma bıçağı sapladığında önce hangisi öldü acaba? Diğeri de bunu hissetti mi dersin?"

"Sus! Yeter, sus" diye yalvararak kendi kanının içine kapaklandı Mustafa Yazdın. Göz pınarları kurumuş olmasına rağmen hala ağlıyordu. Katılarak, sarsılarak, iç çekerek ağlıyordu.

"Yaşasalardı" diye devam etti Safiye, "belki bugün kendi kanında boğuluyor olmayacaktın. Belki, o kadar insanın canını acıtmamış olacaktın. Ama yoklar işte Mustafa. Hem beni, hem kendi kanından çocuklarını öldürdün. Aslında, sen şimdi değil, ben ayaklarının dibinde can çekişirken çoktan ölmüştün. Senden geriye kalan, sadece içi boş bir kabuktu." Safiye yavaşça doğruldu. "Hoşça kal Mustafa. Biz kızlarımızla, cennetin çayırlarında olacağız. Senden çok uzakta. Sonsuza kadar bizi bir daha göremeyeceksin. Hoşça kal." Dedi ve dönüp giderken, yavaşça silinip havaya karıştı.

"Dur" diye bağırdı Mustafa Yazdın, "gitme. Dur. Gitme..." Telaşla sağa sola bakıp Safiye'yi aradı Mustafa Yazdın. Yoktu. Gitmişti. Sonsuza kadar.

Tam o anda, telsizden kesik kesik Fare'nin sesi duyuldu; "müdürüm, bir şey demeyecek misiniz? Karınızı neden öldürdünüz?"

Bir hışımla döndü Mustafa Yazdın. Öfkesinden kasılmış bir halde, geriye kalan son gücüyle keskin nişancının tüfeğini buldu. Dürbünden baktı ama neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Döndü, kan birikintisinin içinde gözlüğünü aramaya başladı. Kısa bir aramadan sonra gözlüğünü bulup eline aldığında, bir camının tamamen kırılmış olduğunu, diğerinin de çatladığını gördü. "Olsun" dedi kafasındaki ses, "zaten bir daha ihtiyacım

olmayacak.” Ceket cebinden mendilini çıkartıp, üzerindeki kanı olabildiği kadarıyla temizledi ve burnunun ucuna yerleştirdi. Gördüğü kadarı ona yeterdi.

Döndü ve tekrar dürbünden baktı. Fare, camın hemen önünde sağa sola bakıyor, belli ki kendisini arıyordu. Mustafa Yazdın, nişan aldıktan sonra; “onu ben öldürmedim” dedi, “onu siz öldürdünüz. Hepiniz.”

Ardından tetiğe yavaşça dokundu ve ucuna susturucu takılmış silah, boğuk bir sesle ateş aldı.

MUSTAFA MUTLU

HAYDUTLAR ORKESTRASI

SOYGUN

9. Bölüm

storytel original

9. BÖLÜM

İNSAN ÖLDÜKTEN SONRA NEREYE GİDER?

Kurşun, minicik bir 'çıt' sesiyle, arkasında küçük bir delik bırakarak girdi bankanın kalın camından. Birkaç santimle Fare'nin kafasını sıyırdı, koca kulağını deldi geçti. Ne Fare, ne de diğerleri, rehineler arasından biri çığlık atana kadar bir şeyler olduğunu anlamadı. Çığlık, hepsi bir anda havalanan bir kuş sürüsü gibi dalgalanarak dolaştı bankanın içinde. O kısacık anda duvarlardan, Kahverengi Ayı'nın koca göbeğinden, Kanarya'nın sarı tüyleri arasından, Ördek'in kocaman, turuncu gagasından sekti ve sonunda, Fare'nin kulaklarında patladı. Aynı anda herkes, rehinelerin korkuyla birbirinin üzerine yıkılıp, bulabildiği en korunaklı yere saklandığı duvar dibine doğru baktı. Çığlık, orada fırtınaya dönüyor, insanları tüy gibi sağa sola savuruyordu.

Donup kalan Fare'nin ilk gördüğü, yüzü gözü kan içinde, avazı çıktığı kadar bağırmaya devam eden Yeşim oldu. Hani telefonda, bizimkilerin güya bağlı olduğu Mavi Kuş Organizasyonu'nun sorumlusuymuş gibi konuşan kadın. Kurşun, Fare'yi sıyırıp, onca insan arasından, Yeşim'in hemen yanında oturan Ceren'in annesini bulmuştu. Boğazını parçaladıktan sonra, arkasındaki duvara saplanıp kalmıştı. Sıçrayan kanı, Yeşim'in her gün özene bezene peeling yapıp, pahalı nemlendiricilerle temizlediği bembeyaz yüzünü kırmızıya boyamıştı. Ceren'in hayattaki tek varlığı, biricik annesi, sanki akan kanı tutup gerisin geri doldurmak istercesine boğazını tutmaya çalışıyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi durmadan dönüyordu. Ne olduğunu anlamayan küçük Ceren sık sık nefes alıp veriyor, yüzü ağlayacak gibi kası-

lıp gevşiyor, korkuyla bir annesine, bir delice çığlık atmaya devam eden Yeşim'e bakıyordu.

İlk tepki veren, hırsızlık mesleğinin getirdiği soğukkanlılıkla Kanarya oldu; "camdan uzaklaşın" diye bağırdı, "ateş ediyorlar! Camdan uzak durun!"

Ceren'in annesine büyülenmiş gibi bakıp kalmış olan Fare, ancak o an ne olduğunun farkına vardı ve yavaşça dönerek camdaki deliğe baktı. Uzaklaşmak yerine, deliğe iyice yaklaştı ve bakışlarını operasyon merkezi olarak kullanılan binaya çevirdi. "Ne yaptınız siz" dedi hayal kırıklığı dolu bir sesle, "neden yaptınız?"

Mustafa Yazdın, dürbünden Fare'nin kanlı canlı ayakta durduğunu görünce sinirle söylendi; "ikincide ıskalamam Fare, sözümü tutacağım." Azıcık kalan nefesini tuttu, bu sefer Fare'nin alnının tam ortasına nişan aldı ve tetiği çekeceği sırada arkasından biri bağırdı; "çek elini o tüfekten! Çek dedim!" Mustafa Yazdın, başını kaldırıp yavaşça döndüğünde, bir polis memurunun kendisine silahını doğrultmuş halde durduğunu gördü. Emniyet müdürünün ürkütücü bakışları karşısında, istemsizce birkaç adım geriledi polis. Sonra da titreyen sesindeki korkuyu bastırmaya çalışarak; "amirim" dedi, "çek elini o tüfekten. Ellerini kaldır."

Mustafa Yazdın, daha düne kadar eteklerini öptürdüğü polise sırıtarak, "defol git" dedi ve önüne döndü. Gözünü dürbüne yasladığı sırada polisin sesi duyuldu tekrar; "amirim, vururum. Ne olur çekilin oradan."

Onu duymadı bile Mustafa Yazdın. Polis memuru ne yapacağını bilmiyordu. Allah gibi korkardı Mustafa Yazdın'dan. Amiriydi onun. Her şeyin, herkesin sahibiydi. Kraldı. İmparatordu. Yoluna çıkan nice savcı, nice komiser, nice kudretli adam onunla baş edememişti. Emniyet müdürünün yaptıkları, polisler arasında kâ-

buslar görmesine neden olan korku hikâyeleri gibi fısıltılarla, bire bin katarak anlatılırdı. Şimdi, elinde silah, o korktuğu şeytanın, en büyük kâbusunun karşısında dikiliyordu. Elleri titriyor, alnında damla damla ter birikiyordu. Ama videoyu o da izlemişti. Mustafa Yazdın'ın hayaletler evinin odalarında Fare'yle beraber dolaşmıştı. Dolaştıkça daha da nefret etmişti amirinden. Demek ki anlatılanlar gerçekti. Hatta az bile söylenmişti. Fotoğraf albümündeki ölü insanların yüzleri geldi gözünün önüne. Oradakilerden birisi pekâlâ kendisi de olabilirdi. Hatta daha kötüsü olabilirdi. Bir an, liseye giden oğlunun tertemiz yüzünün o albümde olduğunu düşündü. Gözleri aynen o ölüler gibi yarı açık, çenesi yana doğru kaymış, saçları kazınmış, her yeri yara bere içinde. Ne demişti Fare, videonun sonunda; "Eğer bütün bu olanlar, bu soygun, sokaklara dökülen insanlar, bu öfke, bu yoksulluk, bu ölümler ve Mustafa Yazdın gibileri, sizin ayağa kalkıp silkinmenizi sağlamıyorsa, işte o zaman o haklıdır." Titremesi kesildi birden bire. O korku duygusu sessizce, arkasında ferah bir boşluk bırakarak uçup gidiverdi. Fare'nin sesi kulaklarında yankılandı tekrar; "Şimdi gidip çocuğunuzu öpebilirsiniz" diyordu; "ona sarılın ve dünyayı değiştirmeye başlayın." Yüzü öfkeyle kasıldı ve silahını kaldırdı.

Mustafa Yazdın'ın parmağı tetiğe gittiği anda bütün vücudu, çatıdaki martıları ürkütüp kaçıran bir patlamayla sarsıldı. Eli acıyla sırtına gitti. Tüfeği bırakıp arkasına döndü. Bakışlarını polis memurundan ayırmadan, kalan gücüyle duvara yaslanarak kalkmaya çalıştı. Zorlukla doğruldu ve arkasından silahını çıkarttığı anda, polis memuru bağıra çağıra üst üste tetiğe bastı. Mustafa Yazdın'ın vücudu, adeta bir kukla gibi sağa sola savrularak duvarın dibine kadar geldi. Yine de silahını

kaldırmaya çalışıyor, öne arkaya sallanıyor ama bir türlü yıkılmıyordu. Polis memuru, amirine doğru birkaç adım attı; "neden ölmüyorsun sen" diye sordu.

Mustafa Yazdın kanlı dişlerini ortaya çıkaracak şekilde sırıttı; "çünkü benim bir anlaşmam var" dedi, "kanla imzalanan bir anlaşma. Beni senin gibi sıradan, aptal bir polis öldüremez."

Polis memuru daha da yaklaştı, amirinin burnunun dibine kadar geldi, "öyle mi? Asıl sen defol git" dedi ve emniyet müdürünü, parmağının ucuyla hafifçe ittirdi. Mustafa Yazdın, arkasındaki duvara takıldı ve yedinci kattan, bir polis aracının üstüne büyük bir gürültüyle çakıldı. Boynu ince bir tahta parçası gibi kırılıp, başı yanına düştüğünde, hayatı boyunca tek sevdiği insanın, karısı Safiye'nin durgun bir yüz ifadesiyle ona baktığını gördü. Yanında, beyaz elbiseleri içinde, birbirinin aynısı iki kız çocuğu duruyordu. Onların hemen arkasından, onu Heykel Adam yapan altın sarısı boyalarını temizlemiş, en güzel haliyle Selman göründü. Sonra, Mustafa Yazdın'ın geçmişindeki hayaletler birer birer belirdiler.

"Beni hatırladın mı" diye soruyordu orospu, "beni hatırladın mı" diye soruyordu dilenci. Çingeneler, eşcinseller, müptelalar, savaştan kaçan yarası derinde mülteciler, hırsızlar, âşıklar, anneler, babalar, çocuklar; hep bir ağızdan "bizi hatırlıyor musun" diye soruyordu.

Hatırlıyordu Mustafa Yazdın. Hepsini tek tek hatırlıyordu. Sanki buna sevinmiş gibi hafifçe gülümsedi. 'Seni hatırlıyorum' demek isterdi ama bir ağzı yoktu artık. Uzanıp tutacak elleri de yoktu. Bakıp görecek gözleri de. Derken, hafiften bir yağmur başladı ve giderek hızlanan yağmurla beraber, hayaletler de teker teker akıp gittiler. Mustafa Yazdın'ın göz bebekleri büyüdü, vücudu son bir kez sertçe kasıldı ve bir emniyet müdü-

rünün fantastik hikâyesi sona erdi.

Polis memuru, çatıdan Mustafa Yazdın'ın lastik gibi eğilip bükülmüş vücuduna baktı. "Ölümsüzmüş" diyerek bir tükürük salladı aşağıya doğru. "Fare'nin dediği gibi yapacağım. Şimdi gidip, gönül rahatlığıyla oğluma sarılacağım." Dönüp gideceği sırada, cızırtılı bir ses geldi kulağına. Eğildi ve kana bulanmış telsizi eline aldı. "Ambulans" diye bağırıyordu Fare; "bankaya acil ambulans gönderin!"

Rehineler camdan uzaklaştırılmış, gişelerin arkasında yere çökmüş, korkuyla bekliyorlardı. Annesi gözlerinin önünde vurulan Ceren'i kucaklayan Kahverengi Ayı, banka müdiresi Ceyda Matruşka'yla beraber, onu içerideki odalardan birisine götürmüş, iç çekerek ağlayan ve sürekli annesini soran küçük kızı sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ördek, Ceren'in annesini kollarına almış, bankanın ortasında yere yatırmış, boynunu tutuyor, gözyaşları içinde sağa sola bakıp yardım istiyor, ardından kadına dönüp "dayan" diyordu; "aç gözlerini, bana bak! Ne olur, aç gözlerini!"

Kanarya ise, bir köşede hala çığlık atan Yeşim'i susturmaya çalışıyordu. "Yeter" diye bağırıyordu Yeşim, "yeter! Ne olur bitirin artık şunu!"

"Sus" diyordu Kanarya, "sus artık be kadın!"

Yeşim'i kollarından tutup içeriye götürmek istediğinde sıyrılıp çekti kendini Yeşim, "hani hiç kimse ölmeyecekti" diye bağırdı, "hani kimsenin burnu bile kanamayacaktı!"

Ağzını kapatmaya çalıştı Kanarya ama Yeşim, debelenerek ittirdi onu; "hani o kadını polise verecektiniz? Neden hala burada?"

Kanarya'ya "götür şunu" diye bağırdı Fare.

Kanarya, debelenip duran kadının ağzını kapattı, kollarından sıkıca tutup neredeyse sürükleyerek içeriye götürdü.

Fare, Ördek'in kollarında can çekişen kadına baktı. Soygun başladığından bu yana, ilk kez kontrolü kaybettiğini düşünüyor, içten içe yayılan bir panik dalgası zihnini bulandırıyordu. Ördek, bir şeyler yapmasını umarak Fare'ye baktı; "Allah aşkına bir şeyler yap, ne olur kurtar onu, ne olur." Fare, sarsak hareketlerle ikisinin yanına çömeldi. "Ambulans gelmek üzeredir" dedikten sonra, sanki bir şey yapabilirmiş gibi ellerini uzattı ama öylece kaldı. Ne yapacağını bilemiyordu.

"Samim, yalvarırım kurtar onu" diye tekrarladı Ördek. Fare, rüyada gibi baktı arkadaşına; "adımı söyledin" dedi. Ördek birden sinirlendi, "lanet olsun lan senin adına da maskene de" diye bağırarak, koca gagalı maskesini tuttuğu gibi fırlatıp attı. Fare donup kalmıştı.

Rehineler sus pus olmuş, maskenin altından çıkan yaşlı, zayıf adama hayretler içinde bakıyorlardı. Bir kısmı, hayatlarını mahveden müteahhidi tanımış, aralarında fısıldaşmaya başlamışlardı.

"Maskeni tak" dedi Fare ama Ördek, gerçek adıyla Fatih Şırdan onu duymadı bile. Tekrar kadına eğildiği sırada arkadan bir ses duyuldu; "çekil, bırak." Fatih Şırdan dönüp baktığında, karşısında Muhterem Hanım'ın ve hemen arkasında Aslan'ın ona baktığını gördü. Geç gelmiş romantik bir mevsimi yaşayan âşıkların mutluluğu, içeriden duydukları çığlıklarla bıçak gibi kesilmişti.

"Ne oldu burada" dedi Aslan, Fare'ye bakarak. Ardından yerde yatan kadını görünce, cevabını aldığını düşünerek derin bir suskunluğa gömüldü. Muhterem Hanım, kadının boğazından akan kanı görünce bir an öyle kalakaldı. Okulunda okumuştu ama gerçek bir

hemşire bile değildi. 'Nefes almasını sağlamalıyım' diye düşündü panikle, sonra 'ama atar damarı parçalanmış. Kanı durdurmadan...' Hayır, kanı durdurmanın imkânı yoktu. Tam teşekküllü bir hastanede bile olsalar bir şey değişmezdi.

Fatih Şırdan, hareketsiz kalan Muhterem'in gözlerinin içine bakarak; "abla, ölmez değil mi, kurtulur de bana, yaşayacak de, kızıyla parkta oynayacaklar filan de" dedi.

Muhterem eğildi, kadının nabzına baktı. Titreyen elini yanmış gibi çekti hemen. Bir an kalp masajı yapmayı düşündü ama kalbin pompalayacağı kan kalmamıştı ki. Olduğu yere üzüntüyle çöktü kaldı.

Fatih Şırdan şaşkın bir ifadeyle baktı Muhterem Hanım'a; "abla ne oldu" diye sordu, "neden bıraktın? Bir şey mi lazım? Bez getireyim mi? İçeride değil miydi sağlık çantası? Ne lazımsa vardır onun içinde. Alıp geleyim ben" diyerek kalkmaya yeltendi ama Muhterem Hanım nazikçe kolundan tutup durdurdu onu; "gerek kalmadı" dedi hüzünlü bir sakinlikle; "öldü." Fatih Şırdan inanmadı bu söylediğine; "nasıl ölmüş. İyice baktın mı abla? Ölmemiştir belki, hı? Belki o kadar zayıf atıyordur ki kalbi, duymuyorsundur sen." Hemen kadının göğsüne yasladı kulağını, kalbinin gümbür gümbür attığını duymayı, sonra da doğrulup Muhterem Hanım'a 'bak, işte yanılmışsın. Yaşlı kulakların duymamış abla' demeyi umarak. Aradığını bulamayınca, bildiği kadarıyla kalp masajı yapmaya çalıştı inatla. Her bastırışında kadının ağzından kan fışkırıyordu dışarıya.

"Yeter Fatih" deyip onu durdurmaya çalıştı Fare. Çekti kendini Fatih Şırdan; "bırak" diye bağırdı. Sonra da zavallı kadının göğsüne bir yumruk geçirdi. Bir tane daha, bir tane daha derken Aslan yakaladı arkadan Fatih

Şırdan'ı; "yeter Fatih, günah, yapma, bırak, öldü işte kadın, öldü!"

Fatih Şırdan gözyaşları içinde katıldı kaldı bir an; "onun adı Semiha dedi. Semiha. Ceren'in annesi. Ölemez. Hayır, ölemez!" Bu sefer de Fare'ye döndü; "ambulans nerde kaldı? Hani hemen geliyordu? Belki onlar kurtarırlar." Aslan'ın elinden kurtulup Fare'nin elindeki telsizi söker gibi aldı; "ambulans nerede kaldı lan şerefsizler! Niye vurdunuz günahsız kadını, neden? Ben onu kurtarmıştım. Onu, küçücük kızını. Artık mutlu olacaklardı. İstedikleri her şey olacaktı. En başta bir ev. Kendilerinin. En iyi okullara gidecekti kız. Annesi yaşlanacaktı, saçları beyazlayacak, sonra bir gün, torunuyla gelecekti kızı yanına. Neden öldürdünüz bu hayali? Neden?" Telsiz elinden kayıp yere düştü ve Fatih Şırdan, yere kapaklanarak bağıra çağıra ağlamaya başladı.

Ambulans, bankanın hemen önünde durdu. Sedye indirildi ve sağlıkçılar, gözleri bankada, öylece durup beklemeye başladılar. Fare, ambulansın artık bir işe yaramayacağını biliyordu. Yine de kadını orada, o halde tutamazlardı. Aslan'a döndü, "taşıyabilir misin" diye sordu. Aslan, "zaten küçücük bir şey" dedikten sonra kadının ayaklarından tuttu. O anda Fatih Şırdan ayağa fırladı ve "bırak onu" dedi, "Ben götürürüm." Aslan, kadını bırakıp birkaç adım geri çekildi. Fatih Şırdan geldi, zayıf kadını tek hamlede kucakladı. "Kapıyı açın" dedi. Fare, Aslan'a bakarak, "silahını al" dedi. Ardından kapıyı açtı ve ikisi, ellerinde silahlarıyla kapının hemen yanında dikilirlerken Fatih Şırdan, kucağında kadınla beraber, ağır adımlarla bankadan çıktı. Bankanın hemen önünde durdu, diz çöküp kadını yere bıraktı. Sedyeyle beraber onlara doğru hareketlenen sağlıkçıları bir el hareketiyle durdurdu. Yağmur, daha da hızlanmıştı.

Yukarıya, karanlık gökyüzüne baktı. "Yağmur yağıyor Semiha" dedi. Sonra, kanı yağmurla beraber küçük bir dere olup akan Semiha'ya baktı; "sever miydin yağmuru" diye sordu. Sabırla cevap vermesini bekledi. "Ne olur bir şey desen? Saçma sapan da olsa herhangi bir şey. Bu yaptıklarımın boşuna olmadığını söylesen, ne olur?" Kadından cevap alamayınca, hayal kırıklığıyla gözlerini kapattı; "özür dilerim" dedi. "Aslında her şey bittikten sonra söyleyecektim bunu sana. Karşına geçecek, kötü günlerin artık bittiğini, önünüzde dertsiz tasasız, mutlu bir hayat olduğunu söyleyecektim. 'Biliyorum' diyecektim, 'kocan canına kıydı ama aslında onu ben öldürdüm." Birden ayağa kalktı Fatih Şırdan, ellerini iki yana açtı ve "beni de vurun ulan, beni de vurun, şerefsizler" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Hiçbir şey olmadı. Karşısında, şaşkınlıkla olan biteni seyreden sağlıkçılar dışında kimse yoktu. "Öldürün beni" diye bağırdı tekrar, "burada bitsin bu iş." Öyle, kolları iki yanda, canını alıp gidecek kurşunu beklemeye başladı.

Derken, Aslan'ın sesi duyuldu arkasından; "kız ne olacak Fatih? Ona diyecek bir şeyin yok mu?"

Birden dondu kaldı Fatih Şırdan. Semiha ölmüştü ama içeride, odalardan birisinde annesinin ardından ağlayan küçük bir kız vardı. "Ceren" dedi fısıltıyla, "çok güzel bir kızın var Semiha. Dünya tatlısı." Kollarını yavaşça indirdi. Kadına doğru eğildi; "merak etme" dedi, "kızın iyi olacak. Söz veriyorum." Ardından hızla döndü ve bankaya girdi. O gider gitmez sağlıkçılar koşturdular ve kadını sedyeye alıp ambulansa götürdüler.

Bankaya giren Fatih Şırdan'ı kolundan yakaladı Fare, "iyi misin" diye sordu. "İyiyim" dedi Fatih Şırdan, "küçük kız, Ceren nerede?"

"Müdür odasında, Kahverengi Ayı'yla beraber" diye

cevap verdi Fare ve elindeki ördek maskesini uzattı; "bu işi düzgünce bitirelim Fatih" dedi. "Herkes gördü zaten" dedi Fatih. "Dışarıdaki milyonlarca insan hariç" dedi Fare, "bir de Ceren görmedi." Fatih Şırdan başını hafifçe sallayıp maskeyi aldı, taktı ve içeriye doğru gitti. Fare kapıyı tekrar kilitledi ve sirenini çalıştırarak hızla uzaklaşan ambulansın arkasından bakarken telsizi kaldırdı; "orada kimse var mı" diye sordu.

Kısa süre sonra, farklı, tok bir ses duyuldu telsizin diğer ucundan; "ben İç İşleri Bakanlığı'ndan Sami Yenice, dinliyorum, tamam" dedi.

"Memnun oldum demek isterdim Sami Bey ama haliyle fazlasıyla kızgınım" diye cevap verdi Fare; "size ne dediğimizi hatırlıyorsunuzdur umarım. Eğer bir şekilde, soyguna bir müdahale olursa neler olacağını biliyorsunuz değil mi? Söyleyin, neden ateş ettiniz? Niyetiniz beni vurmaktı belli ki ama beceriksizliğiniz yüzünden masum bir kadın öldü. Şimdi bana öyle bir şey söyleyin ki, hem içerideki rehineleri, hem de İstanbul'u kurtarın."

Sami Yenice, kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Daha birkaç saat öncesine kadar operasyon merkezi olarak kullanılan ama artık bir mezbahaya benzeyen odada, cam kenarında durmuş, bankaya bakıyordu. Arkasında ise olay yeri ekipleri hummalı bir çalışma içindeydiler. Duvarlardaki kurşun delikleri ve yerlerdeki kovanlar tek tek işaretlenip numaralandırılıyor, cesetlerin fotoğrafları çekiliyor, işi bitenler ceset torbalarına koyulup götürülüyordu. "Biz ateş etmedik" dedi sıkıntılı bir sesle Sami Yenice, "Mustafa Yazdın yaptı. Onu o kadar kızdırmışsınız ki sizi öldürmeye kararlıymış. Neyse ki polisimiz son anda onu durdurmayı başardı."

"Bir soyguncuyu, bir katilin elinden kurtardınız ya-

ni. Tebrikler. Peki şey, Mustafa yazdın, öldü mü" diye sordu Fare. "Evet" diye cevap verdi Sami Yenice, "çatıdan aşağıya düştü."

Fare, cevap vermeden önce bir süre bekledi. Böyle olmasını istememişti. Başından beri bütün planı, Mustafa Yazdın'la yüz yüze, milyonlarca insan izlerken hesaplaşmaktı. Eli, kostümünün altında göğüs cebinde tuttuğu, oğlunun Mustafa Yazdın'ın albümünden aldığı fotoğrafının üstüne gitti. "Yazık olmuş o zaman" dedi, "onun için fazlasıyla kolay bir ölüm. Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz Sami Bey?"

"Tahmin edersiniz bizim için büyük sıkıntılar doğurdunuz" dedi Sami Yenice, "o yüzden, herkes artık bunun, ne şekilde olursa olsun bitmesini istiyor. Her şey normale dönmeli."

"Umarım öyle olmaz" diye yanıtladı Fare, "o zaman, bunu nasıl bitirmeyi düşünüyorsunuz?"

"İsteklerinizin kabul edildiğini söyleyebilirim" dedi Sami Yenice, "yarın sabah, istediğiniz gibi zırhlı bir nakliye aracı banka kapısına yanaşacak. Şoför, aracı park ettikten sonra oradan hızla uzaklaşacak. Merak etmeyin, istediğiniz diğer şeyler de aracın içinde hazır olacak. Havaalanına kadar sizi karadan takip etmeyeceğiz. Havaalanında pilotsuz özel bir jet, yakıtı dolu olarak sizi bekliyor olacak. Fas'taki yakıt ikmaliniz içinde gerekli görüşmeler yapıldı. Size cevap vermekte gecikmemizin sebebi de buydu zaten. Türkiye hava sahasından çıktığınız anda, artık uluslararası bir mesele oluyorsunuz çünkü. Küba'ya vardığınızda da, konsolosluk görevlilerimiz ve biz, rehineleri almak için hazır bekliyor olacağız. Yeter ki bu çılgınlığa artık bir son verin. Bu kadarı yeterli mi?"

Fare, dönüp Aslan'a baktı. Artık sona yaklaşıyorlar-

dı. "Her şey iyi görünüyor" dedi Fare. "Küba'ya vardığımızda, size şehirdeki bombaların yerlerini söylerim. Görüşmek üzere Sami Bey" diyerek telsizi indirdiği sırada Sami'nin sesi duyuldu tekrar; "Mustafa Yazdın'ın videoda gösterdiğiniz suç yuvasının nerede olduğunu söyleyecek misiniz?"

"Ha şu mesele. Ne canavarlık değil mi" dedi alaycı bir tonla Fare; "bunca zamandır sizin emrinizde çalışan birinin böyle sapkınlıklar yaptığından haberdar dahi olmamak nasıl bir duygu acaba? Yoksa haberiniz var mıydı?"

"Saçmalamayı kes" diye çıkıştı Sami Yenice, "beni sorgulamak için pek de doğru bir yerde değilsin şu an." Kısa bir sessizlikten sonra; "tabii ki bilmiyorduk" dedi. "Bin tane gözünüz, bin eliniz de olsa her şeyi bilmek mümkün değil."

Fare hafifçe güldükten sonra; "şimdi sizinle, sosyolojinin temel disiplinlerinden, kitleleri suça iten şeyin ne olduğundan ve bununla başa çıkmanın birden fazla etkili yöntemi olduğundan konuşmak isterdim ama siz de çok iyi biliyorsunuz ki bizi öldüren bu şey, sizin yaşama nedeniniz" dedi.

"Ne demeye çalışıyorsun" diye sordu sert bir tonda Sami yenice, "neyse, umurumda değil. Seninle bunları konuşmayacağım. Şu yerin nerede olduğunu söyle hemen."

"Nasıl isterseniz" dedi Fare sakince; "Mustafa Yazdın'ın herkesin, sizlerin de evi bildiği apartman dairesinde, çocuk odasının duvarında asılı haritanın üzerinde işaretlenmiş durumda."

"Doğrudan söylesene be adam" diye sinirlendi Sami Yenice.

"Sakin olun Sami Bey, o haritanın üzerinde ilginizi çekecek başka şeyler de var" dedi Fare.

Sami Yenice'nin sabırla iç çektiği duyuldu, "öyle ol-

sun. Bu arada, artık canlı yayın da yok" dedi.

"Artık canlı yayın yok" diye tekrarladı Fare, "gerek kalmadı zaten." Sonra da telsizi kapattı ve olduğu yere çöktü kaldı. Aslan, arkadaşının omzuna elini koyup "önemli değil" dedi, "öldü gitti sonunda işte. Hem ne yaparsan yap, oğlun geri gelmeyecekti. Bitti artık Samim, bitti."

Ama Fare için bitmemişti. Bir şeylerin yarım kaldığını, verdiği bir sözü unuttuğunu, yapbozun o son parçasının kaybolduğunu hissediyor, elinden hiçbir şey gelmiyor olmasına içlenip için için yanıyordu. "Ne konuşmuştuk" diyerek eğildi Aslan, "bu kişisel bir intikam değil. Öyle olsaydı, bu kadar etkili olmazdı. Öyle olsaydı, Mustafa Yazdın'dan bir farkımız da olmazdı. Hadi" dedi, "kalk. Şunu bitirelim artık."

Fare, yavaşça kalktı. Bankaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra, bir köşede oturan Hikmet'in yanına gitti. Onu gören Hikmet, tripoda bağlı cep telefonunu isteksizce kaldırarak "canlı yayına mı geçiyoruz" diye sordu.

"Yok" dedi Fare "artık bankadan canlı yayın olmayacak."

"Peki ya şey, havaalanı" dedi Hikmet.

"Orası banka değil. O başka. Bu arada, mağazanın önünde seninle karşılaştığımızda, bir an bu işin altından kalkamayacağından şüphelenmiştim. Beni yanılttığın için teşekkür ederim. Beklediğimden de iyiydin" dedikten sonra; "en fazla aboneye sahip olan Youtube kanalı rekorunu kırabildin mi bari" diye sordu.

Hikmet, derin düşüncelerinden zorlukla sıyrılıp Fare'ye baktı. "Evet" dedi durgun bir ifadeyle. Hikmet'in düşünceli hali Fare'nin gözünden kaçmadı; "pek sevinmiş görünmüyorsun" dedi.

"Başka bir zaman olsaydı" diye cevap verdi Hikmet,

"sevinç çığlıklarıyla, taklalar atarak dolaşıyor olurdum ama şimdi, nedense bu, bütün bu olanlar canımı acıtıyor. Kendimi eskisinden daha yorgun, daha üzgün hissediyorum. Neden, bilmiyorum. Sanki buna sevinmeye hakkım yokmuş gibi geliyor. Yani ne bileyim, bunlar bittikten sonra herkes peşimden koşacak. Neredeyse bütün dünya. Beni para içinde yüzdürmek için yapmadıkları kalmayacak. Ne de olsa artık ünlü biriyim."

Fare, "belki bir filmde filan oynarsın" dedi hafifçe gülümseyerek, "belki de bir albüm yaparsın."

"Bu sesle mi" diye hafifçe sırıttı Hikmet, "yeteneksizin biriyim. Hiçbir işe yaramam ben."

"Yaradın bile. Tahmin ettiğinden daha fazla" dedi kalkarken Fare, "hadi, toparlan da rehinelerin yanına geç. Artık sen de onlardan birisin."

Fare içeriye giderken bir an durdu. Hikmet ağır hareketlerle toparlanıyordu. Birkaç gün önce kendini öldürmeye çalışan bir zavallıdan, başka birine dönüştüğünün farkındaydı. Daha fazla, daha çok. Fare'yle, intihar etmeyi düşündüğü binanın çatısında ilk karşılaştığından bu yana aylar geçmişti. 'O birkaç ayda büyüdüm belki' diye düşündü, 'dünyayı bir hayal bahçesi gibi gören küçük bir çocukmuşum meğer.' Durdu, bankaya, elinde silahıyla Muhterem Hanım'ın yanında dikilen Aslan'a baktı. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Çantasını aldı ve rehinelerin yanında kendine bir yer bulup oturdu.

Fare, müdür ofisinin kapısında durmuş, Ördek'in dizlerine yatmış küçük kıza bakıyordu. Ördek, bir yandan kızın saçlarını okşuyor, bir yandan da Fare'nin ilk kez duyduğu bir ninni söylüyordu; "Gül açılır bahar olur / Dilsiz kuşlar dil öğrenir / Anasız kuzu nasıl eğlenir / Ninni kuzum sana ninni. Ninni derim birim birim / Dert

yürekte dürüm dürüm / Ben derdimi kime derim / Ninni yavrum ninni. Ninni nenlerin başı / Akıtma gözden yaşı / Garip anasının kuzusu / Ninni gülüm ninni." Küçük kız, uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyor, arada iç çekerek gözlerini aralıyor, sonra tekrar ninninin koynuna bırakıyordu kendisini.

Kahverengi Ayı, kızı Ceyda Matruşka'yla beraber hüzünlü bakışlarla küçük kızı seyrediyordu. Ninni bittiğinde Ceyda, kendini daha fazla tutamadı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Kahverengi Ayı, kızına masadan aldığı kâğıt mendili uzattı ve fısıltıyla "iyi misin" diye sordu.

Ceyda, gözlerini sildi. Acıyla yutkundu. "Bir an" dedi, "oğlumu gördüm sanki baba. Böyle çaresiz, bir başına. Sanki ben ölmüşüm gibi."

"Ağzından yel alsın" dedi endişeyle Kahverengi Ayı, "o nasıl söz öyle."

"Ama yalan değil baba, neredeyse oğlumu yalnız bırakacaktım. Ya siz, sen olmasaydın, ya gelmeseydiniz. Beni o zaman kimse kurtaramazdı." Ardından tekrar, sessizce ağlayarak babasına sarıldı; "ben nasıl bulaştım bu pis işlere baba? Ne yaptım ben? Ne yaptım?"

"Ama öyle olmadı" dedi, kızını sıkıca saran Kahverengi Ayı; "merak etme. Sana hiçbir şey olmayacak. Konuştuğumuz gibi, arkamızda hiçbir delil bırakmayacağız. Oğlundan hiç ayrılmayacaksın." Derken Ceyda, kapıda durmuş onları seyreden Fare'yi fark edip toparlandı. Babasını bıraktı, saçını başını toplayıp "kusura bakmayın. Ben bir elimi yüzümü yıkayıp geleyim" dedikten sonra odadan çıkıp gitti.

Tuvalete giderken, hemen yandaki odada, kapıya sırtını dönmüş Kanarya'nın karşısında oturan Yeşim'le bir an göz göze geldiler. Hemen gözlerini kaçırıp, tuvalete girdi Ceyda Matruşka ve girer girmez de, sırtını

kapıya verip, kendisinin ve daha çok kızının başına gelebilecekleri düşünerek, zorlukla tuttuğu gözyaşlarını özgür bıraktı.

Kanarya, maskesini çıkarmış yanına koymuştu. Yeşim'in yüzünü görmesinde bir sakınca yoktu. Başından beri onunla iletişimi kuran, onu ikna eden kişi oydu çünkü. Yeşim'in karşısında sarı tüyleri dalgalanan devasa bir kanarya değildi artık, anlı şanlı hırsız Cevdet Haydiri'ydi. Yeşim, öfkeli bakışlarla baktı Cevdet'e.

"E ne olacak şimdi? Bu kadının yediği haltlar yanına kâr mı kalacak?"

Uzun bir of çekti Cevdet; "ya kızım" dedi, "bitmedi şu kıskançlığınız. Sen ne laftan anlamaz şeysin. Sana ne diyorum, anlamıyor musun, sana ne? Bankayı soyan biz değil miyiz? Silah bizim elimizde değil mi? Ne istersek onu yaparız. Ne olacak yani, bu kadar olaydan sonra bankada müdür olarak mı çalışacaksın?"

"Söz verdin ama bana" dedi derin bir hayal kırıklığıyla Yeşim, "Ceyda Matruşka'yı polislere vereceğiz dedin."

"Lan hala sen karşındakinin kim olduğunu farkında değilsin ha" dedi Cevdet, "hırsızım ben kızım, adi bir hırsız. Görüp görebileceğin en onursuz, en yavşak herifim ben. Şakır şakır, sular seller gibi yalan söylerim, sen kendini kraliçe sanırsın. Hem bok gibi paran olacak. Harcayamayacağın kadar çok para. Sen buna bak. O parayla neler yapabileceğini düşün. Valla lokum gibi baklavaları olan cıvır delikanlıları hapır hupur götürürsün. İyisin yani. Bırak artık şu Ceyda'yı."

"Ya söylersem" dedi Yeşim, "ya siz gittikten sonra polise gider, bu orospu kara para aklıyordu, çeksin cezasını dersem."

"O zaman sen de onunla beraber yanarsın gülüm" dedi sırıtarak Cevdet, "seninle, o kafe köşelerinde gizli

saklı yaptığımız görüşmeler var ya, hepsi kaydedildi."

Dehşetle baktı ona Yeşim; "ne demek kaydedildi?"

"Bildiğin böyle, adamın biri, senin çakmayacağın bir mesafeden eline cep telefonunu almış, bir güzel bizi çekmiş, ben de konuşmalarımızı kaydetmişim demek oluyor. Anladın mı gülüm? Hem, sen şu şey değil misin ya, hani Mavi Kuş Organizasyon'un müdiresi. Seni müdire yapmışız kıymetimiz bilinmiyor ya, neyse. Kadının biri bu bankadan aramış mağaza sahibi hanzoyu. Bankada kaç kadın çalışıyor? Ben saydım, beş. Herhalde bunlardan biridir arayan o kadın diyecek polis. Sözün özü, yapma böyle ofsayt hareketler kuzum, sen ofsayta düşersin ruhun duymaz. Şimdi, bu konuyu kapatıyorsun, bir daha da açmıyorsun. Anlaştık mı?"

Yeşim, arada kapıya doğru bakıp duruyordu. "Anlaştık mı dedim" diye üstüne basarak tekrarladı Cevdet. 'Evet' anlamında başını hafifçe salladı Yeşim.

"Aferin. Delikanlı ol, ciğerimi ye" dedi Cevdet.

Derken Yeşim odadan çıkmak üzere ayaklandı. Cevdet de onunla beraber ayağa fırladı ve önünü kesti; "hop, nereye?"

"İzin verirsen tuvalete" dedi sabırsız bir tavırla Yeşim.

Cevdet, Yeşim'in koluna girdi ve "anca beraber, anca beraber. Hadi yürü" dedi. Son anda durdu; "hop, az daha unutuyorduk" dedikten sonra, masanın üzerinden başlığını aldı ve tekrar Kanarya oluverdi.

Tuvaletin kapısına geldiklerinde kolunu çekip kurtardı Yeşim. "Tuvalete de beraber girmeyeceğiz herhalde" dedi.

Kanarya çekildi, kapıyı açtı ve "buyrun hanımefendi. Kutsal erkeklik vazifemiz gereği, işiniz bittikten sonra burada bekliyor olacağım" dedi. Yeşim içeriye gir-

dikten sonra da kapıyı çekti ve beklemeye başladı.

Yeşim içeriye girince, tuvalete hızlıca göz gezdirdi. Yan yana sıralanmış üç kabin vardı. Parmaklarının ucuna basarak, sessizce gitti, kabinlerin kapısının altından baktı. Aradığını, en sondaki kabinde buldu. Bir çift Gucci marka ayakkabı ona bakıyordu. Keyifle sırıttı. Ses çıkarmamaya özen göstererek, lavabolardan birisinin altındaki çekmeceyi açtı. Banka hizmetlisi Fatma, anahtarları her zaman oraya koyardı. Yavaşça aldı anahtarları.

"Bir kilit sesini, kilometrelerce İstanbul'un en ucunda bile olsam duyarım" diyen Kanarya, anahtarın kilide girdiğini ve kapının kilitlendiğini anında fark etti. Kapıya vurdu; "kapıyı niye kilitliyorsun kızım sen" diye seslendi. Ses gelmedi. Kapı kolunu kavradı, çevirdi ama beklediği gibi kapı açılmadı. "Bana bak" dedi, "orada ne numaralar çeviriyorsun bilmiyorum ama şu kapıyı hemen açsan senin için iyi olur." Yine sessizlikle karşılandı. "Sen bilirsin" dedi kendi kendine ve kostümünün içinden, hepsi kendi tasarımı olan ve maymuncuk denmesine sinirlendiği çilingir setini çıkardı; "iki saniyede açarım ben bunu."

Yeşim, Cevdet'in bir hırsız olduğunu ve usta bir çilingir olduğunu unutmamıştı elbette. Kapının arkasında duran paspası alıp, işe yaramasını umarak kapı kolunun altına sıkıştırdığı sırada, Ceyda Matruşka kabinden çıktı. İki kadın, düello için karşılaşan silahşörler gibi bir an öyle hareketsizce durdular.

"Ne oluyor" diye sordu sonunda Ceyda Matruşka.

"Bu anı o kadar çok bekledim ki" dedi dişlerinin arasından Yeşim. "Ne saçmalıyorsun sen, çekil önümden" diyerek bir adım attı Ceyda ama Yeşim hemen yolunu kapattı. "Bir yere gidemezsin" dedi, "bana yaptıklarının hesabını vermeden hiçbir yere gidemezsin."

"Ne yapmışım ben sana" diye sordu Ceyda.

Yeşim'in öfkesi gözlerinden, burnunda fışkırıyordu adeta. "Ne yapmadın ki" dedi; "hayatımı elimden aldın. Benim hakkım olan o koltuğa, o çorba kâsesi kadar kıçını koydun, oturdun."

Bu sefer Ceyda da kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve meydan okur bir tavırla; "gerçekten hak etseydin, orada sen oturuyor olurdun. Ayrıca, artık ne o koltuk, ne bu banka, umurumda değil. İstediğini yapabilirsin. Şimdi çekil önümden, çıkmak istiyorum."

Yeşim tekrar önünü kesti. Bu sefer, burun burunaydılar.

"Ne yapacaksın" diye sordu Ceyda, "kavga mı edeceğiz? Bana vurunca her şey hallolmuş mu olacak? Rahatlayacak mısın? Hem, sana para vermeyecekler mi? Yoksa teklif ettikleri para az mı geldi? Hepsini mi istiyorsun?"

Yeşim, gözlerinde biriken öfke gözyaşlarıyla beraber tükürükler saçarak "47 yaşındayım ben" dedi; "hangi para bana kaybolan yıllarımı geri verebilir? Yıllarca, gece gündüz çalışıp, yeri geldiğinde kiramı bile denkleştiremediğim günlerin hesabını, hangi para kapatabilir? Tabii senin gibi doğuştan güzel, küçücük memeleriyle, daracık kalçasıyla istediği erkeği bilmem kaç bin liralık çantasına sokuşturan biri anlayamaz bunu!"

"Asıl mesele bu değil mi" dedi Ceyda, "benim güzel olmam. Ne yapmam gerekiyordu peki? Senin gibi kebapları götürüp, kilo mu almalıyım? İstersen bir estetikçiye gidip, 'beni çirkinleştirmenizi istiyorum' diyeyim. Bu senin, benim seçme şansımızın olduğu bir şey değil Yeşim." Sonra da işaret parmağıyla Yeşim'i göğsünden ittirerek; "asıl güzellik buradadır" dedi.

Yeşim, Ceyda'nın parmağını yakaladı ve delice bir

güçle kıvırdı. Ceyda, kırılan parmağının acısıyla bir çığlık atıp, parmağını çekip kurtardığı sırada Yeşim, bu seferde saçından yakaladı Ceyda'yı ve tuttuğu gibi lavaboya doğru fırlattı. Kaval kemiğini lavabonun kenarına vuran Ceyda, iki büklüm olarak yere düştü.

Aynı anda Kanarya kilidi açmış ama kapıyı açamamıştı. "Ne oluyor orada" diye bağırıyordu; "Yeşim! Aç şu kapıyı!"

Yeşim hiçbir şey duymuyordu. Ceyda'nın üzerine oturdu ve ardı ardına tokat atmaya başladı. "Öldüreceğim seni" diye bağırıyordu, "o inci dişlerini tek tek yere dökeceğim. Gözlerini çıkartıp kendime küpe yapacağım!" Sonra da başparmaklarını, Ceyda'nın gözlerine bastırdı.

Ceyda acıyla kıvranıyor, Yeşim'in altında debeleniyor, kurtulmaya çalışıyordu. Uzandı ve tırnaklarını Yeşim'in yanağına geçirdi. Yeşim bir an elini çekip, Ceyda'nın elini yakalamaya çalışınca da yılan gibi kıvrılarak kendini kurtardı. Yeşim, düştüğü yerden kalktı, Ceyda'yı yine saçlarından tutup kaldırdı ve fırlatıp attı.

Yeşim'in başı sertçe aynaya çarptı. Ayna kırıldı ve parçaları ortalığa saçıldı. Gözleri kararan Ceyda lavaboya yaslanarak ayakta durabiliyordu. Elini başına götürdüğünde, başının yarıldığını ve kanadığını fark etti. O sırada Yeşim eğildi, kırılan aynanın büyükçe bir parçasını eline aldı ve sıkıca tuttu. Keskin cam parçası, elini kesmiş, kanı damlalar halinde yere damlıyordu. Hissetmiyordu bile Yeşim. Gitti, Ceyda'nın arkasına geçti, saçını eline doladı ve başını arkaya doğru sertçe çekti. Ardından, Ceyda'nın süt beyazı boynuna ayna parçasını yasladı.

"Lütfen" diye yalvardı Ceyda, "benim bir çocuğum var, lütfen yapma."

Ağzını yayarak "benim bir çocuğum var" diye Ceyda'nın taklidini yaptı Yeşim, "benim yok. Olmayacak da. Bir kocam da olmayacak. Senin kadar zeki ve başarılı da olamayacağım. Ama, sen de olmayacaksın" dedi ve ayna parçasının sivri ucunu hafifçe batırdığı sırada, tuvaletin kapısı gürültüyle kırıldı ve önce Kanarya, ardından da Kahverengi Ayı ve Fare içeriye girdiler.

"Lanet olsun" diye şaşkınlıkla dondu kaldı Kanarya.

Kahverengi Ayı, dehşet içindeydi. "Ne olur" diyordu, "lütfen kızımı bırak."

Tweety dışındakilerin kim olduğunu bilmiyordu Yeşim. Bu yüzden şaşkınlıkla; "kızım mı" dedikten sonra "demek baba kız hırsızlığa merak salmışsınız, değil mi Cihangir amcacığım. Bu da bonusu oldu işte."

Fare, Kahverengi Ayı'yı tutup bir kenara çekti ve öne çıktı. "Sakin ol" dedi, "konuşalım. Tamam, öyle durabilirsin. Onu bırakmana da gerek yok, sadece konuşalım."

"Ne konuşacağız" diye bağırdı Yeşim, "beni nasıl kandırdığınızı mı konuşacağız. Duydun değil mi Ceydacım, bunlar beni kandırdılar. Ne dediler bana biliyor musun, merak etme dediler, Ceyda Matruşka'yı hapse göndereceğiz dediler. Hayatı kararacak, her şey senin istediğin gibi olacak dediler. Ama ne oldu, hepsi yalan oldu."

Fare döndü ve Kanarya'ya baktı. "Bana ne bakıyorsun abi" dedi Kanarya, "kadını hallet dediniz ama nasıl halledeceğimi söylemediniz. Ben mi suçlu oldum şimdi? Ayrıca bunu böyle bir manyak olduğunu nereden bilebilirdim."

Fare tekrar Yeşim'e döndü; "ne istiyorsun" dedi, "daha fazla para istiyorsan sorun değil, hallederiz. Ya da başka bir şey, yeter ki ne istediğini söyle."

Ağlıyordu Yeşim. Sicim gibi yaşlar yanaklarından sü-

zülüyordu. "Bilmiyorum" dedi, sonra da ayna parçasını biraz daha batırdı, Ceyda can acısıyla kasıldı ve kolunu kaldırıp, Yeşim'in karnına bir dirsek geçirdi. Yeşim acıyla savrulurken, elindeki cam parçası Ceyda'nın boynuna ince bir çizik attı. Hissetmedi bile Ceyda. Döndü, gerilip Yeşim'in burnuna sağlam bir yumruk savurdu. Yeşim sırtüstü yere düştüğünde de, bu sefer Ceyda onun üstüne çıkıp ardı ardına yumruklarını sallamaya başladı. Bir yandan da "benim bir çocuğum var dedim sana" diye bağırıyordu. Yeşim'in yüzü gözü kan içinde kalmıştı.

Derken arkadan Fare ve Kahverengi Ayı koşturup geldiler ve iki kolundan kavrayıp Ceyda'yı Yeşim'in üstünden çekip aldılar. Ceyda hala tekme savuruyor, Yeşim'e vurmaya çalışırken "çocuğum var dedim sana" diye bağırmaya devam ediyordu. Sonunda Kahverengi Ayı, kızını kendine çevirdi ve "kızım, sakin ol" dedi. "Çocuğum var dedim baba" diyerek sarıldı babasına, "ben ölemem." Sonra da sarsılarak ağlamaya başladı.

Muhterem Hanım, Ceyda'nın başındaki küçük yarayı dikmiş, pansumanını yapıp kapatmıştı. "Boynundaki" diyerek kızının çenesinin hemen altındaki, cam parçasının çizdiği ince çizgiyi gösterdi Kahverengi Ayı. "Önemli bir şey değil, derin kesilmemiş. Temizledim, yeter" dedi Muhterem Hanım ve Yeşim'e döndü. Yeşim'in kolları ve bacakları sıkıca bağlanmış, ağzı da bir koli bandıyla kapatılmıştı. "Şimdi" dedi Muhterem Hanım, "eğer uslu duracaksan, yaralarını temizlemem gerekiyor." Delici bakışlarla baktı yaşlı kadına Yeşim. Gaz bezinin üzerine antiseptik çözeltiyi dökerken; "ama kırık burnun için bir şey yapamam" dedi Muhterem Hanım, "onu bir doktora göstermelisin. Şimdi kaldır başını, arkaya doğru."

Koridorda ise Kanarya ve Fare, hararetli bir şekilde

konuşmaktaydılar. "Valla şu kadınları hiçbir zaman anlayamadım abi" dedi Kanarya, "tutturmuş o kadını cezasız mı bırakacaksınız, onu bilmem ne mi yapacaksınız? Ama biliyorum ben, kıskanıyor abi. Onun güzelliğini, gençliğini, zekâsını kıskanıyor. Hiçbir zaman elde edemeyeceği şeyleri kıskanıyor."

"Yine de böyle bir söz vermemeliydin" dedi Fare, "neyse, olan olmuş. Tabii şimdi bu kadına ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

"Öldürelim deme vallahi şimdi çıkar giderim buradan."

"Sen de delirdin galiba, öyle bir şey yapmayacağız."

"Abi sakin ol" diyerek sakinleştirici bir ses tonuyla konuştu Kanarya, "planladığımız gibi yapacağız. Bizim Hemşo hakkından gelir onun. Ben ona iki dakikada ne olduğunu anlatırım, o halleder."

Tam o anda Aslan koşturup geldi içeriden, "televizyonda gösteriyorlar" dedi, "Mustafa Yazdın'ın yerini bulmuşlar."

Mustafa Yazdın'ın hayaletler evinin olduğu alanı uzaktan gören bir noktada duran muhabir; "soyguncuların yayınladığı video sonrasında, herkes yetkililerin ne yapacağını merak ediyordu" diyordu; "önce emniyet müdürünün Gayrettepe'de bulunan evine gitti polisler. Orada yapılan kısa bir araştırmadan sonra da, herhangi bir açıklama yapmadan, İzmit'in, gördüğünüz bu dağlık ve ormanlık bölgesindeki, arkamda görmüş olduğunuz araziye geldiler. Videoda gösterilen yer, şu gördüğünüz, projektörlerle aydınlatılmış noktadan girilen, arazinin altında inşa edilmiş. Şu anda İçişleri Bakanlığı'ndan yetkililer ve polis, incelemelerine devam ediyor."

Fare, daha videoyu yayınladığı anda ekipler, operasyonu bizzat yöneten Sami Yenice'nin talimatıyla Mustafa Yazdın'ın evine gitmişler, kapıyı kırarak içeriye

girmişlerdi. Bütün aramalarına rağmen, Fare'nin bahsettiği fotoğraflar dışında herhangi bir şey bulamamışlardı. Ardından, Fare ve Sami Yenice arasında yapılan telsiz görüşmesinden sonra, her şey çorap söküğü gibi çözülüvermişti.

Mustafa Yazdın'ın yaptıklarının ortaya çıkmasından sonra, kime güveneceğini bilemiyordu Sami Yenice. Etrafında koşturup duran polis memurlarına, komiserlere dahi şüpheyle yaklaşıyor, atılan her adımdan haberdar olmak istiyordu. Bu yüzden, Fare haritadan bahsettiğinde, başka kimseye söylemeden gidip kendisi görmek istemişti. Haritanın üzerinde, neredeyse İstanbul'un her yerinde, işaretlenmiş noktalar vardı. İzmit'e varmadan, kuzeyde bir noktanın üzerine "*Mustafa Yazdın'ın Hayaletler Evi*" yazılmıştı. Hemen yanına da hangi yollardan gidileceğini gösteren basit bir çizim eklenmişti. Diğer noktalarda bir şey yazmıyordu. Yalnızca birisinin üzerinde, eski bir fabrikaya ait bir fotoğraf vardı. Fotoğrafı çekip aldı Sami Yenice. Arkasını çevirdiğinde, 'depo bölümündeki varilleri kontrol edin' yazıyordu. Bir de ufak bir not vardı; "bizim vaktimiz yoktu, diğerlerine bakamadık. Zaten birkaç yıllık bir ceset nasıl bulunur bilmiyoruz. Kolay gelsin" yazıyordu.

Birkaç hafta önce, fotoğrafta görünen metruk fabrikanın önünde bir minibüs durmuştu. Minibüsten, Fare Mehmet Samim, Ördek Fatih Şırdan, Kahverengi Ayı Cihangir Matruşka, Aslan Serdar Serdar ve Kanarya Cevdet Haydiri, ardı ardına inip fabrikaya girmişlerdi. Onları fabrikada, Cevdet'in Hemşo dediği hırsız karşılamıştı. Hemen arkasında da, en küçüğü 14, en büyüğü 18 yaşında, elli altmış kadar hırpani görünüşlü çocuk vardı. Hemşo'nun, "dağılın, her deliğe bakın. Bir şey bulmadan da gelmeyin' demesiyle beraber karınca sürüsü gibi

fabrikaya dağılmışlardı. Saatlerce süren bekleyişin ardında, çocuklardan biri heyecanla "buldum" diye bağırarak koşturup yanlarına gelmişti.

Çocuk, onları yerin iki kat altındaki, karanlık bir depoya götürmüştü. Depoda, paslanmış, eriyip şeklini kaybetmiş onlarca makine ve ıvır zıvırın yanında, düzensizce üst üste yığılmış çok sayıda varil vardı. Kapağını açtığı varillerden birisini işaret etmişti oğlan. Mehmet Samim, varile eğilip baktığında, etleri böcekler tarafından çoktan yenip yutulmuş, geri kalanı da kurumuş kalmış sayısız vücut parçası olduğunu görmüştü.

"Ne var içinde" diye soran Cihangir Matruşka'ya, cebinden çıkardığı mendille dikkatlice tutup çıkardığı bir eli gösterip sallamıştı. "Allah kahretmesin" diyerek burnunu tutarak uzaklaşmıştı emekli bankacı Cihangir Matruşka. Bu kadarı ona fazlaydı.

"İyi de" demişti Fatih Şırdan, "elbet bu fabrikayı yıkacaklar ya da bir şey yapacaklar. Bunları bulurlar ki."

"Bulurlar ama bunu kimin yaptığını asla öğrenemezler" diye cevap vermişti Mehmet Samim, "işte bizim yapacağımız da bu."

Şimdi, fabrika polis kordonuna alınmıştı. İçeride, vücut parçaları, en ufak kemik kırıntıları dahi özenle toplanıyor, poşetlere konulup numaralandırılıyordu. Kimlere ait olduğunu öğrenmek, uzun bir zaman alacaktı. Ama ellerinde bir yol gösterici vardı; Mustafa Yazdın'ın meşhur hatıra albümü.

Mustafa Yazdın'ın hayaletler evindeydi Sami Yenice. Kanepeye oturmuş, o albüme bakıyordu. Bir yandan da, çevirdiği her sayfanın cep telefonuyla fotoğrafını çekiyordu. Birazdan bu albümü, kopya çıkarması için birine verecekti. Herkesten o kadar şüphe ediyordu ki, ellerindeki bu en önemli kanıtı, bu yol haritasını bir daha

görememekten, birilerinin hasır altı edip ortadan kaldırmasından korkuyordu. "Ne kadar çoklar" dedi kendi kendine. Sonra da daha fazla dayanamayıp, albümü yanındaki görevliye uzattı. "Resimlerin kopyasını çıkartın" dedi, "sabah olmadan bir kopyasını elimde istiyorum." Görevli koşturup giderken yorgun bir halde ayağa kalkıp etrafına göz gezdirdi. Her odada, onlarca polis vardı. Sürekli birileri girip çıkıyor, ya bir şeyler götürülüyor, ya da içeriye taşınıyordu.

Derken, kemerindeki telsizden Fare'nin sesi duyuldu. Şehir merkezlerinden uzakta bir noktada olduklarından, kesik kesik geliyor, arada tamamen gidiyordu. "Ne dedin" diye sordu Sami Yenice, "anlaşılmıyor."

"Fotoğraflı oda.. yer.. kazdınız mı?"

Anlamıştı Sami Yenice. Elinde telsizle, Mustafa Yazdın'ın tek gerçek aşkı Safiye'nin fotoğrafının asılı olduğu odaya girdi. "Kazdık" dedi. Sonra da yerdeki derin çukurun eşiğinde çömeldi. Çukurda, etrafındaki toprak hala temizlenmeye çalışılan, cenin pozisyonunda gömülmüş bir kadın iskeleti vardı. Kollarını karnının üstünde birleştirmişti. Onların hemen altında, birbirine sarılmış gibi duran iki küçük iskelet daha göze çarpıyordu. İkisinin de bel kemikleri, aynı yerden kırılıp kopmuştu. 'Oradan bıçaklamış olmalı' diye düşündü Sami Yenice. 'Hem karısını, hem de bebekleri aynı anda öldürmüş.'

"Sami Bey, beni duyuyor musunuz" diye tekrarladı Fare. Ses gelmiyordu. "Kadın orada gömülüymüş değil mi" diye sordu kanarya. "Öğrenemedim" diye cevap verdi Fare, "önemi var mı?"

"Yok" dedi hafifçe başını sallayarak Kanarya, "gömülü olan iki kuru kemik. Ruh dediğin göçtü gitti çoktan."

"Öğrenecek bir şeyimiz kalmadı" diyerek televizyonu kapattı Fare; "biz zaten hepsini biliyorduk." Sonra da arkasına döndü ve "yolculuk için hazırlıklara başlamamız gerekiyor" dedi.

O andan itibaren, bankanın içinde hummalı bir çalışma başladı. Duvarlardaki plastik patlayıcılar itinayla söküldü. Rehineler ayağa kaldırıldı ve çuvalların içinden çıkartılan yelekler, tek tek giydirildi. Plastik patlayıcılar, yeleklerin üzerine yerleştirildi ve hepsi kablolarla birbirine bağlandı. Bütün bu işlemleri, Aslan koordine ediyordu. "O kabloyu bira daha yukarı kaldır" diyordu, "bu yelek buna olmuş mu hiç Kanarya kardeşim, biraz daha küçük bir şey getir." Bir sanat yönetmeni edasıyla ya da bir defileye hazırlanan moda tasarımcısı gibi, her rehinenin mükemmel görünmesi için elinden geleni yapıyordu. Elinde olsa, rehinelere makyaj yapıp, saçlarını fönleyecek gibi bir havası vardı.

Kızının üzerine yeleği giydiren Kahverengi Ayı, "özür dilerim" dedi kulağına eğilerek; "bunu yapmak zorundayım."

Ceyda Matruşka, ayı maskesinin küçücük göz deliklerinden babasının yaşlı gözlerine sevgiyle baktı ve; "bir daha ne zaman görüşeceğiz" diye sordu.

Bir an öyle kaldı Kahverengi Ayı. Ne diyeceğini, ne demesi gerektiğini bilemedi. Ardından kendini biraz olsun toparladı ama sesi kırık çıkıyordu; "hele bir Küba'ya gidelim kızım, siz sağ salim memlekete dönün, sonra ararım ben seni. Dünya küçük artık. Uçak diye bir şey var, atlar gelirsiniz."

"Biz de sizinle kalsak olmaz mı" dedi diğer rehinelerin duymayacağı bir sesle Ceyda, "Emre'yi de alırız bir şekilde."

Birden sinirlendi Kahverengi Ayı, "oğlunun, torunu-

mun hayatı boyunca kaçak gibi mi yaşamasını istiyorsun? Hayır, öyle bir şey olmayacak!"

"Ama" diye itiraz edecek oldu Ceyda, elini kaldırıp susturdu kızını Kahverengi Ayı, "Sana öyle bir şey olmayacak dedim. Bir daha da bu konuyu açma" diyerek uzaklaştı. Ceyda, babasının arkasından derin bir hüzünle bakakaldı.

Banka hizmetlisi Fatma'nın yeleğini giydiren Kanarya bir an durdu. Yeleği çıkardı ve "ya ablacım, zahmet olmazsa bize bir çay demlesene" dedi.

Günlerdir yaşadığı korku dolu anlarla dünyası şaşmış olan yaşlı kadın şaşkın baktı karşısındaki koca kafalı kuşa; "çay mı? Ne çayı?"

Kanarya eliyle bir yandan hayali bir bardağa şeker atıp karıştırırken; "hani Karadeniz'de yetişir, sonra kurutulur, böyle paketlerde gelir, üstüne sıcak su eklersin, ince belli bardakta içersin. Seninki de soru yani, bildiğin çay işte abla. Hadi gözünü seveyim, iki dakikada yaparsın sen." Sonra da arkasına dönüp arkadaşlarına seslendi; "millet! Çaylar benden!"

Fare, Kahverengi Ayı ve Kanarya, bankanın küçük mutfağındaki masanın etrafına dizilmişlerdi. Beraber geçirecekleri sınırlı zamanın farkında olan Aslan, hayatının aşkı Muhterem Hanım'dan ayrılamamış, bu yüzden rehinelerin başında nöbetçi olarak kalmaya gönüllü olmuştu. Ördek'e de söyleyeceklerdi ama zar zor uyuyan küçük kızı bırakmak istemiyordu. Geriye sadece üçü kalmıştı. Fatma, her gün, yılların alışkanlığıyla yaptığı her şeyi birbirine karıştırıyor, çayı yere döküyor, onu toplayayım derken şeker kavanozunu deviriyordu.

"Ablacım bir sakin ol" dedi Kanarya, "merak etme, seni yemeyiz. Sadece çay içeceğiz."

Yarım saat kadar sonra, tam da Kanarya'nın istediği

gibi ince belli bardaklara döktüğü çayı önlerine koydu Fatma. Üçü birden aynı anda bardakları ellerine alıp, ağızlarına götürmeleriyle beraber, bardakları döke saça tekrar masaya koyup kahkahalara boğuldular. Fatma, hayatını geçirdiği küçücük mutfakta, katıla katıla gülen üç canavar varmış gibi irkildi birden. "İyi de" dedi Fare, "neremize içeceğiz biz bu çayı?" Sonra da maskesini çıkartıp masanın üzerine koydu. Kahverengi Ayı ve Kanarya da onu takip ettiler. Zavallı Fatma ise, kendisine bir şey yaparlar korkusuyla gözlerini kapatmaya çalışıyor, bir yandan da "görmedim, Allah canımı alsın yüzlerinizi görmedim" diyordu.

"Rahat ol Fatma Hanım" dedi Fare, "sana bir şey yapmayacağız. Aç gözlerini, yüzlerimizi görmen önemli değil. Biz de senin gibi canlı kanlı insanız."

Yavaşça indirdi ellerini Fatma ve gördüğü manzara karşısında şaşkınlığını gizleyemeyerek; "abov" diye haykırdı, "siz yaşlı başlı adamlarmışsınız ya."

Tekrar kahkahalara boğuldu üç yaşlı adam. Sonunda sakinleşip, gözündeki kahkaha yaşlarını silerek çayından ilk yudumu alan Fare oldu. Önce bir oh çekti, sonra da "çok güzel demlemişsiniz Fatma Hanım. Çok iyi geldi" dedi.

"Hay sen aklınla bin yaşa Kanarya" dedi Kahverengi Ayı, "nereden aklına geldi bu çay şeyi?"

"Ne bileyim abi" dedi Kanarya, hafiften bir hüzün yerleştirdi avurtları çökmüş, hastalıklı yüzüne; "bu son çayımız olacak ya, ondan herhalde."

Fatma'nın sesi duyuldu arkadan "niye son çayınız oluyormuş. Balya balya paraları götürüyonuz, bi çay alamıyonuz mu?"

Yine kahkahalara boğulmak, Fatma'nın masum çıkışına gülmek isterlerdi ama olmadı bu sefer. Üçü

birden, başları önlerinde, derin bir sessizliğe gömüldüler. "Yok be abla" dedi Kanarya, "Küba'da çay yapmıyorlardır ya, o yüzden. Çayı çok severim de ben. Bir daha, böyle ince belli bardakta, sırtımı Kuleli'ye yaslayıp, boğaza karşı seninki gibi iyi demlenmiş bir çay içemeyeceğim ya, yani hepimiz. O yüzden öyle dedik."

"Niye" dedi Fatma, "Kübra dediğiniz yerde çay ekip biçmiyolar mıymış?"

"Kübra değil ablacım, Küba" diye düzeltti Kanarya.

Fare, elindeki bardağı ışığa doğru tutup rengine bakarak; "yok Fatma Hanım" dedi, "orada çay değil daha çok kahve içerler. Çay da vardır ama bizimki gibi tavşan kanı değildir."

"Sen Küba'ya gitti miydin daha önce, hiç söylemedin" dedi Kahverengi Ayı.

"Yıllar önce" dedi Fare, "karımla beraber. Hep merak ederdik. Gidip gören herkes, ballandıra ballandıra anlatırdı. Eski, klasik arabalar, koloni döneminden kalma boyası dökülmüş evler ve o evlerin hemen hepsinden sokaklara taşan müzik sesleri. 1 Mayıs için gitmiştik. Döndüğümüzde de karım, hamile kalmıştı, Selim'e."

"Selim oğlun mu" diye sordun Fatma yine araya girip.

"Yok" dedi Kanarya, "Küba maliye bakanı."

Kanarya'nın son lafıyla beraber, yine kahkahalarla şenlendi mutfak.

Saatler sonra, bankanın camındaki kurşun deliğinden gözlerini zor alan Fare, sabahın ilk ışıklarıyla yavaş yavaş aydınlanmakta olan Taksim Meydanı'na baktı. Meydan, ilk geldikleri gün nasılsa, aynen öyle duruyordu. Bomboş. En uçta, operasyon merkezi olarak kullanılan binanın önündeki polisler zar zor seçilebiliyordu. Başı boş gezinen sokak hayvanları miskin miskin dolaşı-

yor, güvercinler sabırla bir süre öncesine kadar kendilerini aç bırakmayan turistleri bekliyorlardı. Dönüp arkasına baktı Fare. Rehineler, tek sıra halinde ve birbirlerine bombaların kablolarıyla bağlanmış halde bekliyorlardı.

Derken Fare'nin elindeki telsiz cızırdadı, bu sefer başka biri mekanik, soğuk bir ses tonuyla konuşuyordu; "araç Taksim girişine intikal etti. Banka önüne gelmek için onay bekliyoruz, tamam."

Tek tek arkadaşlarına baktı Fare. Arkadaş değil, yoldaş değil, ortak değil, başka bir şeydiler artık. Belki tek bir vücudun elleri, kolları ve kalbiydiler. Hepsi tek tek başını sallayarak karşılık verdi Fare'ye. Tekrar meydana doğru dönüp, telsizi kaldırdı Fare; "bekliyoruz, tamam" dedi.

Aynı anda Kanarya ve Aslan, çuvalların birinden çıkardıkları, her tarafı kapalı siyah örtüleri sırayla rehinelerin başına geçirmeye başladılar. Kanarya, oğlu Sabit'in yanına gelince kısa bir an bekledi. Delikanlı yorgun ve uykusuz görünüyordu. "Geçecek" dedi Kanarya, "yakında yatağında olacaksın. O zaman istediğin kadar uyursun. Belki rüya bile görürsün."

Sabit cevap vermedi Kanarya'ya. Dönüp bakmadı bile. Derin bir iç çekişle, oğlunun başında örtüyü geçirdi Kanarya ve onun hemen arkasında, burnuna tampon yapılmış, bir gözü morarıp şişmiş Yeşim'in yanına geldi. Elleri hala arkasında bağlıydı ama ayaklarını çözmek zorunda kalmışlardı. "Rahat dur valla bu sefer atarım uçaktan aşağı" dedi Kanarya. Ardından da hafifçe gülerek "mor renk yakışmış" dedikten sonra başından örtüyü geçirdi.

Muhterem Hanım sonraki sıradaydı. Bilerek koymuştu onu oraya Aslan. Başına örtüyü geçirmeden önce

maskesini çıkardı, "seni seviyorum. Hep sevdim" dedikten sonra, yaşı kadının incecik dudaklarına aşk dolu bir öpücük kondurdu. Sonra da ağlamamaya çalışarak, sevdiği kadının, hayatı boyunca özlemiyle yandığı güzelim yüzünü, siyah bir örtünün arkasına sakladı.

Fare, rehineleri teker teker kontrol ettikten sonra; "Ördek'e haber verin. Çocuğu alıp gelsin" dedi.

Kahverengi Ayı odaya girdiğinde, Ceren derin bir uykudaydı. Gözünü dahi kırpmamış olan Ördek, çocuğun saçlarını okşuyordu.

"Vakit geldi" dedi Kahverengi Ayı, "gidiyoruz."

Ördek, yavaşça doğruldu, kızı uyandırmamaya çalışarak kucağına alırken Ceren, yavaşça gözlerini açtı. "Ne oldu" diye sordu. "Gidiyoruz" dedi Ördek. "Nereye" diye sordu Ceren. Ördek, "beraber bir geziye çıkacağız" diye cevap verdi küçük kıza. "Annem de gelecek değil mi?" Küçük kızın bu sorusu karşısında, bir an durakladı Ördek. "Hayır" dedi sonra, "biz onun yanına gideceğiz." Ceren, gerçekten annesinin yanına gideceğini düşünüyordu belki. Uyku mahmurluğunda, geniş, umutlu bir gülümseme yüzüne yerleşti.

Ördek ve kucağında Ceren'in de gelmesiyle, herkes kapının önüne dizilmişti artık. Gitmeye hazırdılar. Zırhlı polis nakliye aracı, kapıları bankaya dönük, banka girişini kapatacak şekilde yanaştı. Fare ve diğerleri, ciddiyetle silahlarını kaldırıp beklemeye başladılar. Şoför, kapıları açtıktan sonra araçtan indi ve koşarak uzaklaştı. Birkaç dakika daha bekleyen Fare, anahtarı çıkardı ve bankanın kapısını açtı.

MUSTAFA MUTLU

HAYDUTLAR ORKESTRASI

SOYGUN

10. Bölüm

storytel original

10. BÖLÜM

KAPANIŞ

Önce Fare girdi aracın içine. Üst üste konulmuş karton kutular, aracın tavanına kadar ulaşıyor, koridorun neredeyse tamamını kaplıyordu. Kostümünün içinden küçük bir bıçak çıkardı ve gördüğü ilk kolinin üzerine büyükçe bir çarpı atarak, hafifçe açtı. Düzenli bir şekilde istiflenmiş dolarlar sessizce merhaba diyor gibiydiler. "Diğerlerini de kontrol edecek miyiz" diye sordu başını içeriye uzatan Kanarya. "Gerek yok" diye yanıtladı Fare; "riske gireceklerini zannetmiyorum." Ardından döndü ve rehineleri araca almalarını işaret etti.

Rehineler, tek sıra halinde, koridorda para dolu kutulardan kalan daracık alanda zorlukla ilerleyerek koltuklara oturtuldular. Bütün rehineler araca alınınca, Kanarya ve Kahverengi Ayı, Heykel Adam Selman Karakış'ı, üzerindeki örtüyle beraber kaldırıp araca taşıdılar ve arkadaki dörtlü koltuğa yatırdılar. Fare son kez, bütün hikâyenin başladığı banka şubesine baktıktan sonra araca bindi. Aslan, şoför koltuğuna oturmuştu. Bir an, elini acıyla karnındaki yaraya bastırdı.

"Kullanabilecek misin" diye sordu Fare.

"Bir keresinde" dedi Aslan, "boş bir inşaatın üçüncü katında bir kavga sahnesi çekiyorduk. Tahmin edersin ki yine dayak yiyordum. Bu sefer Cüneyt Arkın'dan değil ama. Kimse fark etmemiş, kenara kadar gelmişiz. Tabii biliyorsun, o zamanlar ne bir güvenlik önlemi var, ne de bunu düşünen birileri. Karşımdaki oyuncu bozuntusu kendini öyle kaptırmış ki benim de beklemediğim bir anda dönüp karnıma ayarsız bir tekme attı ve ben, üçüncü kattan aşağıya uçuverdim."

"Sonra ne oldu" diye sordu Fare.

"Ne olacak" diye cevap verdi Aslan, "kalktım, merdivenleri üçer beşer çıktım ve kaldığım yerden dayak yemeye devam ettim. Sonradan kaburgalarımdan birkaçının, iki parmağımın ve elmacık kemiğimin kırıldığını söyledi doktor. Diyeceğim o ki, bir daha bana böyle saçma sorular sorma."

Ardından kontağı çevirdi, kapıları kapattı ve otobüs geniş bir 'u' çizerek bankanın önünden ayrıldı. Taksim Meydanı'ndan Tarlabaşı Bulvarı'na doğru döndüğünde, polisler duraksamadan, alanı kapatan bariyerleri açıp otobüse yol verdiler.

Günlerdir, Hikmet'in Youtube kanalından olan biteni takip eden milyonlarca insan, bu sefer merakla, helikopterlerle otobüsü takip eden haber kanallarından izliyordu her şeyi.

"Otobüs şu anda Taksim Meydanı'ndan ayrıldı" diyordu muhabir, "Tarlabaşı Bulvarı'ndan Atatürk Köprüsü'nü geçerek, Haliç'ten karayoluna çıkacak ve sonrasında Başakşehir'den dönerek İstanbul Havaalanı'na gidecek sayın seyirciler."

Sami Yenice, otobüsün birkaç kilometre ilerisinde, Fare ve arkadaşlarından önce havaalanında olmak üzere yola çıkan resmi aracının arka koltuğunda oturmuş, küçük televizyon ekranından takip ediyordu olan biteni. Yanındaki danışmanına sıkıntıyla döndü; "bunu unutturmak için çok çalışmamız gerekecek" dedi.

"İnsanlar her şeyi unuturlar efendim" diye saygıyla cevap verdi danışman, "her zaman, yerine koyacak daha güçlü bir şey bulunur."

"Bunu ben de biliyorum" dedi Sami Yenice, bakışlarını ekrandaki otobüsten ayıramıyordu; "sadece bu banka soygunuyla sınırlı kalsa, üstesinden gelebileceği-

miz bir şey olduğunu ben de biliyorum. Ama hani Herakleitos demiş ya; taşı delen suyun gücü değil, damlaların sürekliğidir. O yüzden, bu başka bir şey. Hem bizim için, hem de onların izinden gidecekler için son derece öğretici ve yol gösterici. Emin ol, başkaları da olacaktır. Daha polisi görür görmez kendi ayağına takılıp düşen amatörlerden, daha örgütlü ve sistematik olanlarına kadar."

"Ne yapacağız" diye sordu danışman.

Sami Yenice, ekrandaki otobüsü işaret ederek; "bu gördüğün parayla ilgili değil" dedi, "bu gördüğün uyuyan insanı, yanı başında bandoyla marş çalarak uyandırmakla ilgili. Bir daha uyku tutmayacak kadar uyandırmak. Uyuyan insan rüyalarla yaşar. Fısıltılar ve telkinlerle, olmayan bir dünyanın hayaliyle yaşar ve ölür. Ama uyanan insan, gözlerini açar. Gözlerini açan insan, görür. Önce, gerçek sandığı şeyin bir gölgeden ibaret olduğunu, sonra da baktığının kendi gölgesi olduğunu fark eder. Sonra da aslında leş kokulu, bomboş ve soğuk bir mağarada olduğunu. Ardından, bu gölge oyununu yaratan ışığı aramaya başlar." Bir süre konuşmadan küçük ekrana bakmaya devam etti Sami Yenice. Sonra da "ne mi yapacağız? Takip edeceğiz" dedi düşünceli bir tavırla; "herkesi, her adam ve kadını, kundaktaki bebeği bile."

Otobüs, sabit bir hızda Tarlabaşı Bulvarı'nda ilerlerken dışarıya bakıyordu Fare. Yol kenarları ve sokaklar boş, dükkânlar kapalıydı. Bulvara çıkan sokakları polisin kapattığı görülüyordu. Derken, bir binanın çatısında bir şey fark etti ve Aslan'a yavaşlamasını söyledi. "Bir şey mi oldu" diye sordu endişeyle Aslan. Fare, cevap vermek yerine yanından geçmekte oldukları binanın çatısını işaret etti. Bir grup genç, binanın çatısından bir pankart sallandırmışlar, otobüse bağıra çağıra el sallı-

yorlardı. Pankartta '*Dünya dediğiniz yumurtadan çıkın artık*" yazıyordu. Kahverengi Ayı, Kanarya ve kucağında Ceren'le koltukta oturan Ördek, dönüp oraya baktıkları sırada arkadan polislerin gelip, gençleri yakalamaya çalıştığı görüldü. Derken, hemen yanındaki sokaktan, polis barikatını aşan kalabalık bir grup otobüsle beraber koşmaya, alkışlayarak slogan atmaya başladı. Derken Aslan yolun diğer tarafını işaret ettiğinde Fare, binaların pencerelerinden, çatılarından, onlarca, yüzlerce insanın alkışlarla onları yolcu ettiğini gördü. Kısa süre sonra, otobüsün etrafı gürültülü bir kalabalıkla çevrilivermişti.

Otobüs, birkaç metre kadar zorla ilerlemişti ki, otobüsün önü başka bir pankart taşıyan bir kalabalık tarafından kesildi. Pankartta; '*Dünyayı değiştirmeye başla*' yazıyordu. Otobüs ilerleyemiyordu artık. Aslan, mecburen aracı durdurdu, el frenini çekti. Başları örtülü olan rehineler, ne olduğunu anlayamıyor, huzursuzca kıpırdanıyorlardı. Fare ve diğerleri şaşkın bir halde, etraflarını saran coşkulu kalabalığa bakıyordu. Kalabalık zıplıyor, alkışlıyor, ıslık çalıyor, birbirine karışan sloganlar atıyor, camlardan içeriyi görmeye çalışıyorlardı.

"Sizi seviyoruz" diye bağırdığı duyuldu genç bir kızın, "gitmeyin" diyordu bir başkası, "biz sizi koruruz!" Bunun olacağını tahmin etmemişti Fare. Belli oranda bir etki yaratacağını düşünüyordu ama bu beklenmedik bir şeydi. Ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Sonra birden Aslan'a döndü ve "megafon var mı orada bir yerde" diye sordu. Aslan sağa sola bakındı ama bir şey bulamadı. Derken arkadan Kanarya'nın sesi duyuldu; "burada var" dedi, "arkada, koltuklarına altında."

Fare megafonu aldı ve "kapıyı aç" dedi Aslan'a. "Saçmalama" dedi telaşla Aslan, "dışarıyı görmüyor

musun?" Fare, Aslan'ı beklemeden uzandı ve ön kapıyı açtı. Kapı açılınca, oradaki kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Ardından kapıda Fare görününce uğultu çığlıklara, kulak patlatacak kadar güçlü ıslıklar ve alkışlara dönüştü.

Fare, maskesinin alt tarafını hafifçe sıyırdı ve megafonu ağzına götürdü; "sessiz olun" dedi, "sessiz olun!" Dalgalar halinde yayıldı sessizlik. Herkes yanındakini sarsarak sessiz olmasını söyledi ve sonunda, binlerce insan bir anda sus pus oldu. Fare, otobüsten indi ve kalabalığın meraklı bakışları arasında kaputa çıktı. Önce, ağzından çıkacak ilk cümleyi havada kapacak gibi hareketsiz bekleyen kalabalığa göz gezdirdi. Kalabalık zaman geçtikçe artıyor, polisler sokak başlarında durmuş çaresizce seyrediyorlardı. Kalabalığın arkasında, koşturarak gelmeye devam eden kameramanlar, kameralarını havaya kaldırarak görüntü almaya çalışıyorlardı. Havada helikopterler daireler çiziyordu. Uzun bir sessizliğin sonunda "bunu yapmayın" diye bağırdı Fare. Kalabalık, beklediği gibi coşkulu bir nutuk gelmeyince, şaşkın fısıltılarla dalgalandı. "Bunu yapmayın" diye tekrarladı Fare; "kimse sizin kahramanınız değil. Ben değilim! Onlar da değil" dedi otobüsü göstererek. "Bir iki havalı laf söylemiş olmam beni kahraman yapmaz. Ama belki bir televizyon yorumcusu yapabilir." Bir an, kalabalık içinden ufak gülüşmeler duyuldu. "Gökyüzünden para dağıttım diye de kahraman olmam" diye devam etti Fare; "belki gösteriş meraklısı bir siyasetçi olabilirim." Bu sefer gülüşmeler biraz daha arttı. "Kendi isteğiyle de olsa, birini öldürdüm. Bu beni bir katil yapmaz mı? Ama doğru, yüzlerce kişiyi öldüren dizi karakterleri kahraman olabiliyor. Bak onu unutmuştum." Kalabalıktan yer yer kahkahalar yükseldi bu sefer. "Ama ben bir kahraman değilim. Kimse sizin kahramanınız değil. Ne

sevgiliniz, ne aileniz, ne politikacılar, ne bizim gibi eli silahlı banka soyguncuları. Bırakın artık bir kahramanı beklemeyi. Çünkü gelmeyecek. Hiçbir zaman, sizi kötülükten koruyacak, size özlediğiniz hayatı verecek bir kahraman olmayacak. Ne beyaz atlı prensler, ne çatık kaşlı büyük komutanlar, ne şövalyeler, hiçbiri gerçek değil."

Artık çıt çıkmıyordu kalabalıktan. "Peki, gerçek olan nedir. Bu an, şurada olan şey gerçek. Siz, gerçeksiniz. İsyan ettiklerinizde olandan sizde de var; cesaret. Ben burada ne görüyorum biliyor musunuz" diye devam etti bütün bir kalabalığı işaret ederek; "yüzlerce, binlerce, milyonlarca kahraman görüyorum."

Kalabalık heyecanla kıpırdadı bir anda. "Kendisini kurtaracak tek kahramanın, yine kendisi olduğunu fark eden, gerçek kahramanlar. İşte tek gerçek bu!"

Bir alkış koptu kalabalıktan. Yeniden heyecanla bağırıp çağırmaya, hoplayıp zıplamaya başladılar. "Susun" dedi Fare, "susun!" Sessizlik tekrar sağlanınca devam etti Fare; "size söyleyecek çok şeyimiz var" dedi; "ama yetişmemiz gereken bir uçak da var. Yalnız, merak etmeyin, söyleyeceklerimiz daha bitmedi. Biz gittikten sonra konuşmaya devam edeceğiz. Sen söyleyeceksin" dedi kalabalıktan genç bir delikanlıyı işaret ederek. Sonra bir başkasını gösterdi; "sen konuşacaksın." Ardından kalabalıktan rasgele seçtiği insanları göstererek devam etti; "sen anlatacaksın. Belki sen bir şarkı söyleyeceksin, belki sen bir şeyler yazacaksın, sen, susmayacaksın! Sen geri adım atmayacaksın, sen beklemeyecek koşacaksın, sen, dans edeceksin!"

Ardından Aslan'a döndü ve bir işaret verdi. Aynı anda, otobüsün tepesine bağlanmış ses siteminden, Mickey Mouse'un bankadaki ilk günlerinde canlı yayın-

da çaldığı Taraf de Haidouks'un Dambala Dumba şarkısı çalmaya başladı. "Haydi dans edin" diye bağırdı Fare; "dans etmek dünyayı değiştirir!"

Kalabalık önce yavaş yavaş sallanmaya, sonra da kimi halay çekerek, kimi kol kola girerek, temposu giderek artan bir çılgınlıkla dans etmeye başladı. "Hoşça kalın" dedi Fare ve kaputtan indi. Kendisine ulaşmaya çalışan, tutup çeken kalabalıktan hızlıca sıyrılıp otobüse girdi ve kapıyı kapattı. "Gidelim" dedi Aslan'a. Motor gürültüyle çalıştı ve otobüs, önünden dans ederek açılan kalabalığı yararak, ağır ağır ilerlemeye başladı.

Küçük ekranından olanları seyrediyordu Sami Yenice. "Zorlama bir konuşmaydı bence" dedi danışman, "hala dans etmenin dünyayı değiştireceğine inananlar var demek ki."

Sami Yenice bir an döndü ve sert bir bakış attı danışmanına; "bazen seni danışman yapmakla yanlış mı yaptım diye düşünüyorum" dedi ve ekrana döndü tekrar.

"Kalabalığa herhangi bir müdahalede bulunulmadı sayın seyirciler. Otobüs, şu anda Atatürk Köprüsü'nün üzerinde ilerliyor."

Otobüs, giderek hızlanarak köprüden çıktı ve kavşaktan dönerek sahil yoluna çıktı. Haber kanalları, otobüsü an be an takip ediyorlardı ama ne polisin, ne de haber kanallarının kameralarının göremediği yerlerde, bir şeyler olmaktaydı.

Otobüs, Haliç'e bakan Demir Kilise'ye yaklaşmışken, bir binanın çatısındaki delikanlı onları görür görmez döndü ve parmaklarını ağzına götürerek güçlü bir ıslık çaldı. Birkaç bina ötedeki bir başka çatıda duran bir diğeri doğruldu ve aynı şeyi tekrarladı. Böylelikle, binalar ve sokaklar boyunca koşturup giden ıslıklar, otobüsü arkada bıraktı ve Balat'ta bir binada, taklacı

güvercinlerle beraber çatının kenarına tünemiş hırpani kılıklı bir delikanlının kulağına ulaştı. Delikanlı hemen aşağıya döndü ve bir ıslık da o çaldı. Aynı anda sokakta, karşılıklı binaların pencerelerine dizilmiş bu son ıslığı bekleyen başka birileri, ellerindeki ipleri çekmeye başladılar. Çok geçmeden ipin ucundaki branda gerilerek havalandı ve sokağı yukarıdan, helikopterlerin göremeyeceği şekilde kapattı. Bunu, sokak boyunca aynı hareketi yapan başkaları takip etti ve daracık sokaklardan daha geniş olanlarına kadar bütün sokaklar, sanki bir semt pazarı kurulmuş gibi ardı ardına brandalarla kapatıldı. Sokaklar, karanlığa gömülmüştü.

Aslan, Demir Kilise'yi geçtikten kısa süre sonra, direksiyonu sertçe çevirdi ve bir ara sokağa hızlıca girdi. Otobüs sokağa girer girmez, eski bir araba sokağı kapatacak şekilde geldi ve durdu.

Sami Yenice, ekranda gördüğü şey karşısında birden dikildi; "ne oluyor" dedi öfkeyle, "otobüs nereye gitti?" Otobüs yok olmuştu. Helikopterler Balat üzerinde tur atıp duruyor ama ne otobüs ne de sokaklar görünmüyordu. Telsizi eline aldı sinirle Sami Yenice; "ne oluyor orada? Memurlar nerede?" diye bağırdı. "Orada olmalılar amirim" dedi şaşkın bir ses. "Bulun o otobüsü hemen" diye kükredi Sami Yenice ve telsizi danışmanına doğru fırlatıp attı.

Otobüs, bir sokaktan giriyor, diğerinden çıkıyordu. Her bir sokağın başında, aynı zamanda sokağı trafiğe de kapatmış olan ve otobüse gideceği yönü işaret eden üstü başı kirden pastan görünmeyen küçük çocuklar vardı. Dakikalar boyunca, bir sokaktan diğerine girip çıktı otobüs. Sonunda, bir sokağın köşesinden döndüğü anda, eski bir apartmanın altındaki geniş raylı kapı açıldı ve otobüs içeriye girip kayboldu.

Burası, yerden tavana kadar kalın kolonlarla çepeçevre sarılmış eski, boş bir atölyeydi. Tavana yakın noktalarda, boyayla kapatılmış birkaç küçük pencere vardı. Otobüs, içeriye girer girmez kapı ardından kapandı. Kapının önünde bir kamyonet yanaştı ve atölyenin dış dünyayla bağlantısı tamamen kesilmiş oldu.

Aslan, atölyenin ortasında, iri yarı, sakalı bıyığı birbirine karışmış bir adamın tam da önünde frene bastı. Aynı anda Fare ve Kanarya otobüsten atlayıp hızla adamın yanına geldiler. Bir an, karşılıklı durup sessizce bakıştılar. Sonra Kanarya, maskesini çıkarttı ve kocaman gülümseyerek; "Hemşo, kardeşim" dedi ve adama sarıldı. Bir süre öyle sarılıp kaldılar.

Derken Fare'nin sabırsız sesi duyuldu; "aşkınızı bölmek istemem ama acele etmemiz gerekiyor" dedi.

"Ha, doğru ya" dedi Hemşo, herkesin Kanarya olarak bildiği, hırsızlar şahı Cevdet Haydiri'den sıyrılarak. Sonra arkasına bir işaret yapmasıyla beraber, sağdan soldan onlarca delikanlı otobüse doğru koşturdular. Hemen ardından, para dolu kolileri otobüsten çıkartıp, arkadaşlarının tuttuğu çuvallara boşaltmaya başladılar. Boşalan koli hemen yanda bekleyen bir başka ekibe veriliyor, onlar da içlerini, otobüste savrulmasın diye eski kitap ve dergilerle dolduruyordu.

"Hemen halleder bizim kızanlar, merak etmeyin siz" dedi Hemşo, arkasında makine gibi işleyen düzeni göstererek. "Ulan" dedi sonra da geniş bir gülümsemeyle, "valla helal olsun lan size. İki günde memleketin altını üstüne getirdiniz. Lavuklar hiçbir şey yapamadılar."

"Bana bakma, ben o kadar zeki olsam hırsız olmazdım" diyerek Fare'yi işaret etti Cevdet Haydiri; "bunlar hep bunun koca kafasından çıktı."

"Eyvallah" dedi Hemşo, "aklına sağlık."

"Bu arada" dedi Cevdet, "bir sorunumuz var" diyerek Hemşo'nun koluna girdi ve bir köşeye çekip, hararetle bir şeyler anlatmaya başladı.

Dakikalar içinde otobüsteki bütün koliler çıkartılmış, çuvalların içine boşaltılmış ve boş koliler, otobüsün içindeki eski yerlerine konmuştu bile. Son kolileri yerleştiren iki delikanlı, arka koltukta yatan Heykel Adam Selman'ın cesedini olduğu gibi kaldırıp çıkarttılar ve çuvalların hemen önüne, yere yatırdılar.

Aynı anda Cevdet Haydiri, başında siyah örtüsü, ağzı koli bandıyla kapatıldığı için boğuk sesler çıkartarak çırpınıp duran Yeşim'le indi otobüsten. "İşte bu" dedi Hemşo'nun önüne doğru ittirerek; "eti senin kemiği benim kardeşim."

"Alın oturtun ablamızı" dedikten sonra Cevdet'e dönüp, iç çekerek baktı Hemşo. "Gerçekten kardeş olsaydık ne güzel olurdu değil mi?"

"Zaten öyleyiz" dedi Cevdet Haydiri, "kardeşiz."

"Gidiyor musunuz şimdi yani?"

"Gidiyoruz kardeşim" diye cevapladı Cevdet.

"Bu şeyleri merak etme" dedi Hemşo. Sesi titriyordu; "konuştuğumuz gibi, tek kuruşuna kadar adresine gidecek hepsi."

"Biliyorum" dedi Cevdet, "hiç şüphem yok."

"Gittiğin yerden yaz bana" dedi Hemşo, "habersiz bırakma."

Hafifçe kıkırdadı Cevdet, "rüyana gireceğim lan senin, böyle böyle gıdıklayacağım" diyerek parmağını koltuk altına doğru uzatıp çekti birkaç kez.

Belli ki Hemşo'nun tiki vardı; "yapma lan! Ananı! Yapma!" dedikten sonra Fare'nin sesi bıçak gibi kesti muhabbetlerini; "gitmemiz gerekiyor!" Uzun yıllar sırt sırta, kol kola hırsızlık yapmış iki yakın arkadaş, sıkı sıkı

sarıldılar birbirlerine. "Hoşça kal kardeşim" dedi Cevdet ve koşarak otobüse bindi. O biner binmez otobüs hemen çalıştı. Peşi sıra kapı çekilerek açıldı, önündeki kamyonet gitti ve otobüs atölyeden çıkıp, hızla sokağın köşesinden dönüp gözden kayboldu. Bir süre arkalarından bakakaldı Hemşo. Sonra, gözünde biriken bir damla yaşı elinin tersiyle silip içeriye girerken kapı tekrar kapandı.

Hemşo uzandı ve karşısında oturan Yeşim'in başındaki örtüyü çıkardı. "Yuh" dedi sonra, "sağlam benzetmişler seni." Yeşim, korku dolu gözlerle bir karşısındaki insan azmanı adama, bir de onun arkasında, delice bakışlarını ondan ayırmayan hırpani çocuklara bakıyordu. "Ama merak etme" dedi Hemşo, "akşama seni bizim doktora götürürüm. Burnunu filan biraz düzeltir." Yeşim bir şeyler demeye çalışıyor ama ne dediği anlaşılmıyordu. "Ha, doğru ya" dedi Hemşo ve uzanıp, Yeşim'in ağzındaki koli bandını sertçe çekip çıkardı.

Önce bir can acısıyla bağırdı Yeşim. Sonra da Hemşo'ya döndü ve "yavaş olsana biraz ayı" diye bağırdı. Arkadaki delikanlıların kendisine doğru tehditkâr ifadelerle bir adım atmasının ardından, sesi bıçak gibi kesildi. "Ne yapacaksınız bana" diye sordu korkuyla.

"Öncelikle" dedi, "bir daha öyle bağırırsan veyahut böyle abuk sabuk hareketler yaparsan, ne bileyim, dışarıda, kaçıp gideyim deyip, oralarda, burada gördüklerini ya da banka soygunuyla ilgili bir şeyler anlatayım dersen, bu arkadaşlar seni bulur ve öyle bir parçalarlar ki, İstanbul'un bütün sokak kedilerine bir lokma çıkar. Zaten kaçıp nereye gideceksin? Nereye biliyor musun? Dosdoğru mahpushaneye. Orada tanıdığımız ablalarımız, kız kardeşlerimiz vardır seni ziyaret edecek. Anladın mı? O yüzden, ben ne dersem onu yapacaksın,

tamam mı Ayşe Hanım."

"Benim adım Yeşim" dedi Yeşim titreyerek.

"Hayır" dedi Hemşo ve iç cebinden bir pasaport çıkartıp açtı. Pasaportta Yeşim'in fotoğrafı vardı ama altında Ayşe Güzelsoy yazıyordu. "Bundan sonra senin adın Ayşe. Merak etme, pasaport da içindeki kimlik de sağlam. Yarın da uçağın var."

"Nereye" diye sordu Yeşim.

"Ananın memelerine" diye sinirlendi Hemşo, "biz nereye istersek oraya!" O sırada, kolilerin önünde yatmakta olan Selman'ın üzerindeki örtüler kıpırdadı. Sonra örtüler hafifçe sıyrıldı ve Selman, kolunu bacağını gererek yavaşça doğruldu.

"Sonunda kalktın, bir an gerçekten öldün sandım" dedi Hemşo gülümseyerek.

Selman bir yandan kollarını bacakları gerip açarken; "ya ben bu işte gerçekten iyiyim" dedi, "hatta en iyisiyim. Heykelimi dikmeliler diyeceğim ama zaten kendim heykelim."

Yeşim, dehşet içinde Selman'a bakıyordu. Kekeleyerek, "sen ölmedin mi" dedi.

"Ölmek mi" dedikten sonra küçük bir kahkaha attı Selman, "ben daha gencim. Önümde uzun bir hayat var."

"Ya bir şeyi merak ediyorum" dedi Hemşo, "sen hiç acıkmadın mı onun altında?"

"Yok. Ben acıkmam. Ama susarım" dedikten sonra, ceketini açıp içine yerleştirilmiş su dolu torbayı gösterdi ve ucun bağlı hortumu ağzına götürüp içine çekti Selman. "Biraz sıcak ama hayatta tutar." Sonra da Yeşim'e döndü; "bunun ne işi var burada" diye sordu.

"Ufak bir problem çıkmış da o yüzden" dedi Hemşo. "Ablanızı arabaya götürün. Şunları da taşıyın hemen" der demez, çocuklardan ikisi koşturdular ve kollarından

havaya kaldırarak, Yeşim'in çırpınışlarına aldırmadan onu arkada bir yere götürdüler.

Selman, kapıya doğru baktı ve "gittiler demek" dedi.

"Evet" dedi Hemşo, "yolları açık olsun."

İçlerinde Sami Yenice'nin de olduğu konvoy, otoyolun kenarında durmuştu. Gözünü ekrandan ayırmayan Sami Yenice, öfkeden köpürmek üzereydi ki otobüs, bir ara sokaktan hızla çıkıp ana yola doğru döndü.

"Yaklaşık on dakikadır kayıp olan otobüs şimdi göründü sayın seyirciler" dedi muhabir heyecanla.

Sami Yenice, hemen telsizi aldı danışmanının elinden; "otobüsün içini kontrol edin" dedi, "para duruyor mu?"

Polis helikopteri, otobüse yaklaşabildiği kadar yaklaştı ve yere tehlikeli bir biçimde alçaldı. Dikkatlice otobüsü inceleyen polis memuru, kulaklığına kutuların ve rehinelerin otobüste olduğunu söyledi.

Sami Yenice, bomboş otoyolda hızla ilerleyen otobüse bakarak, "o zaman" dedi kendi kendine, "o on dakikada ne oldu?" Sonra düşünceli bir halde danışmanına döndü ve "o sokaklarda bulduğunuz herkesi sorgulamanız istiyorum" dedi, "kamera, MOBESE, ne varsa bulun getirin bana." Sonrada şoföre hareket etmelerini söyledi. Araba hareket ederken, bakışlarını ilk kez otobüsten alıp, dışarıya çevirdi Sami Yenice. Aslında biliyordu oradan bir şey çıkmayacağını. O kadim sokakların insanları birbirine asla ihanet etmezdi. Kimse hiçbir şey söylemeyecek, ne bir kamera kaydı ne de başka bir şey bulabileceklerdi. Her şey bittikten sonra, kafasındaki sorulara, en azından bir kısmına bir cevap bulabilmeyi umarak, yol kenarından akıp giden evleri seyretmeye devam etti.

Haber kanalları, otobüsün birkaç saat sonra havaa-

lanı girişini gösteriyorlardı. Havaalanı bölgesinde uçuş yasaklanmıştı. Bu yüzden görüntüler oldukça uzak bir noktadan çekiliyordu. "Bugünkü bütün uçuşlar iptal edildi" diyordu rüzgârda uçuşan saçlarını zapt etmekte zorlanan kadın muhabir; "havaalanının büyük bir kısmı boşaltılmış durumda. Uçak, Türkiye hava sahasını terk edene kadar eşlik edecek olan F16'lar da İstanbul'a geldiler."

Otobüs, polis kordonunun içinde havaalanına girerek, doğrudan uçağın olduğu piste yönlendirildi. Yol boyunca polislerden başka kimse görünmüyordu. Otobüs, uzun sayılabilecek bir yolculuktan sonra, açık kapısının iki yanında, sivil polis oldukları her hallerinden belli olan iki hostesin beklediği küçük bir jetin önünde durdu.

"Vay anasını" dedi Kanarya jete bakarak, "şahane bir şeymiş bu."

Fare ise otobüsün ve jet uçağının bulunduğu alanı kontrol ediyordu. "Şuradalar" dedi bir noktayı göstererek. Kahverengi Ayı, Aslan ve Kanarya yanına gelip gösterdiği yere baktılar. Bir havaalanı aracının önünde, sert bakışlarını onlara çivilemiş özel tim polisleri, silahlarını sımsıkı kavramış, hareketsiz bekliyorlardı. "Otobüsü uçağın kapısına yanaştır" dedi Fare, Aslan'a. Aslan, otobüsü çalıştırıp uçağın kapısına olabildiği kadar yakın bir noktada durdurdu.

"Şimdi ne yapıyoruz" diye sordu Kahverengi Ayı. "Rehineleri kaldırın" dedi Fare, "kolileri onlar taşıyacaklar. Merak etmeyin, o kadar ağır değiller. Yani artık değiller."

Sami Yenice, aprondaki camın önünde durmuş, dikkatle otobüse bakıyordu. Derken otobüsün kapısı açıldı ve önce Fare ve Aslan çıkıp silahlarını kaldırdılar.

Ardından, önlerinde Kanarya olduğu halde tek sıra halinde arkasında rehineler göründü. Her birinin elinde bir koli vardı. Önlerini göremedikleri için dikkatli adımlarla, yavaş yavaş çıktılar merdivenleri. Sonuncusu da uçağa girdikten sonra, küçük kız Ceren'i kucaklayan Ördek çıktı otobüsten ve uçağa girdi. "Uçağı hangisi kullanacak acaba" diye sordu kendi kendine. Fare ve Aslan dışındaki herkes uçağa binmiş, otobüs boşaltılmıştı.

Fare, Aslan'a uçağa girmesini söyledikten sonra onların peşi sıra uçağa gireceklerini düşünen iki kadına döndü ve; "siz gelmiyorsunuz" dedi. Biri itiraz edecek oldu ama eliyle susturdu onu Fare; "anlaşmamızda sizden bahseden bir satır olduğunu hatırlamıyorum" dedi, "gidin buradan. Uzaklaşın. Hadi!"

İki kadın, koşar adımlarla uzaklaştılar uçaktan. Fare, dönüp aprona baktı ve camdan kendisine bakan çok sayıda resmi görevli olduğunu gördü. Sami Yenice, herhangi biri olabilirdi. O yüzden, ortalığa doğru bir selam çaktı ve döndü, uçağa girdi.

Fare uçağa girdikten sonra Aslan kapağı kapattı. Fare, koridor boyunca, birbirlerine bombanın kablolarıyla bağlı rehinelere baktıktan sonra; "kolileri yere bırakın" dedi. Rehineler eğilip ellerindeki kolileri koridora bıraktılar. Fare, Kanarya'ya dönüp, "kabloları keselim ki rahat otursunlar" dedi. Kanarya, kostümünün içinden çıkardığı bir bıçakla, rehineleri birbirine bağlayan ölüm bağlarını tek tek kesip kopardı. "Başınızdakileri çıkartabilirsiniz" dedi sonra. Rehineler, ardı ardına başlarındaki siyah örtüyü çıkartıp merakla uçağın içine bakmaya başladılar. Fare, Kahverengi Ayı'ya döndü ve "yerlerine oturtalım" dedi. Kahverengi Ayı, Kanarya ve Aslan nereye oturacakları daha önceden belirlendiği belli olacak şekilde rehineleri koltuklara

oturtmaya başladılar. Ördek, kucağındaki Ceren'i hemen yanındaki koltuğa oturttuktan sonra "benim biraz işim var. Sen burada sessizce otur, tamam mı" dedi.

Tam gidecekken; "annemi ne zaman göreceğim" diye sordu Ceren cılız bir sesle.

Bir an durdu Ördek. Düşündü ama verecek bir cevap bulamadı. Bütün cevaplar, bütün sözcükler tükenmişti sanki. Ne diyebilirdi ki? Sessizce uzaklaştı çocuğun yanından.

Banka çalışanları ve kozmetik mağazasının sahibi Hayrettin, en arkadaki koltuklara oturtuldular. Onların rolü artık bitmişti çünkü.

Ördek, artık kendisinin hayatlarını karartan adam olduğunu bilen müteahhit mağduru grubu ön koltuklara yerleştirdi ve başlarında durup beklemeye başladı.

Kanarya, büfede çalışan delikanlıyı, Sabit'i, tek başına bir koltuğa oturtuyordu ki Fare "onu da arkaya gönder" dedi. "Neden" diye itiraz etti Kanarya. Fare, Kanarya'yı kolundan tutup çekerek Sabit'ten uzak bir noktaya götürdü. "Senin babası olduğunu öğrendikten sonra hayatı nasıl değişir düşündün mü hiç?"

"Her gün, her an, her dakika" diye cevap verdi Kanarya.

Fare, Sabit'i işaret ederek; "ne kadar gururlu bir çocuk olduğunu görmüyor musun? Gerçeği öğrendikten sonra, senden nefret edecek. Sadece senden değil, bir hırsızın oğlu olduğu için kendinden de."

"Ama ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki" dedi Kanarya.

"Yapma" dedi Fare, "bu senin için çok önemli biliyorum ama bir taraftan da, bencilce. Hem onun bir babası var. Dürüst, ahlaklı, çalışkan, dünya iyisi bir baba. Bırak onu babası bilsin. Gerçekten seviyorsan, hiçbir şey

öğrenmemesi daha iyi. Belki bir gün annesi anlatır olan biteni. Belki kendisi öğrenir. Belki, o zamana kadar o da değişir."

İçin için ağlıyordu Kanarya "Çok zor abi" dedi, "yıllardır içimde bir taş vardı. Bir gün atar kurtulurum diyordum. Meğer o taşla gidecekmişim ya bu diyardan." Sonra doğruldu ve Fare'ye baktı; "peki" dedi, "doğru diyorsun. Söylemeyeceğim. Zaten halasıyla konuştum, her şeyi usulünce halledecek." Sonra da gitti, Sabit'in yanına sessizce oturdu.

Aslan, Muhterem Hanım'ı ön koltuklardan birine oturtmuştu. Yanında ayakta dikildi sevdiği kadının ve beklemeye başladı.

Fare ise, nişanlısı Kerem Tarsuslu hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra tek kelime dahi etmemiş Sema'nın yanına gitti. "Sema Hanım, lütfen kokpite girer misiniz" dedi ve kokpiti işaret etti. İtiraz etmeden dediğini yaptı Sema. Fare, ayakta kalan Hikmet'e döndü ve "son canlı yayın için hazırlan" dedi, "birazdan geleceğim." Sonra da Sema'nın arkasından kokpite gitti.

Geride kalan Aslan, Kahverengi Ayı, Ördek ve Kanarya, aynı anda ayağa kalktılar. Rehinelere tek tek göz gezdiren Aslan, "şimdi" dedi, "milyonlarca insanın ölesiye merak ettiği şeyi öğreneceksiniz." Ardından, dördü birden maskelerini çıkarttı. "Aranızdan bazıları, bizi tanıyorlar" dedi, yanında, ona sevgi dolu bir gülümsemeyle bakan Muhterem Hanım'a göz kırparak. "Bu yüzden, buradan gitmeden önce size söyleyeceklerimiz var."

Fare kokpite girdiğince, Sema'nın sessizce oturduğunu gördü. Pilot koltuğuna, hemen yanına oturdu. Kokpitteki sayısız düğmeye, ışıkları yanan göstergelere bakarak hafif bir ıslık çaldı. "Yakından daha ürkütücü

görünüyormuş" dedi sonra, "bu kadar düğmeyi nasıl öğreniyor bunlar?" Bir cevap bekler gibi Sema'ya baktı. Bakışları kucağına kavuşmuş ellerinde, üzgün ve sessizdi Sema. "Nişanlının ardından mı üzülüyorsun yoksa" diye sordu Fare, "yoksa elinden kayıp gitmiş yıllara mı?" Yine sustu Sema. "Babanı tanırdım" dedi Fare sonra.

Sema, hafifçe dönüp Fare'ye baktı. Zayıf bir sesle "nereden tanıyorsun" diye sordu.

"Üniversiteden" dedi Fare, "ikimiz de aynı bölümdeydik. Öyle bakma. Bir fareyim evet, ama zeki bir fare. Seni de gördüm biliyor musun? Küçük bir kız çocuğuyken, baban seni kucağına alır okula getirirdi. Hatta birkaç kez derse de sokmuştu, değil mi?"

"Öyle" dedi Sema, göz yaşları yanaklarından, esrik gülümsemesinin üzerine dökülürken devam etti; "ben amfide sağa sola çığlık atarak koştururdum. Ders filan anlatamazdı. Güvenliği çağırıp seni attıracağım diye kovalardı beni. Sonra öğrencilerinin de katıldığı acayip bir ebe yakalama oyunu oynardık."

"Biliyorum" dedi Fare, "öğrencileri de çok severdi Samim'i. Çoğunun babası gibiydi. Biz bölüm başkanı, hatta dekan olacağını düşünüyorduk. Hatta Almanya'dan ve birkaç ülkeden daha teklif almıştı yanlış hatırlamıyorsam. Ama bir gün, yani ağabeyinin başına gelenlerden sonra okula gelmemeye başladı. Sana benden bahsetmemiş olabilir ama çok yakın arkadaştık. Merak ettim tabii. Sonra, annenle boşandıklarını öğrendim. Annenin seni de alıp gittiğini." Bir an durdu Fare. Her şey dışarıdan biriymiş gibi bakınca farklı görünür diye ummuştu ama öyle değildi. Hepsi, geçmişteki bütün kötü anılar, hala eskisi kadar can yakıyordu. Sonra toparlandı ve; "komşularınızdan tabii ki" dedi; "baban da ortalıkta yoktu. Ama ben onu nerede bulabileceğimi

biliyordum. Babanın, pek fazla kimsenin bilmediği küçük bir bostanı vardı. Trakya taraflarında, İstanbul'a yakın."

"Çatalca'dan biraz ilerdeydi" dedi Sema, "Subaşı diye bir köy. Birkaç kez bizi de götürmüştü. Annem çok sevmezdi bağ bahçeyle uğraşmayı. Ama babam bayılırdı. Beraber, hepsine tek tek isim koyduğumuz ağaçlar dikerdik. Domateslere bile isim koyardı" diyerek hafifçe güldü. Sonra da Fare'ye baktı; "orada mıydı" diye sordu.

Evet anlamında başını salladı Fare; "bana her şeyi anlattı" dedi, "Selim'in Kerem Tarsuslu tarafından nasıl uyuşturucuya alıştırıldığını, krize girdikçe de kendisi için kuryelik yapmaya zorladığını, bir gün saçma bir yanlış anlaşılma yüzünden..." diyerek yine kısa bir an sustu Fare. "Mustafa Yazdın ve Kerem Tarsuslu'nun, sadece İstanbul'u değil, bütün bir ülkeyi sarıp sarmalayan örümcek ağında, avlarını bekleyen binlerce örümcekten sadece ikisi olduğunu uzun uzun anlattı. Hepsini dedektif gibi araştırmıştı. Duvarlarda birbiriyle bağlantılı insanların fotoğrafları, koca koca dosyalarda notlar, nereden bulduysa bir sürü belgenin fotokopisi, sonra gazete kupürleri, bir takım gizli görüşmelerde çekilmiş fotoğraflar ve hatta video çekimleri bile vardı. Ağabeyini kimin öldürdüğünü en başından beri biliyordu baban. Evet, Kerem Tarsuslu, yani eski nişanlın, onu döverek öldürmüştü ama 'onun katili o değil' demişti bana."

"Anlamadım" dedi Sema, yaşlı gözlerini Fare'den ayırmadan.

"Ben de anlamamıştım" diye devam etti Fare; "ama sonra, gitti, duvarda fotoğrafları asılı herkesi, bütün o kirli adamları, mafyayı, rüşvetçileri ve katilleri gösterdi, 'onu bunlar öldürdü, hepsi birden' dedi. Ardından masadaki dünya küresinin üzerine koydu elini ve 'onu bu

dünya öldürdü' dedi. Dünyanın bir yumurta olduğunu, onu kırıp parçalamak gerektiğini, içindeki özgür düşüncenin artık doğması gerektiğini söylüyordu. Kulağa çılgınca gibi geliyor değil mi? Deli bilim insanlarının fikirleri gibi."

"Babam nerede biliyor musun" diye sordu Sema.

"Bekle" dedi Fare, "oraya geleceğim. Sonra bana yapmayı düşündüğü daha da çılgınca bir şeyden bahsetti; bu soygundan. Bir banka soygununun, bu dünya denilen koca yumurtaya ilk çekiç darbesini vurabileceği fikrinden. Anlıyor musun? Hep oğlunun intikamını almak için didinmiş, yememiş, içmemiş, bu uğurda karısını kızını kaybetmiş, sonra oğlunun katilini bulmuş, dayak yemiş, öldü diye bir kenara atılıp şans eseri kurtulmuş ama sonunda, sadece bir kişiden intikam almanın ne kadar anlamsız olduğuna karar verip böyle bir şey planlamış. Çünkü" diyerek, duydukları karşısında dehşetle sarsılan Sema'ya baktı; "sadece oğlunun katilinden alınabilecek bir intikam, yaşayanlar için, geride kalanlar için hiçbir anlam ifade etmiyor. Sadece, anlık bir tatmin. Diyelim ki o gün, pis işlerini gördüğü o izbeden çıktığında çektim o tetiği ve öldürdüm Kerem Tarsuslu'yu. Ya sonra. Sonra ne olacak? Bu annen için ne ifade edecek? Daha mı mutlu olacak? Bu senin için hayatı daha mı çekilir hale getirecek? Ya yarın ne olacak? Ya sonraki gün? Yine aynı pisliğin aktığı sokaklara çıkacaksın, yine saf kötülüğün kapkara bir bulut gibi gökyüzünde dolaştığı bir dünyada yaşayacaksın. Buna izin veremezdim. Yapamazdım. Asla..."

Sema, iç çekerek ağlıyordu. "Baba" dedi Fare'ye bakarak, "baba, sen misin?"

Fare, yavaşça başındaki maskeyi çıkardığında, son gördüğünden bu yana yaşlanmış olduğunu gördü

babasının Sema. "Baba" dedi hıçkırarak ağlarken, "çok özür dilerim. Bilmiyordum." Sonra babasına, aralarına geçmiş yılların nefretini, yanlışlarını ve pişmanlıklarını da alarak, sanki içine katıp onu bir parçası yapmak istercesine sarıldı.

"Bilmen imkânsızdı kızım" dedi Mehmet Samim Altun. Artık koca kulaklı bir fare değildi ve o maskeye bir daha ihtiyacı olmayacaktı. "Asıl ben özür dilerim" dedi sonra, "o sancılı zamanlarda yanınızda olamadığım için."

"Seni o kadar özledim ki" diyerek gözlerindeki yaşı silip sıyrıldı babasından Sema. Yüzüne umutlu bir gülümseme yerleştirerek; "ama artık hiç ayrılmayacağız değil mi" dedi, "inanamıyorum, babam bir banka soyguncusu. Üstelik para dolu bir uçakla Küba'ya gitmek üzereyiz. Ondan sonra nereye gideceğiz? Annemi ne zaman yanımıza alırız?" Babasının araya girmesine fırsat vermeden konuşuyordu Sema; "nereye gidersek gidelim, ne olursa olsun bundan sonra senin sözünden çıkmayacağım. Peki, uçağı kim kullanacak? Onu da ben uçuracağım deme sakın. Bunu yapamayacağını biliyorum."

"Bu uçak bir yere gitmeyecek" dedi Mehmet Samim birdenbire.

"Ne" dedi şaşkınlıkla donakalan Sema, "ne demek bir yere gitmeyecek? Ne yapacaksınız ki başka? Şaka değil mi? Sen görmediğimden bu yana çok şakacı olmuşsun baba."

"Ben ölüyorum kızım" dedi Mehmet Samim.

Sustu kaldı Sema. "Ne? Nasıl? Ne saçmalıyorsun baba sen" diyerek bütün kötü ihtimalleri zihninden uzak tutmaya çalıştı Sema.

"Kerem, senin eski nişanlın, benim tetiği çekemedi-

ğim o gün, tıpkı abin gibi öleceğimi düşündü."

"Bankada, elime silahı verdiğinde vurmalıydım onu" dedi öfkeyle Sema.

"Hayır" dedi Mehmet Samim, "dur, dinle. Issız bir yere atmışlar beni. Hatırlamıyorum. Bir taksici bulup hastaneye götürmüş. Oradaki doktor, arkadaşımdı. Dedi ki.. "

"Hayır" diye isyan etti Sema, "önemli değil baba. Bak, Küba'ya gidiyoruz. Oranın sağlık sistemi dünyanın en iyisi. Seni iyileştirebilirler. Lütfen, ne olur, bunu bana yapma. Yalvarırım."

Kızını tutup bakışlarını bakışlarına sabitledi Mehmet Samim, "dönüşüm yok Sema. İçeridekiler için de öyle. Hepsi, sadece, son bir kez olsun hayatına bir anlam katmaya çalışan yaşlı ve ölümcül hastalar! Hiçbirimiz için ufacık da olsa bir yaşam umudu yok. Bitti artık, benim için bitti. Onlar için de bitti. Ama senin için yeni başlıyor. İçerideki o annesiz küçük kız için, daha milyonlarcası için, sana bir tohum bırakıyorum, ben gittikten sonra çatlayıp devasa bir ağaç olacak bir tohum. Bu bitmeyen savaştan yorgun bütün insanların dallarında dinleneceği bir ağaç. Şimdi arkamdan ağlayacaksın, üzüleceksin ama yarın, o ağacın can suyunu veren sen olacaksın. Tek umudum sensin. Anladın mı beni."

İçinde dağlar denizlere devriliyordu ama anlıyordu Sema. Çaresizce başını salladı.

"Bunun başka bir yolu yok."

"Şimdi ne olacak" dedi Sema.

"Olması gereken" dedi ve kalktı Mehmet Samim. "Annene her şeyi anlatırsın sen. Hoşça kal kızım." Son kez sarıldı kızına. Babası kokpitten çıkıp giderken "gitme" diye uzattığı eli havada asılı kaldı Sema'nın. Sonra da, hıçkırıklarla olduğu yere çöktü kaldı.

Mehmet Samim, kabine girdiğinde artık Fatih Şırdan olan Ördek, konuşmasını bitirmek üzereydi. "Benden nefret etmekte haklısınız. Telafi edemeyeceğim tek şey zaman" diyordu.

Emekli banka müdürü Cihangir Matruşka, kızı Ceyda'nın yanına oturmuş, hararetle ona yapması gerekenleri anlatmaktaydı.

Muhterem Hanım, eski Yeşilçam dublörü Serdar Serdar'ın hemen yanında yere çökmüş, başını dizlerine koymuştu. Serdar, yaşlı sevgilisinin saçlarını okşuyor, kulaklarına, Muhterem Hanım'ın içini titreten aşk sözcükleri fısıldıyordu.

"Zamanı geldi" dedi Mehmet Samim. Uçağın içinde derin bir sessizlik oluştu birdenbire.

Fatih Şırdan için, karşısında duran bir avuç insan, hayatına girip sonsuz acılar çektirdiği bütün insanları küçük bir temsiliydi sadece. "Beni affetmeyin" dedi sonra kırık bir sesle, "özellikle sen kızım" dedi Ceren'e bakarak. Ceren, hayattaki tek varlığı olduğunu anlamıştı belki de bu yaşlı adamın. Koştu, sıkıca sarıldı ancak bacaklarına kadar yetişen boyuyla. Fatih Şırdan ağladı titreyerek. Başını kaldırdığında, silahların, insan gücünü aşan bir iktidarın, acımasızlığın ve ölümün gölgesinde geçen hikâyesini dinlemiş herkesin de onunla beraber ağladığını gördü. Önce yaşlı bir kadın kalktı, sarıldı Fatih Şırdan'a. Sonra teker teker kalktı diğerleri de. Uçağın daracık koridorunda, bir sevgi yumağı gibi sarıldılar birbirlerine. "Seni affediyorum" dedi birisi, sonra bir başkası; "seni affediyorum." Bu cümle her tekrarlandığında kanat takıyordu adeta Fatih Şırdan.

"Gitmemiz gerek" diye tekrarladı Mehmet Samim, "merak etmişlerdir ne yapıyor bunlar diye."

Fatih Şırdan'ın etrafındaki yumak yavaş yavaş çö-

züldü ve sadece, arkadaşını bırakmayan Ceren kaldı geride. Fatih bir adım atmaya çalıştı ama Ceren de onunla beraber geldi. Ne yapsa kız bırakmıyordu onu.

Çaresiz bakışlarla arkadaşlarına baktığı sırada Cihangir Matruşka, kızına eğilip bir şeyler söyledi. Ceyda kalktı yerinden, gidip Ceren'in önünde eğildi; "benim de bir oğlum var" dedi, "senin yaşlarında. Adı Emre. Emre'nin en sevdiği şey, ağaç evinde arkadaşlarıyla oynamaktır. Ağaç evi görmek ister misin?" Gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı Ceren. "hadi gel o zaman" diyerek elini uzattı Ceyda. Ceren elini tuttu ve gitmeden önce avcunu öpüp, Fatih Şırdan'a bir öpücük gönderdi. Fatih de aynı şekilde karşılık verdi küçük kıza. Ceyda, Ceren'le beraber koltuğa oturduğunda Cihangir Matruşka kızına eğildi ve "oğlundan ayırt etme e mi kızım" dedi, "o senin kızın artık."

"Baba" diyerek üzüntüyle baktı Ceyda, "bunun başka bir yolu yok mu?"

"Seni seviyorum kızım" dedi cevap vermek yerine Cihangir Matruşka ve gitti, Mehmet Samim ve Fatih Şırdan'ın yanında silahını kaldırarak beklemeye başladı.

Serdar Serdar, son bir öpücük kondurdu Muhterem Hanım'a ve o da arkadaşlarının yanına gitti.

Cevdet Haydiri, hala Sabit'in yanında sessizce oturuyordu. 'Oğlum' diyordu içinden, 'baban gibi olmayacağını biliyorum. Dürüst, ahlaklı ve onurlu biri olacaksın. Biliyorum, bir gün annenin göğsünü kabartacaksın. O da pek bir sever övünmeyi. Sen tatlı, güler yüzlü komşu teyze biliyorsun ama bir halan var. Hemşo, onu görecek. Her şeyi anlatacak ona. Ama sen hiçbirini bilmeyeceksin. Hayatın boyunca, yapabildiğim kadar seni korumaya çalıştığımı da bilmeyeceksin. Olsun. Mehmet Samim her zamanki gibi haklı. Böylesi daha iyi.

Seni seviyorum. Elveda oğlum.' Diyemediği bütün bu laflarla birlikte oturduğu yerden kalktı, diğerlerinin yanında yerini aldı Cevdet Haydiri.

Mehmet Samim, bir kenarda sessizce dikilen Hikmet'e baktı ve "bir süre sizi bırakmazlar" dedi, "muhtemelen birden çok kişi tarafından uzun uzadıya sorguya çekileceksiniz. Ne diyeceğini biliyorsun değil mi?"

"Evet" dedi Hikmet.

"Güzel" dedi Mehmet Samim. "Elinizdeki her şeye, en ufak çöpe dahi el koyacaklardır. Hatta sorgulama bittiğinde bile uzun süre takip edileceksiniz. Her hareketiniz gözlenecek. Bu yüzden burada vermek yerine, başka bir yere senin için bir şey bıraktım."

"Nereye" diye sordu Hikmet sabırsızca. "O seni bulacaktır" dedi ve "son bir canlı yayına hazır mısın" diye sordu.

Elindeki cep telefonunu kaldırıp salladı Hikmet; "her zaman" dedi.

Cevdet Haydiri uzandı ve kabinin kapısını açtı.

Sami Yenice, saatine bakarak sabırsızca bekler haldeyken gördü kapının açıldığını ve maskelerini çıkarmış soyguncuların teker teker uçaktan çıktıklarını. "Ne yapıyor bunlar" dedi şaşkınlıkla. "Maskelerini çıkarmışlar" dedi, açık ağzını kapatmakta zorlanan danışman; "bunların hepsi dedem yaşında adamlar. Şimdi, bankayı bu ihtiyarlar mı soydu yani?"

Önde Mehmet Samim, arkasında diğerleri, ellerinde silahlarıyla uçaktan çıktılar. Uçağın kapısında gözüken Hikmet, çoktan canlı yayına başlamıştı bile.

Canlı yayının başladığı haberi, neredeyse ışık hızıyla yayıldı. İşini gücünü, kundaktaki bebeğini, elindeki kitabını, sofrada yemeğini bırakıp ekranlarının başına toplandı insanlar.

"İhtiyarmış bunlar" dedi ağzında dişi kalmamış bir dede; "benim gibi ihtiyar."

"Fare, beklediğin gibi bir yakışıklı çıkmadı değil mi" dedi genç bir kız arkadaşını dürtükleyerek.

"Bizden daha genç oldukları kesin" dedi bir delikanlı.

"Samim" dedi Sema'nın annesi Leyla Hanım. Günlerdir akıttığı gözyaşları gibi, kendisi de tükenmişti. Zorlukla nefes alarak küçük bilgisayar ekranına iyice yaklaştı; "Samim, sen misin" dedi hayretler içinde.

İstanbul'da, uçurumun kenarı bir mahallede, yıkıldı yıkılacak küçücük bir evin soğan kokulu iki odasından birinde, başına sardığı tülbendi söküp çıkardı Zehra; "Cevdet bu" dedi sonra ağlaya sızlaya. Günlerdir yokluğuna ağıt yaktığı oğlunun, Sabit'inin tek varlığı bilgisayarının ekranına tükürdü ve "Allah belanı versin" diye bağırdı, "öl, geber inşallah!"

İstanbul'dan çok uzakta, denizlerin, kıtaların, okyanusun ötesinde, New York'ta, kocası sarsarak uyandırdı genç bir kadını. "Camille, kalk! Bunu görmelisin!" dedi aksanlı bir İngilizceyle. Yaşlanmıştı Camille. Fatih Şırdan'ın tanıdığı o şen şakrak, eteklerini savurarak dans eden kız değildi artık. Evlenmişti ve içeride uyuyan iki küçük çocuğu vardı. Uyku mahmurluğuyla kalktı yataktan ve kocasının mutfak masasına açtığı bilgisayarın ekranına baktı. Neye bakması gerektiğini bilmiyordu. "Orada" dedi, Fatih Şırdan'ı üniversiteden hatırlayan adam; "Fatih, orada!" Camille gözlerini ovalayarak eğildi ekrana. Gözlerine inanamıyordu. Bir daha, daha dikkatli baktı. Yüz hatlarını, keskin bakışlarını hemen hatırladı. Yaşlanmıştı ama kendisini ölüme terk ederek kaçıp giden adamı, Fatih Şırdan'ı tanımıştı.

İstanbul'un kimsenin görmediği, bilmediği ve gitmek

dahi istemeyeceği bataklıklarından birinde, rakı kadehini kaldırdı önündeki bilgisayara doğru Hemşo, "kurban olurum size" dedi ve koca bardağı tek dikişte bitirdi. Ağzına bir dilim kavun atacağı sırada kenarda süzülüp duran Yeşim'e baktı; "adam bunlar, adam" dedi, "sen de kurban ol bunlara" diyerek iç çekti ve kadehini doldururken izlemeye devam etti.

Mehmet Samim, otobüse gitti ve ses sistemini çalıştırdı. Ardından, ileride gözüken özel tim polislerine karşı duracak şekilde, yan yana dizildiler. Özel tim, silahlarını onlara doğrulttu ve parmakları tetikte beklemeye başladı.

Cihangir Matruşka, yanındaki Cevdet Haydiri'ye döndü ve gülümseyerek; "oldu mu" diye sordu. Cevdet de ağzına geniş bir gülümseme yerleştirdi ve "oldu valla, yaptık anasını satayım" dedi. Fatih Şırdan derin bir iç çekti ve "gidince özür dileyeceğim çok insan olacak orada" dedi. "İyi de" dedi kıkırdayarak Serdar Serdar; "sen cehenneme gideceksin, unuttun mu?" "O da doğru" dedi gülerek Fatih Şırdan. Mehmet Samim, gözlerinde en ufak korku olmayan yol arkadaşlarına, içi titreyerek bakıyordu. "Her şeyin bir sonu vardır" dedi sonra, "ama biz yaşayacağız, biliyorsunuz değil mi? Çünkü kurşunlar değildir insanı öldüren."

Sonra elindeki uzaktan kumandanın tuşuna bastı ve Violeta Parra'nın tütsülenmiş sesi havalanını doldurdu. Gracias a la Vida diyordu Violeta , "bana bu kadar çok şey veren hayata teşekkürler / bana gülmeyi ve ağlamayı verdi / böylece ayırt edebiliyorum acıyı mutluluktan / benim şarkımı oluşturan iki malzeme bunlar / ve benim şarkımın aynısı olan sizin şarkınızı / ve kendi şarkıma benzeyen herkesin şarkısını. Hayat, sana teşekkür ederim."

Şarkı, havaalanının, insanların, evlerin, kasabaların ve köylerin, ülkelerin ve sınırların ve bayrakların üzerinde yankılanırken, hepsi birden silahlarını kaldırdı ve polise doğru ateş etti. Özel tim polisleri anında karşılık verdiler. Önce Cihangir Matruşka düştü arkaya savrularak. Ardından Fatih Şırdan ve Cevdet Haydiri, vücutlarına saplanan onlarca kurşunla birbirlerinin üzerine yığıldılar. Serdar Serdar'ın vücudu delik deşikti ama çöküyor, tekrar kalkıyordu. Sonunda daha fazla dayanamayarak diz çöktü ve yüzüstü yere kapaklandı. Mehmet Samim, kurşunlarını bitirene kadar dayandı. Sonunda o da diz çöktü ve silahı elinden kayıp yere düştü.

"Ateşi kes" diye bağırdı biri. Kurşun sesleri, başladığı gibi aniden sustu ve Mehmet Samim'i, gökyüzüne yükselen şarkıyı takip eder gibi bakışlarını çevirdiği yıldızlarla baş başa bıraktı.

"Hayat" dedi Mehmet Samim güçsüz sesiyle, "sana, çok teşekkür ederim." Sonra elini dudaklarına götürdü ve gökyüzüne bir öpücük yolladı. Ardından, öylece, dizlerinin üzerinde, gökyüzüne, yıldızlara bakar halde hareketsiz kaldı.

Özel tim, kontrollü olarak geldi beş yaşlı soyguncunun yanına. Seri hareketlerle silahları alıp uzaklaştırdılar ve yaşayıp yaşamadıklarını kontrol ettiler.

Sami Yenice, arkasında danışmanıyla beraber koşturarak geldi ve nefes nefese; "öldüler mi" diye sordu.

"Evet" dedi özel tim polisi, "hepsi öldü."

Bunu beklemiyordu Sami Yenice. Cevaplar bulacağına, yeni sorular çıkmıştı karşısına. Döndü, dizlerinin üzerinde arkaya yaslanmış, gözleri hala açık ve hala gökyüzüne bakmakta olan Mehmet Samim'in yanına

gitti. Yavaşça uzandı ve gözlerini kapattı. Sonra da döndü ve "beni uçağa götürün" dedi.

Özel timden hemen sonra girdi uçağa Sami Yenice. Rehinelerin bir kısmı birbirine sarılmış ağlıyordu. Köşede bir genç kız, gözlerini boşluğa dikmiş çöküp kalmıştı. Ardından Hikmet'i ve elindeki telefonu fark etti. "Ver şunu" diyerek öfkeyle telefonu elinden söker gibi aldı.

"Efendim" dedi bir polis, "paralar yok."

"Ne demek yok" diyerek arkasını döndü Sami Yenice. Yavaş adımlarla gitti ve polisin açtığı kutunun içine baktı. Paraların yerinde, eski kitap ve ansiklopediler duruyordu. Sami Yenice'nin şaşkınlığı geçmemişti ki, bir komiser yanına gelip kulağına eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Sami Yenice'nin gözleri fal taşı gibi açıldı; "ne diyorsun sen" dedi.

"Silahları" diye söylediğini tekrarladı komiser, "gerçek değil. Kurşunlar kuru sıkıymış."

Aynı anda, rehinelerin üzerindeki bombaları kontrol eden bir polis doğruldu; "amirim, bunlar bomba değil. Kile şekil verip bomba süsü vermişler."

Sami Yenice, üst üste duydukları karşısında bir an durdu. Sonra hafiften bir kıkırdamayla başlayan coşkun bir kahkaha attı. Polislerin ve rehinelerin şaşkın bakışları arasında, "şerefsizler" diyordu bir yandan, "şerefsizler. Başından beri bizi kandırdılar."

***

Ertesi gün, soyguncuların intihar ettiğini yazıyordu gazeteler. Aslında, "ölü olarak ele geçirildiler" manşetini atmak isterlerdi ama herkes canlı yayında neler olduğunu görmüştü. O yüzden, ciddi editör masalarında, gerçeğin etrafından dolaşacakları bir fikir bulamamışlardı.

O gazetelerden biri, dün yaşananlar yüzünden hala bir kısmı kapalı olan havaalanında, pasaport sırası bekleyen Yeşim'in elindeydi. Hemşo sözünü tutmuş ve onu doktor arkadaşına götürmüştü. Burnunda, yüzünün yarısını kaplayan bir bandaj vardı. Yüzünün diğer yarısı da, gözündeki morluğu kapatmak için taktığı koca bir gözlüğün ardına saklanmıştı. Sıra ona geldiğinde pasaportunu uzattı. Görevli, bir pasaporttaki resme, bir de Yeşim'e baktıktan sonra; "gözlüğünüzü çıkartın" dedi. Yeşim gözlüğünü çıkartırken, tedirgin bir tavırla; "dün bir kaza geçirdim de, o yüzden" dedi. Görevli, Yeşim'i bir süre daha inceledikten sonra damgayı vurdu ve "iyi yolculuklar Ayşe Hanım" dedi. Yeşim, derin bir rahatlamayla pasaportu alıp giderken, kalabalığın içinde, uzaktan kendisini seyreden Hemşo'ya baktı. Hemşo, elini başına götürüp bir selam çaktı ve kalabalığın içinde gözden kayboldu. Artık adı Ayşe olan Yeşim, küçük bavulunu sürükleyerek uzaklaştı.

Aynı dakikalarda, oğlu Sabit'ine kavuşmuş olmanın rahatlığıyla onu öpücüklere boğan Zehra'nın kapısı çalındı. Zehra kapıyı açtığında, karşısında eski kocasının, Cevdet'in ailesinden belki de tek sevdiği ve saygı duyduğu kişi duruyordu; Cevdet'in ablası. Sabit'e söylememişti hiç, çok sevdiği komşu teyzesinin halası olduğunu.

Geçmiş olsunlar, kucaklaşmalar geçip gittikten sonra, bir yanına Zehra'yı, bir yanına Sabit'i oturttu yaşlı kadın. "Size bir şey diyeceğim" dedi, "Ama kimseye demeyeceksiniz. Bilirsin Zehra, ben her hafta loto oynarım mutlaka. Oynarım oynarım da sonra bakmayı unuturum. Evde buldum bir tomar, koymuşum çekmeceye unutmuşum. Götürdüm bayiye, kontrol et şunları yavrum dedim. Çocuğun gözleri parladı, 'abla' dedi, 'sana

büyük ikramiye vurmuş. On milyon mu, on beş mi, aklımda tutamadım."

"Deme" diye hayretle bir çığlık attı Zehra.

"Biraz zaman geçsin dedim, bir hırsıza kaptırmayalım, öyle alırım." Hırsız dedi ama hayatında tanıdığı tek hırsız kardeşi Cevdet'ti. Canının parçasıydı. Onun içindeki meleği herkesten çok görmüştü. Herkes gibi o da canlı izlemişti kardeşinin ölümünü. Sabaha kadar gözünü kırpmadan, ağıtlarını içinde tutarak ağlamıştı. Ama ne demişti dün ziyaretine gelen kardeşinin arkadaşı, böyle yapacaksın. "Neyse, yaşım 75, bundan sonra ne yapayım ben o kadar parayı kızım. Bugün yarın giderim Tahtalıköy'e. Hayatta kimim kimsem de yok. Tek ailem sizi bilirim. Bilirsin, Sabit'i de oğlum gibi severim. İsterim ki Sabit okusun, isterim ki siz kalan ömrünüzde dert tasa görmeyin. Bu parayı alıp, kuruşuna dokunmadan size vereceğim kızım. Ama söz ver bana, Sabit'i okutacaksın."

"Allah" diyerek ellerini öptü yaşlı kadının ve Sabit'in şaşkın bakışları arasında oğlunu kaldırıp, odanın ortasında döne döne dans etmeye başladı. Bir an, kendisini annesinden kurtaramayan Sabit'le göz göze geldi yaşlı kadın. 'Ömrüm vefa etmeyecek' diye konuştu içinden, 'ama bir gün anlarsın babanın nasıl biri olduğunu inşallah.'

Hemşo, hemen kapının dışında, sokakta dikiliyordu o sırada. Zehra'nın mutluluk dolu bağırış çağırışını duyduktan sonra hafifçe gülümseyerek gökyüzüne baktı; "lan hıyar ağası" dedi, "şu kadını hayattayken şöyle mutlu etseydin keşke." Sonra da döndü ve sokakta koşturup duran çocuklarına baktı. "Çocuklarım onlar" derdi, hepsi işinde usta olan hırsızlarına. Çocuklar, kapı kapı dolaşıyor, kapıları çalıyor ve kim çıkarsa, eline bir

poşet verip tek laf etmeden uzaklaşıyorlardı. Tekrar gökyüzüne baktı Hemşo, "lan bi tomarcık da kendimize ayıraydık olmaz mıydı be?" Bir an dinlermiş gibi yaptı ve sonra "tamam lan, anladık. Kes gevezeliği" diyerek keyifli bir ıslıkla uzaklaştı.

***

Hikmet, ağzına takılmış saçma bir şarkıyı mırıldanarak, Levent'teki lüks dairesine girdi. Hafta sonları spora gidiyordu. Sonra da hamamda göbek taşına uzanıyor, bir tüy gibi hafiflemiş olarak evine dönüyordu. Soygunun üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Her şey, Fare'nin dediği gibi olmuştu. Aylar süren boğucu sorgulamalar bittiğinde, herkes gibi Hikmet'i de köşe bucak takip etmişlerdi. Hala da takip edildiğini biliyordu Hikmet. Heykel Adam'ın cesedi ve bankada çalışan kadın, Yeşim, bütün aramalara rağmen bulunamamıştı. Hep, bir köşe başında Selman'la karşılaşmayı ummuştu Hikmet. Ama öyle bir şey olmamıştı. O da, başlarda ayaklarını sürüyerek de olsa yaşamına devam etmişti.

Hayatı da Fare'nin dediği gibi gitmişti. Soygun sonrasında herkes peşine düşmüştü. Televizyon programlarına katılmış, reklam filmlerinde oynamış, büyük küçük binlerce hayranı olmuştu. Şimdi, sayısız Youtube kanalını ve farklı internet platformlarını yönettiği, bir dijital pazarlama şirketinin sahibiydi. İyi para kazanıyordu.

Sade ama bir tasarımcının elinden çıktığı belli olan salonu geçti ve geniş çalışma odasına geldi. Oda, bir teknoloji mağazası gibiydi. Bilgisayarının açma kapama düğmesine bastıktan sonra, masa üstünde duran Fare, Kahverengi Ayı, Ördek, Aslan ve Kanarya oyuncaklarına tek tek dokundu. Uyanık bir girişimci, soygundan sadece bir ay sonra üretmişti bunları. Soygunun gerçekte ne

olduğunu bilen birisi olarak, ucuz bir ticari ürüne dönüştürülmesi hoşuna gitmemişti ama kendini tutamamış, her birinden bir tane de kendine almıştı. Uğuruydu bu oyuncaklar.

Ancak, masasına oturup, klavyeye uzandığı sırada masanın üzerinde duran küçük bilgisayarı fark etti Hikmet. Aniden kalktı, hızla odaları kontrol etti. Kapıda 24 saat güvenlik olan, kendi tasarladığı kapı kilidi birkaç farklı kombinasyonla açılabilen evine birileri girmişti. Her kimse bu ucuz bilgisayarı bırakmış ve sonra da çekip gitmişti.

Tekrar masaya oturdu Hikmet. Yavaş hareketlerle bilgisayarın kapağını kaldırdı. Kapak açılır açılmaz ekran aydınlandı, Şifre yoktu. Ekranın tam ortasında, bir video dosyası duruyordu. Dosyanın üzerine tıkladı Hikmet ve Fare'nin, yani Mehmet Samim Altun'un gülen yüzü belirdi ekranda. "Merhaba Hikmetçim" dedi Mehmet Samim. Sonra da, Hikmet'in şaşkın bakışları arasında devam etti konuşmaya; "umarım bizi unutmamışsındır. Nasıl gidiyor işler? Beklediğinden daha iyi değil mi? Öyle olduğuna eminim. Yani çok para kazanıyorsun, güzel bir evin, son model bir araban var değil mi? Ünlü birisin. Sokakta tanıyıp parmaklarıyla gösteriyor insanlar seni. Birileri ödül bile vermiştir sana."

Öyle olmuştu. Birkaç üniversite, bir de gazetecilikle ilgili uluslararası bir kuruluş ödül vermişti ona.

"Peki, hala bizden bahsedenler var mı? Yani yaptığımız onca şeyi ve neden yaptığımızı hatırlıyor mu insanlar?"

Hayır, unutulmamıştı ama soygundan sonraki birkaç ay boyunca olanlar kadar güçlü bir tepki yoktu artık. Soygundan bir hafta kadar sonra, birileri şeytan kostümleri giyerek bir banka soymaya kalkışmış, daha

minibüsten indikleri anda, bankaya dahi giremeden yakalanmışlardı. Başka soygun girişimleri de olmuştu. Hatta birisi başarıya ulaşır gibi olmuş ama sonrasında, iki rehinenin de hayatını kaybettiği acı bir sonla bitmişti. Birileri Meclisi işgal etmeye çalışmış, bir hacker grubu devlet dairelerinin internet sitelerini aylar boyunca kilitlemişti. Sadece İstanbul'da değil, ülkenin hemen her tarafında, hatta başka ülkelerde sokaklara dökülen insanlar olmuştu. Çatışmalar haftalar boyunca sürmüş ama bütün bunlar, hiçbir zaman Mehmet Samim ve arkadaşlarının yarattığı etkiyi doğurmamıştı.

Sanki aylardır içten içe bir şeyler oyup duruyordu Hikmet'i. Sanki şimdi çökmüştü zihnindeki bütün yapılar ve yerinde devasa bir boşluk bırakmıştı. Mehmet Samim'in gülümseyen yüzüne baktı tekrar.

"Kötü şeyler olmuştur, tahmin etmek zor değil" dedi Mehmet Samim; "hatta neredeyse eskisi gibidir hayat." Bir süre sessizce bekledikten sonra "yok" dedi başını hafifçe sağa sola sallayarak; "öyle değil. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Sokağa çıktığında görmediğin ama içten içe kaynayan bir huzursuzluk var. Sanki yeryüzüne fışkıracağı bir delik arayan magma gibi. Mesela sen. Hep bir şeyler eksikmiş gibi geliyor değil mi? Hani o kadar varlık içerisinde, satın alamadığın bir şeyler oluyor hep. Yediğin yemeğin tadı tuzu yok. Eskisi gibi değil."

Öyleydi. Soygun, onu bilindik, sıradan hayata bağlayan o damarı kesip koparmıştı.

"Asıl sorun bu değil elbette" diye devam etti Mehmet Samim, "bu şekilde yaşamaya devam etmek istiyor musun, asıl sorun bu. Çünkü yaptığımız şey, seni bile bir şeye ikna edemediyse, gerçekten boşa uğraşmışız demektir."

"Ne yapmalıyım" dedi Hikmet, sanki Mehmet Samim

cevap verebilirmiş gibi.

"İki gün sonra, bankayı soymaya gideceğiz" dedi Mehmet Samim. Derken içeriden kahkahalar duyuldu. "Bir çilingir sofrası kurduk. Cihangir, mangalı kimseye bırakmadı. Bu bizim son yemeğimiz olacak, en azından doğru dürüst bir mangal yapalım diye hepimizi kovaladı. Soygundan hiç bahsetmeyeceğiz. Sonra, beş yaşlı adam olarak, bankaya gideceğiz. Ama beş kişi olarak çıkmayacağız. Çok daha kalabalık olacağız. Yani, öyle olacağını umut ediyorum." Sonra döndü ve küçük odayı gösterdi. "Burası, nerede olduğunu, şu anda ölmüş olan bu beş ihtiyar ve sadece kızımın bildiği benim özel bahçem. Ne düşündüğünü biliyorum. Hayır, soygunu burada planlamadık. Burada sadece ağaç ektik, domateslerin olgunlaşıp elimize düşmesini bekledik. Şimdi de tam zamanı biliyor musun? Domateslerin yani. Gelip, dalından sen koparmak istemez misin?"

"Nasıl yani" diye birden dikildi Hikmet.

"Arkana bak" dedi Mehmet Samim. Hikmet, yavaşça arkasına dönüp baktığında, kanepede yayılmış oturan Selman Karakış'ın ve onun yanında ayakta dikilen, sonradan Hemşo namlı bir hırsız olduğunu öğreneceği iri yarı adamın kendisine baktığını gördü.

"Ölmemişsin" dedi ve kalktı, sanki kırk yıllık arkadaşıymış gibi sarıldı Selman'a. Hemşo sırıtarak bu manzarayı seyrediyordu.

Mehmet Samim'in sesi duyuldu tekrar; "birbirinize iyi bakın ve kimseyi öldürmeyin" dedi, "yolunuz açık olsun. Hoşça kalın."

Derken Cevdet Haydiri'nin sesi duyuldu; "hadi be abi, bu ihtiyar etleri yakmadan elinden alalım şu mangalı."

Bir şey demeden kalkıp gitti Mehmet Samim.

Kamera çekim yapmaya devam ediyordu. Dışarıdan bir yerden, kahkaha üstüne kahkaha atılıyordu. Ölümü gülerek karşılamak ne büyük lütuftur Tanrı'm.

O gün öğleden sonra, Hemşo'nun kullandığı külüstür arabadan indiğinde, yemyeşil bahçenin bir köşesinde, bir köpeğin peşinden koşturan iki çocuk gördü Hikmet. Çocuklardan birisini tanıyordu, bankada Mustafa Yazdın'ın vurduğu kadının kızıydı. Oğlanı tanımıyordu ama tanışacaktı. Onların arkasında, bir ağacın altına kurulmuş, çiçeklerle süslenmiş sofraya, küçücük, beyaz badanalı bir evden tabakları ve yemekleri taşıyan Mehmet Samim'in kızı Sema ve banka müdiresi Ceyda Matruşka'yı tanıdı hemen. Derken, Muhterem Hanım göründü kapıda. Hikmet'in geldiğini görünce neşeyle el salladı.

Selman, Hikmet'in omzuna elini koydu ve "hazır mısın" dedi.

"Neye" diye sormadı Hikmet. Cevabı biliyordu çünkü. İçinden havalanan kuşları serbest bıraktı, gülümseyerek Muhterem Hanım'a el salladı ve önde Hikmet, arkasında Selman ve Hemşo, eve doğru yürüyüp uzaklaştılar.